Ahraz

YÜREĞİ YARIM DOĞAR İNSAN!

AYŞEGÜL KALAY

EPHESUS
EXCLUSIVE

Ahraz

AYŞEGÜL KALAY

EPHESUS
EXCLUSIVE

Bu kitabı, hayallerimin peşinde koşarken bana her daim destek olan anneme ve babama ithaf ediyorum.

Hayat, onlar nefes almama vesile olduğunda değil,
onların yüzündeki gururlu gülümsemeyi gördüğümde başladı.

GİRİŞ

İSTANBUL (1975)

Gökyüzü griye çalan bulutlarla doluyken, bir tebessüm molasıydı birbirine olan anlık bakışları. Onlarca sesin arasında, efsunlanmış gibi sadece birbirinin sesini duyabiliyorlardı. Savundukları, inandıkları ve mücadele verdikleri düşüncenin doğruluğunu kanıtlamaya çalışıyorlardı inatla. Vazgeçmeye niyetleri yoktu.

Ellerinin arasındaki pankartları daha bir inançla sıktılar ve nefesleri tükenene kadar haykırdılar, doğruluğuna emin oldukları düşünceyi. Her haykırışa onlarca ses eşlik ediyor ve bu, içlerindeki hırsı daha da körüklüyordu.

Onlarca insan, büyük adımlarla yürüyordu caddelerde. Omuzlarına görev bilinciyle yükledikleri davayı, en uç noktaya kadar götürmeye kararlıydı benlikleri.

Attıkları büyük adımlar, kendileri gibi büyük adımlar atan bir grup yüzünden durakladı. Koskoca caddeyi, iki karşıt grubun gerginliği çoktan sarmaya başlamıştı. Birbirine öfkeyle bakmaya başlayan bu adamlar, bir zamanlar aynı sokaklarda yürüyen ve oynayan çocuklardı.

Avucundaki elin sahibine döndü bakışları. Gördüğü yeşil gözler, tedirginlikle sarsılıyordu. Güç verir gibi sıktı avucundaki eli. Anında kendine dönen yeşil gözlere baktı ve içtenlikle gülümsedi. "Korkma," diye mırıldandı ve onu bu kalabalıktan çıkaracak bir yol aradı.

Kalabalığın çevrelediği caddeye baktığında, buradan çıkmanın imkânsız olduğunu gördü. Gözleri karşı gruba döndüğünde ise çok fazla vaktinin kalmadığını biliyordu. Çünkü iki grup da birbirine kin ve öfkeyle bakıyordu. Olabilecek en kötü ihtimale hazırlanmış yüreklerine, siyaha bulanmış gözleri eşlik ediyordu.

"Seni buradan çıkarmalıyım," diye fısıldadığı cümleyi, kendine söylemişti.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Fırat. Ne olursa olsun, seninle kalacağım," diyen sese döndüğünde, Merve'nin yeşil gözlerine baktı çaresizce. Onun bu yürüyüşe katılmasına engel olmalıydı ama yapmamıştı. Şimdi ise oluşacak ağır sonuçlardan Merve'nin de pay almasından korkuyordu.

"Elimi sakın bırakma, Merve."

Merve, Fırat'ın elini daha da sıktı ve yeşil gözlerini karşı gruba çevirdi. Buradan çıkacaksa eğer, Fırat ile birlikte çıkmalıydı.

Nereden geldiği belli olmayan bir komutla, karşıt gruplar bir anda birbirine saldırdı. Yüzlerinde patlayan yumruklar, tuttukları kalemin gücünü unutturmuştu. Oysa kalem, tüm cehaleti önleyebilecek tek araçtı.

Fırat, kargaşadan Merve'yi çıkarmaya çalışırken, onun zarar görmemesi için ekstra çaba sarf ediyordu. Tam o esnada, avuçlarından kayan eli fark etti. Hızla arkasına döndüğünde, gerilerde ve kargaşanın göbeğinde kalmış Merve'yi gördü.

"Merve!" diye haykırdı, önündeki insan yığınını aşmaya çalışırken. Herkes birbirine saldırıyor ve o hengâmede göz gözü görmüyordu. Kısa bir an kadar sonra, Merve görüş alanından tamamen çıkmıştı. Yüreği büyük bir korkuyla sınanırken, gözleri telaşla her yerde dolanıyordu.

Birkaç el silah sesi doldu kulaklarına. Kargaşada kısa bir an duraksama yaşandı ve herkes aynı anda kaçışmaya başladı. Çünkü polisler havaya açtıkları uyarı ateşinden sonra eylemcileri tutuklamaya başlamıştı. Fırat, inatla Merve'yi aramaya devam ederken, yanından koşturan arkadaşları onu kaçması için uyarıyordu. O ise hiçbirini duymuyordu.

"Fırat!" diye bir haykırış doldu kulaklarına. Adımlarını hızla sesin geldiği yöne atarken, bir el kendisini durdurdu ve yolunun aksi istikameti tarafına doğru sürüklemeye başladı. "Ona şimdi yardım edemezsin, Fırat. Gitmemiz lazım acilen, hadi!"

Mehmet'in elinden kurtulmaya çalışırken, gözleri hâlâ Merve'yi arıyordu. Bir anda Merve'yle göz göze geldi. "Merve!" diye haykırdığında, onun polis aracına bindirilişini telaşla izledi.

"Bırak! Onu ellerinden almalıyım."

"Hiçbir halt edemezsin Fırat! Kendini de yakalatmaktan başka bir şeye yaramaz. İçeride ona yardım edemezsin, dışarıda yardım edebilirsin. Şimdi yürü!"

Mehmet'in haklı sözlerine cevap bulamayan Fırat, çaresizce Mehmet'e uydu ve kargaşanın içinden çıkıp, olay yerinden uzaklaştı. Merve'nin bu yürüyüşe katılmasına izin verdiği için kendine oldukça kızgındı. Hata yapmıştı. Buna asla izin vermemeliydi.

"SÜRGÜN DEĞİL, KADER!"

FATİN

Kurumuş bir yaprak daha düştü yere gözlerimin önünden. Sonbaharın bizi terk edişini haber veriyordu büyük bir delille. Umursamazca terk ederken bizleri, bir *hoşça kal* bile demeyecek kadar ketumdu sonbahar. Kışa haber salmış, heybesine tüm güzel anıları doluşturmuştu aziz kent İstanbul'dan. Terk edişi, gelişi kadar sertti. Alışmıştık oysa. Sevmiştik hatta. Ancak o, uzak bir diyarı daha benliğine katarak ilerlemek istedi yolunda. Saygı duyduk. Çünkü özgürlüğü, mevsimler bile yaşamalıydı. Rüzgâr, ateş, su, ağaç, gökyüzü ve daha birçoğu... Hepsi tatmalıydı özgürlüğün o eşsiz tadını.

Esareti kabullenecek bir ruha ve yapıya sahip olmadım hiçbir zaman. Doğrularım benim için bir yemindi. Arkasından gitmezsem eğer, başımda kırılacak hiçbir ekmek bozamazdı o kutsal yemini.

Doğrular değişirdi elbet. Ancak benim doğrularım, mutlak bir doğruluğa sahipti herkes gibi; başkasına dayatamayacağım

ama aynı zamanda asla vazgeçemeyeceğim... Zaten fikirlerimi dayatmak gibi bir düşüncem olmadı hiçbir zaman. Oysa başkaları tarafından, defalarca doğrularına inandırılmaya çalışıldım. Bünyemde her daim ters tepki verdi bu durum ama yadırgamadım. Zira insanların kibirli benlikleri, kusursuz olduklarını fısıldıyordu, doğruya her daim kapalı kulaklarına. Kendi inandıkları mutlak doğruyu, başkalarına aşılamak için alıyorlardı her nefeslerini. Ama her seferinde, benim mutlak doğrumun duvarına çarpıp geri dönüyorlardı çaresizce.

Doğrular, anlık hissiyatla değişmemeliydi. Misal, iki dakika önce yere düşen o kurumuş yaprağa, siyah renk boya ile cilalanmış bir kundura bastı ve geçti. Yaprak onlarca parçaya ayrılırken, insanların anlık değişen doğrularını anımsadım. Yaşanılan yere, çıkılan bir yolculuğa ya da dostlarla edilen herhangi bir sohbete göre şekil almamalıydı doğrular. Ama ne yazık ki, tüm bunlar gerçekti. Biz, kabına göre şekil alan doğruları benimsetmiştik zihnimize.

Tabii ki yerine göre davranılmalı; ancak bu sizin karakterinizi tehdit etmeye başladığında siz, siz olmaktan yavaşça uzaklaşırsınız.

Ben de karakterimi yerine göre değiştirmediğim için şu anda bu büyük binanın önündeyim. Zira her yanımdan geçene verecek bir eyvallahım yoktu. Ondandı sanırım artık kabul görmeyişim. Ama sorun değildi elbet, ben başkalarının mutlak doğrularını yadırgamazdım. Çünkü o doğruyu kulaklarına fısıldayan, kibirli benlikleriydi her zaman. Bende olduğu gibi...

Arabanın açılan kapısından bir ayağımı dışarı doğru sarkıttım ve akabinde, usulca damlamaya başlayan birkaç yağmur tanesinden korunmak için hemen önümde beliren şemsiyenin altına girdim. Yaverim Zeki'ye, belli bile olmayan

bir tebessümle teşekkür ettim ve yıllardır yuvam bildiğim binaya doğru, bir yabancı hissiyatıyla attım adımlarımı.

Sanırım birkaç gün olmuştu bu sıkıcı havayı solumayalı. Aslında ben hep severdim bu havayı lakin etrafımdakiler pek hazzetmezdi. Boğucu bir yer olduğunu düşünürlerdi daha çok. Öyle olmadığına inancım tamdı. Çünkü bu koridorlar, özgürlüğü temsil ediyordu. Ya başkasının özgürlüğünü çalan birini günahına teslim ediyordu ya da günahı alınmış birini özgürlüğüne!

Adliye koridorlarını adımlarken, yanımdan geçenlerin hüzünlü baş selamını alıyor ve gülümsemeye çalışıyordum. Hemen her gün, yüzlerinde gördüğüm o tebessüm, bugün oldukça kırık ve sahipsizdi. Durum bende de aynıydı lakin yansıtmak pek huyum değildi. Duygularımı içime dönük yaşamam, benim için her zaman bir artı niteliğindeydi. Zira bu şekilde asla aldatılmazdınız.

Geniş ve uzun merdivenleri seri adımlarla arşınlarken, bir sonraki adımlarım için sağ yanımdan yukarı tırmanan merdivenleri tercih etmiştim. İşim gereği hiçbir zaman hantal ve bıkmış gözükemezdim. Sizin bittiğinizi düşünen biri, özgürlük şansını nasıl avuçlarınıza bırakabilirdi ki?

"Başsavcı, Faik Kaya."

Tabelaya kısa bir göz atıp, kalın ve kemikli elimi yumruk şekline getirdim. Önümdeki uzun ahşap kapıya baktım ve orta bir ses düzeyinde birkaç yumruk darbesi geçirdim. "Gel" talimatını duyunca, kapının altın rengi kulpunu kavradım ve yavaşça indirdim. Odaya doğru iki adım atıp, kapıyı sakince kapattım. Arkamı döndüğümde, Başsavcı Faik Bey'i makamında ve dostum Cevad'ı ise geniş masanın önündeki koltukta, rahatsızca otururken buldum. Haberler iyi değildi anlaşılan. Aslında iyi olmamasını da dilemiştim içten içe.

"Hayırlı sabahlar, Başsavcı'm. Hayırlı sabahlar Cevad Savcı'm," diye selamımı verdiğimde, Cevad'ın yüzündeki somurtkanlığı fark etmiştim. Bu adam her daim mutsuz ve umutsuzdu böyle. Yumuşak yüz ifadesi var iken, o hep somurtmaya çalışırdı. **"Olmuyor be adam!"** diyesim geliyordu çoğu zaman ama hepsini yutkunmak zorunda kalıyordum.

"Sana da hayırlı sabahlar Fatin. Gel, otur bakalım."

Sesindeki babacan tavrı her zaman duyamadığım için, hızla Faik Bey'in dediğini yaptım ve Cevad'ın karşısındaki koltuğa kuruldum. Gözleri beni dikkatle süzerken, yüzümde bir duygu kırıntısı arıyorlardı ama bunu onlara asla vermeyecektim. Çünkü ben, inandığım doğrularımı uyguladığım hiçbir işte pişman olmamıştım.

"Sürgün!" dedi, önce rahatsız bir tavırla Faik Bey. Sonra, etrafı yaşı nedeniyle kırışmış yeşil gözlerini dikti gözlerime. Ağlamamı beklemiyorlardı, değil mi? "Neresi?" dedim, hiçbir duyguyu barındırmayan sesimle.

"Henüz belli değil ama Güneydoğu'da küçük bir ilçedir yüksek ihtimalle."

Çok uzağa gitmemi istedikleri belliydi kuyruğuna bastıklarımın. Görevden atmamaları, gözüme mucize gibi görünmeye başlamıştı. Zaten ben de adaletsizliğin hüküm sürdüğü bu şehirden uzaklaşmak istiyordum artık. Aklımdan geçenler, kaderime ışık tutmuş ve ben gönlümü bu sürgüne çok önceden razı etmiştim.

Yerimden hızla kalkarken, Cevad da benimle birlikte kalkmıştı.

"Her nerede olursam olayım, adaletten vazgeçmem. Ben bu duruma sürgün gözüyle bakmıyorum Başsavcı'm, ben bu duruma kader gözüyle bakıyorum. Ki adalet, er ya da geç yerini bulur. Müsaadenizle."

Başsavcı'nın başıyla onayından sonra odasından çıktım. Cevad, arkamdan hızla gelirken, ben odamın olduğu koridora gitmek için merdivenlere yöneldim.

"Gerçekten gidecek misin yani?"

Sorduğu soruya gülümsedim. "Biz adaleti sağlayan adamlarız, Cevad. Ha buradaki büyük bir binada, ha bilmediğimiz bir ilçenin küçük bir odasında... Amacımız belli, niyetimiz belli... Tek derdimiz, kimsenin hakkını boynumuza yüklememek olsun. O yükle Allah'ın karşısına çıkmamak olsun."

Odamın olduğu koridora girdiğimde, sekreterliğimi yapan Leyla çıktı karşıma. "Leyla, bugün oldukça şıksın," dediğimde, şaşkınca baktı bana. Keyfime anlam veremiyordu. Çünkü bütün adliye sürgüne gideceğimi biliyordu. Ama nedense ben onların aksine keyifliydim. Hatta küçük bir çocuğun hınzırlığı vardı kalbimde. Sanırım yeni bir yer keşfedecek olmak heyecan veriyordu.

"Teşekkür ederim Fatin Bey, ama neşenize anlam vermekte güçlük çekiyorum doğrusu. Yoksa sürgün iptal mi?" dediğinde, sesindeki umut kırıntısı fark edilmeyecek gibi değildi.

"Hayır, gidiyorum. Ama bu, sandığınız kadar kötü bir durum değil Leyla."

Sözlerime dayanamayan Cevad, direk lafa atlamıştı. "Ya, hiç kötü bir durum değil! Memleketin bir ucuna sürgüne giden ve üç ay içinde ona düğün yapmayı planlayan bir ailesi olan adam benim sanki."

Bu adam her zaman böyle karamsar olmak zorunda mıydı? "Birincisi, ben kimseye evlilik sözü vermedim. İkincisi, bu sürgün değil Cevad, kader!" Odamın kapısını suratlarına kapattığımda, ikisi de şaşkınca birbirine bakıyordu.

Odama döndüğümde, yıllardır kullandığım ve her santimetre karesinde bir anımın olduğu bu yere veda etmek

zor olacaktı. Çayla birlikte yediğim simitlerin yarısını, pencereme yanaşan güvercinlere ufalamak özlediğim bir meşgalem olacaktı mesela. Ya da şu kenardaki tekli koltukta oturarak, kitap okuma keyfim... En az bir ev kadar rahat hissettiriyordu kendimi bu oda ama artık vedalaşmak zorundaydım. Çünkü kaderim, çığlık çığlığa beni çağırıyordu. Bunu hissediyordum. Başkalarının aksine, yaşayacağım kışın, benim hayatımın yazı olduğunu görebiliyordum.

Özel eşyalarımı bir kutunun içine yerleştirip, derince bir iç çektim ve odaya son bir kez göz attım. Bir gün geri gelmek nasip olur muydu bilemiyorum. Her şeye rağmen tek isteğim, buranın adalet kokmaya devam etmesiydi.

Odadan ayrılıp, koridora çıktım. Leyla, elinde dosyalarla odasına ilerlerken, kucağımdaki kutuya bakındı. "Fatin Bey, erken değil miydi?" Gözleri buğulanmıştı. "Değildi, Leyla. Bugün yarın ulaşır elime sürgün kararı. Ben vakit kaybetmeden yoluma bakmak istiyorum. Kendine iyi bak Leyla. Bir de hakkını helal et, dosyalar içinde boğmuşluğum çoktur seni."

"Helal olsun, Fatin Bey. Hepsi görevimdi benim."

Boştaki elimle, Leyla'nın kolunu hafifçe sıktım ve gülümsedim. Bu aralar ne çok gülümsüyordum öyle?

Adliye koridorlarını arşınlayıp, Cevad'ın odasına geçtim ve kapısını çalmadan içeri daldım. "Akşam yemeği sekizde... Geç kalayım deme, Nurhan'a azarlatırım seni, haberin olsun." Küçük bir kahkaha atmadan edemedi. Bu suratsızın bile duyduğunda gülümsediği bir isim vardı hayatında.

"Ah dostum, geç kaldın. Nurhan aradı az evvel ve yemeği haber verdi. Bir dakika dahi geç kalırsam, yapacaklarından sorumlu değilmiş."

"Güzel o vakit. Hadi, akşam görüşürüz Savcı Bey."

"Görüşürüz, rahat durmayıp sürgün yiyen Savcı."

Ah, laf vurmadan edemez tabii. Cevad'ın odasından çıktım ve adliye koridorlarından hızla ilerleyerek binadan ayrıldım. Kimseyle vedalaşacak havada değildim. Zeki, beni gördüğü gibi koştu ve elimdeki kutuyu aldı. Bir yandan kutuyu taşırken, diğer yandan şemsiyeyi açmaya çalışıyordu.

"Zeki, şemsiyeyi bana ver," dediğimde, itiraz etti. Hafif kızgın bakan gözlerimi ona diktiğimde, mahcupça elindeki şemsiyeyi bana uzattı. Şemsiyeyi açtım ve kendimle Zeki'ye siper ettim. Yağmur gittikçe hızlanıyordu.

Arabaya geçebildiğimizde, bardaktan boşalırcasına yağan yağmura baktım. Her şeyi bugün temizlemeye niyet etmişti sanki. Geçmişimizi, günahlarımızı, hatalarımızı ve tutamadığımız yeminlerimizi... Her şeyi.

Yol boyunca geçtiğimiz caddeleri ve cadde üstündeki dükkânları dikkatle izledim. Hemen her gün önünden geçerken dikkat etmediğim ve umursamadığım ayrıntıları incelemeye başlamıştım. Gidecek olmanın hissiyatı çoktan sarmıştı beni. Şikâyetçi değildim ama özlem çekeceğim aşikârdı.

Köşkün bulunduğu yola saptığımızda, iki yanı saran ağaçlı yolu izledim hayranlıkla. Bu yolda yürüyüş yapmak oldukça keyifliydi. Özlem duyacağım şeyler artıyordu gitgide.

Zaten insanoğlunun en büyük yanılgısı değil midir, elindeyken umursamadığını kaybettikten sonra umursamak?

Köşkün büyük kapıları bizim için açıldığında, yağmur da dinmişti. Ağaçların çıplak dallarından damlayan küçük ve naif damlalar kalmıştı geriye. Hızla indim arabadan ve önümde uzanan uzun merdiveni seri adımlarla çıktım. Kapıya yetiştiğim gibi açıldı ahşap kapı. Münevver teyzenin her zamanki dakikliği gülümsetmişti.

"Yine çok dakiksin Münevver teyze."

"Çünkü gözlerimle değil, kalbimle bekliyorum seni oğlum," dediğinde, gülümsemem büyümüştü. Hızla eve

girdim ve geniş salona geçtim. Annem, kendine ait olan köşe koltuğuna oturmuş, her zamanki gibi cemiyet dergisini okuyordu. Başına bir öpücük kondurduğumda, bakışları beni bulmuştu.

"Ah, ne zaman geldin oğlum? Hiç fark etmemişim."

"Ziyanı yok. Yeni geldim ve Münevver teyze her zamanki gibi kapıyı çalmama müsaade etmedi."

Elindeki dergiyi masaya bırakan annem gülümserken, bende karşısındaki koltuğa kurulmuştum. Annemin meraklı gözleri beni bulduğunda, istediği cevabı veremedim ona.

"Sürgün."

"Hemen istifa ediyorsun Fatin! Sürgüne gönderilmene asla izin veremem."

"Fırat nerede?"

"Bırak şimdi Fırat'ı. Dediğimi duydun mu? İstifa edeceksin!"

"Anne, bir konuda anlaşalım. Bu benim mesleğim ve görev nereye çağırırsa, ben oraya giderim. Rica ederim, hayatıma müdahale etmekten vazgeç. Kalbini kırmak istemiyorum."

Cümlelerimi kapının gürültülü bir şekilde yumruklanışı böldü. Hızla ayağı kalkmışken, Münevver teyze telaşla kapıya ulaşmıştı. Saniyeler sonra salona giren Fırat, korku ve telaşla etrafta gezdirdiği bakışlarını bende durdurdu.

"Abi, yardım et! Merve'yi tutukladılar."

"SON NEFES ANI!"

ESMA

Hırçın ve nefretle yağan bir yağmur zamanı doğdum, zalimce ve öfkeyle yanan bir ateş zamanı öldüm.

Bir sonbahar sabahında, annemin acı dolu çığlıklarıyla gelmiştim dünyaya. Gürleyen gök, annemin acısına ve haykırışlarına eşlik etmiş tüm gece boyunca. Ne zamanki sesim yankılanmış küçük köy evinin duvarları arasında, işte o vakit gökyüzü nefretini unutup, saf yağmuru bırakmış yeryüzüne.

Babam, oturup gözyaşı dökmüş bir evlat sahibi olduğu için. Annem ise daha yıkanmadan, üzerimdeki kanlarla sarıp sarmalamış beni. Ben, aileme huzuru getirmiş bir bebektim. Lâkin huzur, bilmediğimiz bir sebeple yanan öfkeli ateşin içinde yok olmuştu.

*'**En çok korktuğun şey nedir?**' diye sorsa şimdi biri bana, kuşkusuzca '**ateş**' derdim. Tabii diyebilseydim! Ateşin bir şeyleri yok etmesi için yakması gerekmezdi, varlığı dahi yeterdi yok etmeye. Ben, ateşle yok olan bir insanım. Nefes alırım lâkin aldığım her nefeste ruhumun ebedi varlığına kavuşmasını beklerim. Gün gelir ve bizim sayılı olduğunu bildiğimiz bu nefeslerin*

sonuncusu da sebebi fark etmezce verilirdi. İşte ben de son nefes anımı beklemekteyim.

Ateşin aldıklarını, toprağın geri vermesi için...

Yanaklarıma vuran saçlarımın hafif acısıyla, yüzümü buruşturdum. Bulunduğum tepe, ilçeyi kuş bakışı görmemi sağlayan bir yerdi ve burası özgürce nefes alacağım tek yerdi. Esen sert rüzgâr ve gökyüzünü çevreleyen kara bulutlar, eve dönme vaktinin geldiğinin işaretiydi. Sıkıntılı bir nefes verdim ve yavaşça ayağı kalktım. Ayaklarımı örten elbisemin uzun eteği, rüzgârın etkisiyle savrulup duruyordu. Uzun siyah saçlarım ise yüzüme çarptıkça, yanaklarımda kaşınma hissi yaratıyordu.

Çıplak ayaklarım adımlarını yavaşça atmaya başlamışken, üzerine bastığım kuru toprak hafifçe nemlenmeye başlamıştı. Yüzüme değen bir damla ile yağmurun başladığını fark ettim. Ayaklarım hızlanmışken, elimde tuttuğum mavi yazmayı hızla başıma sardım ve saçlarımı örttüm.

Tepeden koşar adım indim ve ilçe sokaklarından çamura bulanarak geçtim. Dizlerime kadar çamur olduğum için yavaş koşmak zorunda kalıyordum. Kırmızı elbisem ıslaklığıyla üzerime yapışmış ve önümdeki yolu çabucak bitirmem konusunda beni telkin etmeye başlamıştı.

İlçe küçük olduğu için eve varmam uzun bir zamanımı almamıştı. Tahtadan yapılmış geniş kapıyı hızla açtım ve tek katlı evin avlusuna girdim. Teyzemin beni bu halde görmesinden korkarak, küçük ahıra koştum. Alçak ve dökük kapıyı açıp kendimi ahıra attığımda, içerideki dört koyunun garip bakışlarına esir oldum. Elimde olmadan gülümsedim ve derin bir nefes aldım. Kapıya yaslandım ve oturup, yağmurun dinmesini bekledim kısa bir vakit. Yağmurun dinmesiyle ayaklarımı çamurdan yıkar ve hızla eve girip üzerimi değiştiririm diye düşündüm.

Geç kaldığım için teyzemden yiyeceğim azarı düşündükçe, yüzüm asılıyordu. Hele ki bu halde yakalanırsam, o zaman ahır bile saklanmama yetmezdi öfkesinden kaçmak için.

Dinen yağmur sonrasında, ortalık ferah bir havaya bırakmıştı kendini ve gökyüzü hafiften kararmanın eşiğindeydi. Yerimden doğruldum ve ahırın kapısını açıp, eğilerek çıktım. Hızla avludaki küçük çeşmeye koşup, ona takılı olan kısa hortumu elime aldım ve ayaklarımı yıkamaya başladım. Elim telaşla ayaklarımda gezinirken, kaçmak için yoğun çaba sarf ettiğim sese maalesef yakalanmıştım.

"Esma!"

Panikle arkama döndüğümde, teyzemin öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Yüzüm asılırken, elimden su akan hortumu bırakmak aklıma dahi gelmiyordu. Korkuyla teyzeme bakarken, hızla yanıma gelmesiyle bir iki adım geriledim ve tuttuğum hortumu düşürdüm.

"Akşam çöktü! Kız başına nerelerde dolandın yine? Hem ben sana kaç kere ayakkabılarını giy demedim mi? Rezil ettin bizi yine el âleme!" dediğinde, tam olarak karşıma gelmişti ve elini vurmak için havalandırmıştı. Korkuyla yüzümü saklarken, teyzemin eli havada asılı kalmıştı. Neden vurmadığına bakmak için döndüğümde, enişte min teyzemin elini tuttuğunu gördüm.

Korkum bir nebze dinse de teyzemin serzenişiyle ondan hafifçe uzaklaştım. "Hep sen şımartıyorsun bu eksik akıllıyı! Bırak da terbiye edeyim biraz," deyince, enişte min sakin sesi doldu kulaklarıma.

"Hanım, yapma yazıktır. Gencecik kız, yapmış bir hata ama böyle vurmak olmaz."

Teyzem, enişte min sözüyle sakinleşirken, nefret saçan gözlerini son kez üzerimde gezdirip hızla içeri geçti. Bakışlarım enişteme kaydığında, her zamanki aç gözleriyle baktı bana. Üzerimdeki ıslak kıyafetleri hatırlayınca, koşarak eve girdim ve kendimi uyuduğum odaya attım.

Odanın kapısını arkamdan kapayınca, içime derin bir soluk çektim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yanlarında beni menfaatleri için tutan bu insanlardan her ne kadar kaçmak istesem de gideceğim en uzak yer o tepe oluyordu. Daha ötesine ne benim cesaretim vardı ne de kaderimin rızası.

Teyzemin yaptırdığı işler, eniştemin ise bedenime olan arzusu benim bu evde barınmam için yeterli sebeplerdi. Yoksa benim gibi birini kim niye yanında tutsun ki?

Islak kıyafetlerimi çıkardım ve yerine diğer kıyafetimi giydim. Odanın küçük penceresinin önüne astığım ipin üzerine elbiseyi özenle yerleştirdim. Tez zamanda kuruması iyi olurdu. Çünkü üzerimdeki kirlenirse, giyebilecek başka bir şeyim yoktu.

Saçlarımı elimle çabucak topladım ve topuz yaptım. Kenarda duran kırmızı yazmayı elime alıp, hızla başımı örttüğümde, odanın kapısı açıldı. Gördüğüm yüzle rahatlarken, ellerimle elbisemi düzelttim.

"Annemden yine kurtulamamışsın," diyen Hasret'e doğru kaldırdım bakışlarımı ve omuzlarımı silktim. Benim bu umursamaz halime sessizce güldü.

"Aynen, umursama. Her zamanki hali ne de olsa."

Başımı aşağı yukarı salladım, duvarda asılı olan gece lambasının ışığını yükselttim ve geçip kenardaki mindere oturdum. Hava kararmış ve gün, geceye dönmüştü. Elime işlemesi yarım kalmış yastık örtüsünü alıp, kaldığım yerden devam ettim.

"Yemek yemeyecek misin?" diye soran Hasret'e, başımı iki yana sallayarak cevap verdim. Yemek yiyecek halde değildim ve sanki bir lokma dahi yesem çıkaracakmışım gibi hissediyordum. Hasret, gelip karşıma oturduğunda, bakışlarım onu buldu. Yüzünü çoktan şekilden şekle sokmuştu. Umursamadan işime döndüğümde, sitemli sesi doldurdu odayı.

"Ama sen de beni hiç dinlemiyorsun. Ne olur bir kez de benim dediğimi yapsan? Hem bak, çok eğleniriz, valla."

Onu duymamış gibi yapmak işime gelmişti. Elimdeki işlemeye verdiğim tüm dikkatimi, örtüyü elimden çekerek dağıtmıştı. Kaşlarım çatılmışken, onun bu ısrarlı hallerini ne derece sevmediğimi bir kez daha fark etmiştim.

Elimi, diğer elimin bileğine vurarak, saatin geç olduğunu vurguladım ama cevabı hazırdı. "Kız kıza olunca annem izin veriyor. Biliyorsun." Bakışlarım elimden aldığı örtüye kaydı ve başımla örtüyü işaret ettim. Tabii buna da cevabı hazırdı.

"Ha bugün bitmiş ha yarın. Ne fark eder?"

Gözlerim odada gezindi ama itiraz edecek başka bir sebep bulamadım. El mecbur ayaklandığımda, o da neşeyle ayaklanmıştı. Odadan çıkıp, evin diğer odasına geçtik. Zaten evde iki küçük odadan başka bir yer yoktu. Hasret, teyzemden izin alırken, ben de bana aç gözlülükle bakan eniştemden başka her yere bakıyordum. Bu adam benim bile kendimden iğrenmeme sebep oluyordu.

Hasret, izni aldığı gibi odadan çıktık. Kapının önünde Hasret ayakkabılarını ayağına geçirirken, ben kendi ayakkabılarıma iğrenerek baktım. O adamın bana aldığı her şey, bende iğrentiye sebep oluyordu. Hasret'in heyecanla bana bakmasıyla, mecburen ayakkabıları ayağıma geçirdim.

Evin avlusundan çıktığımızda, ilçenin en dedikoducu kızı olan Gülsüm'ün evinin yolunu tuttuk. Yolda karşılaştığımız birkaç kızla birlikte devam ettik yolumuza. Derken gözlerim, üçe ayrılan yollardan birinin köşe başında, Kader ve çocukluktan beri sevdiği Hüseyin'i buldu. Aralarındaki hararetli tartışma, bir şeylerin ters gittiğinin işaretiydi.

Gülsüm'ün evine ulaştığımızda, avludaki çardağa oturdu kızların hepsi. Havanın hafif soğukluğu, yapacakları dedikodunun sıcaklığıyla kaybolacaktı. Zira gıybet, en sevdikleri meşgaleydi. Uğruna soğuğu bile hiçe sayıyorlardı.

Biz oturduktan kısa bir süre sonra Kader de ulaşmıştı yanımıza. Elimle neler olduğunu sorduğumda, dudaklarından sessiz bir, ***"Yok bir şey"*** *çıkmıştı. Eğreti bir gülümsemeyi yüzüne*

yerleştirirken, çokça bir şeyler olduğu aşikârdı. Üzerine gitmeden diğerlerine döndüm.

Gülsüm, kulağına dolan tüm dedikoduları büyük bir ciddiyetle kızlara aktarırken, kızlar onu büyük bir hayretle dinliyordu. Dedikodu faslı bittiği anlarda, şehre indiğinde gittiği sinemadaki film karakterlerini taklit ediyordu Gülsüm.

Filmdeki kadın karakterlerin şuh bakışlarını taklit etmeye çalışırken hem utanıp hem de kahkaha atıyordu kızlar. Gülsüm'ün babası ilçenin zengin kesiminden olduğu için şehre çok sık inebiliyorlardı. Ve tabii Gülsüm de, oradaki akraba kızlarıyla gezip eğleniyor ve gelip yaşadıklarını bizlere anlatıyordu.

Daha ilçeden bile çıkmamış olan kızlar, Gülsüm'ün anlattıklarını merakla dinliyor ve bir gün kendilerinin de şehre gideceklerini hayal ediyordu.

Kolumda hissettiğim hafif darbelerle, bakışlarımı Kader'e çevirdim. Gözleri telaşla bana baktı ve kulağıma eğildi. "Hüseyin, dışarıda beni bekliyor. Bizim hep gittiğimiz bir harabe var ya hani ilçenin az ötesinde, işte oraya gidip geleceğiz. Yarım saat sürmez, valla. Beni idare etsen?" dediğinde, bakışlarım kapının önüne döndü. Hüseyin'in sinirli olduğu her halinden belliyken, Kader'in gitmesine izin vermek ne derece doğruydu bilemedim. Bakışlarımı Kader'e çevirdiğimde, yalvaran gözlerine dayanamadım ve gitmesine izin verdim. Başımı aşağı yukarı salladığım an, yerinden sessizce kalktı ve avludan hızla çıktı.

Kızlara döndüğümde, herkes hâlâ Gülsüm'ü pür dikkat dinliyordu. Gerilerinde oturduğumuz için varlığımız ve yokluğumuz aynıydı onlar için. Hiç tavrımı değiştirmeden oturmaya devam ettim ama aklım Kader'de kalmıştı.

Aradan geçen uzun bir vakitten sonra bakışlarımı sık sık çevirdiğim kapıya döndürdüm yine. Kader'in yarım saat dediği mesele, bir saat olmuştu ve o hâlâ ortalarda yoktu. Bakışlarım kızları bulduğunda, keyifleri aynı kıvamdaydı ve sohbetleri bakıştıkları oğlanlar olduğu için sıkılma hissi onlara uğramamıştı bile.

Ani bir kararla yerimden kalktım ve sessizce bulunduğumuz avludan çıktım. Adımlarım hızlıydı ancak yetmediği belliydi. Gündüzün çamurlaştırdığı yolda koşmaya başladım. İlçenin çıkışına yetiştiğimde, karanlıkta kalan kısma baktım. İlçedeki elektrik direklerindeki lambalar buraya kadardı. Derin bir nefes aldım ve adımlarımı ilçenin dışında kalan harabeye doğru attım.

Harabeye yetiştiğim vakit, bağırış sesleri doldu kulaklarıma ve kısa bir an sonra sustu o bağrışlar. Adımlarımı hızlandırdım ve harabenin kapısı olmayan girişinde durdum. Kenarda duran varil ve üzerindeki eski güğüme kısaca göz atıp, başımı yavaşça içeri doğru uzattım.

İlk gördüğüm şey, tahta kolonda asılı duran, elde taşınan gece lambası olmuştu. Bakışlarım toprak yığının olduğu kısma döndüğünde, Kader'i görmüştüm. Gözlerim dehşet içinde açılırken, Kader'in boğazındaki ipin onu her saniye ölüme taşıdığını bilmek nefesimi kesmişti. Boğazındaki ip acımasızca sıkılırken, öldürülmek gözlerinde tarifi imkânsız bir acı yeşertmişti. Durdurmak ve kaçmak arasından sıkışmışken, Kader'in yere yığılan bedeniyle dizlerimin üzerine çöktüm.

Kader, ölmüştü!

Elim boğazımı bulurken, bakışlarım ayakta duran bedene döndü korkuyla. Katilin gözleri Kader'in cansız bedeninde acımasızca gezinirken, tek bir pişmanlık kırıntısı dahi taşımıyordu.

Beni fark edecek korkusuyla titreyen bacaklarıma güç toplamaya çalıştım ve yavaşça ayağa kalktım. Bir iki adım gerilemişken, arkamda durduğunu unuttuğum varilin üzerindeki güğüm büyük bir gürültüyle yeri boylamıştı.

Dehşet içinde güğüme bakan gözlerim, hızla harabenin kapısına dönmüştü. İçimde oluşan yoğun korku, son nefesime bir adım kalmış gibi hissettiriyordu.

Belki de son nefes anım, şu andır.

"YÜREĞİ YARIM DOĞAR İNSAN!"

FATİN

Zamanın akmadığı vakitlerden birindeydim yine. Zaman geçsin diye çırpınıyordum lakin bir saniye benim için bir saate tekabül ediyordu şu anda. Zamanla çok kavgamız olmuştur. Özellikle canım yanarken!

Çaresiz olmayı sevmedim hiçbir zaman. Hele bekleyişler, hiç benlik bir durum olmamıştır. Ancak şimdi hem çaresizdim hem de bekleyiş içindeydim. Akmayan zamana isyan ederken, içimde oluşan sıkıntının dinmemesinden şikâyetçiydim.

Yol kenarındaki ağaçları kaçıncı sayışımdı bilmiyordum. Ya da bu yaktığım kaçıncı sigaraydı. Veyahut önümden geçen şu araba kaçıncısıydı, hiçbir fikrim yoktu.

Zaman akmıyordu işte! Hepsi bu.

"Fatin abi!"

İşte şimdi rahatlama vaktiydi. Lanet saymalar son bulmuştu nihayetinde. Bana doğru koşturan Merve'ye çevirdim

bakışlarımı. Boynuma hızla dolanan kollarından yüzünü görememiştim tam olarak. Güvenle sardım kollarımı küçük bedenine. Yanında olduğumu ve güvende olduğunu bilsin istedim.

"Ben, çok özür dilerim," dediğinde, ses tonu pişmanlığını haykırıyordu. Sırtına hafifçe vurdum ve sakin olmasını telkin ettim. Sakinleştiğinde uzaklaşmıştı. Yüzü tam olarak açığa çıktığında, içime derin bir nefes çektim. Korktuğumu yaşamamak, sevindiriciydi.

"İyi misin?"

Hafifçe başını salladı sadece. Gözleri korkunun kırıntılarını hâlâ taşımakta ve acemi tavırları hemen buradan uzaklaşmak istediğini haykırmaktaydı. İstediğini yaptım ve yol kenarında duran arabayı ona işaret ettim. Arabaya binmesini istediğimde, lafımı ikiletmeden hızla arabaya ilerledi. Onun arabaya bindiğini gördükten sonra Cevad'a döndüm.

"Tamam mıyız?"

"Tamamız. Faik Başsavcı'mın duymaması için elimden geleni yaptım."

İçim rahatlamış bir halde arabaya ilerledim. Arkamdan Cevad gelirken, Zeki'nin ona kapıyı açmasını işaret ettim. Ben arkaya geçerken, Cevad da Zeki'nin açtığı kapıdan ön koltuğa geçmişti.

Merve'nin hâlâ devam eden korku dolu hallerini dindirmek için elini tuttum ve hafifçe sıktım. Belli belirsiz gülümsedikten sonra beklediğim soruyu sormuştu.

"Fırat iyi mi? O nerede?"

"Evde. Benden yiyeceği sopayı bekliyor."

Sertçe söylediğim cümle Merve'yi telaşlandırırken, Cevad'ı güldürmüştü. Sessiz bir halde gülse bile, güldüğünü fark edecek kadar onu tanımıştım. Çok nadir gülen

ancak sağlam gülen adamlardandı. Fırat'ın düştüğü hâller onun için neşe kaynağı olmuştu resmen.

"Fatin abi, onun suçu yok. Gerçekten bak. Ben ısrar ettim eyleme katılmak için."

Merve'nin Fırat'ı savunmaya başlamasıyla, eve kadar kadın dırdırı dinleyeceğimi anlamıştım. Çok erken başlamadık mı?

Annem, Nurhan, Merve ve tabii ki sırasıyla Belgin'i dinleyecek olmak, gece için çok da güzel şeyler vaat etmiyordu. Eve gitmek yerine, Cevad'ı da alıp kafa dinleyeceğim bir yere mi kaçsaydım diye düşünmeden edemedim. Ancak babamın balık kızarttığı bir gecede bulunmamak, kadın dırdırından beter bir vaziyetti. Bu kez de babamın derdini çekmek durumunda kalırdım ki bunu hiç mi hiç istemiyordum.

Topraklı ve ağaçlı yolun bitiminde eve varmıştık. Fırat'a vereceğim ders nedeniyle, Merve'nin arabadan inmesine engel olmuştum. Küçük beyzadeye hayatının dersini vermek farz olmuştu. Cevad'la, bahçede Fırat'ın dışarı çıkmasını bekledik. Yüzümüzde yalancı bir somurtkanlık... Tabii benim için yalancı, yoksa Cevad zaten somurtkan herifin tekiydi.

"Senin rol yapmana gerek bile yok dostum. Gerçek yüzünü takınsan, Fırat'ı Merve'nin müebbet yediğine dahi inandırırız."

Cevad'ın bana olan bakışları oldukça korkutucuydu belki ama beni pek etkilediği söylenemezdi. Dikkatimi bozan kapı sesiyle, beklenen kişi bahçeye teşrif etmişti. Arkama döndüm ve Merve'nin görünmediğine kanaat getirdim.

"Merve nerede?" diye sorarak, telaşla yanımıza koşturdu Fırat. Cevad'ın somurtkan yüzüne, benim sert yüzüm eklenince Fırat, çoktan içinde yas evini kurmuş gibiydi. Az bileydi ona!

"Abi, bir şey söylesene! Nerede Merve?"

"Fırat, Merve'yi çıkaramadık."

"Ne demek çıkaramadık? Ne olacak ona orada? Gidip bir kez daha deneyelim ha! Olmaz mı?"

"Bu işler çocuk oyuncağı mı? Gidip çıkaracakmış! Bunu Merve'yi peşinden sürüklemeden önce düşünecektin," dediğimde, bitmiş halini gördüm gözlerinde ve devam ettim. "Bir kez kaybedersin Fırat. Geri dönüşü olmaz. Hata yaparsın ve kaybedersin. Ya o yola hiç girmeyeceksin ya da kaybetmeyi hesaba katacaksın. Merve bugün senin yüzünden hiç bilmediği şeylerle karşılaşabilirdi. Eski Merve olamayabilirdi bir daha. Hatta belki de... Belki de Merve bugün o kargaşada ölebilirdi! Sen onu kaybedebilirdin Fırat. Tüm bunları kaldırmaya yüreğin yeter miydi?"

Dolan gözleri ve neredeyse yere yığılacak bedeni, ileri gittiğimi fark ettirdi. Cevad, kenardan bana artık durmamı işaret etse bile, söylediklerimin olabilirliğini o da çok iyi biliyordu.

"Fırat."

Merve, dayanamayıp arabadan inmişti. Fırat, onun sesini duyduğu an kendine gelmiş ve hızla ona doğru ilerlemişti bile. İkisi de yaptığından pişmandı ve bunu çok büyük bir korku atlatarak tecrübe etmişlerdi. Onlar sarılırken, Cevad'a içeri geçmemizi işaret ettim. Gerisi artık onların meselesiydi.

Eve girdiğim anda balık kokusunu almıştım. Kapıda paltolarımızı almak isteyen Münevver teyzeye baktığımda, yüzü yine memnuniyetsizlikle ekşimişti. "Hayırdır Münevver teyze, babam mutfakta yine harp çıkardı galiba," dedim, kendimi tutamayarak. Münevver teyze ise cevap vermeden sıkıntılı bir nefes savurmuştu.

"Dayıı!" diye çığırıp bana koşturdu Melek. "Meleğim!" deyip, onu kucağıma aldım ve salona geçtim. Arkamdan

Cevad'ın homurdanmalarını duymamla keyfim katlanmıştı. "Babasını bırakıp, dayısına koşturuyor bacaksız!"

"Sende bu kadar suratsız olmasaydın, değil mi meleğim?"

Melek, "Ama dayı, babama suratsız deme. Ben onu çok seviyorum," dediğinde, hızla Cevad'a döndüm. "Vay be Cevad, şu dünyada seni seven biri çıktı ha!"

"Hadi benim evladım var beni seven. Seni kim sevsin? O kadar sevilmiyorsun ki, ta memleketin diğer ucuna sürgüne gidiyorsun."

"Ay valla yıldım sizin bu atışmalarınızdan!" diyerek, elinde salata tabağı salona girdi Nurhan. "Merve nerede? Durumu iyi mi?"

"İyi iyi. Fırat'la dışarıdalar. Gelirler şimdi," dedim, Melek'i kucağımdan indirirken. O sırada ellerinde tuttuğu meze tabaklarıyla salona giren Belgin'e kaydı gözlerim. Bu gece, şu meseleyi bitirmek farz oldu. Uzaması hataydı.

"Hoş geldiniz."

Cevad'la cevap verdikten sonra koltuğa oturdum. Belgin gelip tam karşıma oturduğunda, sessizce boğazımı temizledim. Kalbini kırmadan nasıl denilirdi ki olmayacak diye?

Babamın evdeki kadınlara yaşattığı yoğun sıkıntıdan sonra yemek masasına oturabilmiştik sonunda. Sessizce herkes yemeklerini yerken, bakışlarım herkesin üzerinde geziniyordu. Kim bilir, kaç vakit göremeyecektim bu yüzleri.

Emekli savcı olan babamın, hâlâ dinç duran ve hatta sert bir şekilde baktığında korkutan çehresini özleyecektim. Annemin ise hem babamı hem de bizi hizaya sokmak için otoriter duruşunu ama sonunda dayanamayıp gözyaşlarına boğuluşunu, süresini bilmediğim bir zaman göremeyecektim.

Nurhan'ın otuz yaşına merdiven dayadığı halde hâlâ doğal sarı saçları ve mavi gözleriyle çocuksu bakışlarını daha

çok özleyecektim. Nurhan, elli yaşına da gelse gözümde bir çocuktan farksız olacaktı her daim. Bunu çok iyi biliyordum.

Mavi bakışlarında hem cesaret hem de korku taşıyan Fırat'ın sorumsuz hallerini bile özleyecektim galiba. Arkasını toplamaktan bezmiş olsam dahi, gözümün önünde olmasını istiyordum hep. Şimdi bunca uzaklık girecekken araya, aklım sürekli onunla meşgul olacaktı. Farkındaydım. Umarım, Merve biraz olsun onu hizaya sokabilir.

Aslında rahat bir şekilde gidebilmeme tek sebepti, Cevad.

Belki o olmasa, çoktan vermiştim istifamı. Arkamda bıraktıklarım için çalınacak sağlam bir kapıydı. Eminim özlemek haricinde, yokluğumu hissettirmeyecekti. Ama Melek konusunda boşuna çaba verecekti. Çünkü Melek, ben olmadan yapamazdı. Bu da onların, ben gittikten sonra yoğun mesai vereceklerinin deliliydi.

Bir de Belgin vardı tabii.

Sanırım sürgüne gitmeseydim, onunla evlenebilirdim. Ancak sürgün, bana yeni bir yol açmıştı ve belki de yapacağım bir hataya engel olmuştu. Belgin iyi bir insandı ama evlilik için yeterli değildi. Annem için bulunmaz bir gelin adayı olabilirdi ama benim için bulunmaz bir eş adayı değildi. Ve kalsaydım eğer, eminim ki yapacağım evlilik tamamen annemin isteği için olacaktı.

Sonbaharın son günleri...

Geleceğimi hayal ederken buluyordum defalarca kendimi. Neler yaşayacağımla alakalı teorilerim bitmiyordu zihnimde. Bazen zamanın çok sıkıcı geçeceğini düşünürken, bazen de çok farklı şeyler yaşayacağımı hissediyordum.

Tanıdık olmayan topraklarda, süresi belirsiz bir zaman yaşamak!

"Gidecek misin gerçekten?"

Bu soruyu kaçıncı duyuşumdu bilmiyorum, çünkü saymayı bıraktım. Ellerimi cebimden çıkarıp, arkama döndüm. Üzerine aldığı kalın siyah şala sığınmış bir şekilde bana bakıyordu, Belgin. "Evet," dedim sadece. Devamı için zamana ihtiyacım vardı. Hava soğuk olsa da katlanılabilirdi. En azından bu konuşmayı içeride, herkesin ortasında yapmaktan iyiydi.

"Ben düşünmüştüm ki..."

Belgin, başladığı cümlenin devamını getirememişti. Yeşil gözlerini kararsızlıkla dolaştırdı etrafta. Ona cümlesini toparlaması için biraz süre tanıdım lâkin toparlayamayacağı aşikârdı. Sanırım görevi artık benim üstlenmem daha doğru olurdu.

"Belgin, biliyorum bir süredir farklı bir yol konusunda düşünüyorduk ama gördüğün gibi hayat daha farklı yollar çıkarıyor önümüze. Aslına bakarsan lafı dolandırmak istemiyorum, çünkü ikimiz için de iyi değil."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu durumun ne kadar süreceği belli değil ve benim orada ne kadar kalacağım da belirsiz. Yani demek istediğim... Sanırım ikimizin de farklı yollar çizmesi daha doğru olacak."

Söylediklerim bir anda hazmedilecek şeyler değildi. Bu yüzden ona söylediklerimi düşünmesi için müsaade ettim. Gözlerini yüzüme kaldırmamaya dikkat ederken, kafasında bir şeyleri oturtmaya çalıştığını görebiliyordum. Süre uzadıkça, içim sıkılıyordu. Bu kadar uzamamalıydı.

"Ben..." deyip durdu. Tüm dikkatimi ona vermişken, söyledikleri beni şaşırtmıştı. "Ben, ne kadar sürerse sürsün seni beklemeye razıyım Fatin."

Benim hayatta en önem verdiğim şeydi bir kadının fedakârlığı. O kadının sonsuz sadakati, yüceltirdi gözümde

onu. Belgin'in bu tavrına hayran olmam gerekirken, boynuma yüklenen yükü benliğim kabul etmiyordu. Onun verdiği sadakat sözünü kabul edersem eğer, ben de ona bir söz vermiş olurdum.

Ve ben, birine söz vermek istemiyordum. Çünkü bilmediğim ve anlamadığım bir aitlik hissediyordum ruhumda. Sanki hiç tanımadığım birine aitmiş gibiydi kalbim.

Aşka inanırdım elbet! Aşka inanmayanlardır, nefes almaktan anlamayanlar!

Söz veremezdim. Sözlerim yemindir benim için ve yeminimi bozamazdım, uğruna hayatımı feda dahi etseydim.

"Hayır, Belgin. Kaderlerimiz bir olsaydı eğer, bu ayrılık yaşanmazdı. Ne sen bana mecbur kal bu kısa ömürde, ne de ben sana. Bırak, gönlümüz huzurla yürüsün yolunda."

Kabul etmesi onun için zor olsa da, "Peki," demişti. Eve doğru döndü yavaş adımlarla ve bir süre sonra kayboldu gözlerimin önünden.

Bakışlarım gökyüzünü bulduğu vakit, içime yoğun bir sıkıntı hücum etmişti. Sanki biri kalbimi avuçlarına almış, eziyet ediyordu. Zihnim bilmediğim bir yüreğe kaydı. Hissetmek mümkün müydü zordaysa?

Mümkündü! Çünkü inanırım ki;

Yüreği yarım doğar insan! Ve diğer yarısı her neredeyse arar, bulur ve tamamlanır.

"AĞLASAM GEÇECEKTİ"

ESMA

Ölüm!

Ben ki, ölümün beni bulacağı vakti dört gözle beklerdim. Son nefes anımı, her nefes alışıma saklardım. Bir sonraki derdim... Bir sonraki, son nefes anım olacak derdim. Ve şimdi, atacağım tek adım, beni son nefesime kavuşturacaktı ama ben, o adımı atamıyordum.

Ölümden korkuyordum!

Kaybedecek bir şeyim yokken, ölümden korkmak da neyin nesiydi? On yıldır her nefesimde istediğim ölüm şimdi yanı başımdayken, neden ben ondan kaçma cüreti gösteriyordum?

Gözlerimi sıkıca yumdum. Titreyen dizlerim, bana hiç yardımcı olmuyordu. Ölüm korkusunun sardığı her yanım, zangır zangır titriyordu. Günaha şahitlik etmiş gözlerim, açılmamak için direniyordu. Ve ben, her anımı zehir eden insanlarla yaşamak için ölümden kaçıyordum. Ah, ne büyük çelişki!

"Kim var orada?" diye seslenen adama, görünmemek için daha bir sindim ağacın arkasına. Ellerim eteğimi kavramış, delice

sıkıyordu. İstesem de çıkmazdı sesim lâkin ellerime mukayyet olmakta güçlük çekiyordum. Durmalıydılar. En azından ben buradan kurtulana kadar...

"Kim var dedim!"

İkinci sesleniş bir öncekine nazaran daha korkutucuydu. Havanın soğukluğuna zıt, sıcak terler akıtıyordu vücudum. Sırtımdan aşağı doğru inen bir damlayı hissediyordum. Başımdaki yazmayı alıp, boynumu silmemek için kendimi zor tutuyordum. Ellerim her an firar edecekmiş gibiydi.

Adımlar duydum.

Bana doğru yaklaşan bedeni hissediyordum. Ölümden kaçışım bile kurtulmama yaramamıştı. Zaten Azrail, almak için niyetlendiği hangi bedenden vazgeçmişti ki şimdiye kadar? Hiçbirinden.

Tırnaklarım avuç içime batmaya başlamıştı. Gözlerim kapalı ve ayakta durmaktan bitap düşmüş bedenim sonuç istiyordu. Bitsin, her ne olacaksa olsun ve bitsin.

Küçük bir ses böldü gecenin sessizliğini. Gözlerim anında açılırken, bana yaklaşan beden hızla uzaklaşmaya başlamıştı. Uzaklaşırken, söylenmeye devam etti.

"Bir kedi için telaş yaptım, iyi mi?"

Kendine kızıyor ve hızla uzaklaşıyordu. Tam olarak sessizliği bulan kulaklarıma, aklım kaçmamı fısıldıyordu. Yavaşça bulunduğum ağacın arkasından başımı uzattım ve etrafa bakındım. Harabedeki ışık hâlâ yanıyordu. Gitmemişti.

Bakışlarım ilçe yolunu bulduğunda, büyükçe yutkundum. Yapabilirdim. Evet, yapabilirdim.

Bulunduğum ağaçtan, harabeyi son bir kez kontrol edip ayrıldım. Hızla koşmaya başlamıştım. Nefesimin yettiğince, gözlerimin gördüğünce...

İlçe girişini bulan bakışlarımla, yüzüme peyda olmuştu bir sebepsiz gülümseme. Koştum. Ardıma bakmadan ve geride kalanları düşünmeden... Gördüğüm günaha daha fazla bulanmadan.

İlçenin sokaklarında, bir benim ayak seslerim yankılanıyordu. Görüş açıma ev girdiğinde, içim olabildiğine rahatlamıştı. Son adımlarımı attım ve hızla evin avlusuna girdim. Kapıyı ardımdan kapatıp yere çöktüm. İşte o an anlamıştım nefes almayı unuttuğumu. Çünkü ciğerlerim büyük bir açlıkla solukluyordu havayı.

Delice atan yüreğime dur demeyi akıl edememiştim. Ölümden kaçmıştım. Ama neden?

Arkamdaki kapıya tutuna tutuna ayaklandım ve yavaş adımlarla eve ilerledim. Kapıda ayakkabılarımı çıkardım ve eve girdim. Evde ses olmadığından, teyzem ve enişte min uyuduğunu anlamıştım. Ses etmeden kendi odama geçtim ve kenarda duran döşeği alıp, serdim. Örtümü açtıktan sonra yatağa girdim.

Vücudumu sıtma gibi tutan titremeyi yeni fark etmiştim. Gözlerimin önüne gelen Kader'in görüntüsü, yüreğimi yaralıyordu.

Ölmemiştim belki ama ölecek gibi hissediyordum. Ruhum bedenime sığmaz olmuştu. Sanki bir yol bulsa, kaçacaktı benden. Derin bir nefes çekmek istedim içime ancak dolup taşan göğüs kafesim buna engel oldu.

Ağlamak isteyip de ağlayamamak ne acıydı!

Gözlerim yanıyordu ama bir damla yaş süzülmüyordu. Belki ağlasam geçecekti. Nefes alacaktım. Ama olmuyordu. Ne nefes alabiliyordum yeteri kadar ne de ağlayabiliyordum içimi dökecek kadar.

"Esma."

Hasret'in sesi kulaklarıma dolduğunda çıkmıştım düştüğüm girdaptan. Gelip karşıma oturdu ve elini yanağıma koydu. "Hasta mısın? Esma, sen yanıyorsun!" diye telaşlandığında, kalkmak istedi ama onun bileğini tutarak engelledim. Şaşkınca bana baktığında, başımı iki yana salladım.

"Anneme haber vereyim. Bak, gerçekten kötüsün." Başımı tekrar iki yana salladığımda, çaresizce yanımda oturdu. Elini saçlarıma daldırdı ve okşamaya başladı. "Madem hastaydın, neden bana haber vermeden geldin eve? Esma, sen gerçekten iyi değilsin. Annemi uyandırmayacağım ama gidip ateşini düşürecek bir şeyler bakınayım, tamam mı?"

Benim için telaşlandığından, karşı durmadım. Başımla onu onaylayınca, hızla yanımdan kalktı ve odadan çıktı. Dönüşü kısa sürmüştü. Bir elinde kova ve diğer elinde de bir havlu vardı. Tekrar karşıma oturduğunda, üzerimdeki yorganı açtı. Donuyor gibi hissediyordum. Geri isterken, almama izin vermedi.

"Esma, ben ateşin var diyorum, sen yorgan örtmek istiyorsun. Rahat dur, şu havluyu alnına koyayım."

Aniden alnıma bıraktığı soğuk havluyla irkildim. Huysuzca itmek isterken, ellerimi tuttu. "Rahat dur dedim sana!" diye kızdı diğer yandan. Elimi el mecbur çekince, havluyu başıma iyice yaydı. Soğuk, içime nüfuz ettikçe, rahatlama hissi sarıyordu her yanımı. Gözlerim kapandığında, sımsıcak bir ateş yanıyormuşçasına rahatsız etti beni. İşte ilk o an yaşarmıştı gözlerim.

Açtım gözlerimi. Hali hazırda duran bir iki damla yaş gözümden süzüldü ve kulaklarıma doğru yol aldı. Geçtiği her an soğudu ve sıcak yerleri serinletti.

Başımdaki havlunun yokluğunu hissettiğim an, boynumda yoğun bir soğukluk oluştu. Havluyu bu kez boynuma koymuştu Hasret. İçim üşürken, bedenim gittikçe hissizleşiyordu.

Uyku ağır gelmişti ve ben yenik düşmüştüm.

Önümdeki bulaşıkları ağır ağır yıkarken, avlunun kapısı açıldı. Teyzem içeri girmişken, hemen arkasından Hasret de girdi.

"Ne zor şey evlat kaybetmek..." dedi Hasret. Kader için kurulan yasın son günüydü. Gidememiştim. Yüreğim kaldırmamıştı.

Bir cani tarafından öldürülmüşken, intihar denmişti. O gecenin sabahına, harabede tavana asılı ipte bulmuşlardı ölüsünü. Herkes intihar ettiğini söylerken, sadece üç kişi intihar olmadığını biliyordu. Ben, Kader'in katili ve Kader'in annesi...

Anne yüreği başka işlerdi her zaman. Bir anne, evladını tanımaz mı?

*Sultan teyze inletmişti tüm ilçeyi, **"Benim kızım kendi canına kıymaz,"** demişti lâkin kimse kulak vermemişti. Kaç gündür o acılı kadının haykırdığı gerçeği bir ben biliyordum, bir de Allah.*

Bakışlarım buğulanınca tekrar bulaşıklara döndüm. Ellerim soğuk su yüzünden kaşınıyordu. Hızla bitirmek için acele ettim. O sırada Hasret geldi yanıma ve yardım etmeye başladı.

"Bir insan neden kıysın ki canına? Hele ki Kader gibi neşeli bir kız. Aklım almıyor Esma! O gece hepimiz orada otururken, gidişini fark edemedik. Onu bırak, bir derdi, bir sıkıntısı olduğunu dahi fark edemedik."

Tepki vermeden işime devam ettim. Hasret ise kafasındaki sorularla, bana yardım etmeye devam etti. Ne ona cevap verebilirdim ne de gördüklerimi anlatabilirdim. Bir şekilde söylesem bile, kimse bana inanmazdı. Yarım akıllı dedikleri kızın lafına mı bakacaklardı?

"ŞARKI OLMAK"

FATİN

Küçük adımlar attım, otuz iki yıl boyunca bana sığınak olan odamda. Beyaz duvarları süsleyen aile resimlerinin bulunduğu altın yaldızlı çerçevelere bakındım bir süre. Annemin fotoğraf çekmekteki takıntısı, sanırım ilk kez bu kadar işime yaramıştı. Çünkü ailemin bulunduğu fotoğrafları yanımda götürüp, özlem duyduğum zamanlarda doya doya bakacaktım.

Özlem, nasıl da meşakkatli bir his! Daha gitmeden sardı tüm bedenimi. Daha uzaklaşmadan üşüdüm yalnızlıktan. Ve daha kaybetmeden evvel arar oldu her birini gözlerim.

Nurhan, küçük bir çocukken bile oldukça ağır başlıydı. Tepkileri, duyguları ve davranışları her zaman kendinden emindi. Cevad'a olan hislerini, Cevad'dan önce gelip bana anlatmıştı. Şaşkın!

Karşıma geçip, **"Ben Cevad'a karşı bir şeyler hissediyorum ama senin onayın olmadan ona söylemeyeceğim,"** demişti. O an asıl şaşkınlığı ben yaşamış olsam da kardeşime

böyle bir güven verdiğim için mutluydum. Benden onay çıkmadan, tek kelime dahi etmemişti Cevad'a.

Ben onay verdikten sonra, Cevad'ın yanına gidip, büyük bir cesaretle duygularını dile getirmişti. Cevad, benden çekindiğinden dolayı ilk başta olmaz demişti ama içinde yanan ateş onu gün be gün tüketmişti. Bu duruma daha fazla dayanamayınca, olaya el attım. Çünkü ikisi de aşkından ölecek vaziyete gelmişti.

Şimdi dönüp baktığımda, dilimden sadece iki hece çıkıyor. **İyi ki.**

Fırat, mavi gözlerinde bazen adeta yangını barındırıyordu. Bana çok benzerdi ama aynı zamanda çok zıttı. Onun ruhu daha bir asiydi. Daha bir hırçın...

Her sabah evden çıktığında, aklımın bir köşesi de hep onunla birlikte çıkıyordu. Gün boyu başına bir iş açmasından korkar dururdum. Şimdi ise arada onca mesafe varken, onu düşünmeden nasıl duracağımı hiç bilmiyordum.

Fırat, benim her zaman sakladığım ikinci kişiliğim gibiydi. Onun kadar asi ve inatçı olmak istesem de becerememiştim. Büyük evlat olmak, sorumluluğu ve olgunluğu yanında getiriyordu.

Fırat'a imrendiğim başka konular da vardı elbet. Aşk gibi...

Merve'yi ilk gördüğü anı hatırlarım. Faik Başsavcı'yı bir akşam yemeğine davet etmem vesile olmuştu. Merve daha lisedeydi, bizim haytaysa üniversiteye yeni başlamıştı.

Merve, babası Faik Beyin arkasından salona girdiğinde, Fırat'ın dili tutulmuştu adeta. Gözleri o kadar derin bakıyordu ki karnına bir dirsek darbesi geçirerek kendine getirmiştim. Eğer Faik Başsavcı'm o bakışları fark etseydi, şu an ki sürgünü o zaman yaşamam kaçınılmaz olurdu.

Daha sonraları Fırat'ın aşkını anlatmak için Merve'nin okuduğu lisenin önünde geçirdiği mesailer, uzunca bir

vaktini almıştı. Ama sonuç olarak, istediğini almış bir Fırat vardı artık karşımızda. Ayakları yere basmayan ve öncekinden daha neşeli bir Fırat.

İki kardeşim de olabildiğine güzel aşklarla karşılaşmıştı. Daha iyisi olamazdı diye düşünürdüm her daim. Yarım yüreklerine, eş yürekler bulmuşlardı. Ben ise hâlâ o kadar şanslı olamadım. Yarım yüreğim için doğmuş başka bir yarım yürek görmedi gözlerim henüz. Öyle olduklarını sandıklarım vardı sadece!

Yatağımın sağında kalan, duvara boydan boya yapılmış kitaplığımın karşısına geçtim. Elbette olmazsa olmaz kitaplarımdan birkaçını bavuluma atmıştım akşamdan. Ama şimdi kalan diğer kitaplarımla vedalaşma vaktiydi.

Kitaplar, konuşamadıklarımıza konuşur ve susamadıklarımıza susardı. Almak isteyene çok şey katar, zihnin en ücra köşesinde kendine yer edinirdi. Onlarca kelime, onlarca his ve onlarca hikâye boşuna yazılmamıştı elbet.

Senin, benim, onun hissettiğini yazardı bu kitaplar! Ve en önemlisi, yalan değildir hiçbiri. Çünkü tüm o karakterler, hayalde de olsa var oldular!

Artık gitme vaktiydi. Gecelerce uykusuzluğumu paylaşan masama baktım. Münevver teyzemin gülümsediği, Fırat'ın kahrolduğu kadar düzenliydi yine. Gülümsemeden edemedim.

Beyaz odama canlılık katan tek renkti kahverengi. Kitaplığım, yatağım, giysi dolabım, çalışma masam, sandalyem ve pencere kenarları... Sanırım benim gibi birine de anca bu renk uyardı.

Arkamda kalan kapıya dönmeden, genel bir bakış attım ve ne zaman döneceğimi bilmediğim o yolculuğa çıkmak için derin bir nefes aldım.

Zaman, gitme zamanıydı! Yalnız ve adaletli!

Ahşap kapıya döndüm ve kaderime doğru ilk adımımı attım. Artık bundan sonrası kaderdi!

Kısa koridorun bitiminde yuvarlak merdivenlere ulaştım ve yavaş adımlarla aşağıya indim. Merdivenin ucunda bekleyen aileme, kısa bir gülümseme yollayarak yanlarına ulaştım.

"Gitme vakti."

Söylediğim şeyle annemin yeni kurumuş gözleri tekrar yaşarmıştı. "Fatin, gitme oğlum," dediğinde, dayanamayıp sarıldım ve saçlarına uzun sayılabilecek bir öpücük kondurdum.

"Anne, bu geçici bir şey... Bunun için mesleğimi bırakamam, anla beni lütfen. Bak sen ağlarken buradan gitmek istemiyorum."

Annemi sakinleştirmek isterken, gözüm Münevver teyzeye takıldı. Hayda! Ben şimdi bunları nasıl susturacaktım? Hayır, Nurhan bari sen yapmasaydın be abim!

"Hanımlar, gözyaşlarınızla beni burada tutacağınızı sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz," dediğimde, Melek'in cıvıltılı sesini duydum. "Dayı, o zaman ben ağlamaktan vazgeçtim. Ne yapsam gitmezsin?"

Annemden ayrılıp, bizim ufaklığın önünde diz çöktüm. "Her halükârda gideceğim meleğim. Ama sen yine de dayına kocaman bir öpücük verebilirsin, değil mi?" Gözleri anında ışıldamaya başladı. Üzüleceğini düşünürken, bir anda sevinmesi şaşırtmıştı.

"Tamam, git dayı! Hem belki gittiğin yerden bize gelin getirirsin."

Duyduğum sözlerin şaşkınlığıyla, kaşlarım havalanmıştı. "Gelin mi?" diye, anlamayarak sordum. Melek ise bana çok önemli bir şeyi açıklayacakmış gibi konuşmaya başlamıştı. "Annem, senin için çok güzel bir gelin bulduğunu

söyledi anneanneme. Ama bence onun bulduğu gelin çirkin, sen gittiğin yerden daha güzelini bulursun. Bulursun, değil mi dayı?"

"Bulurum tabii, bulmaz mıyım?" dedim bir şey fark ettirmemeye çalışarak. Ayağı kalktığımda ise Nurhan'a manidar bakışımı göndermeden edemedim. Mavi gözlerini suçlulukla kaçırdığında, gülümsememi tutamadım. "Gel buraya, gel! Seni gidi yaramaz hiçbir yere sığmaz!"

Nurhan, gülerek yanıma gelip bana sarıldı ve kendini aklamaya çalıştı.

"Benim bir suçum yok abi. Senin fotoğrafını gören eş dost, bekâr olup olmadığını soruyor. Yalan mı diyeyim insanlara?"

"Deme yalan. Ucunda ölüm olacağını bilsen, yine de deme yalan! Ama tüm bu söylediklerin seni gözümde aklamadı haberin olsun."

"Ama abi..."

"Hadi yeter bu kadar vedalaşma faslı. Treni kaçıracağım sizin yüzünüzden."

Nurhan'dan uzaklaşıp, dış kapıya ilerledim. Vestiyerdeki ceketimi alıp, hızla üzerime geçirdim ve arkama dönüp herkese kısa bir süre baktım. İlk başta, babamın ellerine uzandım öpmek için. Adaleti bana öğreten adamdı. Hayran olduğum ve örnek aldığım tek adamdı.

"Hakkını helal et, baba." dediğimde, gözlerini uzunca bir süre gözlerime dikti. "Sana tek şartla hakkımı helal ederim, Fatin. O da gittiğin yer neresi olursa olsun, kaldığın yer kimin yanı olursa olsun adaletten vazgeçmeyeceksin. Sen, uğruna nefesinden vazgeç ama adaletten vazgeçme!"

Bana sarıldığında, ona bir kez daha hayran kaldığımı hissettim. Geri çekilecekken izin vermedi ve kulağıma fısıldadı.

"Yüreğinin kapısını biri çalarsa, eskiyi düşünüp açmazlık etme! Hele elini tutmazlık gibi bir hataya hiç düşme!"

Söyleyecekleri bittiğinde uzaklaştı ve omuzlarımı inançla sıktı. Gururluydu! Bunu mavi gözlerindeki her dalgada hissettim. Ve bu gurur, ölene kadar beni inançla yaşatırdı.

Annemin ellerine sarıldığımda, onlarca kez öpsem de doymazdım. Çünkü anne eli başkaydı. Anne kokusu, anne yüreği, anne merhameti... Hepsi, bambaşkaydı.

"Fatin'im, güzel yürekli oğlum. Oralarda kendine iyi bak, tamam mı? İşe güce dalıp, yemek yemezlik etme! Sonbaharın son günleri zaten, üstüne başına kalın giy. Geceleri de sıkı sıkı örtün, tamam mı çocuğum?"

"Tamam, annem. Sen benim için tasalanma. Bak, kaç yaşına geldim. Kendi başımın çaresine bakarım ben."

"Bakarsın, bilirim ama sen, anne yüreğini bilmezsin. Evladı bolluk içinde de olsa, **'kursağından bir lokma geçti mi acaba?'** diye düşünür durur anne dediğin. Düşünmezse anne midir o anne?"

"Nasıl öderim ben senin hakkını?"

"Kendine iyi bak, kâfi. Ötesine ihtiyacım yok. Gittiğin yerden tez zamanda dön Fatin. Gözlerim, bu evin içinde seni arayıp duracak."

"Hayırlısı anne. Hakkını helal et."

"O nasıl laf öyle? Tamam tamam, bakma öyle gözlerini büyüterek. Helal olsun oğlum."

Benim büyümemde büyük emeği geçen Münevver teyzemin eline uzandım. "Fatin'im, gittiğin yerlerde kendine dikkat et oğlum. Aklımız sende kalmasın," dediğinde, sesi bile titriyordu.

"Sen merak etme Münevver teyzem, ben başımın çaresine bakarım. Hakkını helal et."

"Helal olsun oğlum."

Gözlerim yeniden Nurhan'ı bulduğunda, o da bana bakıyordu. "Küçüğüm," dediğim gibi kucağıma atladı. "Abi, seni çok özleyeceğim ben."

"Ben de. Ben de seni çok özleyeceğim. Melek'e de kendine de iyi bak tamam mı? Kafanı gelin aramak yerine, kızına ver."

"Abi, ben, sen mutlu ol diye..."

"Biliyorum, ben mutlu olayım diye yapıyorsun ama yapma Nurhan. Yüreğimi birine verecek zamanda değilim henüz. Belki çok zaman sonra... Denedim, biliyorsunuz ama olmadı. Belgin bile kıramadıysa o duvarı, beklemek daha iyi sanki. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Güzel."

Melek'in önüne çöktüm yine. "Gitme vakti ha meleğim. Verecek misin artık dayının uzun öpücüğünü?" dediğim gibi, yanağıma uzunca bir öpücük kondurdu. Gülümsedim. En uzun gülümsememdi belki de. "Dayı, gelirken gelini getirmeyi unutma. Tamam mı?"

Güldüğümde, Melek de gülmüştü. "Tamam, unutmam," dediğimde, bahsettiğimiz gelin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öyle bir gelin var mıydı, onu hiç mi hiç bilmiyordum. Ayağa kalktığımda, Fırat'ı bulamadı gözlerim. Yine kim bilir neredeydi?

"Hadi, Allah'a emanet olun."

El sallamaların eşliğinde köşkün bahçesine çıktım. Cevad, arabanın önünde beklerken, beni gördüğü gibi kolundaki saate vurmaya başladı. Evet, bu onun geç kaldık deyişinin farklı bir yöntemiydi.

Mermerden yapılmış merdivenlerden indim ve yanına gittim bizim suratsızın. "Fırat, nerede?" diye sordum merakla. "Nereden bileyim yahu? Senin kardeşinin yerinde durduğu mu var? Hadi geç, treni kaçıracağız."

Dönüp, merdiven başında duran aileme son kez gülümsedim ve kısa bir el salladım. Arabaya bindiğimiz gibi, telaşlı Cevad hızla yola çıkmıştı. Her bir hareketi telaştı bu adamın. Bir sakin kalmayı beceremiyordu.

"Sonunda gidiyorsun," dediğinde, sessizce izlediğim yoldan dikkatimi ona verdim. "Sonunda gidiyorum."

"Böyle bir şeye ihtiyacın vardı zaten. Ki gördüğüm kadarıyla pek üzülmedin. Hatta utanmasan sevineceksin sürgün yediğin için."

"Bilmem, içimden üzülmek gelmiyor Cevad. Sanki olmalıymış gibi bu sürgün. Beni neler bekliyor, hiç bilmiyorum ama mutluyum. Her ne bulacaksam, bana iyi gelecek gibi."

"İnşallah dostum. Ama baktın olmuyor, çık gel! İlla buluruz bir çaresini." Alaycı gülümsememle Cevad'a döndüm. Yüzümü fark ettiğinde, bezginlikle gözlerini devirdi. "Ah, senin zordan kaçmayan, hatta zoru seven biri olduğunu unutmuşum. Kusuruma bakma Fatin, seni de bazen normal insanlarla karıştırıyorum."

Cevap bile vermedim. Sessizce Haydar Paşa Garı'na ulaşmayı bekledim. Ulaştığımızda, yanıma aldığım iki bavulumu da Cevad bana izin vermeyerek taşımaya başladı. İtiraz etsem de kötü bakışlarıyla beni susmaya mecbur bıraktı. Trenin yanına geldiğimizde ise neredeyse geç kalacağımızı fark ettik.

"Ayrılık vakti ha dost!" diyen Cevad'ın kahverengi gözlerine baktım. Kaç yıllık dosttu Cevad, saymayı bıraktım. Şimdi bana en çok koyan şey, dertlendiğim zaman yanına

varamayacağım bir dostu kaybetmekti. "Ayrılık vakti. Buradaki herkesin sana emanetim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum elbette. Gözün de aklın da geride kalmasın. Senin ailen benim ailem, bilmez misin cahil adam?"

"Bilirim elbet!"

Cevad'a sarıldığımda, ağlamaktan korkar olmuştum. "Geri dönmen için elimden ne gelirse yapacağım. Senin bıraktığın yerden devam edeceğim davaya." Uzaklaşıp baktığımda, kararlı görünüyordu.

"Senden uzak durmanı istemeyeceğim ama bir adım atarken, Nurhan'ı ve Melek'i düşün ilk önce. Tamam mı?"

"Tamam."

"Hakkını helal et Cevad."

"Helal olsun, sen de helal et."

"Helal olsun."

Bavullarımı alıp trene geçecekken, bir ses yankılandı kocaman garda. "Abi!" diyenin Fırat olduğunu anlamamam imkânsızdı. Bavulları yere bırakıp, bana doğru koşan Fırat'a açtım bu kez kollarımı.

"Yetişemem sandım."

"Yine hangi önemli işin vardı?"

"Şey... Aslında... Bak valla geliyordum..."

"Sus! Yine ne halt ettin de Merve seni böyle süründürüyor?"

Fırat, bana anlamadığım bir şekilde bakarken, gözlerinin dolması beklediğim bir şey değildi. "Senden başka kim benim her hareketimi bilecek? Gitmesen olmaz mı abi?" diye sorduğunda, benim de gözlerim dolmaya yakındı.

"Merve'yi tehlikeye atma Fırat. Kendini hiç atma! Annemi, babamı ve diğerlerini düşün. Ben de yokum artık, büyü biraz ve sorunlardan uzaklaş. Anlaştık mı?"

"Tamam abi, sen merak etme. Bir daha kimseyi üzmeyeceğim."

"Aferin. Ben gelene kadar Cevad'ın sözünden çıkmak yok. O ne derse, sorgusuzca kabul edeceksin."

"Tamam abi. Ama çabuk dön, olur mu?"

"Kısmet Fırat, kısmet... Hoşça kal."

"Güle güle."

Hareket etmek üzere olan trene binebilmiştim sonunda. Tek başıma kalacağım vagona geldiğimde, bavullarımı yukarıya bıraktım ve cam kenarına oturdum. Gitme vaktiydi artık aziz kentten!

Uzun bir yolculuğun ardından, akşamüstüne yakın bir vakitte indim trenden. İstasyondan çıktım ve ilçe otogarına gitmek için bir taksi arandım. Sonunda bir taksiye rast geldiğimde, kısa bir yolculuk neticesinde beni ilçe otogarına ulaştırmıştı.

İlçeye gidecek araca bindiğimde, aynı yere gidecek olan insanların garip bakışlarına hedef olmuştum. Şehrin içinde gördüğüm kıyafetler benzerdi fakat ilçede yaşayanlar biraz daha farklıydı.

Özellikle yaşlı erkekler, pantolon yerine şalvar giyiyordu. Şalvarın aynı renginde, bir de yelek ve ceket vardı üzerlerinde. Ama genç erkeklerin giyimi aynıydı. Kadınlar ise beyaz tülbentlerini ağızlarını örtecek şekilde sarmıştı. Üzerlerinde ise fistan denilen uzun elbiseler vardı. Tabii bu merkezde gördüğüm kadınlar için geçerli değildi.

Araç hareket ettikten kısa bir süre sonra düz yoldan çıkmıştık. Yoğurdu koysan, ayran kıvamına gelecek bir sarsıntıyla ilerliyorduk. Arabada ağlaşmaya başlayan iki bebek vardı. Anneleri susturmak istedikçe daha çok ağlıyorlardı.

E çocuklar haklı, bu arabada olan herkesin içinden kesinlikle ağlamak geliyordu.

"Hele sen kimsen, bi de bana," diyen ve yanımda oturan amcaya döndüm. "Savcıyım ben amca, gideceğimiz ilçeye tayinim çıktı."

Araçtaki tüm yüzlerin bana dönmesi normal miydi?

"Okumuş adamsan yani?" diye söylediği şey, gerçek anlamda bir soru niteliği taşıyordu. Ne cevap vereceğimi bilemezken, "Öyle," diyiverdim bir anda.

"Belli, belli... Nereden geldin?"

"İstanbul'dan..."

"Denizi var değil oranın?" dediğinde, kurduğu cümlenin yine bir soru cümlesi olduğunu anlamıştım. "Var, evet."

"Benim oğlan, askerliğini orada yapmıştı. Anlattı baya oraları... Güzel memleketmiş."

"Öyle, güzeldir."

Yol boyunca amca sordu, ben cevapladım. İyi ve temiz yürekli bir adamdı. Yaşlılığına rağmen, oldukça keyifli ve hareketliydi. Bazı yaşadığı anıları, aşırı el kol hareketleriyle anlatıyordu. Ve eminim, hepsini anlatırken yeniden yaşıyordu.

Araç ilçe girişinde durduğunda, herkes yavaşça indi. Şoför, bagajdan bavullarımı uzattığında, bana Kaymakamlığın nerede olduğunu işaret etti. Onun söylediği yere doğru ilerlediğimde, yağmış olan yağmur yüzünden yerler çamurdu. Çamura batmadan sokağın birine girdim ve ilçe meydanına ilerlemeye başladım.

Yanağıma çarpan bir damla ile yağmurun tekrar başladığını anlamıştım. "Hay aksi!" dedim, yüzümü buruşturarak. Hızlanmadan kaymakamlığa varabilseydim iyi olurdu.

Şu yollar neden yapılmamıştı ki?

Ayağının battığı çamura tiksintiyle bakarken, bakışlarını karşıya doğru kalktı. Hafif yağan yağmurun altından bir kız bana doğru geliyordu. Yaklaştıkça gözlerim ayaklarına indi. Ayakkabı giymemişti!

Ayakları çamurun içinde seke seke ilerlerken, gözlerim tekrar yüzüne doğru kalktı. Saçları hafifçe ıslaktı. Bu yağmurda o kadar ıslanmazdı, demek ki önceki yağmurdan beri dışarıdaydı.

Gözleri gözlerimi bulduğu an olduğum yerde kalakaldım. Beyaz teni, simsiyah saçlarının arasında ay gibi parlıyordu. Saçlarına baktığımı anladığı an, eteğini tutan eli hızla saçlarını yarım örten yazmaya uzanmıştı. Saçlarını örterken, uzun eteği çamura bulanmıştı ve eteğini fark ettiğinde, bakışlarını yine bana çevirdi.

İşte şimdi tam olarak yanıma ulaşmıştı.

Gözleri elimdeki bavullara değdi bir an ve yanımdan beklemeden geçti. Bedenim, istemsizce gözlerimle birlikte arkaya doğru döndü. Örtmek istediği siyah saçları yazmanın ucundan sızmış, belini aşmıştı. Tekrar avuçladığı elbisesinin eteği ile çıplak ayakları rahatça çamuru aşındırıp ilerliyordu. Bu da onun ilk kez çıplak ayakla yürümediğini ispatlıyordu.

Gözlerinin rengi kömür karasıydı. Büyülenmiştim!

Adına şiir bile yazılırdı o bakışların. Saçlarına ezgiler dizilirdi. Şarkı olup çıkardı bir üstadın elinden ve o kıza en çok da bu yakışırdı. Şarkı olmak!

"YABANCI"

ESMA

Siz, sessizce ağlamanın ne demek olduğunu bilir misiniz? Tek bir hıçkırığınızın bile başkası tarafından duyulmasından korktunuz mu hiç? Sessizce ve sadece kendinizin duyacağı bir şekilde ağladınız mı? Bazen, kaçmasından korktuğunuz hıçkırığı durdurmak adına, elinize geçirdiniz mi dişlerinizi?

Yaptıysanız, sonucu bilirsiniz elbet. Eliniz morarır, yüreğiniz kanlaşır. Ve yine de geçmez acınız.

Onun da acısı geçmiyordu. Gözleri gibi, yüreği de kanlaşmıştı. Sessizce feryat ediyordu ve o feryadın yankısı, dağları yerinden sarsıyordu. Denizler çalkalanıyordu umulmadık bir fırtınayla. Gök, isyan çığlığını basıyordu yeryüzüne, yeryüzü ise utançla saklıyordu gerçek yüzünü. Umudunu yitiriyordu insanoğlu... İnsanlığını yitirdiği gibi!

Ak saçlarından kayan tülbent, omuzlarında durmuştu. Elleri düzeltmeye varmadı, çünkü kızını sarıyordu kolları. Kızının toprağına akıtıyordu gözyaşlarını, isyan ediyordu ondan fazla yaşadığı ömrüne. Ve dahi, aldığı her nefese...

Bir annenin yaşayacağı en büyük imtihandı bu. Evladının toprağına sarılmak!

Aldığı son nefeslere, tek yareniydi kızı. Kurup dururdu zihninde öleceği anı ve genelde kızının gül yüzüyle son bulurdu o an. Ama şimdi, yapayalnız kalmıştı. Hesapta yoktu kızını da yıllarca ona yar olmuş kocasının yanına koymak.

Ama kader, bilinmeyendi.

Kara bulutların toplaştığı gökyüzü, yine büyük bir gürültü kopardı ve ardından attı içindeki ağırlığı yeryüzüne. "Al!" dedi. "Al ve temizle kirini!"

Yağmur yağdı ve ben ıslandım. Yeryüzü gibi temizlensin istedim üzerimdeki kir. Çözülsün, aksın ve toprağa karışsın. Karşımdaki annenin acısına eş değer olsun acım. Boyumu aşan günahım değil, Sultan teyzenin feryatları yaksın canımı. Yaksın ki savunabileyim kendimi bir annenin merhamet mahkemesinde. Zira hiçbir kalem kırılmazdı o mahkemede. Buna güvenimdendi o annenin insafına kalmayı isteyişim.

*'**Korktum**' derdim. '**Hayatımda ilk kez, ölümden korktum.**'*

Yağmur dindi ama o günah bedenimden geçmedi. Sultan teyze ayaklandığı vakit, ben de ayaklandım saklandığım ağaç dibinden. Yaşlı adımlar yaklaştıkça, yer değiştirdim ölüm sessizliğinde. Gittiğine emin olduğumda baktım mezarlığa ve birkaç adım attım çamurlu toprakta.

Çamurlaşmış bir mezar ve başına dikilen bir tahta parçası. Kim inanır ki, bu toprağın dibinde olan bir bedenin varlığına? Hele ki, can saydıklarınızdan ise...

Koktuğum ateş değilmiş Kader, ölümmüş! Bilmezdim, öğrendim...

Elim gezindi çamurun üzerinde ve döktüm dilimden akıtamadıklarımı, kalp dilimden dökmeye. Dahası da yoktu zaten.

Ayak parmaklarım suçlulukla eşeledi bastığı çamuru. İçimde taşıdığını gerçeği, saklamaktı en büyük kabahatim. Ama korkmaktı aynı zamanda mazeretim. İnanmazlardı bir de.

Yarım akıllı Esma! Kim, niye inansın sözüme?

Konuşamamak, düşünememek miydi? Dilden dökülmüyorsa, bilmez miydin gerçek olanı? Anlatmanın bir yolu yok muydu?

İlçeye gerisin geri döndüm. Umudum yoktu kimsenin bana inanmasına, lâkin deneyecektim. İlla biri bana inanırdı. İnanırdı, değil mi?

Bastığım her çamur yığını ikiye bölündü, ayaklarım görünmeyen ufak taşlara battı. Canım acıyordu ama böylesi daha iyiydi. O ayakkabıları taşımak, büyük bir günahı taşımaya eşdeğerdi.

Yüzüme değen bir yağmur tanesiyle yeniden yağmurun yağacağını anlamıştım. Adımlarıma hız verirken, yabancı bir yüz buldum karşımda. Kimdi o?

Ayaklarıma indi yabancının gözleri, daha sonra tırmandı yukarı doğru. O an fark ettim açıkta kalan saçlarımı. Eteğimi utançla serbest bırakıp, yazmamı düzelttim. Ayaklarıma indi yeniden gözleri ve anlamadığım bir bakış attı. Acımış mıydı? Belki de...

Biraz yaklaştığımda, mavi gözlerini gördüm. Tarif istersiniz şimdi benden ama ben hiç deniz görmedim ki. Yağan yağmur damlaları gibi de değildi. Yaz günü gördüğüm gökyüzü fazla açık, mavi elbisem ise daha koyuydu.

Yağmur'un etkisi kırdı görüş açımı. Yanına vardığımda, ufak bir bakış attım ellerindeki bavullara. Kalıcıydı besbelli.

Yanından geçtiğimde, arkama dönüp bakasım gelmişti ama yapmadım. Eteğimi kavrayıp hafifçe kaldırdım ve yolıma hızla devam ettim.

"Anneme yine yakalanmana az kaldıydı. O dövdükçe inadına yapıyorsun sanki, Esma. Dellendirme diyorum sana kaç keredir

şu kadını!" Hasret'in azarını dinlerken, üzerimdeki ıslak elbiseden kurtulmuştum. Kırmızı elbisemi elime aldığımda, Hasret onu dinlemediğim için sinirlenerek karşıma geçmişti. "Annem seni döv-düğünde, onun elinden seni kurtarırsam ne olsun! Sen böyle ka-fanın dikine dikine git bakayım!"

Sinirle odadan çıktığında, elbisemi üzerime geçirmiştim. Mavi yazmamı da başıma örtüp odadan çıkacakken, bir anda odaya eniş-tem girmişti. Geriye doğru bir adım attım ve ondan uzak dur-maya çalıştım.

Her zamanki aç gözleri üzerimde gezinirken, bana doğru iki adım attı. Ben gerilerken, "İki hafta sonra teyzen ve Hasret, başka bir ilçeye düğüne gidecek. Sen burada benimle kalacaksın. Bakalım o zaman nasıl kaçacaksın benden?" diye pişkince sorunca, gözle-rim korkuyla büyüdü. Bu adamla aynı havayı solumaktan iğre-nirken, onunla baş başa kalmak ölümün ta kendisiydi.

Aç gözlerini üzerimden çekip, pis bir şekilde sırıtarak odadan çıktı. Korkudan boşalan dizlerim yere çöktüğünde, yüreğim şim-diden darlanmıştı. Ne yapıp edip teyzemi beni de götürmesi için ikna etmeliydim.

Avluda, üstünde çatı olan köşeye geçtim ve yemek için ateş yaktım. Hasret, elinde tencereyle geldiğinde, yaktığım ateşin önün-den çekilip ona yol verdim. Tencere ateşin üstüne konduğu anda, sokaktan bir çığlık yükseldi. Hasret'le birbirimize şaşkınca bak-tığımızda, acıyla haykıran kişinin Sultan teyze olduğunu anladık.

"Hayırdır inşallah. Sultan teyze düzelecek gibi durmuyor ama yine ne oldu acaba?" diye kendi kendine söylenen Hasret'in yanın-dan geçip, evden çıktım ve önümden uzaklaşan kalabalığa doğru koştum. Hasret ise arkamdan bağırmaya çoktan başlamıştı. "Esma, gitme! Annemin elinden babam bile alamaz seni bu kez! Esma!"

Kalabalık, ilçe meydanını bulduğunda, insanları aşıp Sultan teyzeyi görmeye çalıştım. Sultan teyze ise kaymakamlık binası-nın önünde acı dolu haykırışlarını savurmaya devam ediyordu.

"Savcı Bey! Savcı Bey! Bu ananın yüreği yanar, sesimi duymaz mısın?"

Sultan teyzenin çağırdığı kişiyi duyunca şaşırmıştım. Bizim ilçede savcı yoktu ki.

Kaymakamlık binasının kapısı açıldı ve daha geçenlerde gelen Hâkime Hanım'ı gördüm. Onun hemen arkasından da sokakta karşılaştığım adam çıktı dışarı. Kaşları çatık, yüzü yine sertti. Neye kızmıştı acaba?

Adam, Hâkime Hanım'a bir şeyler söyledi ve sonra Sultan teyzeye doğru ilerledi. Sultan teyze yere çökmüş bir halde ağlarken, adam hiç umursamadan karşısına çöktü ve Sultan teyzenin omuzlarından tuttu.

"Teyze, ne oldu sana? Anlat."

Sultan teyze, başını kaldırıp adama baktı. "Yeni gelen savcı sen misin?" diye sorduğunda, "Benim. Hadi derdini anlat bana," diye karşılık verdi adam.

O adamın savcı olmasına şaşırsam da dikkatimi daha çok Sultan teyzeye vermiştim.

"Savcı Bey, benim bir kızım vardı. Öldürdüler onu ama kızımın kendi canına kıydığını dediler. Benim kızım çok neşeliydi, nasıl kıysın canına? Yapmaz benim kızım. Bırakmaz bu garip anasını bir başına. Bul onun katilini, soğut bu yaralı ananın yanan yüreğini."

Adam arkasına döndü ve Hâkime Hanım'a baktı. Hâkime Hanım'ın ise durumdan memnun olmadığı, buruşturduğu yüzünün ifadesinden açıkça belli oluyordu. "Merak etme teyze, senin kızının canına kim kastettiyse, bulacağım."

Adamın gözleri bu kez meydandaki insanlara doğru kalkmıştı. Bakışları tüm yüzleri tek tek dolanırken, en sonunda bende durdu. Çatık kaşları o kadar korkutucuydu ki fark etmeden bir adım geriledim. Sanki gerilemesem, adam benim suçlu olduğumu bilip tutuklayacaktı.

Korktum!

Yine korktum!

Adamın gözleri benden ayrılmazken, ben hızla arkama döndüm ve eve doğru yürüdüm. Adamın arkamdan gelmeyeceğini bile bile, korkuyla arkama bakıp duruyordum.

Eve ulaşıp avluya girdiğimde, teyzem evin iç kapısının önünde durmuş sinirle beni bekliyordu. Gözlerim hafifçe girdiğim kapıyı bulduğunda, gitmenin de kalmanın da çare olmayacağını biliyordum.

"LÂL"

FATİN

Yağmur dindi, umut yeşerdi.

Bir yağmur zamanı, gerçek olmayacak kadar farklı bir kıza rast gelmiştim, tanımadığım ücra sokakların derinliklerinde. Gözleri karanlığına esir edecek kadar siyah, yüzü gözlerimi yumduracak kadar beyazdı. Saçları ise mevsimi gelmiş bir buğday tarlasının başakları gibiydi. Sarı değil, siyahtı. Ama bu, rüzgârın vurduğu başakları anımsatmasına engel değildi tabii ki.

Ruhum bir başka yaşama akmıştı sanki. Benden bağımsız bir şekilde kat ediyordu ayaklarım bozuk yolları. Fark etmeden bakınıyordu yabancı yüzlere gözlerim. Ve her daim umudu fısıldıyordu kulaklarıma, uzun zamandır kayıp olan iç sesim.

'İyi gelecek burası,' dedi ve ekledi. **'Huzurun sokaklarında yürüyorsun Fatin, kıymetini bil!'**

İlçe meydanında bulunan Kaymakamlık binasına kısa bir göz attım ve beklemeden binaya doğru ilerledim. Kendinden bıkmışçasına duran eski kapıyı, yere bıraktığım bavulumdan dolayı boşta kalan elimle sakince ittim. Açılan kapıdan içeri ufak bir bakış attım ve yere bıraktığım bavulu tekrar yüklenip, binanın içine doğru temkinli birkaç adım attım.

Nereden çıktığını anlamadığım yaşlı bir adam, bir anda karşımda dikiliverdi. Kahverengi gözleri merakını gizlemeden yüzümde gezindi ve aklına geldiğini düşündüğüm bir bilgiyle, sağ kaşını havalandırdı.

"Sen yoksa, gelecek dedikleri yeni savcı mısın?" diye sorduğunda, neden şüpheyle baktığını anlamıştım. "Evet, benim. Savcı Fatin Erkılıç."

Bavulumu yeniden bırakıp, boşta kalan elimi yaşlı adama uzattım. Yaşlı adam uzattığım elime şaşkınca baktı ve daha sonra beni beklettiğini fark etti. Omzuna asılı olan kısa havluyu çekip elini sildi ve elimi sıktı.

"Ben de Bekir, Savcı Bey... Buranın çaycısıyım."

"Memnun oldum Bekir abi," deyip, elimi geri çektim ve yukarı doğru uzayan merdivenlere döndüm. "Senden rica etsem, beni kaymakamın odasına götürebilir misin?"

"Tabii Savcı Bey, şöyle buyurun."

Bekir abinin gösterdiği merdivenlere ilerlediğimde, Bekir abi yere bıraktığım bavullarımı çırağını çağırtarak aldırmıştı. Yavaşça merdivenleri çıktığımızda, iki katlı olan kaymakamlık binasının üst katına yetişmiştik.

"Buyurun Savcı Bey. Kaymakam Bey kısa süreliğine izinli olduğundan ilçede değil, onun yerine buradaki işlerle yan ilçenin kaymakamı ilgileniyor. Acil bir durum varsa kendisine haber verebiliriz. Şu karşı oda ise Hâkime Hanım'ın odası. Kendisi yeni geldi ve buraya alışmaya çalışıyor."

Hâkime Hanım?

Açıkçası burada kadın bir hâkim ile karşılaşabileceğimi düşünmüyordum. Tamamen sürpriz olmuştu bu ayrıntı benim için. Ama takdir de etmiştim. Vazifesini nerede olsa icra eden insanlar, mesleğine en saygı duyan kişilerdir.

Hâkime Hanım'ın odasına ulaştığımda, beni bekleyen kötü sürprizden bihaberdim.

Bekir abinin tıklattığı kapının ardından 'gir' sesi duyulunca, Bekir abi kapıyı olabildiğine sakin bir şekilde açtı. Yaşına göre oldukça saygılı ve hürmetkâr bir adamdı. Kapıyı tutuşundan, odaya doğru adım atışından ve gerekse konuşmalarından bu oldukça belliydi.

Aklaşmış saçlarının üzerinde duran küçük bere, yılların yadigârı olduğunu gösteriyordu. Küçülmüş olmasına rağmen takıldığına göre, değerliydi.

"Hâkime Hanım sizi bekliyor, Savcı Bey."

Bekir abinin sesiyle onu incelemeyi bıraktım ve minnet dolu bir gülümsemeyle karşılık verip, Hâkime Hanım'ın odasına birkaç adımda girdim. Ardımdan kapanan kapıyı dahi, şaşkınlığımdan ötürü duyamadım. Bu nasıl olurdu?

"Fatin," deyip gülümsedi ve masadan ayrılarak bana doğru yaklaştı. Gözlerim hâlâ şaşkınca karşımdaki tanıdık yüze sabitti. "Ne derece şaşırdığını tahmin edebiliyorum. Ama ben bu karşılaşmayı uzun bir vakittir hayal ediyordum ve artık yaşadığım için mutluyum."

"Sürgün... Senin planındı."

Şaşkınlığımı atlatıp, sonunda konuşabilmiştim. Düştüğüm durumu daha yeni yeni kavramaya başlamıştım. Resmen hayatım bir başkasının ellerindeydi. Dilediği gibi oynuyor ve dilediği gibi eğip bükebiliyordu. İçimde yeşeren öfke tohumunu yok sayıp, sakin kalmaya çalıştım.

"Yaptığın onca şeyden sonra, bu biraz ağır olmadı mı, Zeynep?"

Bana bakan gözlerde hüzün varsa da ben bu hüzne inanmıyordum. İnancım aylar öncesinde acımasızca yıkılmıştı. Ve enkazı uzun bir vakit beni beton yığınlarının arasına hapsetmişti. Daha yeni yeni hayata bağlanabilmeyi başarmışken, bu yaşadığım şey tatsız bir şaka gibiydi.

"Fatin, bunu ikimiz için yaptım. Kaybettiklerimizi yeniden kazanalım diye. Kimsenin sesi olmadan, sadece birbirimizi duyalım diye..."

"Ben değil senin sesini duymak, varlığına dahi tahammül edemiyorum! Seninle bir şeyler kaybettiğim doğrudur ama onlar kesinlikle geri kazanmak isteyeceğim şeyler değil!"

"Beni hiç mi özlemedin? Ben o kadar pişmanım ki sana kendimi nasıl affettirebilirim bilemedim. En doğru yol, bu gibiydi."

"Doğru bir yol bulmuşsun. Ben mesleğimi nerede olsa yaparım ama bir ayrıntıyı kaçırmışsın. Hayatımdan çıkardıklarımla bir saniye dahi aynı ortamda bulunmam. İstifa ediyorum Hâkime Hanım! Kaymakam Bey'e de bildirirsiniz!"

"Fatin, ne olur bize bir şans daha ver."

Arkama döndüğümde, onu bir daha görmek istemediğimi tekrar anlamıştım. O, benden doğrularımı yıkmamı isteyen biriydi. Adaleti yıkmamı ve en kötüsü, Fatin'i öldürmemi istemişti. Çünkü karakterimden taviz verseydim, adalet için yaşayan Fatin'i öldürmekten başka bir şey olmayacaktı yaptığım.

"Bir kez yaşarsın ve bir kez ölürsün, Zeynep. Sen yaşam hakkını tükettin ve öldün. Başka bir şansın yok!"

Odadan hızla çıktığımda, arkamdan geldiğini biliyordum ama kesinlikle kararımdan vazgeçmeyecektim. Burada kalıp duygularıma esir olmak istemiyordum. Değişmek, en büyük tehlikeydi.

"Fatin, lütfen!" diye arkamdan seslenen Zeynep'in sesi, "Savcı Bey!" diye seslenen bir kadının yüksek sesiyle kaybolmuştu. Kaşlarım istemsizce çatılırken, seslenen kişinin kim olduğunu merak etmiştim. Daha merdivenleri bitirmeden, Bekir abi koşup karşıma geçmişti.

"Ne oluyor Bekir Efendi?" diye arkamdan sinirle söylendi Zeynep. İçimden sakin kalmak adına kendime telkinlerde bulundum. Ancak sabrım olabildiğine sınanıyordu Zeynep tarafından. "Hâkime Hanım, Kader'in annesi geldi yine. Benim çırak Savcı Bey'i görünce dayanamamış, gidip Sultan bacıma haber etmiş. Ama siz hiç tasa etmeyin, hemen gönderirim onu."

Bekir abi hızla arkasını döndüğünde, "Dur!" diye seslendim. Bir annenin durmadan acı içinde haykırmasını görmezden gelemezdim. "Ben Sultan Hanım'la görüşeceğim."

Binadan hızlı adımlarla çıktığımda, binanın önünde küçük bir kalabalık oluşmuştu. Gözlerim yerde çamura bulanmış şekilde oturan kadını bulunca, içimdeki sızıya engel olamadım.

Kadının yanına gidip yere çöktüm. Kadın önce şaşkınca çamura bulanan dizlerime baktı ve sonra bakışlarını bana doğru kaldırdı. Gözlerinde gördüğüm acı buhranı, meselenin sandığımdan büyük olduğunu ispatlar nitelikteydi.

"Teyze, ne oldu sana? Anlat." Başını tam olarak kaldırdığında, yüzünü görebilmiştim. "Yeni gelen savcı sen misin?"

"Benim. Hadi derdini anlat bana."

"Savcı Bey, benim bir kızım vardı. Öldürdüler onu ama kızımın kendi canına kıydığını dediler. Benim kızım çok neşeliydi, nasıl kıysın canına? Yapmaz benim kızım. Bırakmaz bu garip anasını bir başına. Bul onun katilini, soğut bu yaralı ananın yanan yüreğini." Gözlerimi arkamda duran Zeynep'e çevirdiğimde, durumdan duyduğu rahatsızlık

elle tutulur cinstendi. Zaten ondan, bencillikten başka bir şey beklemiyordum. "Merak etme teyze, senin kızının canına kim kastettiyse, bulacağım," dediğimde, kadının ilk kez umut dolu bakışlarını gördüm.

Bakışlarımı etrafı kaplayan küçük kalabalığa çevirdiğimde, tek tek yüzlerine baktım. Birileri bu konuyla alakalıysa, hareketlerinden belli olurdu nasılsa diye düşündüm ve anın sıcaklığıyla karşımda merakla bakan insanları süzdüm.

Gözlerim karşılaştığı siyah gözlerde takılı kaldığında, dikkatle bakındım. Bu o kızdı! Yağmurdaki...

Gözlerine korku hâkim olurken, bir adım geriledi. Sert bakan yüzümün, çatılan kaşlarımla birleştiğinde daha korkutucu bir hâl aldığına emindim. Ve bu, kızın daha çok korkmasına neden oluyordu. Bir anda arkasına döndü ve kalabalıktan sıyrılarak uzaklaştı.

Bu kız, kesinlikle bir şeyler biliyordu!

Dakikalar sonra karakoldaydık. Sultan teyzenin durumundan dolayı, geri dönüşümü ertelemeye karar vermiştim. Ona sırt çevirip, öylece rahat hayatıma dönemezdim. Ömür boyu vicdanımın sesini dinlemek zorunda kalacağımı biliyordum. Tabii kalışıma en çok Zeynep sevinmişti. Zaten istediği de buydu.

"Buyurun Savcı Bey, davayla alakalı dosya."

Elime dosyayı bırakan yüzbaşına bakmadan, direkt dosyayı incelemeye başladım. Ölen şahsı, yani Kader'i, ilçeye yakın bir harabede kendini asmış halde bulmuşlardı. İlk görgü tanığı ise ilçenin çobanıydı. Verdiği ifadede sabah namazından sonra koyunları otlatmaya çıkardığında, cesedi harabenin önünden geçerken gördüğünü söylemiş. Harabedeki araştırmada, etrafta başkasının olduğuna dair

bir ipucu bulunmamış. Oysa annesi, kızının intihar etmediğine emindi!

Belki de annelik içgüdüsü onun böyle düşünmesini istiyordu.

"Ceset otopsiye gönderildi mi?" diye sorduğumda, "Gönderildi ve ölüm nedeninin boğulma olduğu belirlendi. Tabii bir de tırnaklarında, küçük ip parçaları bulundu. Bu da boğulma sırasında ipten kurtulmaya çalıştığını gösteriyor. Can havliyle kendini tekrar kurtarmak istemiş ama son pişmanlık fayda vermemiş," diyerek açıklama yaptı yüzbaşı.

"Kader'in intihar ettiğine eminsiniz yani, Yüzbaşı?"

"Emin değiliz, çünkü Sultan teyzenin ısrarları bu durumu açığa kavuşturmamız için zorluyor. Birçok kişinin ifadesini aldık ve harabede oldukça kapsamlı bir araştırma yaptık. Ama sonuç değişmedi."

"İfadesini aldığınız kişilerle bir de ben konuşmak istiyorum, Yüzbaşı. Yarın sabah hepsi burada bulunsun."

"Tabii ki Savcı Bey... Ben, yarın gecikebilirim ama çavuşum size yardımcı olacaktır."

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar."

Yüzbaşı'nın odasından çıktığımda, kapının önünde bekleyen Sultan teyze hemen ayaklandı. Umut dolu bakışları benden güzel bir haber isterken, şu an elimden gelen tek şeyi yaptım. Gülümsedim.

"Sen merak etme Sultan teyze, ben Kader'e ne olduysa ortaya çıkaracağım. Sen yeter ki gönlünü ferah tut."

"Allah senden razı olsun, Savcı Bey. Tuttuğun altın olsun."

"Allah senden de razı olsun, teyzem. Hadi burada durma, evine git ve benden haber bekle."

Sultan teyze, lafımı ikiletmeden karakoldan çıktı ve gözden kayboldu. Yanıma yanaşan Bekir abiye baktığımda,

bavullarımın kenarda durduğunu gördüm. Yanında getirmişti anlaşılan. "Savcı Bey, size kalacak bir yer ayarlayamadık telaştan. Bu gece isterseniz bende misafir olun. Küçüktür evim ama bir yatak daha sığar, tasa etmeyin."

"Sağ ol Bekir abi, sen de olmasan sokakta kalacaktım," deyip, halime gülmeden edemedim. "Yok Savcı Bey, buralarda sokakta kalmanız biraz zor. Dışarıda iki dakika durun, kimsin necisin diye soru yağmuruna tutarlar. Sonra bir bakmışsınız, sıcak bir tas çorba önünüze çoktan konmuş."

Hüseyin Görmez

Karşımda ruh gibi duran genç adamın yüzünde gezdirdim bakışlarımı bir müddet. Elimi dokundursam, yere düşecekmiş gibi duruyordu. Gözlerini karşısındaki duvara sabitlenmişti ve tek bir hareket dahi etmiyordu.

"Kader'le çocukluktan beri birbirinizi seviyormuşsunuz. Doğru mu?" diye sorduğumda, "Evlenecektik biz," diyerek mırıldandı.

Derin bir nefes aldım ve göz teması kurmak için karşısına oturdum.

"Mutluydunuz yani?"

Cevap vermeden başını salladı.

"Madem mutluydunuz, Kader neden intihar etti?"

Cevap vermedi.

"O gece sizin kavga ettiğinizi görmüşler. Neden kavga ettiniz?"

Yine cevap vermedi.

"Bana olanları anlatmazsan, Kader'in neden intihar ettiğini bulamam."

Cevap vermeyeceğini anlayınca diğer tanığı çağırttım. Nasıl olsa yeniden konuşurdum.

Gülsüm Görmez (Hüseyin'in amca kızı!)

"O gece Hüseyin'le Kader'in tartıştığını görmüşsün..." dediğim anda, sorum bitmeden anlatmaya başlamıştı kız.

"Evet, gördüm. Kız arkadaşlarım bize oturmaya gelecekti, tabii Kader de. Onlar gelmeden çamaşırları asayım dedim ve dama çıktım. Yolun başında ikisinin baya baya kavga ettiğini gördüm. Sonra Kader, Hüseyin'den ayrılıp bize geldi. Kızların en arkasına oturdu ve hiç konuşmadı. Gözü sürekli avlu kapısına dönüyordu. Bir süre sonra Hüseyin geldi ve Kader, Esma'ya bir şeyler söyleyip avludan sessizce çıktı. Onlar fark etmediğimi sandı ama ben fark etmiştim. Kader'in arkasından Esma da çıktı. İkisi de o gece geri dönmedi. Ertesi sabah ne tesadüftür ki, Kader'in öldüğü duyuldu ama en yakın arkadaşı Esma ortalıklarda görünmedi. Hasret, Esma'nın teyze kızı, onun hasta olduğunu söyledi ama ben hiç inanmadım."

"Söyleyeceklerin bitti mi?"

"Bir de şey var... Hüseyin, Kader'e bir şey yapmaz. Onu diyecektim Savcı Bey."

"Neden böyle bir şey söyleme gereği duydun?"

"Çünkü Sultan teyze yüzünden tüm ilçe, *Kader'i acaba Hüseyin mi öldürdü*, diye düşünüyor. Oysa Hüseyin, karıncayı dahi incitmez."

"Anladım, çıkabilirsin."

Esma Dağ

Kapı açıldığında, kesinlikle yine o kızı görmeyi beklemiyordum. Çekinerek ve korkarak karşımdaki sandalyeye oturduğunda, istemsizce tüm yüzünü süzdüm. Beyaz yüzü, soğuktan kızarmıştı. Siyah saçlarını ise başındaki yazmasının

altına saklamıştı. Ne yaptığımı fark ettiğimde, boğazımı temizledim ve toparlandım.

"Kader'in yakın arkadaşıymışsın, doğru mu?"

Başını hafifçe salladığında, gözleri hâlâ kucağındaki ellerindeydi. Korkuyordu ve bu korku bildiklerindendi. Emindim.

"O gece Hüseyin'le Kader'in kavga ettiğini gördün mü?"

Başını tekrar salladığında, derin bir nefes savurdum. Konuşarak cevap vermemesi sinirlerimi bozmuştu.

"Ne konu hakkında tartıştıklarını biliyor musun?"

Başını bu kez iki yana sallayınca sabrım tükenmişti. Sinirle masaya vurdum ve ses tonuma hâkim olamayarak bağırdım.

"Bana konuşarak cevap ver!"

Korkuyla yerinden sıçradığında, onu korkutmanın verdiği suçluluk hissiyle yerimden hızla kalktım ve ona doğru ilerledim. Ben ona yaklaştığım anda, ellerini kaldırıp yüzüne siper etti.

Ona vuracağımı düşünmüştü!

Ben tam açıklama yapacakken, kapı hızla açıldı. Odaya giren yüzbaşı, Esma'nın durumunu görünce hızla ona doğru ilerledi ve bana çıkıştı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Savcı Bey? Esma'ya bu şekilde bağırmanıza müsaade edemem!"

"Ben, cevap vermeyince biraz sinirlendim ama niyetim asla ona zarar vermek değildi."

Yüzbaşı, kızı odadan apar topar çıkardığında, kapıyı sinirle kapatmış ve karşıma geçmişti.

"Cevap vermiyor diye bağırdığınız kız, konuşamıyor. Yani lâl! Kimse bu konu hakkında sizi bilgilendirmedi mi?"

"Hayır," diye cevap verdiğimde, kızın konuşamadığını bilmek, üzerimde şok etkisi yaratmıştı. Benden korkması ise öfkelenmeme neden olmuştu. İçimde bir yerler, o kızı üzdüğüm için beni kınıyordu. Ve o an fark ettim ki, Esma benim için büyük bir tehlikeydi!

"KATİL"

ESMA

Gözlerimden düşen onlarca yaşın nedeniydi, boynuma yük edilen günah!

Susmak istemezken, konuşamayışıma kızıyordum. Tüm gerçekleri anlatmak isterken, gözlerimin gördüğü o vebali taşımak zorunda kalıyordum. Oysa ben suçsuzdum!

Dilimin suskun oluşu benim suçum değildi. Ailemi yok eden ateşin çıkması da benim suçum değildi. Enişte'min ahlaksız düşüncelerine meze olmak da benim suçum değildi. Kader'in o gece ölüme gidişi de benim suçum değildi.

Peki o zaman, neden tüm bedeller benim boynuma yük ediliyordu?

Neden Esma günahkâr ilan ediliyordu?

Neden Esma sevilmiyordu?

Babamın uğuruyken, neden onu yok eden uğursuz oldum?

Alevlenen ateşten, neden bir tek ben sağ çıktım?

Ölecek yerde, hangi günah beni yaşamın esaretine hapsetmişti?

Onlarca soru beynimde dönüp dururken, etrafımdaki hareketliliği zerre umursamıyordum. Sabahın bir vakti apar topar getirildiğim bu karakolda, bir de konuşamayışım suç olmuştu! Ben ister miydim susmayı?

Savcı Bey'in sert ve öfkeli sesi kulaklarımdan silinmezken, gözyaşlarıma bir yenisini daha ekliyordum.

'Bana, konuşarak cevap ver!'

Ne çok isterdim konuşmayı ama yapamam Savcı Bey!

"Özür dilerim."

Kulaklarımın uğultu gibi duyduğu cümleyle, önümde beliren bedeni fark etmiştim. Bakışlarım yukarı doğru tırmandı ve bir çift mavi göze denk geldi. Yüreğimden silinmeye başlayan korku, aynı yerine yerleşmeye başlamıştı en baştan. Öyle ki, kabına sığmaz bir hâl almıştı kalbim. Korktum... Kalbimin göğüs kafesimi aşıp kaçmasından korktum. Önüme eğilip tek dizinin üzerinde duran Savcı Bey'e baktım şaşkınca.

Nasıl bir adamdı bu?

Önce kızıyordu, sonra özür diliyordu. Önce sinirden elini masaya vuruyordu, sonra önümde diz çöküyordu. Önce öfkeyle bakıyordu, sonra olabildiğine merhametli davranıyordu.

Gözleri...

Çok güzeldi.

Yüzü yakından daha bir farklıydı. Gülsüm'ün anlattığı filmlerdeki adamlar gibiydi. Yakışıklıydı. Anlamsız bir heyecanın koynuna düştü yüreğim. Nedeni bilinmez bir ağrı saplandı karnıma. Ve olmadık bir şekilde gülesim geldi. Delirecek gibi oldum ama delirmedim.

"Biraz önceki davranışım için gerçekten özür dilerim. Bahanesi olmaz biliyorum ama senden önce görüştüğüm kişilerden net bir sonuç alamayınca, biraz sinirlenmiştim." Durdu ve tonunu bir türlü bulamadığım mavi gözlerini yüzümde gezindirdi. "Sanırım sinirimi senden çıkardım. Bunun için gerçekten üzgünüm."

Öyle bir bakıyordu ki, sanırsın o, idam sehpasında bir mahkûm, ben ise onun ayağının altındaki iskemleye vuracak olan cellât... Affetmesem, ölecekti sanki.

Yanağımdaki ıslaklığı elimin tersiyle sildim ve içimden gelerek gülümsedim. Başka nasıl anlatırdım ki onu affettiğimi? Karşılık olarak gülümsemesiydi, birbirimizi anladığımızı fark ettiren.

"Eğer kendini iyi hissediyorsan, en baştan başlayalım mı?"

Yerimden yavaşça kalktığımda, o da kalkmıştı. Elini odaya doğru uzattığında, önden gitmemi istediğini anlamıştım. Adımlarımı çekinerek, kaçar gibi çıktığım odaya doğru attım.

En baştan...

Hiç o bana bağırmamış gibi, ben de ondan hiç korkmamışım gibi...

Sıfırdan...

Karşılıklı oturduğumuzda, neden en başa saramadım ben bir şeyleri?

Kalbim niye bu kadar heyecanlıydı? Ellerim neden titriyordu? Bakışlarım, neden odada ondan başka her yeri buluyordu?

Korku muydu yaşadığım?

Hayır...

Korkuyu iyi bilirdim ben. Bu hissettiklerim korku değildi. Minnetti!

İlk kez biri benden özür dilemişti. İlk kez biri beni önemseyip, önümde diz çökmüştü. İlk kez biri beni anlamıştı. Ve ilk kez, biri bana babam gibi davranmıştı!

"Esma... Güzel bir ismin var." Savcı Bey'in kurduğu cümleye gülümsedim. Babam koymuş ismimi diyemedim. Ama o, anlamış gibiydi. "Benim ismim de Fatin. Senin için ismim çok şey ifade etmez ama ben yine de söylemek istedim."

Fatin...

Bir gün, konuşmayı sırf bu ismi söyleyebilmek için isteyeceğimi, o an asla tahmin edemezdim.

"Yazı yazabiliyor musun, Esma?"

Başımı iki yana sallarken, çocukken yaşadığımız köyde okul olmamasına içerlendim. Babam çok göndermek istemişti beni okula ama başka bir köye kadar gidip gelmemden korkuyordu. Ola ki, bir köpeğe ya da başka bir tehlikeye rast gelirsem, yardım için seslenemeyeceğimi biliyordu.

"Anladım..." deyip, derin bir nefes aldı. "O halde sana sorularımı sorarım, sen de bana her zamanki gibi cevap verirsin."

Önündeki dosyaya göz attığında, ne soracağını çok merak ediyordum. Gözleri aniden bana doğru kalktığında, yakalanmışım gibi gözlerimi kaçırdım. Suçluymuşum gibi hissettiriyordu.

"Kader'le yakın arkadaşmışsınız. O gece, Kader, Hüseyin'le kavga etmiş. Sen, gördün mü?" Başımı aşağı yukarı sallarken, beklemeden sorularına devam etti. "Kader, o gece Hüseyin'le buluşmak için mi yanınızdan ayrıldı?" Başımı tekrar salladığımda, biraz düşünmeye başladı. Düşünmesi uzun sürmemişti. "O gece Kader'in arkasından sen de çıkmışsın. Ve ikiniz de arkadaşlarınızın yanına dönmemişsiniz. Esma, Kader'e ne olduğunu biliyor musun?"

Yutkundum.

Soğuk ter damlaları aktı sırtımdan. Boğazım düğümlendi. Kendimi, başımı iki yana sallarken buldum. Yine korkmuştum. Savcı Bey'in yine kızmasından korkmuştum.

Ya beni suçlu görürse?

"Emin misin, Esma? Bak, eğer biliyorsan saklaman doğru değil. Sen susarsan, Hüseyin suçlu bulunacak. Çünkü tek şüpheli o... Yoksa Hüseyin mi Kader'e bir şey yaptı?"

Başımı iki yana sallarken anın sıcaklığıyla, kendimi ele vermiştim. Bildiğimi açık açık belli etmiştim. Tabii bu durum Savcı Bey'in gözünden kaçmamıştı.

"Hüseyin'in Kader'e bir şey yapmadığını düşünüyorsan, Kader'e ne olduğuyla alakalı bir bilgin var. Haksız mıyım?"

Kaçış yerim kalmamıştı. Korku, beni ecele daha da yaklaştırmıştı. Hâl böyle olunca, vicdanımı azaptan kurtarmanın zamanı gelmişti.

Oturduğum yerden kalktım ve Savcı Bey'in elinden tuttum. Onu katile götürecektim! Odadan çıkmadan durdu ve beni kendine çevirdi. "Biliyor musun ne olduğunu?" diye sorduğunda, başımı evet anlamında salladım.

"Kader, intihar mı etti?" Hayır, diye cevap verdim. "Öldürüldü mü?" Evet, dedim. "Beni katile mi götürmek istiyorsun?"

Evet, dedim!

Sağ elini tuttum ve odadan çıktım. Onu arkamdan sürüklerken, bize dönen gözleri umursamadım. Kenarda duran Hüseyin'i görünce, doğru yaptığımı bir kez daha anladım. Hüseyin hem sevdiğini kaybetmiş olacaktı hem de onun katili sayılacaktı. Buna asla izin veremezdim!

Karakoldan çıktık ve ilçe meydanındaki kahvehaneye yürüdük. Kahvehanenin önüne vardığımızda, tüm gözler bize çevrilmişti. Benim gözlerim ise tek bir kişideydi. Katilde!

Bakışlarımı yanımda duran Savcı Bey'e çevirdim ve işaret parmağımı katile doğru yönlendirdim. Savcı Bey'in bakışları katili bulunca, emin olmak isteyerek bana döndü.

"Emin misin? O mu?"

Başımı evet anlamında sallarken, gözlerimin önüne Kader'in görüntüsü gelmişti. Onu acımasızca katledişi!

Yüreğim büyük günahından arınmıştı artık. Varsın Savcı Bey sakladığım için bana kızsın!

"ÇOCUKLAŞIYORDU RUHUM"

FATİN

Sürgün...

Ne ummuştum ne buldum!

Onlarca ihtimal verebilirim size, yaşadığımdan olabildiğince uzak ihtimaller. Oysa fazla şey beklememiştim. Küçük bir ilçenin, küçük bir binasında, küçük bir oda... Farklı insanlar... Yeni bir yaşam... En önemlisi ise... Umut.

Sadece umut!

Kaçtıklarımı bana unutturacak taze bir nefes almaktı umudum. Kaybettiğim adaleti geri kazanmaktı. Susmaktı. İçime sağırlaşmış kulaklarımın, bir mucizeye tanıklık etmesiydi. Beklemekti. Sabretmekti. Ve en önemlisi, kadere boyun eğmekti.

Yaratan'ın ömrüme çizdiği yoldan sessizce ilerlemekti.

Olmadı.

Kaçtığıma yakalandım!

"Bakma!" demek istedim karşımdaki gözlere. Kapılmaktan delice korkarken! Oysa hatalar bir kez yapılırdı. Tekrarlamak acizlikti.

Acizliğe ince bir kıl kadar yakınken, acımasızlıktan beslendim.

"Konuşmayacak mısın benimle?"

"Sesini duymak, ölüm gibi... Konuşmak intihar sayılır."

"Fatin, bu kadar acımasız olma. Herkes hata yapabilir. Ama her hatanın bir affı olmalı!"

"Bende yok! Bende hatanın affı yok Zeynep! Bahsettiğimiz hata, küçük ve masum bir hata değil. Onlarca insanın zulme uğrayışı!"

"Fatin..."

"Zeynep, şu an konuşulacak konular değil bunlar. İçeride sorgusu yapılan bir katil zanlısı var ve benim bu konuyla ilgilenmem gerekiyor. Sen de görevinin başında olmalısın. Lütfen işini daha fazla aksatma ve benim de işimi yapmama engel olma. İyi günler."

Yapamaz mıydım? Zeynep'e bir şans daha veremez miydim? Yaşanan onca şeyi geride bırakıp eski anılara sığınarak yeniden başlayamaz mıydım?

Yapardım!

Ama o zaman kendimden vazgeçmek zorunda kalırdım. Otuz iki yıllık ömrümü, tek kalemde silmek zorunda kalırdım. Annemi, kardeşlerimi ve en önemlisi bana adaletin ne olduğunu öğreten babamı hiçe saymak zorunda kalırdım.

Zeynep tüm bunlara değer miydi?

Zeynep'in yüzbaşının odasından hüzünlü ve yavaş hareketlerle çıkışını izledim. İçimde bitmeye yüz tutmuş duygularla boğuşmak zor geliyordu. Her ne kadar asla affetmeyeceğimi bilsem de yaşananları unutmak imkânsızdı.

İyi bir çifttik Zeynep'le...

Üniversitenin ilk yılında, arkadaş ortamında tanışmıştık. O kadar benzer yönlerimiz vardı ki, o zamanlar yarım yüreğimi tamamlayacak olan kişinin o olduğunu düşünmüştüm.

Değilmiş!

Bunu çok acı bir tecrübeyle anladım. Zeynep, o kişi değildi ve benim kendimden vazgeçişime değmezdi!

Yüreğime çöken hüzün, yüzbaşının odasından çıkıp karakoldaki eski koltuklardan birinde oturan Esma'yı görmemle kaybolmuştu. Ayakkabılarını çıkarmış, koltuğun kenarına koymuştu.

Bu kızın ayakkabılarla ne sorunu vardı?

Tırnaklarıyla elinin derisini soymaya çalışırken, ne derece gergin olduğu belliydi. Belki de korkuyordu. Haklıydı.

İçeride bir katil vardı ve onun katil olduğu ispat edilmezse, Esma tehlikedeydi. İçimi yeniden kaplayan sıkıntıyla, ona doğru ilerledim. Gözleri yavaşça bana doğru kalktığında, soğuktan kızaran yanaklarını fark ettim. Üzerindeki ince hırka onu ısıtmıyordu. Dışarıda kar havası vardı ama onun üzerinde incecik bir elbise. O da yetmez gibi ayakkabılarını da çıkarmıştı. Bu durumda hasta olması kaçınılmazdı ama o bunu umursamıyor gibiydi.

Yavaş hareketlerle kalkıp karşıma geçtiğinde, ona bir adım kala durdum. Kara gözlerinde korku, yüzünde merak vardı. Aralıklı nefesleri, güçlükle nefes aldığını ispatlıyordu. Hasta olacaktı!

"İyi misin?"

Başını hafifçe salladığında, ellerimi koyacak yer bulamamamdan dolayı pantolonumun ceplerine saklamıştım. Esma'nın yanında tarifsiz bir heyecana bürünüyordu bedenim. Bakışı başkalaştırıyordu beni. Çocuklaşıyordu ruhum.

Elimi uzatıp, yanağına dokundurmamak için kendimi zorluyordum. O kadar masum bir bakışı vardı ki, sanki bu dünyaya yanlışlıkla düşen bir melekti.

Melek!

Evet, kesinlikle beş yaşındaki yeğenim Melek'in masumluğu vardı üzerinde. Her ne kadar karşımda genç bir kız olsa bile, bu onun yüzündeki masumluğu görmeme engel değildi. Beyaz yüzü, gittikçe daha bir beyazlıyordu. Bu, beni korkutmaya başlamıştı. Hasta olmasını istemiyordum.

Niye diye sormayın! Zira verecek bir cevabım yok. Onca duyguyu bir süzgeçten geçirip, onlara isim koyacak kadar da sakin zamanlar yaşamıyorum.

"Ayakkabılarını neden giymiyorsun, Esma?"

Bir anda sorduğum soruyla, bakışları arkasında kalan ayakkabılarına döndü ve utanarak yeniden bana baktı. Verecek bir cevabı yoktu, olsaydı bile o cevabı verecek bir sesi yoktu.

Konuşabilseydi, nasıl bir sesi olurdu acaba?

Bir gün, Esma'nın dilinden dökülecek iki kelimeye hasret kalacağımı, o an asla tahmin edemezdim.

"Savcı Bey," diye seslenen yüzbaşıyla, arkama döndüm. Sorgu odasından çıkmış, beni bekliyordu. Tekrar Esma'ya döndüğümde, bakışları meraklıca yüzbaşını süzüyordu. Bu durum canımı sıkmıştı sebepsizce.

Dikkatini bana vermesi için yüzbaşıyla arasına girdim ve tamamen bana bakmasını sağladım. Gözleri tekrar beni bulduğunda, bu durumdan memnun olmuştum.

"Korkma, ben sana inanıyorum ve o adamın katil olduğunu biliyorum. Sana inanılmamasından ve o adamın serbest kalmasından korkuyorsun ama korkacak bir şey yok. Ben sana zarar vermesine asla izin vermem." Yüzünde oluşan hafif tebessüm, benim de tebessüm etmeme yol açmıştı.

"Beni burada bekle olur mu? Artık şu meseleyi çözmenin zamanı geldi."

Başını yeniden hafifçe salladı ve kalktığı sandalyeye geri oturdu. Ben de gidip yüzbaşıdan bilgi alarak sorguya katıldım.

Bir adam, sevdiği için bir kızı öldürebilir miydi?

Öldürebiliyorsa, ona sevgi denir miydi?

Karşımdaki adamın bahanesi, kabahatinden beterdi. Sevdim ama o beni sevmedi! Her şey bu kadar basit miydi yani?

"Çok sevdim Kader'i... Kendimden çok! Ama ne yaptıysam, Hüseyin'den vazgeçmedi. Oysa ben ondan zengindim, ondan yakışıklıydım, ondan güçlüydüm! Nasıl olur da beni sevmezdi?" Her cümlesi, adamdan biraz daha tiksinmeme sebep oluyordu ama mecburen dinlemeye devam ediyordum. "Hüseyin askere gittiğinde babamları yollatıp, Kader'i annesinden istedim. Ama kabul etmedi. Defalarca yoluna çıktım, kabul etmedi. Her şeyi vaat ettim ama yine kabul etmedi. Hüseyin askerden döneceği vakit, ilçede bir söylenti çıkardım. Kader'le ikimizin..." İmasını anladığımdan onu durdurup, o kısmı atlamasını istedim. "Hüseyin döndüğünde, dedikodu alıp başını yürümüştü. Kader bana mecbur kalırsa evlenir diye düşündüm. Hüseyin, birkaç gün içinde dedikoduları duymuş, Kader'e hesap sormaya başlamıştı. Artık aralarında şüphe vardı. İstediğim şeye yaklaşmıştım. Mutluydum. Sevdiğim kız bana kalacaktı."

"Sonra..."

"O gece... Kızların her zaman yaptığı gibi toplanacağını duydum. Benim kız kardeşim de gidiyordu. Kader'le konuşmak için ben de gittim. Oraya gittiğimde, Hüseyin'le Kader'in sokaklardan sessizce yürüdüğünü gördüm. Nereye gittiklerini merak ederek düştüm peşlerine. Her şeyin

yaşandığı harabeye vardıklarında, sesleri gelmeye başlamıştı. Hüseyin, Kader'e kızıyordu. 'Ateş olmayan yerden duman çıkmaz,' diyordu. Kader ise kendini aklamaya çalışıyordu."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Sonra Hüseyin, Kader'e inandığını söyledi ama ailesini inandırmak için zamana ihtiyacı olduğunu falan... O sırada öfkelendim. Yine başaramamıştım. Sarılmalarını izledim. Kahroldum! Kader'i bu kadar severken, onların mutlu olmasına izin veremezdim!"

Kısa bir an durdum ve onu da durdurdum. Devamı için nefes almaya ihtiyacım vardı. Yerimden yavaşça kalkıp, odadan çıktım ve Esma'ya bakındım. Yoktu. Kaşlarım çatılırken, yanımdan geçen bir askere Esma'yı sordum. Biraz önce teyzesinin gelip aldığını söylediğinde, içim sıkıldı.

Gitmişti.

İçime derin bir nefes çektim ve tekrar odaya döndüm. Bu mesele bugün bitecekti.

"Devam et!"

Gücü yokmuş gibi derin nefesler aldı.

"Harabeden el ele çıktılar. Sonra Kader kızların yanına gitmek için Hüseyin'le köşe başında ayrıldı. Hüseyin başka bir sokağa, Kader başka bir sokağa saptı. O an oldu ne olduysa... İçim, Kader'in öylece gitmesine el vermedi. Hızla ona yaklaştım ve elimle ağzını kapatıp, tekrar o harabeye sürükledim. Çok debelendi ama benim gücümle baş edemedi. Niyetim... Niyetim ona gerçekten sahip olup, benimle evlenmeye mecbur bırakmaktı. Ama o buna izin vermedi. O direndikçe ben öfkelendim. O sırada gözüme bir ip takıldı ve o anın sıcaklığıyla, Kader'i boğdum... Daha fazla anlattırmayın..."

"Devam et!"

Ben de yaptığı caniliği dinlemeye meraklı değildim ama her şey yanımızda oturan asker tarafından yazılarak kayda geçiyordu. İstemese de anlatmaya devam etti.

"Kimse yoktu. Birinin olduğunu sandım bir ara ama onun Esma olduğunu bilmiyordum. Etrafta dolanan kediyi fark ettiğimde önemsemedim. Dönüp, cinayet değil de intihar sansınlar diye Kader'i boğduğum ipi tavana bağladım. Sonra da onu... Astım. Hepsi bu kadar... İş ortaya çıksa da herkes Hüseyin'den şüphelenecekti. Araları son zamanlarda iyi değildi. Bu benim için avantajdı ama Esma hesapta yoktu."

"İfadeni imzala, mahkeme için merkeze gönderileceksin. Bundan sonrası mahkemenin kararı... İşlediğin suçun bedelini ödeyeceksin ama sana bir şey diyeyim mi? Müebbet bile yesen, son nefesine kadar vicdanın her gün seni, Kader'i boğduğun iple boğacak. Bunun bir indirimi ya da affı yok!"

"Buyurun Savcı'm."

Önüme konulan sıcak çorbaya gülümseyerek baktım. Bütün o karmaşadan sonra bu iyi gelmişti. Ama en çok, Sultan teyzeye verdiğim sözü tutmak iyi gelmişti.

Kızının katilinin tutuklandığını gördüğünde, içine az da olsa bir ferahlık gelmişti. Etrafta ona inanmayan yüzlerin birer birer yere eğilişi, onun bir anne olduğunu ve bir annenin ne derece güçlü olduğunu kanıtlamıştı. Tabii bir de katilin ailesi vardı. Karakolu büyük bir kargaşaya koymuş, oğullarının işlediği suça inanmamışlardı. "O yarım akıllının lafıyla mı oğlumu suçladınız?" diyen babası, oğlunun yaptığı itirafla susmuştu. Esma için kullandığı kelimeye her ne kadar bir karşılık vermek istesem de o an susmak zorundaydım.

Bir ara demiştim.

Esma, benim için büyük bir tehlikeydi diye... Hâlâ öyle düşüyorum. İçimde ona karşı oluşan zaafın farkındaydım ve bu beni güçsüz kılıyordu. Ona sorgusuz sualsiz inanıp birini tutukladım. Bu bir iftira da olabilirdi. Suçsuz birinin günahına girebilirdim. Ama sırf Esma gösterdi diye, o adamın katil olduğuna inandım.

Böyle olması benim için tehlikeydi! Ama bu denli yoğun hisler daha önce hiç yaşamamıştım. Esma'ya baktıkça, başkalaşıyordum.

"Savcı Bey, çorbanız soğuyacak." Bekir abiye döndüm ve merakla sordum. "Bekir abi, şu Esma nasıl biri?"

Bekir abinin yüzüne gülümseme yayılırken, sofraya onun kızı tarafından bırakılan bir baş soğana gözüm kaydı. Kırılmıştı. Bildiğin yumrukla kırılmıştı. Bekir abinin kızı ufak tefek minyon tipli bir kızdı ama gücü için demek ki öyle düşünmek yanlıştı.

"Esma, iyidir. Çok insan tanımışsındır Savcı Bey, belki bu ilçede yaşayanlardan fazla... Ancak Allah seni inandırsın, Esma gibisini tanımamışsındır. O sanki bu dünyadan değil. Öyle iyi, öyle masum... Esma, melek gibi kızdır."

"Askerler, teyzesi almaya geldi onu demişti."

"Teyzesiyle yaşar çünkü... Kadersizimin anası da babası da yangında can verdi. Esma daha on iki yaşında falandı. Bir o kurtuldu o yangından."

"Niye çıkmış yangın?"

"İşte onu Esma'dan başka kimse bilmiyor. Kader'in katilini gösterdi ya, onu öldürsen o yangının neden çıktığını anlatmaz, inattır. Çok denedim. Çok uğraş verdim ama yangın deyince kaçıp gidiyor yanımızdan. O meseleden bahsetmek bile istemiyor."

"İlginçmiş."

"Esma'nın ailesi önceden buraya uzak bir köyde otururdu. Çok fazla o tarafa giden gelen olmazdı. Tek tük ev vardı, bir de evler birbirinden epeyce uzaktı. O yüzden ne oldu ne bitti kimse anlamadı. Okul da yoktu köyde, yazıp anlatsın derdini. Öyle kaldı. Buraya geldikten sonra okula gitsin dedik ama teyzesi olacak kadın izin vermedi. Ev işi yapsın diye... Hâlbuki kendi kızına liseyi bile okuttu."

Bekir abinin sinirini görebiliyordum. Esma'ya değer veriyordu, bu çok belliydi.

"Ama Esma sanma ki böyle hep üzgün bir kızdır. Yanındaki kişi samimi olursa, ondan neşelisi yoktur savcı abi. Hem çok maharetlidir. El işi çok güzel işler, ilçenin tüm kızlarının çeyiz sandığında onun el işlemesi vardır."

Bekir abinin kızı Esma'yla yaşıttı. Onu en iyi tanıyanlardandı demek ki... Hem onu anlatışı da sevgi doluydu. Baba-kız Esma'yı seviyordu.

"Ne güzel..." dedim, içime derin bir nefes çekerek. Yanımızda gümbürdeyerek yanan odun sobasının sıcağı, bazen nefes alışımı zorlasa da güzeldi. Bunlar özleyeceğim şeyler arasında yerini almıştı şimdiden.

"Kader'in mevzusu çözüldü. Fatin'e yol gözüktü, Bekir abi." Gözleri çorbasından şaşkınlıkla bana doğru kalkınca açıkladım. "İlk geldiğim gün gidecektim ama Kader'in meselesi için durdum. Çok şükür çözüldü. Yarın istifamı verip gideceğim."

"Ama neden ki? Memnun edemedik mi sizi Savcı Bey?"

"Yok, ondan değil... Sadece, bu yolculuğun kaderim olduğuna inanmıştım. Ama değilmiş."

Zeynep'in oyununu kaderim bilmişim. Ama onun bana yazdığı yolda yürümeyecektim!

Sürgün bitti!

"KAYBIM VAR"

ESMA

Bazı sözler vardır; canınızı acıtır, yüreğinizi kanatır. O sözleri duymak yerine ölmek dahi istersiniz! Teyzemin sinirle beni eve doğru çekiştirmesine karşı durmadım. Kendince haklıydı.

"Annen gibi mi olacaksın başıma? Ne demek elin adamının elinden tutup, sokak-sokak gezinmek!"

Durakladı, tükenen nefesiyle. Savcı Bey'i kahvenin oraya götürüşümü duymuş ve elini tuttuğum için sinirlenmişti. Ama katili bulması için başka ne yapabilirdim ki?

Eve vardığımızda, avluya doğru savurdu beni. Dengemi güçlükle sağlarken, teyzem çoktan bağrışlarına başlamıştı. Ve o beni öldüren cümleleri kurmuştu.

"Annen gibi mi olmak istiyorsun? Sen de onun gibi cayır-cayır yanmak mı istiyorsun? Eğer annen olacak o kadın gibi olmak istiyorsan, çık git evimden! Yok, benim evimde yaşayacaksan, edebinle otur!"

"Anne, çok ağır konuşuyorsun, deme öyle. Hem Esma'nın ne suçu var? Başka nasıl gösterebilirdi ki o katili Savcı Bey'e?"

Hasret, evin kapısından annesine dert anlatmaya çalışırken, teyzemin onu anlamaya hiç niyeti yoktu. "Sen sus! Bana bak, edebinle otur bu evde yoksa seni kapı dışarı ederim! Annenin yaşattıklarını bir de senden çekemem!"

Haklıydı!

Annem gibi asla olmayacaktım!

Onun ateşi beni dahi yakmışken, benim yakacağım ateşin başkasına zarar vermesine izin veremezdim. Annemin başlattığı yangını, ben devam ettirmeyecektim!

"Ucuz yırttın yine..." deyip güldü Hasret. Onun bu sözüne dayanamayıp, ben de gülmeye başladım. Gerçekten de ucuz yırtmıştım. Teyzemin beni bu kadarla bırakması olacak şey değildi. Büyük ihtimalle Kader meselesinin açığa kavuşmasından dolayıydı bu az tepkisi; yoksa neler yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Esma, bunca zamandır nasıl içinde sakladın bu sırrı? Kader'in öldürüldüğüne gözlerinle şahitlik etmişken, vicdanınla nasıl başa çıktın?"

Çıkamadım!

Vicdanım her gün beni öldürmüşken, başa çıktığımı söylemek saçmaydı. Elime kaç gündür almadığım yazmayı aldım ve kenarlarına motifini işlemeye devam ettim. Sessizliğim, Hasret için oldukça yeterli bir cevaptı.

Hasret yemek yapmak için odadan çıktığında, bakışlarım pencereye dikildi. Pencerenin önündeki sarmaşık, görüş açımı kıssa da gökyüzünü görebiliyordum. Bulut yüklüydü yine. Kar ne zaman yağacaktı, merak ediyordum. Yeryüzünü temiz gösteren tek şeydi. Biraz olsun dünyanın temiz bir yer olduğuna inanmak istiyordum. Çünkü yeterince pislik görmüştü gözlerim.

Motife geri döndüğümde, mavi ipin rengine takıldı gözlerim. Maviliği, Savcı Bey'in gözlerini andırıyordu. Hem korkutucu hem de merhametli...

Elime batan iğneyle kendime gelmiştim. İğnenin parmağımda yarattığı küçük sıyrık, yok denecek kadar az bir kan çıkarmıştı dışarıya. Elbiseme parmağımı bastırıp, gelen kanı sildim ve kaldığım yerden devam ettim.

Gün geceye kavuşunca, yüreğime bir hüzün çöktü. Biri kalkıp terk etti sanki beni... Bıraktı! Umursamadı!

Oysa ben hep onu beklemiştim sanki...

Duvardaki gaz lambasına çevirdim bakışlarımı. Cılız ışık dahi aydınlatmadı yüreğimi... Kimdi bu benden gitmeye niyetli olan kişi?

Geldikten sonra gidilmezdi ki...

Ya hiç gelmezsin ya da geldin mi, gitmezsin!

Yıkadığım son çamaşırı da ipe astım ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Kar havası bürümüştü. Yağması an meselesiydi. İçimde bir özlem uyandı. Uzun zamandır tepeme gitmemiştim. Kar yağarsa, bahara kadar da gidemeyecektim.

Bakışlarım evin kapısına döndüğünde, teyzemin öğle uykusundan uyanmamasını diledim ve hızla evden çıktım. Eğri sokaklardan hızla koştum. Arada ayağıma değen taşları umursamadım ve koşarken aniden köşeden çıkan kişiyi göremedim. Çarpıp bakışlarımı kaldırdığımda, Savcı Bey'i buldum karşımda. Kollarımı ellerine esir ettiğini çok sonra fark ettim. Çünkü gözlerim, onun gözlerine mühürlenmişti.

Bir bakış aralığında denk geldim sana... Yüreğimin çarpıntısını, koşmamdan bildim. Oysa sendin en büyük sınanmam dünyadaki... Bilemedim.

Gürleyen gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Vaktim kalmamıştı. Kollarımı sıyırdım, onları tutan ellerden. Kısa bir bakış molasını daha kendime çok görmedim. Sonrası yine koşmaktı.

Bu kez daha da çarptı kalbim... Yorgunluktandır!

İlçeden kurtulup, tepeye yetişmiştim ama aynı zamanda nefes nefese kalmıştım. Derin soluklar bile kendime getirmiyordu beni. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, elim yüreğimin üstünü bulmuştu.

Neydi bu kadar hızlı atmasına sebep?

Gözlerimi yumdum ve sakinleşmeye çalıştım. Yine bir gidiş hissettim benliğimde... Kim gidiyordu?

Gitme!

Her kimsen, gitme!

Sebepsizce aktı yaşlar gözümden. Olmayan birinin gidişineydi gözyaşlarım... Ağladım. İçim çıkana kadar, yüreğim ferahlayana kadar ağladım. Çok yorgundum. Üstümdeki yükün ağırlığı fazla geliyordu. Atacak yer aradım, yoktu.

Bir umut istedim Allah'tan...

Beni tüm yükümden kurtaracak bir umut kırıntısı...

Bir mucize bekledim...

Olmadı. O mucize beni hiç bulmadı.

Yanağımı kaplayan yaşları yavaşça sildim ve ayaklandım. Nefes aldığım tek yere veda edip, yavaş adımlarla geldiğim yoldan döndüm. Hava iyice soğumuştu. Üstümdeki hırka ısıtmıyordu artık... Ruhuma bir de bedenim eklenmişti. Hiç ısınmıyordu.

İlçe girişinde, karşımda bulduğum bedenle duraksadım.

Onu ilk gördüğüm an gibiydi. Ellerinde bavullar, gözlerinde bir yabancılık... Gidiyordu!

Kollarım iki yanıma düşerken, attığım her adımda zaman dursun istedim. Birazdan geçip gidecektim yanından ve bir daha görmeyecektim.

Gidecekti!

Kimin gideceğini o zaman anlamıştım!

Ama neden kalsın ki Savcı Bey benim için? Neden üzülsün yüreğim onun gidişine bu kadar? Neden 'gitme' diyeyim?

İki adımlık mesafeyle durdum. Onun da adımları durmuştu. Öyle bir bakıyordu ki, yüreğimi çalıyordu. Nefesimi tüketiyordu. Öyle bir bakıyordum ki, küçük bir çocuktum. Terk edilmek istemiyordum. Sebepsizce kalsın istiyordum. Burada kalsın. Bu ilçede nefes alsın. Kötü bir yer değildi ki burası... Mutlu olurdu. Severdi, hem de çok fazla. Kalsaydı, anlardı.

Eteklerimi sıkan ellerim acıyordu. Son bir adım... Nefesi yüzümdeydi. Omzum, omzuna hafifçe dokundu. Gözleri o kadar yakındı ki, çekemedim gözlerimi.

Bir adım daha... Son bir bakış... Sonra bir adım daha... Ve bitti!

O gitti!

Yutkundum.

O an bir boşluk hissi sardı sol yanımı... Bakındım. Yoktu. Birkaç adım ötede durdum. Kaybım vardı! Nasıl öylece gidebilirdim?

Gözlerimin önünden bir kar tanesi geçti. Bakışlarım gökyüzünü bulduğunda, onlarca kar tanesi yeryüzüne düşüyordu. Elimi sol yanımda buldum. Oysa boştu!

Gökyüzü, yeryüzü, dünya, insanlar!

Söyleyin bana, nerede benim kaybım?

Onca zaman sakladığım nerede?

Kalbim nerede?

"OYSA BEN..."

FATİN

Geldiğimden beri ilk kez girdiğim makam odama şöyle bir göz gezdirdim. Oldukça küçük ve bakımsızdı. Şaşırmamıştım. Kenarda dosyalar için bulunan iki kapılı dolabın camları yoktu mesela. Duvar diplerindeki boyalar zamanla kalkmış ve alçıyı dışarıdan belli eder hale gelmişti. Kapısı kullanılmışlığın verdiği yıpranmayla, çizikler içinde kalmıştı. Masa ise aralarında en düzgün olanıydı.

En azından hâlâ ayakta durabiliyordu.

Masaya yaklaştım ve tahta sandalyeyi çekerek oturdum. Masanın üzerindeki boşluktan dolayı, sıkıntıyla parmaklarımı masaya hafifçe vurmaya başladım. Çıkardığım saçma sese, bir melodi eklemek istedim ama beceremedim. Bildiğim tüm şarkıları unutmuş gibiydim. İçim sıkılıyordu. Nefesim daralıyordu. Nedeni ise belirsiz...

Bakışlarım masamdaki tek şeye doğru döndü. Telefona... İri bir lokma yutmuşçasına, yutkundum. Aramalı mıydım?

Derin bir nefes çektim içime. Aramalıydım. Yalana lüzum yoktu.

Elimi ani bir hamleyle telefona uzattım ve telefonu kaldırarak, diğer elimi tuşlara uzattım. Zihnimden geçen numaraları tek tek, sabırla çevirdim. Telefonu kulağıma dayadığımda, bağlanmasını beklemek için birkaç rahatsız edici dakika geçirdim ve telefon bağlandığında, aradığım sesi duymuştum.

"Alo." Sesi duymamla, kararsızlığım daha çok artmıştı. Boştaki elim ensemi ovarken, nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Cevad..."

"Fatin?"

"Nasılsın?"

"Beni bırak, asıl sen nasılsın? Kaç gün oldu dostum, neden aramadın? Meraktan öldük burada!"

"Döneceğim. Ondan aramadım."

"Dönecek misin? Neden? Beklediğin gibi sakin bir yer değil mi? Ya da seni rahatsız edecek bir yer mi?"

"Yok, hayır... Burasıyla alakalı bir sıkıntı değil... Aslında..."

"Fatin, beni korkutuyorsun kardeşim. Ne oldu?"

"Zeynep... O burada."

"Ne?"

"Duydun işte... O burada ve benim sürgün meselesi..."

"Onun başının altından çıkmış!"

"Evet."

Cevad'ın sessizliği canımı sıkarken, tek laf etmek içimden gelmiyordu. Bir şey söylemeliydi. Bir yol göstermeliydi. Beni bu durumdan, ondan başkası çıkaramazdı.

"Biletini aldın mı?"

"Hayır. Cevad... Dönmeli miyim?"

"Orada on dakika bile kalmamalısın, Fatin. Zeynep'i benden daha iyi tanıyorsun. Sen orada kalırsan, istediğini mutlaka alacaktır. Çık gel!"

"Eskisi gibi etkisi yok üzerimde. Ondan uzak durabilirim. Gerçekten."

"Fatin, neden orada kalmak için ısrar ediyorsun?" Cevad'ın sorusuyla kendime geldim. Neden burada kalmak için bahaneler üretiyordum? "Bilmiyorum."

"Dayın aradı geçen gün... Senin sürgün yediğini ve nereye gittiğini duyunca delirdi. Buraya geliyor. Hatta buradan sonra senin yanına gelecekti ama sen döneceğin için lüzum kalmadı."

"Dayım neden bu kadar büyük tepki verdi, anlamadım. Bu benim hayatım ve artık hayatıma dokunmalarını istemiyorum! Cevad, her neyse, ben kapatıyorum."

"Fatin, bana döneceğini söyle."

"Döneceğim Cevad. Telefonu kapattıktan sonra ayrılacağım ilçeden ve ilk trenle İstanbul'a döneceğim. Biletimi aldığım zaman tekrar ararım sizi."

"En iyisini yaparsın kardeşim. Senden haber bekliyoruz. Allah'a emanet ol."

"Siz de."

Telefonu yerine bıraktığımda, iki elimle yüzümü sertçe ovdum. Bir şeyler tersti, hissediyorum. Bir şeyler yanlıştı, yoksa ben bu kadar huzursuz olmazdım.

İlk ve son kez oturduğum makamımdan kalktım ve hızlı bir şekilde odayı terk ettim. Bir an evvel bu ilçeden ayrılmalıydım. Bu kadar huzursuz olmamın nedeni Zeynep olabilirdi. Ona tekrar bir şeyler hissediyor olabilirdim ve bunun olmaması için her şeyi yapardım.

Binanın çıkış kapısına ilerlerken, arkamdan onun sesini duydum.

"Fatin!"

Dönüp dönmemekte kararsızdım. Bir yanım çekip gitmemi söylerken, diğer yanım dönmek istiyordu. Ne söyleyeceğini merak ediyordum. Yavaşça arkama döndüğümde, bana sadece birkaç adım uzaklıktaydı. Gözleri hüzünle dalgalanıyordu.

"Gitme... Bize bir şans daha ver. Lütfen."

"O şansı sen yok ettin. Bana yaptığın şeyi geçtim, onca insanın ahını üzerime alamam. Üzgünüm."

"Fatin, her şey amcamın yüzünden oldu. Yoksa ben sana asla öyle bir şey yaptırmazdım. Yemin ederim."

"Hoşça kal, Zeynep."

Hayır, içimdeki bu duygular Zeynep için olamazdı. Olsaydı anlardım. Gidemezdim.

Binadan hızla çıktım ve kapının kenarına bıraktığım bavullarımı aldım. Henüz açmak nasip olmamışken, gerisin geri gitmek farklı bir duyguydu. Oysa ben buraya 'umut' demiştim. Beni yaşadıklarımdan kurtaracaktı. Ancak daha çok çekti içine ve ben artık kendimden korkar hale geldim.

İlçenin dar sokaklarından geçtim ve çıkışa doğru ilerledim. Hava soğuktu. Kar yağacak gibiydi. Yağmadan ilçeden çıkmayı başarırsam, şahane olacaktı. Merkeze ulaşabilmek konusunda sıkıntı çıkmasını istemiyordum. Buradaki her saniyem, beni bambaşka bir duyguya sokuyordu. Ne olduğunu bilmediğim, anlamadığım duygulara...

Kurtulacaktım!

Tabii O'nu karşımda bulmasaydım.

İçimdeki bu sıkıntı, onunla ilçede birbirimize çarptığımız andan beri üzerimdeydi. Kara gözlerinde beni darmadağın eden bir şey vardı. Dilimin ucunda ama söyleyemediğim...

Şimdi o sıkıntı daha bir şahlandı. Hele gözleri bu kadar masum bakarken...

Niye öyle bakıyorsun? Bakma!

Muhtacım sanki,

Evet, onun bana bakışına...

Yok oluyorum sanki,

İçimi titreten gülüşüne...

Ve âşık oluyorum sanki,

Onun bana vaat ettiği yüreğine...

Yanımdan geçerken, omzunun omzuma değişiydi felaketime haberci. Ben sana yazılmış azaptım, sense bana yazılmış bir felaket... Yıkıma böyle istekli olunur muydu?

Ardımda bıraktığım tüm adımlarıma pişmandım. Geri dönmeye ölesiye istekli ama gitmeye mecbur... Seni ardımda bırakmak neden bu kadar zordu, ey yürek sızım?

Bir işaret Allah'ım!

Tek bir işaret!

Kalmam için ve onun kara gözlerinin gerçek olduğuna dair tek bir işaret!

Gitme dersen, gitmem Esma!

Ardıma döndüğümde, onun bakışlarıyla karşılaşmıştım. Gitmemişti. Durup, gidişimi beklemişti.

O kadar dalmıştım ki üstüme yağan kardan bihaberdim. Bakışlarım kar yağışının izin verdiğince ona ulaşıyordu. O muydu? Yarım yüreğime tam olacak kadın, o muydu?

Tek bir adım Fatin... Ona ulaşman için tek bir adım...

Cesaret edip attım o adımı. Kıpırdamadı. İkinci adımı attım. Kıpırdamadı. Üçüncü adımı attığımda, geriye doğru bir adım attı.

Yapma Esma! Ben sana gelirken, kaçma!

Dördüncü adımı attım. O ise bir adım daha geriye gitti. Elimdeki bavulları yere bıraktım ve ona doğru bir adım daha attım. Arkasını dönerken, kaçmasına izin vermeyecektim.

Büyük birkaç adım, onun kolunu yakalamama yetmişti. Kendime doğru çevirdiğimde, bakışlarında tedirginlik vardı. Korkuyordu!

"Korkma benden."

Titremesi, üşümesinden miydi?

"Hissettiğim şey... Bana 'gitme' de Esma!"

Anlamayarak baktı yüzüme. Konuşamadığını biliyordum ama bana bunu anlatabileceği onlarca yol vardı. O ise kolay yolu seçip, söylemiyordu.

"Tamam," deyip, onu bıraktım ve elimi ona doğru uzattım. Eğer Esma aradığımsa, şimdi burada bana bunu ispatlardı. "Gitmemi istemiyorsan, elimi tut."

Kararsızca gezindi bakışları yüzümde ve elimde. Madem gitmemi istiyordu, neden ona doğru döndüğümde hâlâ buradaydı? Neden yoluna devam etmemişti?

Ya bu kalbime olanlar... Madem Esma beklediğim değil, niye ona doğru bu kadar çok çekiliyordum?

Saniyeler uzadıkça, umudumu yitiriyordum.

Esma, o değildi! Aradığım, beklediğim, umut ettiğim değildi!

Elimi yavaşça çektiğimde, yüzümdeki hayal kırıklığının her bir zerresini izliyordu. Tutabilirdi. Bunu yapabilirdi ama istemedi.

"Hoşça kal, Esma."

Arkama döndüm ve bavullarımı sinirle alıp, ilerledim. İzin vermişti! Gidişim, onun umurunda bile olmamıştı. Oysa ben...

Oysa ben, kalbimi ona vermeye hazırdım!

"YALANCI"

ESMA

GİT!

Ardına bile bakma... Tek bir şüphe dahi düşmesin zihnine... Zira en büyük yangınlar, küçük bir şüphe tohumunun kıvılcımıyla başlar. Bırak, bir ateş de biz yakmayalım!

Sana 'gitme' demelerim, hep bencillikten. O da öyleydi. Bencildi.

Bazen neden ona benzedim diye kızıyorum kendime. Oysa en nefret ettiğim o oldu ömrümde. Sevgisi dahi yapmacık geldi gözüme. Çünkü o öyleydi. Bencildi.

Onun gibi olamam ben, Savcı Bey!

Sana dur diyemem. Kal diyemem. Gitme diyemem.

Çünkü sen, gün gelir benim 'gitme' dememe rağmen gidersin. Sonra, başlar burada bir yangın ve ben o çok korktuğum ateşin içinde buluveririm kendimi. Ben ateşten korkarım, Savcı Bey!

O yüzden, sen git.

Bırak, ateş küllendiğiyle kalsın.

Derin bir nefes alıp verdim. Kaç saat geçti üzerinden, hesaplamadım. Merkeze varmış mıdır?

Elimdeki işleme sonunda bitmişti. Akşam çökmeden Hilal'e götürsem iyi olacaktı. Uzun zamandır bekletmiştim zaten kızı. Bir türlü bitmedi başımdaki dertler, yorgunluk tüm bedenime yayılmış. Şimdi uyusam, bir hafta uyanmam gibi...

Onca şey yaşandı şu kısacık günlerde. Ben benliğimden çıktım da başka biri oldum sanki. Umudum ölümeyken, şimdi yaşam dilenir oldum. Aldığım her nefesin ardından, yenisini bekledim. Yaşam tatlıydı velhasıl. Vazgeçilmeyecek kadar tatlı...

Kenara bıraktığım yazmamı alıp başıma örttüm ve yavaşça ayaklandım. Uzun bir müddet oturduğum için tutulmuştu bacaklarım. Bir zaman canlılığını bulsun diye bekledim.

Yere bıraktığım küçük bohçaya son işlediğim yastık yüzünü de yerleştirdim ve bohçayı bağladım. Kucağıma aldığım bohçayla odadan çıktığımda, teyzem elinde hamur leğeni, tandıra doğru gidiyordu. Bakışları beni bulduğunda, kucağımdaki bohçaya baktı.

"Hilal'in miydi onlar?"

Başımı aşağı yukarı sallarken, o da ağır hareketlerle kapıya ilerledi ve ayağına uzun zamandır yırtılmış olan ayakkabısını geçirdi. Teyzem, iyi bir kadındı aslında. Sadece fazla asabiydi. Hayatın ona getirdikleriydi belki onu bu derece asabi yapan. Haklıydı.

On beş yaşında, babasının zoruyla evlenmişti enişteyle. Sevmemiş hiç... Ama kim anlamış ki derdini? İyidir, hoştur deyip vermişler. O da yıllardır çeker durur enişteyin eziyetini. Oysa şimdi bile belli onu sevmediği.

Haklı.

Ben olsam, ben de sevmezdim o adamı. Sevilmez ki! Nursuz!

"Esma, çok geçe kalma... Ver, gel hemen. Hasret'e akşam yemeği için yardım edersin."

Ayakkabılarımı ayağıma geçirirken, teyzeme bir kez daha başımı salladım. Hızlı adımlarla avludan çıkarken, yağan karın dinmesiyle rahatlamıştım. Biraz daha kar altında kalırsam, yataklara düşmem an meselesiydi.

Sokağın köşesine geldiğimde, sabah tepeye giderken Savcı Bey'e çarpışım geldi aklıma. İçimdeki duygular yeniden sarmalarken beni, gittiğini bir kez daha tekrarladım kendime. O, gitmişti.

Kendine gel Esma! At zihninden o adamı... Düşün ki, hiç öyle biri gelmedi buraya ve sen onu hiç tanımadın.

Çık aklımdan!

İki yana salladığım başımla, görüntüsünü zihnimden kovabilirim diye düşündüm ama olmuyordu. Çıkmıyordu bir türlü... Tüm yolu içimden atamadığım duygularla tamamladım. Yol bitmişti ama ben de bitmiştim. Yürümekten çok, aklımın bulanıklığı yormuştu beni.

Adam gitmişti ama ben hâlâ onu düşünüyordum.

Önümdeki eski tahta kapıya birkaç yumruk darbesi geçirdim. Yeni yeni üşüdüğümün farkına varıyordum. Burnumun ucuna bakmaya çalıştım. Kızarmıştı. Kapı bir anda açılınca, hafif şaşı yaptığım gözlerimle yakalanmıştım Hilal'e.

"Esma, ne yapıyorsun öyle?" deyip güldüğünde, elimdeki bohçayı kucağına sertçe ittim. Gülüşü artarken, hızlı adımlarla eve girdim. Yanan odun sobasının başına geçtiğimde, içime anında sızan sıcağı oldukça keyifli bir şekilde kabul ettim.

Sobanın üzerindeki tencereye bakılırsa, Hilal erkenciydi. Çalışkan kızın hali bir başka oluyor ne de olsa...

"Dur, şu sütü sobanın üzerine koyalım da ısınsın. İçeriz." Küçük bir tencerenin içindeki sütü sobanın üzerine koyduğunda, ellerimi havaya kaldırıp inek sağar gibi yaptım. Hilal ne dediğimi anlamış biçimde güldü. "Yeni sağdım tabii ki! Ben senin gibi beceriksiz ve tembel miyim?"

Bak sen! Elimle omzuna vurduğumda, gereğinden fazla acı çeker gibi davrandı.

"Elin çok ağır Esma! Çürüttün omzumu!"

Yalancı!

Gözlerimi devirdim ve kanepenin üzerine koyduğu bohçayı işaret ettim. Gidip bohçayı açtığında, ben de ısınmış bir şekilde yanına gidip oturdum. Tek tek baktı işlemelere.

"Çok güzel olmuş bunlar! Sayende ilçenin en güzel çeyiziyle gelin olacağım."

Abartıyordu.

"Esma..." deyip, bakışlarını bana kaldırdığında, ben de ona bakmıştım. "Sana bir şey diyeceğim ama nasıl bir karşılık verirsin bilmem."

Kaşlarım çatılırken, bohçayı kucağından indirdi ve ellerimi tuttu. Vardı bir karın ağrısı ama ne olduğunu hiç tahmin edemedim.

"Şimdi sen bize hep çeyiz yapıyorsun ya..." dediğinde, içimden bir "Eee," diye geçirdim. "Kendi çeyizini de yapmaya başlasan mı acaba?"

Hilal'in yüzündeki sırıtış, hiç hayra alamet değildi. Dediği şeyi açıklaması için bekledim ve ona bir nefeslik zaman tanıdım.

"Şimdi benim nişanlım Osman'ı biliyorsun. İşte Osman'ın bir kuzeni var, Ahmet. Bizim nişanda seni görmüş, pek bir beğenmiş. Eğer sen de istersen, bir tanışın."

Elim hangi ara çenemin altına yer yaptı bilmiyorum ama şu an hızla boşluğa kaymasıyla kendime geldim. Hilal, benimle dalga geçmezdi ama ben onunla geçerdim.

Elimle kafasına vurdum ve sonra çekip elimi dudaklarıma vurdum. Benim lâl olduğumu unutmuştu zavallım!

"Yahu, Ahmet için sorun değil! Hem ben ona okuma yazma öğretirim anlaşırız, dedi. Sen istiyor musun tanışmayı, bana onu söyle."

Tam olmaz diye başımı sallayacaktım ki, kapı çaldı. "Babamdır kesin, bekle," deyip odadan çıkınca, dudaklarımı büzdüm. Ben hâlâ Savcı Bey'in bana uzattığı eldeyim, kız kalkmış bana Ahmet diyor!

Derin bir 'of' çekmek vardı şimdi.

Sahi, Savcı Bey ayrılmış mıdır şehirden?

Kapı açılıp içeri gireni gördüğümde, küçük dilimi yuttum desem yeridir. Ama bu nasıl olurdu? O, gitmişti.

"Buyur geç, Savcı Bey."

Bekir amca önden girip ona yol göstermişti ki bakışları beni buldu. Tedirginlikle ayaklandığımda, gözleri benden ayrılmamıştı. Ne işin var senin yine burada?

"Esma, hoş geldin kızım."

Bekir amcaya tebessüm ederken, bakışlarımı ona odaklamaya çalıştım. Tabii üzerimde gezinen mavi gözlerle bu biraz zor oluyordu. Derdi neydi bu adamın, anlamıyordum.

"Savcı Bey, siz oturun ben hemen geliyorum," diyen Bekir amca, bana döndü. "Esma, sen de rahatsız olma, hemen geliyoruz."

Bekir amca, odaya girmek üzere olan Hilal'i de alıp çıktığında, kapıyı ardından kapatmıştı. Boğazımdaki yutkunma hissi geçmek bilmiyordu. Savcı Bey'le aynı odada ve baş başa kalmış olamam!

Hani gitmişti!

Yalancı!

Hoşça kal, demişti.

Bakışlarım onu bulduğunda, yüzünde anlamadığım bir sırıtma vardı. Nedeni her neyse, bilmek istemediğimden emindim.

Odada onunla baş başa kalmak yerine, eve gitmeyi tercih ettim ve çıkmak için kapıya hızla yöneldim. Kapıya ulaşmama tek adımlık mesafe kalmıştı ki, kapıyla arama geçti. Şaşkın ve biraz da kızgın bakışlarımla ona baktım. Ne yapmaya çalışıyordu?

"Gitmedim."

Görebiliyorum. Konuşamayınca, görmediğimi de falan mı sanıyordu? Geri dönmesi umurumda bile değildi. Ona bunu ispatlamak istercesine kenardan kapıya uzattım kolumu ama bileğimden yakalayıp, kendine çevirdi. Ne olmuştu bu adama?

"Elimi tutmaman, gitmemi istediğin anlamına gelmez ve ben, kalarak kaçtığın her neyse onu bulacağım... Esma, ben hislerimden kolay kolay vazgeçmem. Kalışımın tek bir sebebi var ve sen o sebebi biliyorsun. Kaçabildiğin kadar kaç, bir gün sen de yakalanacaksın. Benim yakalandığım gibi..."

Bileğimi elinden kurtardım ve onu kenara iterek odadan çıktım. Biraz daha kalsaydım, delirebilirdim. Neyi bileceğim, neye yakalanacağım? Bu adam ne diyor, bir anlasam!

Kaç Esma! Bildiğini, bilmiyor gibi görünmek senin için daha iyi... Bırak, vazgeçip gitsin. Yoksa... Bir ateş de sen yakacaksın, güçlükle küllenmiş yüreklere...

"BİR KIZ VAR"

FATİN

Attığım adımlardan çok, gözümün gördüğü tüm ayrıntılara göre ilerliyordum yolumda. Kalmaya niyet ettiysem, burayı tanımalıydım. Bilmeliydim.

Burayı bilmeden, Esma'yı bilemezdim!

Esma... Bana olmadık şeyler yaptıran tek kişiydi. Oysa benim şu an İstanbul yolunda olmam gerekirdi. Yapamadım. Gidemedim. Onca zamandan sonra yüreğim kıpırdanmıştı, vazgeçemedim.

"Yüreğinin kapısını biri çalarsa, eskiyi düşünüp açmazlık etme! Hele elini tutmazlık gibi bir hataya, hiç düşme!" demişti babam, buraya gelmeden evvel. Ve ben de yine onu dinlemiştim. Huyum olmamasına rağmen, sonunu bilmediğim bir denize dalmıştım. Akıntıya kapılır mıyım bilmiyorum ama eğer buradan gitseydim, çok pişman olacağımı biliyordum. Çünkü ihtimal dahi olsa, yüreğimin yarısını burada bulmuştum.

Farklı bir yerdi. Havası, suyu, insanı... Çok başka yerdi.

Burada bilgi, kitapla değil yaşanmışlıklarlaydı. Ölüm yaşar, hayatın kıymetini bilirlerdi. Kaybeder, varın değerini bilirlerdi. Üşüyüp, sıcağı özlemle beklerlerdi. Büyükler küçüklerine deneyimleriyle yol gösterir, gençler aldıkları nasihatlerle atarlardı adımlarını. Her şey, yaşamdan kaynaklıydı. Öyle çok şey var ki onlardan öğreneceğim, sabırsız yanım ağır basmakta...

"Hah, işte şu ev, Savcı Bey!"

Bekir abinin işaret ettiği yere döndüm. Önümde uzunca bir duvar, ardında bilmediğim bir ev. Aştık önümüzdeki yeni gözüken tahta kapıyı. Girdiğim bahçeye şöyle bir baktım. Güzeldi.

Duvara yakın birkaç ağaç, toprağın üzerinde erimemiş karlar. Gece yağışıyla ek olmuştu belli ki. Ayağımın altındaki beton zeminden kaymadan geçmenin derdindeydim. Önceki kar kalıplaşmış, üstündeki karla kendini kamufle ederek saklanıyordu.

Bakışlarım yerden birkaç basamak yukarıdaki tek katlı eve ilişti. Betimlemesini "iki göz oda" diye kitaplarda okuduğum o köy evi vardı karşımda. Tamam, bu biraz daha bakımlıydı.

"Burası Hikmet amcanın evi... İlçede bulabileceğin en bakımlı evdir."

"Hikmet amca kim?"

"Yaşlı ve huysuzun teki... Evi iki sokak ötededir. Malı vardır baya... Bu evi oğlu için yaptırdı. Evlenince yaşar diye... Gittim konuştum, sen kalıcı olmazsın diye kabul etti."

"Niye kalıcı olmadığımı düşünmüş?"

"Burada kim ömür tüketmek ister, Savcı Bey? Hele ki, İstanbul gibi bir yerden gelmişken... Neyse, hadi gel sana evi göstereyim."

Ses etmeden düştüm peşine. Haklıydı. Ben de gitmek istiyordum da imkân olmadı. Daha burada yaşayacak günlerim, sisli havadan firar edip açığa kavuşturacağım bir geleceğim vardı.

Çıktığım üç basamaklı beton merdivenden sonra, kısa süren bir bekleyiş yaşadım. Açılan demir kapıdan içeri girmeden evvel, bahçeye göz ucuyla bakındım. Bir şey aradı gözlerim ancak bulamayacak kadar hayaldi, çok sonra anladım.

Kısa bir koridor olan girişten geçtim. Attığım beş adımlık mesafeden sonra, sağımda kalan ve Bekir abi tarafından açılan beyaz tahta kapıdan geçtim. Kapının boyutu biraz kısaydı, eğilmek zorunda kaldım.

Girdiğim odanın duvarları beyaz renge boyanmış, oldukça bakımlı durmaktaydı. Özenle yapıldığı belliydi. Odada çapraz duvarlarda bulunan iki pencere de bahçeye bakıyordu. Bahçenin tüm evi çevrelediğini o zaman anlamıştım. Bu daha rahattı. Büyük bahçe her zaman ferahlıktı.

Orta boyutlu odadan çıktık ve hemen karşısındaki kapıdan mutfağa girdik. Mutfakta küçük bir tezgâh, tezgâhın hemen üzerinde duran iki katlı demirden raf vardı. Bizim evle kıyaslayınca, durum çok da parlak görünmüyordu gözüme. Tek bir eşyanın bulunmadığı bu mutfakta, daha fazla kalamayacağımı anlayarak çıktım ve koridorda bulunan diğer üç kapıya ilerledim. Biri tuvalete, diğeri banyoya ve en sondaki kapı da başka bir odaya açılıyordu. Ev bana göreydi ama eşya bulmak sıkıntıydı. Ellerim hafif uzamış sakallarımda gezinirken, Bekir abi benim durumumu fark etmişti.

"Eşyaları dert etme, Savcı Bey. Koca ilçede şu iki odayı dolduracak eşya mı bulamayacağız?"

"Mobilya satan bir yer var mı?"

Neşeli kahkahası boş evde yankılandı. "Yok. Ama sen dert etme, ben hallederim."

"Peki... Bekir abi, Zeynep Hanım nerede kalıyor?"

"O, meydandaki iki katlı binada kalıyor. Hani sana demiştim ya alt katı boş diye, işte o binanın üst katında kalıyor. Ama sen illa da bahçeli bir yer olsun deyince, seni buraya getirdim."

"İyi oldu. Burası hoşuma gitti."

"Komşun da iyidir. Hemen yan evde Recep öğretmen yaşar. Annesi hastaydı diye memleketine gitti bir haftalığına ama dönmesi bugünü ya da yarını bulur. Anlaşırsınız."

"Umarım. Peki... Şey... Hani Esma vardı. Onun evi nerede?"

Hayatım boyunca bir soru sorarken, bu kadar sıkıntıya düştüğümü hatırlamam. Ama bilmek istiyordum onun nerede yaşadığını... Mesela her sabah karşılaşır mıyız bir köşe başında? Ya da geçer mi evimin sokağından?

"Esma'nın evi, huysuz Hikmet amcanın evinin yanı hemen... İki sokak ötede yani... Buraya biraz ters düşer."

"Ya..." deyip sıkıntıyla yüzümü astığımda, Bekir abi gülümsemişti. Kendimi toparlayarak çıktım odadan. Bir an evvel kaymakamlığa gidip, Cevad'ı aramalıydım. Benden haber bekliyor olmalıydı.

Bekir abiyle evden çıktığımızda, evin anahtarını elime tutuşturdu. "Hadi hayırlı olsun!" diye coşkuyla söylendi ve eve lazım olan eşyaları kendi kendine mırıldanarak hesaplamaya çalıştı.

Bahçe kapısını da örtüp sokağa çıktığımızda, beklemediğim bir sürprizin kucağına düşmüştüm. Oysa biraz önce tüm ihtimalleri yok etmemiş miydi, Bekir abi? Hani tersti buranın yolu ona? O vakit ne işi vardı sokağımda?

"Hilal, hayırdır kızım?"

Bekir abi, kızını sorgu sual ederken, ben de Esma'nın bakmamaya çalışıp, merakla bana dönmek isteyen gözlerine bakıyordum. Bu inat, o kadar boşa bir çabaydı ki, henüz farkında değildi. Olsun. Ben zamanla göstereceğim ona, sevmek nasıl olur... Sadece zamana ihtiyacımız var.

"Siz ne dersiniz Savcı Bey?" diye sorulan soruyla, Bekir abiye döndüm. Adamı dinlememem oldukça utanç vericiydi. Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Dalmışım Bekir abi, ne sormuştun?"

"Kızlar eğer bir sakıncası yoksa evi temizlemeye gelmişler. Ama siz istemezseniz, başka bir çaresine bakarız."

Bakışlarım anında Esma'ya döndüğünde, onun benim için bir şey yapacağına neden mutlu olduğumu çözememiştim. Bakışlarımı ondan alıp, Bekir abiye çevirdim.

"Hiçbir sakıncası yok." Elimdeki anahtarı Esma'ya uzatıp, bakışlarımı onun siyah gözlerine demirledim. "Fazla yormayın ama kendinizi."

Beyaz elleri titrer bir halde alırken anahtarı, gözleri kaçamak bir bakışı çok görmedi bana. İşte o an, eve girerken bahçede aradığım şeyi fark etmiştim. Esma'yı...

"Yok, yormayız Savcı abi. Akşam olmadan biter işimiz. Ha bu arada, Osman eşya işini halletmiş baba, seni bekliyor kahvehanenin orada."

"Tamam kızım. Hadi siz koyulun işe..." diyen Bekir abinin sesini, ince bir ses böldü. "Yetiştim size!"

Bakışlarım Esma'nın arkasına kayarken, yüzünde güller açan bir kızın bize hızla gelişini izledim. Ellerinde kova, süpürge ve bez vardı. Bakışları bizi bulduğu anda, şaşkınlıkla duraksadı ve elindeki malzemeleri yere düşürdü.

Esma, anında kızın yanına gidip yere düşen malzemeleri aldı ve kıza kızgın bir bakış attı. Kız utangaç bir tavırla bize yaklaşırken, bakışları Bekir abiye kaydı.

"Bekir amca, ben yine hızımı alamayınca..." diyerek başladığı cümle, Bekir abinin kahkahasıyla durdu. Kız utandıkça utandı. "Ah Hasret ah... Senin bu çocuk halin ne olacak, bilmem."

"Neyse, biz evi temizlemeye başlayalım."

Hilal, yanına Esma ve Hasret'i alıp eve doğru ilerlerdi. Bekir abi, çoktan yürümeye başlamışken, bakışlarım bahçenin kapısından girmek üzere olan Esma'daydı. Küçük bir bakıştı beklediğim ancak oldukça cimri bir tavırla ve umursamazca mahrum etti beni ondan.

"Savcı Bey, gelmiyor musun?"

Bekir abiye döndüğümde, yine yüzünde o manalı gülümseme vardı. Ne yapacağımı bilemezken, ben de gülümseyiverdim.

Bekir abi, damadı Osman'la eşyaları konuşmak için yanımdan ayrılınca, ben de kendimi makam odamda buldum. Acilen Cevad'la konuşmalıydım. Kim bilir ne fikirler üretmiştir o entrikacı kafası?

Telefonu elime aldığım anda, odamın kapısı davetsizce açıldı. Bakışlarım yüzünde adeta güller açan Zeynep'i bulunca, telefonu bir süre ertelemem gerektiğini anlamıştım. Telefon, gerisin geri yerini bulmuştu.

"Gitmedin. Benim için kaldın."

"Senin için kalmadım, görevim için kaldım."

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Sen burada sadece görev için kalmazdın."

"Evet, belki de tek sebebim görev değildir. Ama diğer sebepler beni alakadar eder, seni değil. Şimdi müsaadenizle bir görüşme yapmam icap ediyor Zeynep Hanım."

Birkaç adım atıp, karşımda durdu.

"Fatin, rol yapmana gerek yok. Benim için kaldığın o kadar belli ki, başka hiçbir sebebi olamaz."

"Senin için değil Zeynep! Şimdi odamdan çık!"

"Niye zorlaştırıyorsun? Neden kabul etmiyorsun? Bak, her şeye en baştan başlayacağız ve burayı el ele terk edeceğiz. Bunu sen de göreceksin."

"Bir daha söylemeyeceğim Zeynep, odamdan çık!"

Derin bir nefes soludu. "Peki, öyle olsun. Sen nasıl istersen... Ben hep buradayım. Senin bana geleceğin zamana kadar..."

Odadan çıktığında, onunla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Zeynep, inatçıydı. İstediklerinden kolay kolay vazgeçmezdi. Beni buralara kadar sürüklemesi bunu kanıtlıyordu.

İki kadınla savaşmalıydım.

Biriyle, onu sevmediğimi anlaması için...

Diğeriyle, onu sevdiğimi görmesi için...

Annem olsaydı, muhtemelen Esma'yı isterdi. Nurhan da... Çünkü Zeynep'in bencil ruhunu çok iyi görmüşlerdi. Ve eminim Esma'nın naif yüreği, onlar için oldukça kabul edilir olacaktı.

Telefonu elime alıp, çevirdim numaraları tek tek. Uzun bir bekleyişten sonra, sonunda duyabilmiştim Cevad'ın sersemleşmiş sesini.

"Savcı Bey, bakıyorum da formunuzdan düşmüşsünüz."

"Evet, sizin gibi tatil yapamadık Fatin Bey! Benimle gırgır geçmeyi bırak, neredesin sen?" Sesi oldukça sert çıkmıştı. Merakta beklettiğim için oldukça telaşlanmıştı. "Görev yerimdeyim."

"Ne? Fatin, sakın bana Zeynep'ten dolayı deme! Bak gelirim oraya..."

"Bir kız var."

Sözünü aniden böldüm yoksa o daha onlarca hikâye kuracaktı kafasında ve hepsini tek tek sayacaktı. Ben kısa yoldan durumu halletmeye çalışırken, onun uzun süre sessiz kalışı, beklediğim bir şey değildi.

"Cevad... Orada mısın?"

"Sen 'bir kız var' demedin, değil mi?"

"Dedim."

"Nasıl bir kızdan bahsediyoruz? Hani yardım etmek için mi yoksa..."

"Yoksa diye devam eden cümledeki anlamda bir kızdan bahsediyoruz."

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Şaka değil."

"Durum çok mu ciddi?"

"Diğer yarım belki de..."

"Baya ciddi!"

"Öyle."

Yine bana uzun gelen bir sessizlik...

"Kalıyorsun yani... Fatin, ya bu hissettiğin şey Zeynep'le bir arada kalmak için kendine uydurduğun bir şeyse?"

"Tuttuğum evin bahçesinde gözlerim onu aradı, Cevad."

"Adı ne?"

"Esma..."

"Peki bu Esma, senden haberdar mı?"

"Evet, ancak kaçıyor."

Büyük bir kahkaha patladı kulağımda. Telefonu hafifçe uzaklaştırdım ve kahkahanın bitmesini bekledim.

"Vay be! Fatin Erkılıç reddedildi! Hırs yaptın tabii sen de."

"Saçmalama... Benim hırslarım yoktur, bilmiyor musun?"

"Kafana bir şey takıldığında izleyebileceğin bir yol haritası çizebilseydim keşke dostum. Neyse, kız seni istemiyor yani?"

"Hayır, sadece istediğini kabul etmiyor ve ben ona kabullendireceğim."

"Hırs yapmam diyene bakın hele... Kız seni baya baya istemiyor."

"Cevad, Nurhan'ı arattırma bana!"

"İyi, sustuk! E ben annenlere ne diyeceğim şimdi? Geliyor dedim. Yolda dedim. Hatta dayın burada terör estirdi, zorla durdurdum."

"Neden terör estirdi ki?"

"Vay senin oraya gitmene nasıl izin vermişiz? Bize çıkıştığı yetmez gibi, babana da ayrı çıkıştı."

"Derdi ne bu adamın? Dayım öyle esip gürleyecek bir adam değildir. Bir sıkıntısı falan mı var acaba?"

"Hiç bilmiyorum ama senin dönmeyeceğini öğrendiği an, soluğu senin yanında alacak, benden demesi..."

"Engelle Cevad. Burada kendi düzenimi kurmadan, kimseyle uğraşamam. Müsait bir zamanda ben evi ararım. Şimdi kapatıyorum."

"Neden?"

"Esma... Tuttuğum evi temizliyor ve ben burada seninle çene çalmaktansa, onun yanına gitmeyi tercih ediyorum."

"Ve Fatin Erkılıç, tekrar âşık bir adam olur!"

"SEVDAYA İNANMAYANLAR DA UTANSIN"

ESMA

"En büyük hayalim ne, biliyor musunuz?" diye sordu Hasret. Bakışlarım sildiğim camdan ona döndüğünde, içimdeki umursamazlık elle tutulur cinstendi.

Ben hayalleri sevmezdim. Zira hiç kurulacak bir hayalim olmadı. Umudu olanlar hayal kurardı. Çabalayan da hayaline erişirdi. Ancak umudu olmayan insanların çabalayacakları bir hayali de olmazdı. Benim gibi...

Tüm hayatı nefes almaktan ibaret olan ben, neyin hayaline sığınacaktım? Ya da neyi umut edecektim? Hayallerim çalındı benim, soğuk bir kış gecesinde, nefretle yanan bir ateşle! Şimdi geriye sadece nefes almak kaldı bana.

"Neymiş?" diyerek, sorusuna soruyla karşılık verdi Hilal. Gözlerim ikisinin üzerindeyken, Hasret elindeki süpürgeyi kenara attı ve ciddi bir tavır aldı. "Aynı Savcı Bey gibi olmak! Ciddi ve adaletli!"

"Sen ve ciddiyet!" deyip, keyiflice güldü Hilal. Haksız sayılmazdı. Hasret çocuksuydu. Çok fazla neşeli ve keyifliydi. Onu bir

mahkemede, ciddiyetle işini yaparken düşünmek, oldukça komikti. Zihnimdeki görüntülere gülümsemeden edemedim.

"Evet, ben ve ciddiyet!" diyerek, alınmışçasına konuştu Hasret. "Göreceksiniz, kazanacağım o sınavı ve hâkime hanım olacağım!" Hasret'in bakışları bana döndü ve yardım istedi. "Sen bana inanıyorsun, değil mi Esma?"

Elimdeki bezi pencere kenarına bıraktım ve yanına gittim. Yüzünü ellerimin arasına alıp gülümsedim ve başımı onaylarcasına salladım. Hasret'in yüzü güldüğünde, içimde tarif edilmez bir his baş gösterdi. Hayal kurmaya bu kadar hevesli biri, çabalayıp onu elde edebilirdi. Hasret, hayalini gerçekleştirebilirdi. Hızla bana sarıldığında, hazırlıksız yakalanmıştım.

"Esma, iyi ki varsın. Okul için gittiğimde en çok seni özleyeceğim." Sırtına teselli edici, hafif el darbeleri vurdum ve ondan uzaklaştım. Elimle yanağını okşarken, o giderse ne yaparım diye düşünmeden edemedim. Nasıl yaşardım?

"Siz böyle kaytarmaya devam ederseniz, bu iş akşama yetişmez, ben diyeyim. Hadi bırakın şimdi duygusallığı da işinizi yapın."

Hilal'e kaşlarımı çatmadan edemedim. Zaten zorla sürüklemişti beni bu eve. O kadar istemediğimi belli etmeme rağmen, inatla beni buraya getirmişti. Ben Savcı Bey'den kaçmak için uğraşırken, o beni ona doğru itiyordu resmen.

Neden kaldı ki sanki?

O buraya ait değildi. Gitmeliydi!

Elime yeniden aldığım bezle camı silerken, içimdeki tüm saçma duyguların hırsını camdan çıkarmaya çalışıyordum. O kadar sert siliyordum ki kırılmasından korkup geri çekildim.

Bana hırsımı çıkaracağım daha dayanıklı bir şeyler lazımdı.

Odadan çıktım, mutfağa geçtim. Önümdeki tezgâha baktım ve üzerine çıkabileceğime kanaat getirdim. Sağ dizimi tezgâhın üstüne

atıp, yukarı doğru tırmandım. Sol dizimi de tezgâhın üzerine bıraktığımda, tam olarak raflara yetişmiştim.

Demir rafları silerken, zihnimin kıyılarından bir kara bulut yükselmişti. O kara bulut, Savcı Bey'in ta kendisiydi. Adam zihnimi bile ele geçirmişti. Hâlbuki gitseydi, sorun falan kalmayacaktı.

Tezgâhtaki musluğa eğildim ve kirlenen bezimi yıkadım. Tekrar doğrulduğumda başımı raflara çarptım ve dikkatimi kaybederek geriye doğru düştüm. Sert zeminle buluşmayı korkuyla beklerken, kendimi sıcak bir kucağın esaretinde buldum.

Yutkunarak baktım, gözlerime bakan mavi gözlere. Delice kaçmak isterken, ne diye hep onun yanında buluyordum kendimi? Bu haksızlıktı. Böyle olmamalıydı.

"İyi misin?" sorusuyla, hızla kurtuldum kollarından. Ayaklarım yere bastığında dahi, hâlâ gökyüzünde hissediyordum kendimi. Üzerimdeki etkisi bu kadar yoğun olmamalıydı.

Umursamamaya çalışarak yere düşen bezi aldım ve mutfaktan çıkmak için adım attım. Attığım adım, onun önüme geçmesiyle duraksadı. Yine aynı şeyi yapıyordu. İstemiyordum. Ondan uzak olmak istiyordum ama izin vermiyordu. Karların içinde baharı vaat ediyordu ama benim kışa gönlümü çoktan kaptırdığımı anlamıyordu.

"Daha dikkatli olmalısın. Yoksa canın yanacak ve ben senin canının yanmasını istemiyorum."

Yerden kalkan bakışlarım, onun gülümseyen yüzünde durdu. Allah bu adamı bana azap olsun diye mi yollamıştı?

"Evi beğendin mi?" diye sorduğunda, bakışlarıma şaşkınlık hâkim olmuştu. Evini beğenip beğenmemem onun için bir önem arz ediyor olamazdı, değil mi? Yine de başımı hafifçe sallayıp, beğendiğimi ima ettim. Yüzü daha çok gülümserken, bakışları manidardı.

"Beğenmene sevindim."

Elimdeki bezi havaya kaldırdım ve gösterdim. İşimi yapmam gerekiyordu, onunla çene çalmam değil. Yoksa bu evden hiç çıkamayacaktım.

Bakışları mutfak raflarına kaydı ve bana dönüp, elimdeki bezi hızla aldı. "Geri kalan kısmı ben hallederim. Sen tırmanma yükseğe. Hem yorulduysan, devam etme temizliğe." Ceketini çıkarıp, gömleğinin kol düğmelerini çözdü ve katladı.

Şaşkınlığıma şaşkınlık ekliyordu bu adam.

Elini uzatıp rafları silerken, boyunun uzunluğu göze çarpıyordu. O sert ve ciddi bakışları, bir elinde bez varken öyle komik duruyordu ki dayanamayıp güldüm. Sessiz gülüşümü dahi fark edip hızla döndü. Yüzüm anında donarken, ne yapacağımı bilmez halde ona bakıyordum.

"Çok mu komik?"

Cevap vermeli miydim? Bence vermemeliydim. Oldukça sinirli duruyordu. Ama ben ondan alıp temizlemesini istememiştim ki. Kendi kalkışmıştı bu işe. Benim hiçbir kabahatim yoktu.

"Evet, bence de oldukça komik bir durumdayım."

Bir anda gülünce, aklından şüphe etmeye başlamıştım. Deli mi ne?

Deli olsa da gülüşü oldukça sıcaktı. Yüzümde beliren gülümseme, onun gülüşünü eksik bırakmamak adınaydı. Gülüşü yavaşça duraksamaya başlarken, bakışlarında farklı imalar geziniyordu.

"Esma..." dedi ve bir adım bana doğru yaklaştı. Nefesim duraksamaya başlamışken, onun bana olan yakınlığı boğazımı kurutmuştu. Ne söyleyeceğini oldukça merak ederken, eli yüzüme doğru yol aldı. O sırada işittiğimiz güçlü ses, geriye doğru bir adım kaçmama neden oldu.

"Babam geldi Savcı Abi. Eşyaları getirmişler sanırım." Hilal'in bakışları bana döndü. "Esma, işin bittiyse hadi gel."

Hilal, tam bir kurtarıcıydı o an. Hızla peşine düştüğümde, Savcı Bey'in yüzü asıldı. Bakışlarımı önüme çevirdiğimde, kapıdan içeri giren adamı fark ettim. O sırada koluma yediğim darbeyle, Hilal'e döndüm. Bakışları pek bir yaramazdı. Dudaklarını sessizce oynatınca, her şey aydınlanmıştı.

Bakışlarımı kapı eşiğinde Osman abiyle eve giren Ahmet'e döndüğümde, Hilal'e bu güzel sürprizi için ne yapacağımı düşünüyordum. Sanırım sobaya atıp yakmak, en iyisiydi.

Ahmet'le aramızda bir adımlık mesafe kaldığında, hemen yanımda beliriverdi Savcı Bey. Nedenini bilmezce gerildim.

"Teyze oğlum Ahmet, Savcı Bey... Merkezde doktordur kendisi." Osman abinin tanıştırmasından sonra Ahmet, Savcı Bey'e elini uzatarak kendi konuştu. "Memnun oldum, Savcı Bey."

Bakışlarım Savcı Bey'e kaydığında, yüzü oldukça gergindi. Elini zoraki bir şekilde uzatıp karşılık verdi. Ahmet'in bakışları bana kayınca, sebepsiz bir telaşın içine düştüm.

"Nasılsın Esma?"

Hilal'le olan konuşmamızı hatırlayınca, adamın ilk karşılaşmamıza rağmen, tanışık gibi konuşmasını anlıyordum. Ama ya Savcı Bey yanlış anlarsa?

Yüzümde beliren küçük bir gülümseme bile, Savcı Bey'e batmıştı. Boğazını gürültüyle temizledi ve Osman abiye döndü.

"Eşyaları taşıyalım o zaman."

Hilal, hızla Osman abinin peşinden giderken, Ahmet'te onlara katılmıştı. Ben de bir adım atmıştım ki Savcı Bey kolumdan yakalayıp durdurdu.

"Sen burada kal, Esma." Sesindeki gerginlik beni korkuturken, bir anda yüzünü yumuşattı ve gülümsedi. "Yani burada kal ki, gelen eşyaları sen yerleştir."

Kolumu bırakırken, el mecbur kabul ettim. Arkasını dönüp evden çıktığında, dudağıma arka arkaya dişimi geçirdim. Havadaki gerginlik beni kalpten götürecek cinstendi.

Gelen bütün eşyaları Hasret'le tek tek yerleştirdik. Halıyı güzelce serdik ve koltukları düzgünce sabitledik. Mutfağa geçip, tüm tabak çanakları düzenli bir şekilde ayarladık. Koridora uzun bir yolluk serdik ve bitirdik. Şimdi ev halini almıştı işte!

"Bir şey eksik..." diyen Savcı Bey'den önce, gayet keyifli bir halde evi izliyordum. Eksik olan neydi diye düşünürken, gözlerimle etrafı süzdüm. Her şey vardı. Peki, eksik olan neydi?

Savcı Bey'e döndüğümde, gözleri beni süzüyordu. "Boşuna arama. Neyin eksik olduğunu bulamazsın. Çünkü..." diye başladığı cümle, Hilal'in odaya girmesiyle yarım kaldı.

"Esma, hadi gidelim."

Bakışlarım Savcı Bey'e kaydığında, yarım kalan cümlesini merak ediyordum. Ama o, söylemekten çoktan vazgeçmişti. Tekrar Hilal'e döndüm ve odadan çıkmak için birkaç adım attım.

"Teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil, Savcı Abi. Ben mutfağa yiyecek bir şeylerde koydum. Mutlaka ye, aç kalma."

"Olur Hilal, sağ ol."

Evden çıktıktan sonra, Hasret gülümsedi. "Savcı Bey, çok iyi bir adama benziyor." Hilal de birkaç gün onlarda kalmasının gururuyla, her şeyini bilir gibi konuştu. "Aynen öyle. Çok iyi ve düzgün bir adam..."

"Bir gün evlenirsem, aynı Savcı Bey gibi biriyle evlenirim." Hasret'in coşkusuna, Hilal güldü. "Savcı Abi gibi bir adam da seni çok alırdı ya..." Hasret yüzünü asarken, Hilal bana döndü.

"Ahmet'i beğendin mi? Bak, çok anlayışlı, düzgün bir adam... Bir de doktor yani... Hem belki seni..." dediği cümleyle, hızla ona

döndüm. Kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu konuşmak için. Konuşmamam gerekiyordu, ben de sustum.

Hilal, rahatsız olduğumu anlayıp lafı değiştirdi.

"Neyse işte, seni gerçekten seviyor Esma. Bence bir düşün."

"Ben sevmedim Ahmet'i." Hasret'in dilinden aniden dökülenlere, Hilal hiddetle tepki verdi. "Neden sevmedin acaba, çokbilmiş?"

"Sevilecek bir adama benzemiyordu. Esma, boş ver kız, biz sana daha iyisini buluruz."

"Hah! Daha iyisiymiş! İlçeden dışarı adım atmazken, nereden bulacaksın daha iyisini? Gökten mi düşecek?"

"Gökten değil, kalpten düşecek."

"Kalbe ümit bağlarsan, bekâr kalırsın Hasret. Çünkü seni seven bir adam bulamazsın şu koca dünyada. Ben olsam, ben de sevmem."

Hilal'in kahkahasına bozulması gerekirken, gülümsedi Hasret.

"Öyle bir adam çıkacak ki karşıma, tüm ezberlerim yerle bir olacak. Gideceğim yollar, bir tek ona çıkacak. Öyle sevecek ki beni, bütün sevdalılar utanacak."

Öyle bir sevecek ki beni, bütün sevdalılar utanacak!

Var mıdır öyle biri Hasret için? Umarım vardır. Çünkü o her şeyin en güzelini hak ediyor. Kardeş bildiğim, kötü günüme tek dostum o.

Öyle biri yazılsın ki kaderine Hasret, bir tek sevdalılar değil, sevdaya inanmayanlar da utansın!

"KAÇ SEBEP TAŞIR YÜREĞİN?"

FATİN

Boşuna arama. Neyin eksik olduğunu bulamazsın. Çünkü...

Küçük bir cümlede saklıydı tüm geleceğimiz. Söylemek isterdim lâkin diyemeyişimin de bir sebebi vardır elbet. Ya vakti değildi ya da yeri...

Boşuna arama Esma. Neyin eksik olduğunu bulamazsın. Çünkü kimse ayna olmadan kendini göremez. Eksik sensin...

Evime, ruhuma, kalbime ve ömrüme... Tek eksik sensin. Şu toprağında karları erimemiş bahçede gezinir hayalin. Beyaz renkle boyanmış dört duvar arasında, gülüşün eksik. Senin uğruna yapayalnız kaldığım bu evde, ben eksiğim!

Uyanışım, arka arkaya gelen öksürük krizleriyle olmuştu. Uyuyakaldığım kanepeden kalkarken, üzerime bir

şey almadığımı yeni fark ediyordum. Sobanın sönmüş olması, evi buzhaneden farksız kılıyordu.

Elimi göğsüme bastırıp, öksürüklerimin sonunun gelmesini bekledim. Olmuyordu. Çok kötü soğuk aldığım belliydi.

Yumruklanan kapının sesiyle, halsizce yerimden kalktım. Bacaklarım soğuktan sızlıyordu. Attığım her adım, benim için eziyet mahiyetindeydi. Kapıyı yavaşça açtığımda, karşımda Bekir abiyi buldum. Ve yeniden başlayan öksürük krizi...

"Savcı Bey, iyi misiniz?" Elimi iyi olmadığımı anlatmaya çalışarak salladım ve tekrar odaya döndüm. Bekir abi arkamdan geldi ve odaya girdiği gibi şaşkınlıkla konuştu. "Burası buz gibi! Siz burada mı uyudunuz?"

Başımı onaylarcasına hafifçe salladım. Gözleri yüzümde gezinirken, ben de güçlükle bakışlarımı ona kaldırdım.

"Üstüme bir şey almadan uyuyakalmışım." Yaptığım açıklama sonrası hızla bana yaklaştı ve soğuk olan elini alnıma koydu. "Çok ateşin var, Savcı Bey! Ben hemen Ahmet'e haber edeyim de gelsin."

"Gerek yok."

O adamı bir kez daha göresim yoktu. Esma'ya bakışları hiç hoşuma gitmemişti. Laubali bir şekilde de onunla konuşması, beni delirtmeye yetmişti. Benden başka bir adamın, Esma'ya benim gibi bakmasına asla tahammül edemem!

"Ne demek gerek yok Savcı Bey? Durumun kötü..."

"Bekir abi, gerek yok dedim. Hem artık bana Savcı Bey deyip durma."

"Ne diyeyim başka, Savcı Bey?"

"Fatin de, kâfi."

"Tamam, sen öyle diyorsan... Ne yapayım şimdi ben? Ahmet'i de istemedin."

Başım çatlayacak gibiydi. Hele yüzümü esir alan sızılar, çekilecek gibi değildi. Yerimden kalkmaya çalıştım ama başımın dönmesiyle gerisin geri oturdum. Ben soğuk aldığımda, bütün ev isyan ederdi. Zira herkesi bıktıracak kadar ağır geçerdi. Artık bir başıma kalmıştım. Annem olsaydı, şimdi dayamıştı ağzıma çorbaları, bitkisel çayları... Ama o da yoktu. Gözlerim yanıyordu.

"Önce şu sobayı zahmet olmazsa yakıver Bekir abi, sonrasını düşünürüz."

Bekir abi, hızla sobayla ilgilenmeye başlayınca, ben de kendimi biraz toparlayıp yerimden kalktım. Duvara tutuna tutuna koridora çıktığımda, bulanık gören gözlerimle, banyoyu seçmeye çalıştım. Elimi yüzümü yıkasaydım iyi olacaktı.

Evimdeki ilk günüm çok da iyi başlamamıştı. Ben nasıl o soğukta uyudum, hâlâ anlamıyordum. Banyoya girip musluğu açtım ve elime değen buz gibi suyla hızla geri çektim. Nereden geliyordu bu su? Sanırsın buzluktan çıkarılmıştı.

Tekrar elimi uzatıp, mecburen soğuk suyla yüzümü yıkadım. Bu kış belli ki benim için bayağı uzun geçecekti. Yüzümü kurulayacak bir havlu arandım ama kendi evimden kilometrelerce uzakta oluşum, yeni dank etmişti kafama. Artık arkamı toparlayan, hayatımı kolaylaştıran o kadınlar yoktu. Bu duruma alışmalı ve hemen kendime göre bir düzen oturtmalıydım.

Yüzümü kazağımla kurutup, çıktım banyodan. Tekrar odaya döndüğümde, bulduğum sıcaklık içimi ısıtmıştı. Bedenimi güzel bir his sarmalamıştı.

"Sen gel buraya yat, Fatin. Ben de gidip Hilal'e sana bir çorba falan yapmasını söyleyeyim."

Kanepenin üzerine serili kalın battaniyenin altına girdim ve hızla gözlerimi yumdum. Bekir abinin ne zaman çıktığını hiç fark etmedim. Vücudumdaki ağırlıktan dolayı,

arada bilincim kapanıyordu. Bazı sesler işitiyordu kulaklarım, aslını ispat edecek kadar bile gözlerimi aralayamıyordum. Ruhum çekiliyordu sanki.

Yanağımda hissettiğim elle, gözlerimi hafifçe aralamayı başardım. Yüreğimin tutulduğu gözler, tam karşımdaydı. Bulanık halde görmeme rağmen, gözleri bambaşka bakıyordu.

Kısa bir an gülümsedi.

"Esma..." diye mırıldandım, belli belirsiz. Yanağımdaki eli, hafifçe okşadı tenimi. O kadar farklı bir his yaşıyordum ki bitmesin istedim. Hiç gitmesin.

Battaniyenin altından elimi çıkarıp, yanağımdaki elinin üzerine getirdim. Elimin kendi yanağıma temasıyla, Esma'nın hayali silinmeye başladı, gözlerimin önünden. Yok muydu yani?

Gözlerim gerçekten aralandığında, tüm o yaşadıklarımın bir hayalden ibaret olduğunu fark ettim. Derin bir nefes almak isterken, göğsümdeki ağırlık buna müsaade etmedi.

"Sonunda uyanabildin Fatin Abi. Fatin Abi diyorum, çünkü babam savcı diye seslenmemizden rahatsız olduğunu söyledi. Neyse, hadi biraz doğrul, sana çorbayı içireyim."

Hilal'in görüntüsü netleşirken, yerimden hafifçe doğruldum. "Sen yalnız mı geldin?" diye sorduğumda, bakışları odanın kapısına döndü. "Hayır, babam da burada... Banyoya abdest almaya gitti, diğer odada namaz kılıp gelir şimdi."

Önüme bıraktığı tepsideki kaşığı aldı ve büyük bir tabaktaki çorbaya daldırdı. "Kendim yerim Hilal, sağ ol," diyerek, elinden kaşığı aldım. Biraz daha doğruldum ve yavaşça çorbayı içmeye başladım. Bakışlarım Hilal'e kalktığında, bir şey söylemeye çalışır gibi bir hali vardı.

"Ne oldu, bir şey mi diyeceksin Hilal?"

"Aslında... Şey... Biraz önce uyurken, sanki Esma dedin. Ona takıldı aklım."

"Yanlış anlamışsındır." Tekrar çorbama döndüğümde, Hilal sessizce mırıldandı. "Evet, yanlış anladım sanırım."

Kalbimden geçenin dilime dökülmesi garip olmasa gerekti. Nereye kadar gizlenir bilmem ama Esma bana gelmeyene kadar saklı kalması daha iyiydi. Onu zor bir duruma sokmak istemiyordum.

Burası küçük bir yer. Ve yanlış anlaşıldığı takdirde, düşeceği zor durumu tahmin edebiliyordum. Onu olabildiğince, böyle bir durumdan uzak tutmaya çalışmalıydım. Ama o zaman da Esma'yı nasıl ikna ederdim, hiçbir fikrim yoktu.

Kapının sesiyle, Hilal yerinden hızla kalktı ve kapıyı açmak için odadan çıktı. Kimin geldiğini merak ederken, kısa bir süre sonra kapıdan Zeynep girdi. Hayallerim Esma diye bağırırken, kaderimin karşıma sürekli Zeynep'i çıkarması, oldukça adaletsiz bir tutumdu.

"Fatin... Yani Fatin Bey, iyi misiniz?"

Arkasından odaya giren Hilal'e küçük bir bakış attı ve tekrar bana döndü. Üzerimdeki battaniyeyi atıp, ayaklarımı kanependen indirdim. Hilal'e baktığımda, ne yapacağını bilmez halde kapının önünde duruyordu.

"Hilal, Zeynep Hanım için çay yapar mısın?"

"Olur, Fatin abi." Hilal çıktıktan sonra, Zeynep rahatlamış bir şekilde yanıma oturdu. "Fatin, hastalandığını duyunca ne kadar korktum bilemezsin. Buraya nasıl geldim, inan hiçbir fikrim yok. İyisin değil mi?" dediğinde, gözlerimi yumdum. "İyiyim Zeynep. Telaşlanacak bir durum yok."

"Bütün gün uyumuşsun, nasıl telaşlanmam?"

"Bütün gün mü? Saat kaç?"

"Akşamın sekizi... Hava kararda, fark etmedin mi?"

Bakışlarım pencereye döndüğünde, gerçekten de hava kararmıştı. Bütün gün uyumuştum ve akşam olduğunu fark etmemiştim. Başımdaki ağrı henüz geçmemişti ama kendimi daha iyi hissediyordum.

"Fatin, sana yemek yapmamı ister misin? Hem acıkmış olmalısın."

"Hilal çorba yapmıştı. Zahmet etme." Zeynep, bir süre sustu ve elini uzatıp, elimi tuttu. "Böyle soğuk davranma bana. Sen böyle davranınca, benim nefesim kesiliyor sanki. Tüm bunlar, bana eskisi gibi bakman için... İzin ver, sana eski Zeynep olmadığımı göstereyim," dediğinde, elimi yavaşça geri çektim.

"Ben de eski Fatin değilim Zeynep, boşa çaba seninki..."

"Diğer yarım demiştin bana."

"Yanılmışım."

"Niye bu kadar katısın bana karşı? Niye sana ulaşacak bir yol bırakmıyorsun bana?" Bakışlarım, odanın başka köşelerinde gezindi. Yüreğimi henüz açacak bir durumda değildim ama Zeynep bana başka bir yol bırakmıyordu. "Çünkü başka birine değdi gözlerim."

İnanamaz bir halde bana bakarken, ona döndüm. Gözlerindeki acıyı sonuna kadar hissettim.

"Yalan söylüyorsun. Sırf benim canımı acıtmak için değil mi?" diye sordu, yüreğinde kalan son bir umutla. Başımı iki yana salladım. "Yalan değil. O benim, gerçek alın yazım."

"Belgin'le ayrıldığınızı biliyorum. Bana yalan söyleme Fatin."

"Belgin değil bahsettiğim kişi. Hem kim olduğunun bir önemi yok. Ben onu buldum ve bence, artık sen de kendi yoluna bakmalısın." Kurduğum cümleye hiddetlenerek ayaklandı ve bakışlarını gözlerime dikti. "Benim tek bir yolum

var, o da sensin. O kız her kimse, seni benim kadar sevemez. Bunu sen de göreceksin."

Odadan çıkarken, elinde çay tepsisiyle içeri Hilal girdi. Zeynep'in arkasından şaşkınca baktığında, Zeynep çoktan evden çıkmıştı. Onun bu şaşkın haline gülümsedim.

"Hilal, getir biz içelim çayımızı."

Hilal, çay tepsisini bırakıp, çorba tepsisini aldı. Mutfağa gidip, hemen geri döndü. Bakışlarım onda sabitlenirken, söze girmek için boğazımı temizledim.

"Hilal, şu Ahmet vardı. Osman'ın teyze oğlu..." dediğimde, Hilal merakla bakışlarını bana çevirdi. "Evet, Fatin abi."

"Merkezden buraya sık sık gelir mi?"

"Yok, gelmezdi aslında. Biz Osman'la nişanlandığımızda geldi. O zaman bizim Esma'yı görmüş ve beğenmiş. O yüzden artık sık sık gelip gidiyor." Keyifle kurduğu cümlelerle sakin kalmaya çalıştım. "Esma'yı mı beğenmiş? Nasıl yani?" diye sorduğumda, gözlerim tekrar kapanmaya yüz tutmuştu. Sanki bütün gün uyuyan ben değildim. Öyle ağır bir yorgunluk vardı bedenimde.

"Ciddi olarak beğenmiş. Yani evlenmek istiyor."

"Peki, Esma'nın haberi var mı bundan?"

"Var ama kabul etmiyor."

"Niye?"

"Kendini eksik görüyor. Konuşamıyor ya, ondan hep." Bekir abi, bir anda içeri girince bakışlarım ona kaydı. O da bana bakıp, neşeyle gülümsedi. "Maşallah Fatin, iyisin çok şükür. Ben de namazımı kıldım, uzunca dua ettim senin için." Gülümsemeden edemedim. "Allah kabul etsin." Hızla sobanın yanına geçti ve ısınmaya çalıştı. "Soğuk suyla

abdest almak zor oluyor ama onunda tadı da bambaşka. Hilal, ben de bir çayını içerim güzel kızım."

Hilal, aldığı iltifatın mutluluğuyla, gidip babasına demli bir çay getirdi. Bekir abi çayını keyifle içerken, arada gözüm ona takılıyordu. Esma'yı o kadar çok sormak isterken, kullanacağım bahaneler üretememek sıkıntıydı.

"Baba, ben Esma'ya gidiyorum. Sabah uğrarım demiştim ama gidemedim." Bekir abinin yüzü bir anda asıldı. "Hilal, çok kalma ama tamam mı? İstemiyorum o İsmet denen nursuzun evinde çok vakit geçirmeni."

"Tamam, fazla kalmam."

Hilal, evden çıkınca bakışlarım Bekir abiye döndü. İsmet denen nursuz da kimdi?

"İsmet kim?" diye sorduğumda, Bekir abi çayından son yudumunu aldı. "Hasret'in babası. Esma'nın da eniştesi oluyor."

"Niye nursuz dedin adama?"

"Çünkü öyle... Adam beş para etmezin teki!"

"Esma'ya zarar veriyor mu? Yani Hasret'e ve Esma'ya..."

"Öyle dayak falan yok ama yine de pis karakterli bir adam. Yanında nefes almaları bile zarar onlara."

"Bekir abi, bir şey soracağım ben ama..." dediğimde, keyiflice güldü. "Esma hakkında mı?" diye sorunca şaşkınca ona bakakaldım.

Ayağı kalkıp, sobanın üzerine Hilal'in getirdiği demlikleri aldı ve çayını tazeledi. Tekrar yerine oturduğunda, bakışlarını bana çevirdi. "Eh, değirmende ağartmadık bu saçları. Elbet olacak bizim de bir gördüğümüz, bildiğimiz."

Karşımdaki adamı hafife almakla çok büyük bir hata yapmışım meğerse. Çayımı elime aldığımda, soğuduğunu

fark ettim. Ayağa kalkıp, pencereden bahçeye doğru döktüm ve pencereyi kapatıp Bekir abiye baktım.

"Madem anladın bir şeyler, o vakit yardım edersin bu garibana." Çayımı doldururken, yüzünde keyifli sırıtmasıyla beni izliyordu. Kolay kolay konuşmayacaktı belli ki. Ama benim konu açılmışken, peşini bırakmaya hiç niyetim yoktu. "E anlatacak mısın artık?"

"Neyi?"

"Esma'yı."

"Sebep?"

"Sebebi yürekte."

"Kaç sebep taşır yüreğin, Savcı Bey?"

"Nasıl yani?"

"Nasılı yok, kaç sebep taşır yüreğin? Ya da yüreğinin asıl sebebi kimdir? Esma mı yoksa Zeynep Hanım mı?"

Çayımın şekerini ağır bir şekilde karıştırdım. Bekir abi, bayağı korkulacak bir adamdı. Bir ah ettik, adam dağları yerinden sarstı. Bundan böyle dikkatli olmakta fayda vardı.

Aslında ne kadar dikkat edersek edelim, yılların tecrübesi bir yerde yakalıyor sizin acemiliklerinizi. Boşuna mı aklar düşüyor saçlara? Ya da boşuna mı kırışıyor o yüzler? Hepsi, içinde onlarca yaşanmışlığı saklıyor ama biz onları birer fiziksel değişim olarak görüyoruz. Oysa bizim değişim dediğimiz şey, koskoca bir ömür!

Çayımdan bir yudum aldım ve bakışlarımı Bekir abiye kaldırdım.

"Sana desem ki, benim yüreğim sebeplere kapalıdır. İçine bir sebep güç bela sığıyor, sen hangi sebebi layık görürsün ona?" Durdu ve düşündü bir müddet, sonra derin bir nefes soludu ve dilinden döktü bildiklerini.

"Esma... Naif ruhlu bir kızdır. Asilik nedir bilmez. Bakma sen kendini saklamaya çalışan tavırlarına, onun derdi kendiyle. Esma, kalınca örülmüş bir duvar. Bu kısımda sana ne anlatsam boş. Sen vereceksin kararını... O duvarı yıkmak için ya eline kazma alıp yaralayacaksın onu ya da sabırla onun taşlarını tek tek indirişini bekleyeceksin."

"Ben beklerim, sabrım çoktur. Ama asıl mesele, o duvarı ona kim ördürdü?"

"YÜREĞİM SUÇLU"

ESMA

"Zamanın birinde, Süryani bir aile varmış. Aile bir hayli varlıklıymış ama evlatları olmazmış. Çok yer gezmişler lâkin bir deva bulamamışlar dertlerine.

Derken bir gün, bir dostları Kırklar Dağı'nın ardındaki Kırklar Ziyareti'ne gitmelerini tavsiye etmiş. Aile düşünmüş taşınmış, gitmeye karar vermiş. Kırklar Ziyareti'nde adaklar adanmış, dualar edilmiş. Derken, çok zaman geçmeden Süryani ailenin bir kız evlatları olmuş. Adını Suzi koymuşlar, yani Suzan.

Ailesi Suzi'yi her doğum gününde Kırklar Ziyareti'ne götürür, orada verdiği adaktan dolayı kurbanlar kesermiş. Gel zaman git zaman, Suzi büyümüş. Güzeller güzeli bir kız olmuş.

Onun bu güzelliğine yanan, Müslüman komşularının oğlu Adil olmuş. Suzi, Adil'in farkına varınca, sevdayı bilmeyen yüreğinde kor yangınlar başlamış. Bu imkânsız aşk, ikisinin de gönlüne dert olmuş.

Zaman akmış ama yürek yangını dinmemiş. Yine Suzi'nin bir doğum gününde, annesi hastalanmış. Ancak annesi adağından dönmek istemeyince, Suzi'yi dadılarıyla yollamış Kırklar Ziyareti'ne. Adil durur mu, o da düşmüş peşlerine.

Dadılar kurban için koşuştururken, Suzi dalgın anlarından faydalanıp, kaşla göz arasında ayrılmış yanlarından. Dağın öte tarafına dolanıp, yaşamışlar aşklarını. Ancak ziyarette olduklarını unutmuşlar.

Suzi, o günden sonra aklını yitirmiş. Hiç kimse ona deva bulamamış. Bir gün, Dicle'nin kenarına gelmiş ve yavaşça suya doğru ilerlemiş. İlerledikçe, kaybolmuş. Dicle'nin asi suları, Suzi'yi içine hapsetmiş.

Adil bunu duyunca, dayanamamış ve koşmuş Dicle kenarına. Gözleri sevdiğini arar, yüreği hatasına yanar. Suzi'nin aşkına yenilip, yaptığı hatasına... O da dayanamamış, kendini atmış Dicle'nin derin sularına... Dicle, sarmış iki aşığın bedenini ve bir daha kimseye göstermemiş."

Odanın içindeki sessizlik, hikâyeden ne kadar etkilendiğimizin kanıtıydı. Dilden dile sürekli dolansa da bu hikâye, her dinleyişimizde aynı şekilde vuruyordu yüreğimizi.

Hilal, kurumuş boğazını ıslatmak için önündeki çaydan bir yudum aldı. Diğer kızlar ise hâlâ sessiz ve suskundu. Hilal, herkesin bakışını üzerinde bulunca, isyan edercesine söylendi.

"Daha da anlatmam! Hem vallaha hem billaha!"

"Bir tane daha anlat Hilal abla." Kızın yalvarırcasına konuşması bile Hilal'i geri adım attırmamıştı. "Ay yok! Bittim. Bir akşam için üç hikâye neyinize yetmiyor?"

"Ama Hilal abla..." diye başlayan kızı, elini kaldırarak susturdu. "Olmaz dedim. Zati yorgunluktan düşüp bayılacağım neredeyse. Haydi, yeter bu akşamlık, herkes evine."

Hilal'in son cümlesine Hasret'in tepkisi gecikmedi.

"Hanıma bak hele, benim evimden misafir kovuyor." Hilal, kaşlarını çatarak baktı Hasret'e. "Sus! Yoksa seni de kovarım."

Hasret tam itiraz edecekken, teyzem girdi odaya. Hilal, hızla teyzeme döndü ve yardım istedi.

"Cemile teyze, istesem Hasret'i kapı dışarı edemem mi?" Teyzem kısa bir an düşündü. Hasret, kendisini savunacağını düşünürken, teyzemin kurduğu cümleyi hiç beklemiyordu. "Edersin kızım. İstersen şu dakika at! Ben de kurtulurum."

Herkes keyiflice kahkaha attığında, Hasret sinirle çay bardaklarını topladı ve tepsiye koydu. Biraz daha çabalasa, tüm bardaklar tuzla buz olacaktı.

"Esma..." diye seslenen teyzeme döndüm hızla. "Gel biraz benimle."

Hızla yerimden kalktım ve teyzemin arkasından koşturarak odadan çıktım. Diğer odaya geçtiğimizde, bakışları kapıya döndü. "Kapıyı da kapat hele." Kapıyı kapatıp, tekrar ona döndüm. Elinde defterim vardı. Ona yaklaştığımda, defterin sayfalarını açtı ve bana gösterdi.

"Hani, bitmemiş ödevin."

Dudağıma dişimi geçirdim ve hızla defteri elinden aldım. Elimle defteri işaret ettim ve yapacağıma onu ikna etmeye çalıştım. Bakışlarında sahte bir kızgınlık vardı.

"Aksatma sakın... Yazmayı öğrenmişken, aksatarak unutma."

Başımı hafifçe salladım. Defteri tekrar benden aldı ve kenardaki sandığı açıp, içine sakladı. "Yarın sabah Hasret ders çalışmak için diğer kızların yanına gittiğinde, sen de sana verilen ödevi bitir. Tamam mı?" Sandığın başından kalktığında, onu onaylamamı bekledi. Başımı hafifçe sallarken, hızla gidip sarıldım ona.

Kapı açılınca, hızla benden uzaklaştı. "Hadi, çık şimdi. Git o bardakları toplayıp yıka! İşin gücün anca oturup laf dinlemek!" Arkamı döndüğümde, eniştem bir bana bir teyzeme baktı. Hızla

odadan çıktığımda, tekrar kızların yanına döndüm. Hepsi ayaklanmıştı.

Tek tek onları uğurladıktan sonra odaya geçip oturdum. Hilal, hemen karşıma oturduğunda, bakışlarımı ona kaldırdım.

"Ahmet'i düşündün mü? Bak adam sabırsızlıkla haber bekliyor." Hasret, Hilal'in sözünü kesti. "O Ahmet olmaz. Sevmedim adamı!"

"Ay sanki sen alacaksın koynuna! Bırak da kız düşünsün azıcık. Esma, biraz düşün kurban olduğum, öyle kestirip atma." Sessiz kalınca, Hilal gerçekten sinirlendi. "Başıma Suzi olacaksın sonunda ha! Senin kırıntılarını da imkânsız aşktan dolayı Dicle'den toplayacağız."

"Ağzından yel alsın be! Boşboğazlık etme! Hem ikide bir kızı sıkıştırma, bırak salim kafayla düşünsün az." Hasret'in çıkışıyla, Hilal derin bir nefes aldı ve sakin kalmaya çalıştı. Bakışları bana döndüğünde, keyifsizce tebessüm etti. "İyi, düşün bakalım. Ben kalkıyorum. Zaten bütün gün Fatin abiyle uğraştım. Ateşini düşürene kadar halden hale girdik babamla."

Bakışlarım merakla onu bulunca, Hilal merakımı anlamış halde baştan anlatmaya başladı.

"Fatin abi, uyurken üzerine battaniye almayı falan unutmuş. Sabah bir kalkmış, ateşler içinde. Allah'tan babam ona uğramış da halini fark etmiş. Artık kocaman adam neyin derdine düşüp de böyle bir ihmal gösterdi, hiç bilmiyorum."

Parmaklarım eteğimi çekiştirmeye başlamışken, içimde baş gösteren telaşı hissettirmemeye çalıştım.

"Acaba ailesini falan mı özledi?" Hasret'in düşüncesine, Hilal hemen karşı çıktı. "Olabilir ama benim düşüncem farklı."

"Sen ne düşündün ki?"

"Şu Zeynep Hanım var ya, hâkime olan hani, çok geziniyor Fatin abinin peşinde. E Fatin abi de kadını görünce bir değişiyor.

Hatta akşam ben buraya gelmeden uğradı. Fatin abi beni mutfağa yolladı, baş başa kaldılar. Allah bilir ne konuştular. Çünkü Zeynep Hanım odadan çıktığında, bir değişikti. Aha da şuraya yazıyorum, bunlar birbirine karşı boş değil."

Hilal'in anlattıkları yüreğimi sızlatmıştı. Adam resmen sözleriyle kandırmaya çalışıyormuş beni. Hata bende tabii! Koskoca savcı sana mı bakacaktı Esma? Hem cahil hem yoksul hem de kimsesizsin! Kala kala sana mı kaldı adam?

Kenarda duran yazmayı elime aldım ve iğne oyasına kaldığım yerden devam etmeye çalıştım. Çalıştım çünkü sinirden titreyen ellerim buna izin vermiyordu. Yediremiyordum kendime onun beni kandırmaya çalışıyor oluşunu. Hilal'in dediği gibi, adamın derdi beni Suzi gibi Dicle'nin sularına itmekti!

"Yok... Bence sen yanlış anlamışsındır. Savcı Bey, hiç öyle bir adama benzemiyor."

"Adamdan niye kötü bir şekilde bahsediyorum gibi anladın ki? Bu çok normal bir şey... Fatin abi bekâr, Zeynep Hanım bekâr... Hem denkler de birbirine, neden olmasın? Çok da yakışırlar."

"Ayy Hilal, yorgunum dedin, çenen durmadı."

"Ne var be? İyi, gidiyorum. Esma, sen de Ahmet meselesini iyice düşün taşın."

Bakışlarımı Hilal'e çevirdiğimde, yanımdan kalkmak için hareketlenmişti. Bileğinden tutup engelledim. Başımı aşağı yukarı salladığımda, ne demek istediğimi anlamadı. Elimi kaldırdım ve yüzük parmağımı işaret ettim. Gözleri bir anda parlayınca, coşkuyla söylendi.

"Ay yoksa Ahmet'i kabul mü ediyorsun?" Tekrar başımı salladığımda, sevinçten yerinde duramaz olmuştu. "Ay Esma, çok sevindim! Ben yarın hemen Ahmet'e derim, görüşürsünüz. Tamam mı?"

Cevabımı beklemeden kalktı ve hızla odadan çıktı. Hasret, onu geçirdikten sonra yanıma geldi ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sen nasıl kabul edersin Ahmet denen o adamı ya?" Bakışlarımı yazmaya çevirdim. Cevap vermek istemiyordum. "Esma, Savcı Bey ne olacak?"

Bakışlarımı anında Hasret'i bulduğunda, nasıl anladığını çözememiştim. Gözlerinde büyük bir kızgınlık vardı.

"Ben senin bakışından bile anlarım neyin olduğunu. Savcı Bey'e olan bakışlarını görmedim mi sanıyorsun? Hele onun sana olan bakışlarını hiç demiyorum!" Adam gitmiş Zeynep Hanım'a gönlünü kaptırmış, bu hâlâ gelmiş bana bakışları diyor. İç sesimi duyar gibi kızdı. "Ya sen ne bakıyorsun Hilal'e. Allah bilir kadın gelmiş, nezaketen geçmiş olsun demiş, gitmiştir. Sen de Hilal'in saçma yakıştırmalarına inanıp, Ahmet'i kabul ettin. Hayır efendim, izin vermiyorum! Ahmet'le görüşmek falan yok!"

Sinirle elimdeki yazmayı işlemeye devam ettiğimde, iğneyi parmağıma batırdım. Acı bir inleme ağzımdan döküldüğünde, Hasret telaşla tuttu elimi.

"Ah be Esma, ne olur azıcık sabırlı olsan? Tüm zararın kendine!"

Hasret'e inanmıyordum. Zaten olmayacak duaydı, biliyordum. Zeynep Hanım meselesi aslında bir bakıma iyi olmuştu. Belki bu sayede benden vazgeçerdi. Karşıma çıkıp durmazdı.

Böreği sacın üzerinden alırken, parmak uçlarım hafifçe yandı. Dudaklarıma doğru yaklaştırıp üfledim ve biraz olsun geçmesini bekledim. Sacın üzerindekiler bitince, hamur açan teyzeme döndüm. Yeni börekleri beklerken, o bana iki tabak uzattı pişmişlerden.

"Al bunları, birini Recep öğretmene götür, diğerini Savcı Bey'e." Başımı hızla iki yana sallarken, içeriyi işaret ettim. Hasret götürsün, banane!

"Hasret gelip bana yardım edecek, hadi." Tabakları elime tutuşturup, sessizce devam etti. "Defterini de al, öğretmene göster. Hatan var mı, baksın."

El mecbur kalktım ve içeri geçtim. Hasret yerdeki halıyı gırgırlarken, bakışlarını bana kaldırdı. Sırıtınca, neye sırıttığını anlamadım. Gırgırı kenara koydu ve bilmişçe ayağı kalkıp söylendi.

"Anne, şu yeni gelen Savcı Bey yalnız yaşıyormuş. Böreklerden ona da yollasak ya, yazık günah!"

Yaptığı taklitle, gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Demek bu börek meselesi, onun başının altından çıkmıştı. Hızla ona yürüdüğümde, kapıya doğru koştu. Tabii elimde tabaklar, yakalayamadım. Kapının yanına geçip güldü ve devam etti.

"Ama anne ben çok yorgunum, Esma gitsin!" Omuzlarımı düşürüp ona baktığımda, o benim durumumla oldukça eğleniyordu. "Savcı Bey'e gitmişken, ona bir nane limon da yap. Hasta sonuçta adamcağız, sevaptır."

Elimdeki börekleri sönmüş sobanın üzerine koydum ve eğilip ayağımdaki terliği çıkardım. Hızla Hasret'e attığımda, kıl payı kurtulmuştu. Terliğim kapıya çarpıp yere düştüğünde, yine sinirden elim ayağım titremeye başlamıştı.

Ahh Hasret, ben sana sorarım bunun hesabını!

Sakinleşip, sandıktan defterimi çıkardım ve kenardaki askılığa ilerledim. Montumu alıp giydim ve defteri montumun cebine sakladım. Sobanın üzerindeki tabakları da alıp, evden çıktım. Bahçe kapısına ilerlerken, ateşin başına geçen Hasret'e öfkeli bakışlarımı yollamaktan da geri kalmadım.

Kalan karların üzerine basa basa geçtim. Hele hiç basılmamış bir karsa, çocuk gibi mutlu oluyordum. Parmak uçlarım sonra soğuktan sızlıyordu ama olsun, bu çok keyifliydi. Sokaklar bitip Savcı Bey'in evine vardığımda, ilk ona gitmeye karar verdim. Hem daha öğretmene defterimi gösterecektim.

Savcı Bey'in bahçe kapısını açtım ve birkaç adımda diğer kapıya yetiştim. Tek elimle iki tabağı tutmaya çalışırken, boşta kalan elimle kapısına birkaç yumruk geçirdim. Düşmesin diye diğer elime yasladığım tabağı aldım ve beklemeye başladım.

Hemen açsaydı da tabağı verip gitseydim.

Kapı açıldığında, karşımda Zeynep Hanım belirdi. Bakışlarım şaşkınlığa esir olurken, ne yapacağımı bilemez bir halde kadına bakmaya başladım.

"Ne istemiştin?" diye sorduğunda, elimdeki tabağı ona doğru uzattım. O sırada hızla kapıya gelen Savcı Bey'e istemsizce kaşlarımı çattım. "Esma, hoş geldin."

Hoş gelmişmişim! Çok hoş geldim! Ah Hasret, beni ne durumlara düşürdün!

Elimdeki tabağı almayan kadına sinirle baktım ve tabağı bu kez Savcı Bey'e uzattım. Daha doğrusu fırlatır gibi kucağına bıraktım. O, bunu hak ediyordu!

Arkamı dönüp bahçeden çıktığımda, içimde büyük bir öfke vardı. Onca lafı, bu iki dakikada yaşadıkları yıksın diye mi etmişti?

Hadi o yalancı, ya benim bu kırılan yüreğim? Ona inanmak istediği için en çok yüreğim suçluydu!

"KAÇMAK YOK"

FATİN

Arkamda başıma bela eski bir yara, önümde kaderime bela yeni bir yara... Hangisine dönsem, diğeri kırılmakta...

Geçmişi bir anda söküp atamayan zihniniz, ne kadar acı yaşarsanız yaşayın, karşınızda size hüzünle bakan bir kadını hâlâ ağlatmaya kıyamadığınız bir zaman yaşatır.

Bir zamanlar, ömrünüze davet ettiğiniz birini, öylece silip atamıyorsunuz hayatınızdan. Bunu isteseniz bile, kırıp dökmeden hem onu hem de kendinizi tamir ederek yapmaya çalışıyorsunuz. Ama bu sizi tamir etmekten çok yaralıyor. Çünkü en çok siz kalıyorsunuz aklınız ve kalbiniz arasında.

Aklınızın itemediği bir gerçekliği, kalbiniz itmeye çalışıyor. Zira başkası hüküm sürüyor yüreğinizin çorak topraklarında. Susuzlukla çok sınanmışsınızdır lâkin sizi beslemesi için bir damla gözyaşı dahi istemezsiniz. Çünkü akan o yaşlar, sizi yakar kavurur. Bilirsiniz.

Kalandan çok gidendeyse aklınız, işte kalbiniz o dakika mantığı yok ediyor zihninizden. Sonra ardı ardına atılıyor

adımlar. Ancak benim şu an duran ayaklarım, kalbimin mantığımı köreltmesine izin vermediğimden durmakta. Hemen arkamda nefesini duyduğum kadın, bilmemeli ardından baktığım kadının önemini. Daha Esma'yı inandıramamışken, Zeynep'i nasıl inandırırım bu aşka!

Elime hışımla bırakılan tabağa eğdim bakışlarımı. Gözlerim sıkıntıyla kapanırken, bu kötü tesadüfe öfkelenmeden edemedim. Bilsem geleceğini, hiç Zeynep'i tutar mıydım yanımda?

"Fatin, iyi misin? Ne oldu?"

Gözlerimi açtım ve arkama yavaşça döndüm. Zeynep merakla beni süzerken, boştaki elimi kaldırıp alnımı ovdum.

"Başıma bir ağrı girdi. Uyusam iyi gelecek." Zeynep, ne demek istediğimi anlamış bir halde başını hafifçe salladı. "Git diyorsun yani... Peki..."

Cevap vermeden öylece durduğumda, Zeynep eve girip kabanıyla çantasını aldı ve döndü. Bana kısa bir an baktıktan sonra, yanımdan geçip evden çıktı. Ben ise hâlâ elimde börek tabağı, olduğum yerden milim kıpırdamıyordum.

Esma'nın gelebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Belki de bir adımdı ama ben o şansımı oldukça yanlış bir şekilde kaybettim. Nasıl anlatırım şimdi, Zeynep'in bu evde ne aradığını? Eski sözlüm olduğunu bilse, bir daha asla yüzüme bakmazdı.

Ne Zeynep Esma'yı bilmeli ne de Esma Zeynep'i...

İtiraf etmeliyim ki, sabahları soğuk suyla yüzümü yıkamak oldukça sıkıntılı bir durumdu.

Tabii Fatin Efendi, alıştın evinin sıcak sularına, şimdi bir sevda uğruna çek bakalım. Sanki Esma üzerime ah etmiş de buz kütlesi düşüyor çeşmeden.

Üşüyerek, titreyerek ve soğuğun hüküm sürdüğü parmaklarımdaki kaşınma hissiyle, odaya dönebilmiştim. Sobanın yanında parmaklarımı ısıtmaya çalışırken, kansızlığın verdiği bu kötü duruma sitem etmeden geçemedim. Her soğukta ortaya çıkan bu kaşıntı hissi berbat bir durumdu.

Kesin Esma'nın ahı dolanıyordu üzerimde. Tabağı bana verişi aklıma geldikçe gülümsemeden edemiyordum ama onun bana öfkelenmesi iyi olmamıştı. Kıskanmış olması iyiydi ama sinirlenmesi kötü olmuştu.

Parmak uçlarımda hissettiğim sıcak sızıyla, kendime geldim. Ya soğuktan kaybedeceğim bu parmakları ya da sıcaktan... Ah Esma, neler yaptırıyorsun bana böyle!

Mutfağa gidip demliği aldım ve su doldurup sobanın üzerine yerleştirdim. Soba gümbürdeyerek yandığından, suyun kaynaması çabuk olacaktı. O sırada vurulan kapının sesiyle, hızla odadan çıktım ve kapıyı açtım. Karşımda tanımadığım bir adam bulunca, kaşlarım istemsizce çatılmıştı.

"Buyurun?"

"Merhaba, ben Recep... Recep öğretmen derler bana, hemen yan komşunuzum, Savcı Bey." Adamın dile getirdikleri, Bekir abinin anlattıklarını zihnimde canlandırdı. Bahsettiği öğretmen buydu demek... "Ben de Fatin, hoş geldiniz. Buyurun, geçin."

"Aslında yalnız kahvaltı yapmayı sevmem, o yüzden sizinle hem tanışıp hem de yalnız kalmaktan kurtulmak istedim. Ancak rahatsız ettiysem, sıkıntı olmaz, gidebilirim."

"Emin olun, bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Kendi kendiyle konuşan biri olarak, adım deliye çıksın istemem."

Recep'in keyifli gülüşüne eşlik ederken, kenara geçtim ve eve girmesi için yol verdim. Ayakkabılarını çıkarıp girdiğinde, hızla soğuk havayı eve dolduran açık kapıyı kapattım

ve Recep'in arkasından odaya girdim. Onun gözleri odayı tararken, ben de kısa bir an onu süzdüm.

Samimi bir adama benziyordu. Uzunca boyu, servi ağaçlarını anımsatıyordu. Hafif çıkmış kirli sakallarına bakarken, sağ elim yanağımı buldu. Kaç gündür tıraş olmadığım gerçeğini hatırlayınca, eski Fatin'den geriye ne kaldığını çok merak ediyordum. Her daim kendine bakan ve her şeyde titiz olan Fatin'e ne olmuştu, anlamıyordum.

"Güzel ev. Hikmet amca nasıl oldu da ikna oldu evi vermeye?" diye soran Recep'e çevirdim bakışlarımı hızla. O sırada kaynadığını anladığım suya yaklaştım ve aynı anda Recep'e cevap verdim.

"Kalıcı olmadığımı düşündüğünden, yaza kadar vermiş." Recep'in şen kahkahası odayı doldururken, ben de elimdeki poşetten bir kaşık kuru çayı demliğe attım. "Yalnız çok yanlış hesap yapmış. Kışına bile tahammül ettiğin bu yerden yazın gitmek çok saçma. Ben yazları memlekete gideceğime, memlekettekileri buraya getiriyorum."

"Kaç yıldır buradasın?" diye sorduğumda, düşünerek zihninde küçük bir hesap yaptı. "Sanırım yedi yıl oldu."

"İlk görev yerin burası mıydı?"

"Evet."

"Neden gitmedin şimdiye kadar?"

"Beklediklerim var."

Bakışlarım hızla ona kaydığında, gözlerinden bir hüzün bulutu geldi geçti. Yüzü asılmaya yüz tutmuşken, konuyu değiştirmek iyi bir fikir gibi geldi. "Buranın suları baya soğuk, nasıl dayanıyorsunuz?"

"Başka seçenek yok ki, Savcı Bey. Hem yazın, suların soğuk olması işinize geliyor. Bir serin akıyor ki içiniz ferahlıyor."

"Her şey tamam ama şu Savcı Bey kısmı sıkıntılı... Fatin demen yeterli." Recep, kenarda duran masanın üzerindeki tepsiye şöyle bir göz attı ve üzerindeki kahvaltılıkları kontrol etti. "Bekir abi yine yapmış yapacağını ve doldurmuş evi... Bu arada Bekir abi demişken, Kader meselesinden sonra gitmeye karar verdiğini ama geri döndüğünü söyledi. Neden döndün Fatin?"

Cevap vermeden odadan çıktım ve mutfaktan bir bardak daha alıp döndüm. Bardaklara çay doldurduktan sonra demlikleri tekrar sobanın üzerine yerleştirdim ve bir sandalye çekerek kahvaltı masasına kuruldum. Elimle onu da davet ettiğimde, Recep gelip karşımda oturdu ve sorusunu yineledi.

"Cevap vermedin. Neden döndün? Genelde burada kimse kalmak istemez, o yüzden giden çok olmuştur da gittiği yoldan dönen bir seni gördüm."

"Benim de beklediklerim var, Recep."

Recep'in yüzü şaşkın bir hâl alırken, elimle kahvaltılıkları işaret ettim. Kahvaltı boyunca, buradaki hayattan bahsedip durdu. Kader meselesine oldukça şaşırdığını ve bir o kadar da üzüldüğünü anlattı. Kendisi o sırada ilçede bulunmadığı için bu durumu kendine sıkıntı etmişti. Anlattıklarını dinlerken, bir yerinde sözlerine dikkat kesildim.

"Esma'nın böyle bir olaya şahitlik etmesi, katili bulmak açısından iyi olsa da psikolojisi açısından kötü olmuş. Hem onlar yakın arkadaşlardı. Esma'nın yanında durduğu nadir kişilerdendi Kader. Zaten geriye bir Hilal bir de kuzeni Hasret kalıyor."

"Esma'yı iyi tanıyor gibisin."

Recep'in yüzü gülümserken, kanıma karışan kıskançlık hissinin farkındaydım. Neden herkes bu kadar seviyordu bu kızı?

"İyi tanıyorum çünkü kız kardeşime olan özlemi onunla gideriyorum. Yüzleri çok benziyor. Ona bakınca kardeşime bakıyor gibi hissediyorum."

Elimde sıktığım çatalı gevşetirken, durumun bundan ötesi olmadığı için kendimi şanslı hissediyordum. Burada Ahmet'ten başka kimseden nefret etmek istemiyordum. Özellikle böyle dertleşecek bir dost bulmuşken... Ama asıl, neyi beklediğini merak etmiştim. Lakin sormanın iyi bir fikir olmadığının farkındaydım.

Kahvaltı bitiminde, evden birlikte çıktık ve dar sokaklardan sohbet ederek geçtik. Yol ayrımına vardığımızda, Recep bana doğru döndü.

"Fatin, akşam seninle kahvehaneye uğrayalım. Eminim ömründe öyle bir yerde bulunmamışsındır."

"Olur, akşam uğrarım sana o zaman."

"Tamam, hadi kolay gelsin, Savcı Bey." Savcı Bey deyişindeki imaya, cevap vermeden edemedim. "Size de Öğretmen Bey."

Yoluma devam ederken, gerçek bir dost kazandığımı hissediyordum. Recep, burada kaldığım süre boyunca kapısını çalabileceğim iyi bir adamdı. Bunu şimdiden fark ediyordum.

Kaymakamlığın kapısına geldiğimde, Zeynep'le karşılaşmamayı diledim. Kapıyı açıp girdiğimde, Bekir abinin elinde tepsi, mutfağa gidişini fark ettim. O da kapının açıldığını duymuş olacak ki bana doğru döndü.

"Savcı Bey, hayırlı sabahlar."

"Bekir abi, ben sana ne dedim?"

"Burası resmi kurum, Savcı Bey. Burada her şey olması gerektiği gibi, hiç kusura bakma." Keyifle söylenen Bekir abiye baktım ve bu adamın ne kadar değişik biri olduğuna

kanaat getirdim. Dünyada bir Bekir abi daha bulabileceğimi sanmıyordum.

"Zeynep Hanım geldi mi?"

"Yok, bugün gelmeyecekmiş."

"Neden?"

"Merkeze gitmiş. Birkaç resmi iş mi varmış, neymiş..."

"Anladım. Varsa bir acı kahveni içerim abi."

"Olmaz mı? Hemen getiriyorum."

Odaya girdiğimde, yapacak bir işim olmadığı için sıkıntıyla nefes alıp verdim. Şimdi İstanbul'da olsaydım, eminim başımı kaşıyacak vaktim olmayacaktı ama bu küçük ilçede de her gün olay olmazdı ki...

Bekir abi, kahvemi getirip bıraktı ve odadan hızla çıktı. Sandalyeye oturunca, evi aramanın iyi olacağını düşündüm ve sarıldım telefona. Numarayı çevirirken, annemden yiyeceğim azara kendimi hazırlıyordum.

"Alo."

Karşıdan gelen sesi duyunca, bir an duraksadım. Annemin sesini gerçekten özlemiştim.

"Anne... Ben, Fatin."

"Fatin! Kemal Bey, koş koş, Fatin aradı... Fatin, iyi misin oğlum?"

"İyiyim anne, siz nasılsınız?"

"Nasıl olalım oğlum, sen orada bir başınasın, aklım hep sende. Bir de Cevad, Zeynep'in orada olduğunu söyleyince kulaklarımıza inanamadık. Bu kız nasıl bu kadar ileri gidebildi Fatin?"

"Olan oldu anne, üzmeyin kendinizi. Hem benim keyfim yerinde. Alıştım sayılır buraya."

"Oğlum, dönsen ya annem... Ne işin var o kızın bulunduğu yerde?"

"Anne... Ben... Ben Zeynep'i görmüyorum bile. Yokmuş gibi davranıyorum."

"Cevad, önce dönecek dedi sonra vazgeçti dedi. İçimi sardı bir korku, dedim acaba bu kız ikna mı etti seni?"

"Kalmamın Zeynep'le alakası yok. Sen bunları düşünüp sıkma tatlı canını. Babamlar nasıl? Nurhan, Fırat? Hele ki Melek, onlar nasıl?"

"Hepsi çok iyi ama seni özlüyoruz. Sen de inadın tutunca baban gibi oluyorsun. İlla inat ettin ya, kal bakalım ailenden uzakta." Annemin siteminin hemen arkasından babamın sesini işittim. "Kıymet Hanım, lafı bana atınca rahatladıysan, ben de oğlumla görüşeyim."

Annemle babamın kısa süreli tartışmasını gülerek dinledim ve sonunda babam telefonu kapabildiğinde, tekrar konuşabildim.

"Nasılsın oğlum?"

"İyiyim baba, sen nasılsın?"

"İyiyim şükür. Anlat bakalım."

"Neyi?"

"Seni orada tutan sebebi..."

"Baba... Bir sebebi yok. Görev..."

"Senin iki kadarın yaşım var benim, kime anlatıyorsun bu bahaneleri?"

"Baba, bir süre anlamamış gibi yapsan."

"Anlatmayacaksın yani. Cevad da anlatmıyor. Peki, bir süre bekleyebiliriz. Sıhhatin nasıl?"

Peder Bey'in üstelememesi işime gelirken, bir süre havadan sudan sohbet ettik. En sonunda Nurhan'ın ağlamaklı konuşması ve Fırat'ın isyankâr hallerinden de sıyrılıp, telefonu kapatabilmiştim.

Yeğenim Melek, uyuduğu için sesini duyamasam da daha sonra ararım bahanesiyle kendimi avutmaya başlamıştım. Evden ayrılırken, "Dayı, gittiğin yerden gelin getir," deyişi aklıma gelince gülümsedim. Hissetmişti sanki.

Her ne kadar sitemlerinden çabuk kurtulmak için telefonu hızla kapattığımı savunsam da onları özlediğimden dolayı konuşmayı sürdüremediğim aşikârdı. En son askerlik zamanımda ayrı düşmüştüm onlardan. Evcil bir insan olarak, aileden uzak kalmak sıkıntı veriyordu.

Düşüncelerimden sıyrılmak için kendimi işime verdim ve camsız olan dolabın içindeki birkaç dosyayı alıp göz gezdirdim. Hepsi kapanmış davalardı ve çoğu önemli suçlar değildi. Çok sıkılacağım belliydi burada. Kader meselesi, on yılda bir görülen olaylardandı demek ki...

Dosyaların arasında gezinirken, on yıl mevzusunu doğrulayan bir olayla karşılaştım. Basit görünen bir yangın davasıydı. Yangının tüpten kaynaklanmış olduğu belirtilirken, burada kalış sebebimin adına odaklandı gözlerim.

Esma'nın anne ve babasının hayatını kaybettiği davaydı bu. İyice baktığımda, çıkan yangının herhangi bir suçlusu bulunmamıştı. Peki, madem yangın tüpten sızan gazdan kaynaklanıyor, o zaman Esma nasıl oldu da evden sağ çıkabildi? Zaten patlama bir anda yaşandıysa, anne ve babası gibi onun da kaçmaya fırsatı olmamalıydı.

O sırada dışarıda olsa dahi, tarihler ve verilen saatler gece yarısından sonrayı gösteriyordu. Bu da gece vakti, on iki yaşında bir çocuğun neden dışarıda olduğunu sorgulatıyordu.

Bu davada fark edilmesi hiç güç olmayan bir açık vardı, peki davanın hâkimi nasıl olmuştu da bu açığı görmezden gelmişti?

Elimdeki belgeleri karıştırdım, hiçbir bilgi yoktu. Bütün dosya, basit bir karardan ibaretti. Öyle ki, sanki birileri bu dosyayla oynamıştı. Ama bunu kim niye yapsın ki?

"Savcı Bey?" Bakışlarım kapıda duran Bekir abiye kalktığında, yüzünde anlamaz bir ifade vardı. "İyi misiniz? Kaç kez kapıya vurdum ama duymadınız. Çay falan ister misiniz diye soracaktım."

"İstemiyorum Bekir abi. Çıkacağım şimdi ben..."

"İyi madem, zaten akşam çöktü çökecek. Ben de çıkıyordum. İstersen, benimle kahvehaneye gel."

"Önce bir eve uğramam lazım. Gelirsem, Recep Öğretmen'le gelirim."

"Tanıştınız demek. İyi madem, hadi kolay gelsin."

Bekir abi çıktıktan sonra dosyaları toplayıp, dolaba koydum. İçimde yer edinen sıkıntıyı görmezden gelemiyordum. Bu davada gerçekten eksik bir şey var mıydı yoksa ben mi kuruntu yapıyordum, hiçbir fikrim yoktu.

Kaymakamlıktan çıktıktan sonra eve gitmek için ara sokağa girdim ve Hilal'le karşılaştım. Telaşlı hali gözümden kaçmamıştı.

"Hilal, hayırdır ne bu telaş?" Gözleri sevinçle bakarken, söylediklerine ben pek sevinememiştim. "Hayır elbette, Fatin abi. Hani sana geçen bahsetmiştim, Esma ve Ahmet'ten... İşte Esma, Ahmet'le görüşmeyi kabul etti. Ben de evde onlar için hazırlık yapıyordum. Börek falan... Yumurta kalmayınca, komşuya gittim. Şimdi yetişip, böreği pişirmem lazım."

"Tamam. Sana kolay gelsin."

Hilal, aynı heyecanla yanımdan ayrılırken, ben öylece kalmıştım sokağın ortasında. Esma, bu kararı nasıl verirdi? Kıskançlığının boyutları anlaşılan oldukça aşılmazdı. Sabırsızca ani kararlar verdiğine göre...

Yürümeye devam ettiğimde, bir evden Hasret ve birkaç kız çıkıyordu. Kenara geçip bekledim. Bana yardım etse etse, Hasret ederdi. Yanındaki kızlardan ayrılıp benim bulunduğum tarafa yürümesiyle, rahatladım. Konuşmak sıkıntı olmayacaktı.

"Hasret, biraz konuşabilir miyiz?" Bakışları şaşkınca beni bulduğunda, çabuk toparlanıp gülümsedi. "Savcı Bey... Tabii konuşabiliriz."

"Hasret, sana bir şeyler anlatmam gerek ama ne tepki vereceğini bilmediğimden, çekiniyorum açıkçası. Yanlış anlaşılmak istemem." Yüzü farklı bir hâl aldı ve hafifçe güldü. "Esma'yı mı soracaksınız?"

"Evet, ama sen nereden bildin?"

"Ay boş verin, Savcı Bey, asıl meselemiz benim saf kardeşim Esma. Kalktı gitti o Ahmet denen adama 'tamam' dedi."

"Ben de tam bu konuyu konuşacaktım seninle... Hasret, bana yardım eder misin?"

Hasret, onay verince aklımdakini ona anlattım ve anlaştık. Hasret, yanımdan ayrılınca, ben de hızla eve gidip üzerimi değiştirdim. Bir saat geçmeden, evden çıktım. Hava kararmıştı. Bu işimi daha da kolaylaştıracaktı.

Hasret'le anlaştığımız sokağın başında beklerken, havanın soğukluğuyla ceketimin yakalarını kaldırıp yüzümün yarısını soğuktan korumaya çalıştım. Burası çok soğuktu!

Sokağın girişinde ayak sesleri duyunca, bakışlarımı oraya çevirdim. Hasret ve Esma bana doğru geliyordu. Esma'nın el kol hareketlerinden, Hasret'e itirazlar ettiğini görebiliyordum. Çünkü bulunduğumuz sokak, Bekir abinin evinin tam tersi istikametindeydi. Bu da neden bu sokağa girdiklerine itiraz etme hakkı tanıyordu ona. Hasret ise ona sessizce bahaneler üretiyordu. İkisinin bakışları beni bulduğunda, Esma'nın adımları durmuştu. Hızla Hasret'e baktığında,

Hasret sadece omuz silkti ve kolunu tutup bana doğru sürükledi onu.

"Savcı Bey, enişte mi desem artık bilmiyorum ama al buyur sana Esma'n!"

Hasret'e gülümsemeden edemedim. "Sağ ol, Hasret."

Esma, sinirle kolunu Hasret'ten kurtarıp geri döndüğünde, bu kez hızlı bir adım atıp diğer kolunu tutarak, ben durdurdum onu. Öfkeli gözleri beni bulduğunda, sadece tebessüm ettim.

"Madem illa biriyle görüşeceksin, benimle görüş. Bu akşam kaçmak yok Esma."

Esma'yı ardımdan çekiştirirken, kurtulmak için debeleniyordu ama asla gitmesine izin vermeye niyetim yoktu. Biz uzaklaşırken, Hasret'in keyifli sesi doldu kulaklarıma.

"Ay ben de gidip Hilal'in hazırladığı böreklerden yiyeyim bari. Hak ettim!"

"KALBİM HATAYA RAZIYDI"

ESMA

Bastığım ıslak toprak... Zifiri karanlık akşam... Sessizlikle boğuşan sokaklar... Düşmemesi için uğraş verdiğim yazmam... Bacaklarıma dolanan eteğim... Ve bileğimi kelepçe misali saran el...

Ne çok bahanem var ondan kaçmak için!

Bir an gevşese eli, kaçacağım arkama bakmadan. Bastığım ıslak toprağın çamuruna bulana bulana... Karanlıkta bulunmamak için en uzağa... Bir de suskun dilime yaver olan sokaklardan yardım dileyerek. Kaçacağım işte!

Onun ulaşamayacağı bir yere...

Ateşe sürüklüyordu bizi, ne çok 'yapma' diyesim var. Bu yolun sonu pişmanlık, 'dur!' Yakacaksın bizi ey adam, 'vazgeç!'

Ben hepsini söyledim de o hiçbirini duymadı. Öylesine inatçıydı ki halimi görmedi. Haşır neşir olduğum tanıdık yollarda, peşinden sürükledi. Kaç kez durdurmak istedim, izin vermedi.

Korktum... Hem de çok fazla...

Korkumun gözlerimden süzülen yaşlara bulanması, beni şaşırtmamıştı. Yaşlı gözlerimin etrafa deli gibi bakışlar atması, tanıdık birine yakalanma kaygısı ve yolun sonunda varacağım noktadan ölesiye korkmamdandı.

O, beni görmüyordu. Baş koyduğu yolda, inatla ve sabırsızlıkla yürüyordu. Belki beni görse, vazgeçecekti. Ama benden tarafa bile dönmüyordu.

Korkumun ilk aşaması, girdiğimiz bahçeyle son bulmuştu. Oysa benim en büyük korkumdu birinin görmesi. Şimdi sonu belirsiz bir uçuruma düşecektik ama o bunu fark etmiyordu.

Evinin kapısını hızla açtığında bile bileğimi bırakmamıştı. Ne çok tanımış beni, bu kadar kısa bir vakitte! Biliyor bıraktığı an gideceğimi... Eve girdiğinde, adım atmamak için kendimi zorladım. O ise hâlâ bana bakmadan, bileğimi tutuyordu. Ben direndikçe, o sabırla beni bekliyordu.

Gözlerim yerdeydi, ona bakmıyordum. Ara sıra bileğimi tutan eline kayıyordu bakışlarım ama çok durmadan çekiyordum. Korkuyordum... İstemiyordum.

Bir kez daha bileğimi çektiğinde, yine adım atmadım. Sabrı tükenmişti. Daha ne olduğunu anlamadan, hızla eve doğru çekiştirdi. Eve girdiğim anda ardımdaki kapı kapandı ve ben sırtımı sert bir şekilde o kapıya yaslıyken buldum. Gözlerim inanamaz halde ona kalkarken, o ise çattığı kaşlarının altındaki mavi gözlerini sinirle dikmişti yüzüme.

"Bu kadar mı istiyordun o adamla görüşmeyi?" diye sinirle mırıldandı. Bakışlarımı yere indiğinde, devam etti. "Üzüldüğüne ve gözyaşı döktüğüne göre, çok istiyordun!"

Cevap vermeden, yere bakmaya devam ettim. O ise karşımdan bir santim bile ayrılmadan üzerime doğru eğildi. Sindikçe sindim kapıya ama nefesini yüzümde hissetmeme engel olacak kadar kaçamadım.

"Bu akşam, beni dinlemeden hiçbir yere gitmeyeceksin."

Cümlesinin ardından, hemen sağ yanımdan kilit sesi duydum. Şaşkınca bakışlarım kilidi bulduğunda, anahtarı bir kez daha çevirmişti. Resmen bizi eve kilitlemişti!

Anahtarı kilitten çıkardı ve benden uzaklaştı. Bakışlarım hâlâ elindeki anahtardayken, o anahtarı cebine koydu ve bilmişçe bana baktı.

"Sobayı önceden yakmıştım. Burada donmak istemiyorsan, içeri gel."

Yerimden zerre kımıldamadan durdum. Onun söylediklerini yapmayacaktım. Elbet inadı kırılacak ve gitmeme izin verecekti. Bakışları yüzümde gezindi ve fazla durmadan odaya geçti. Ben ise olduğum yerde öylece kalakalmıştım. Üzerimdeki kabana sarınıp, kapının yanındaki köşeye geçip oturdum. Gitmeyecektim odaya...

Bakışlarım boş koridora döndüğünde, bir kız çocuğu hayali gezindi gözlerimin önünde. Sonra koridor, küçük ve sıcacık bir oda oldu. Kız çocuğunun manasız yaramazlık sesleri doldurdu odayı. Derken duvara asılı bir çerçeveye çarptı eli kızın. Çerçevenin camı tuzla buz olurken yerde, kız oldukça korku dolu bir şekilde odanın kapısına baktı. Saniyeler sonra o girdi odaya... Küçük kızın annesi...

"Esma, ne oldu?" Kızın gözleri dolu dolu olmuştu. Yaptığı hata yüzünden, azar işitmekten korktu. Yanı başına gelen annesine baktı ve dudaklarını büktü. Annesi ise ona şefkatle gülümsedi.

"Esma, neden hata yapmaktan bu kadar korkuyorsun kızım?" diye sordu ama cevabını beklemeden kızını kollarının arasına alıp, saçına bir öpücük kondurdu.

"Korkma... Hataların seni sen yapacak olan şeylerden biri. Belki sonunda çok üzüleceksin, çok kırılacaksın ama ayağa kalktığında daha güçlü olacaksın. O yüzden, hata yapmaktan korkma... Ne zaman büyük bir hatanın eşiğine varırsan, gözlerini kapat ve kalbinin seninle konuşmasına

izin ver. Kalbinin söyledikleri, seni var olan hatanın içinden sıyırıp, doğruya götürecektir. Bana inan!"

Gözlerimi yumdum. Kalbim...

Kalbim hataya razıydı. Gözlerimi açtım ve bakışlarımı odanın kapısına çevirdim. Ne kadar uzak geliyordu mesafe... Sanki kalksam, asla ulaşamayacaktım. Denedim. Oturduğum yerden ayaklandım ve bir adım attım. Attığım adımla, kapı olmadığı kadar yakınlaştı. Ben razı olunca, her durum bana kolaylık sağladı.

Elim kapı kulpuna uzandı ve kararsızca titredi. Derin bir nefes soludum ve kapı kulpunu tutup aşağı indirdim. Açılan kapıdan, sessizce bir adım attım odaya.

Ellerini göğsünde bağlamış halde pencereden bahçeyi izliyordu. Penceredeki yansımasından bakışlarını bana çevirdiğini gördüm. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme meydana gelince, bakışlarımı başka yere çevirdim ve ardımdaki kapıyı örttüm. Küçük adımlarla sobanın hemen karşısındaki duvara yanaştım ve yavaşça yere çöktüm.

Kemiklerimin sıcakla temasıyla, titredim. Çok üşümüştüm.

Bakışlarım anlık bir şekilde ona kaydığında, bana doğru döndüğünü gördüm. Onunla göz göze gelmek çok zordu. Ne söyleyeceğini beklemek ise ölümdü.

Yanıma çöken bir beden hissettiğimde, yanımdaki duvarla aramda olmayan mesafeyi sıfıra indirdim. O ise ondan kaçışıma sadece güldü. Yüzü bana dönmüştü ancak ben çekindiğim için ona bakamıyordum.

"Bana kızgınsın, biliyorum. Zeynep Hanım yüzünden, onu da biliyorum." Bir de o mesele vardı tabii! "Sadece geçmiş olsun demek için gelmişti. Sandığın gibi bir durum yok. Bu yüzden kıskanmana gerek de yok."

Hızla ona baktığımda, yüzü alaycı bir şekle bürünmüştü. Bu adam değil miydi az önce bana kapının yanında öldürecek gibi

bakan? Hızla önüme döndüğümde, ben sinirden köpürüyordum ama o daha çok keyifleniyordu.

"Çok kıskançsın..." Sanki kendisi değildi! Ahmet'le görüşeceğim diye neredeyse bileğimi kıracaktı! "Ben de çok kıskandım, kabul ediyorum. Ahmet denen o adamla isminizin aynı cümle içinde olması bile oldukça sinir bozucuydu."

Sinirinin senden uzaklaşmasına izin verme Esma. Bilerek yapıyor.

"Senin olman gereken tek yer, burası. Benim yanım."

Kısa bir an ona doğru dönen bakışlarımı, onun da bana dönmesiyle sobaya çevirdim. Sobanın dibinde duran küçük yuvarlaktan, sobanın içindeki alevleri görebiliyordum. Ateş hâlâ güçlüydü ki arada yuvarlaktan dışarı bile firar ediyordu.

"Esma..." dediğinde, bakışlarım ona doğru döndü. Başını duvara yaslamış, bakışlarını yüzüme dikmişti. Kollarımı, kendime çekmiş olduğum bacaklarıma doladım. Çünkü içimdeki gittikçe artan bu heyecanı başka türlü dizginleyemezdim.

"Buraya ilk geldiğimde, karşıma ilk sen çıktın. Yağmur yağıyordu hafifçe... Çıplak ayakların çamurlarla boğuşuyordu. Yazman, sana itaat etmeyerek neredeyse düşüyordu. Tüm bunlar, kısa bir anda gerçekleşmiş olsa bile, içime işledi. Sadece ben biraz geç fark ettim."

Benim de onu ilk gördüğüm an geldi aklıma... Ne kadar huzursuz ve bıkkındı. Büyük ihtimal, pahalı kundurasının çamura bulanmasıydı onu bıktıran. Zira o bir İstanbul beyefendisiydi.

Aklımdaki düşünceler, bir kez daha yaptığım hatayı yüzüme vurdu. Onunla ben o kadar alakasızdık ki şimdi en güzel sözleri söylese bile bunu değiştiremezdi. Hem ailesi... Beni sever miydi?

Geldiğimden beri fark etmediğim çerçeve görünmüştü gözüme. Duvarın küçük bir kısmını işgal eden aile fotoğrafı. Uzaktı, tam seçemedim yüzlerini ama kalabalıktılar. Kalabalık ve mutlu...

"Benim ailem onlar." Yerinden kalktı ve hızla çerçeveyi alıp yanıma döndü. Fotoğraftakileri tek tek gösterip, heyecanla tanıtmaya çoktan başlamıştı.

"Babam... Çok iyi bir adamdır. Savcı olmaya karar vermem onun sayesinde oldu. İşini o kadar büyük bir aşkla yapıyordu ki özverisi, bu mesleğe gönül vermeme neden olmuştu."

Babası yakışıklı adamdı. Savcı Bey'e de çok benziyordu. Onun da savcı olması şaşırtmamıştı. Adamın yüzündeki sertlik, anca işini ciddiyetle yapan birine ait olabilirdi zaten. İşaret parmağı bu kez orta yaşlı bir kadında durdu. Yüzünde anında bir gülümseme belirdi.

"Annem... Biraz otoriter ve dediğim dediktir. Ama çok merhametli biridir. Hepimiz babama benzediğimiz için çocukluğumdan beri hep isyan eder. Neden bir çocuğum da bana çekmedi diye."

Yüzündeki tatlı gülüş, içimi ısıtmıştı. Ne de çok seviyor ailesini...

Bakışlarımı tekrar fotoğrafa çevirdiğimde, genç bir adam gördüm ve parmağımı çekinerek fotoğrafa uzatıp, işaret ettim. O ise bakışlarını bana çevirip, şaşkınca baktı. Onunla asla iletişim kurmayacağımı düşünmüş olmalıydı. Şaşkınlığını üzerinden atıp, gülümsedi.

"O, Fırat... Kardeşim. İki kardeşim var benim. Biri..." deyip, fotoğraftaki sarışın genç bir kadını gösterdi. "Nurhan... Diğeri de Fırat. Tabii benim için bir de kardeşten öte bir dostum var. Cevad..." Genç kadının yanında duran adamı işaret etti bu kez. Fotoğrafta bulunanların arkasındaki ev, oldukça büyük ve gösterişliydi. Ben eve odaklanmışken, onun işaret parmağı bu kez babasının kucağındaki küçük bir kızda durdu.

"Melek... Nurhan'la Cevad'ın kızı, yeğenim yani. Ufak tefek ama bıcır bıcır bir kızdır. Evimizin eksilmeyen neşe kaynağıdır... İşte bu insanlar benim büyük ailem. Tabii fotoğrafta olmayan Münevver teyzem var bir de. O da annem gibidir."

Ailesini özlediği sesinden bile belli oluyordu. Bakışlarını onun yüzüne kalktığında, onun gözleri dalmış bir şekilde fotoğraftaydı. Hüzünlenmişti.

Ailesiz kalmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirdim. Bu yüzden onun bu haline üzülmeden edemedim. Her ne kadar kocaman bir adam da olsa, yüreği sevgiye muhtaçtı.

Bakışları bir anda bana dönünce, onu izlerken yakalanmanın utancını yaşadım. Bakışlarımı hızla önüme çevirdim ve yere baktım. Parmaklarımla eteğimi çekiştirirken, utanarak dudağıma dişimi geçirdim.

"Ama burada olduğum için mutluyum. Çünkü onlar kadar değerli biri var yanımda... Ve ben..." derken, bir anda yumruklanan kapıyla yerimden sıçradım. Kimdi acaba? Biri beni burada görürse, teyzemin elinden beni kimse alamazdı.

Savcı Bey, korktuğumu anlamıştı ki, bana dönerek mırıldandı.

"Sakin ol..."

Yerinden kalktı ve hızla odadan çıktı. Kapının saniyeler sonra açılma sesini işittim. Hemen ardından tanıdık o sesi...

"Fatin, hayırlı akşamlar. Seni bayağı bekledim ama sen gelmeyince, evine gelip bakmak istedim. Gitmiyor muyuz?"

"Nereye?"

"Unuttun mu? Kahvehaneye gidecektik beraber." Savcı Bey, kısa süreli bir sessizlik yaşadı ama sonra telaşlı sesini duydum. "Ben onu unuttum Recep, kusura bakma. Bu akşam evde bir iki işim var, yarın akşam size katılsam olur mu?"

"Eğer ağır bir işse, kalıp sana yardım edebilirim. İşimiz bittikten sonra gideriz."

"Yok... Ağır değil ama zaman alacak. O yüzden sen zahmet etme, ben yavaşça hallederim."

"Peki ama iyi olduğuna emin misin? Sanki bir sıkıntın varmış gibi..."

"Yok bir sıkıntım. Ne olabilir ki hem? Neyse ben seni soğukta tutmayayım."

"Tamam, hadi kolay gelsin sana."

"Sağ ol."

Kapının kapanma sesini duyunca, rahatlayarak nefesimi savurdum. Recep abi beni burada görseydi, daha da yüzüne bakamazdım. Odaya giren Savcı Bey, huzursuzca tekrar eski yerine gelip oturdu. Neden bir anda yüzünün asılıp bu kadar suratsız bir hal aldığını anlamamıştım. Ta ki, konuşana kadar...

"İlk kez birine yalan söyledim. Bu çok... Çok... Rahatsız edici bir şey. Yalana mecbur kaldım diye söylenenlere hep başka bir yolu vardır diye nutuk çekerken, şimdi onların durumunu anlayabiliyorum. Yalan, bazen keyiften söylenmiyormuş. Aksine mecbur kalınıyormuş bazı zamanlarda."

Bu nasıl bir adamdı?

Gerçekten hayatında hiç yalan söylememiş miydi?

Söyledi. Biraz önce, benim için... Ben zor durumda kalmayayım diye. Ben mutsuz olmayayım diye.

Bakışları bana döndüğünde, yarım ağız gülümsememi yakalamıştı. Bu kez gözlerimi çekmedim ondan. Öylece baktım gözlerine. Hiç yalan söylemeyen biri için büyük bir fedakârlıktı yaptığı. Benim için...

"Yarım kalan bir cümlem vardı sanki... Söylememi ister misin?"

Başımı aşağı yukarı hafifçe sallarken, yüzümdeki gülümseme artmıştı.

"Ve ben Esma, buradan sensiz gitmek istemiyorum. Bir gün sana gel dersem, benimle gelir misin?"

"SEVDİĞİM KADININ, TATLI AĞIRLIĞI..."

FATİN

İbrahim'in ateşle buluşmasını bekler gibi... Yakup'un görmeyen gözleriyle Yusuf'u bekleyişi gibi... Yusuf'un kuyudan çıkmak için koruduğu umudu gibi...

Ben de Esma'nın vereceği cevabı merakla, sabırsızlıkla, umutla bekledim. O bana baktıkça, peygamberin kördüğümle bağlandığı gibi bir kördüğümle, ona bağlandım.

Bakışlarını, onlarca kilidin takılı olduğu bir sandığa saklamak istedim. Bir ben göreyim diye... O bakışlar, bir beni bulsun diye...

Bu zamana kadar, onlarca kitapta onlarca aşk tasviri okudum. Ama sanmam ki o kitapların yazarları, şu anda yanı başımda nefes alan ve benliğimi kendine köle eden bu kadının tasvirini yapabilsin. En fazla gözlerine 'uçurum', kokusuna 'menekşe' derlerdi. Çünkü gözleri bir düşüş, kokusu ise bilinmezdi.

Bundan fazlasına kimsenin kalemi yetmezdi!

Evet de, Esma. Gelirim de... Zira bundan başka cevaba açık değil yarım yüreğim.

Buğulanan gözlerini yavaşça kaçırdı. Sırtını soğuk duvara yeniden yasladığında, bedeni kısa bir an titredi. Kolum hafifçe oynasa, değecek olan bedeni...

Bakışları sobanın dip tarafındaki küçük gözdeydi. Oradan yansıyan alevler, onu daha çok kararsızlaştırıyordu. Oysa bilmiyordu, karların arasında nasıl yanmaya başladığımızı. Kaçtığı şeye, çoktan yakalandığını... Yanıyordu yüreği, o bunu fark etmiyordu.

Umutsuzca döndüm önüme. Ne zaman kabul edecekti, hiçbir fikrim yoktu. Ben beklerdim onu ama onun da bir adım atmasını isterdim. Küçük bir umut ışığından mahrum etmemesini...

Omzumda hissettiğim ağırlıkla döndüm ona doğru. Başını hafifçe yasladığını o an fark ettim. Omzumda, sevdiğim kadının tatlı ağırlığı...

Tebessümüm dudaklarımdan taşmış, yüzüme yayılmıştı. Buydu umut ışığım! Esma, bu kez geri çevirmemişti yüreğimi. Belki evet dememişti ama ona yakındı tavrı. Başımı, onun omzumdaki başına hafifçe yasladım.

Bir kadın tanıdım.

Bir sonbahar sabahı, hızla yağan bir yağmurla girdi ömrüme. Gözleri gece karası, boyu orta ve yüzü masumdu. Neresinden bakarsanız bakın, âşık olunasıydı.

"Söyle bakalım, dün akşam niye ektin beni?" diye soran Recep'e, tekrar yalan söylemek istemiyordum. Yalan, en uzak durduğum alışkanlıktı. Bir kez söylediniz mi, gerisi gelirdi.

İlk yalanım, Esma'dan kaynaklanmıştı. Ama asıl sorun, ona asla yalan söylemek istemeyişimdi. Recep'i telafi

ederdim lâkin Esma'ya asla yalan söyleyemezdim. O benim kırılgan çiçeğimdi. Nasıl kırardım onu?

Zeynep'le olan gerçekleri saklamamın tek sebebi, onun baş edemeyeceği bir düşünce rekabetine sokmamak içindi. Zeynep, okumuş ve kültürlü bir kadındı. Esma ise okula gitmemiş, kendini küçük gören ve konuşamadığı için kendini değersiz hisseden biriydi. Onu böyle bir duruma nasıl sokardım?

"Daldın yine... Yüzün bir tebessüm ediyor, bir asılıyor. Hayırdır?" Recep'in uyarısıyla ona döndüm. Bu adam burada beni anlayacak nadir insanlardandı. "Hayırdır. Beklediklerim, yüreğime doğru akıyor."

Recep'in kaşları havalandı. Elindeki çatalı tabağına koyduğunda, ciddi bir şey konuşacakmış gibi arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde bağladı. Kıstığı gözlerini yüzüme dikmiş, bir şey dememi bekliyordu.

"Ne?" diye sorduğumda, sonunda konuşabilmişti. "Kimmiş bu yüreğine akan beklediklerin?"

"Sen dedin mi ki, ben diyeyim?" Cümlemle anında gardını indirmişti. Kolları usulca çözülürken, yüzünde yine o acı çeken ifade vardı. "Anlatmak zorunda değilsin elbette. Ama konuşmanın iyi geleceğini söylerler. Ben de iyi bir dinleyiciyimdir."

Dirseklerini masanın üzerine yasladı ve bakışlarını karşısındaki duvara sabitledi. Ben ona çaprazından bakarken, gözlerindeki duygu yoğunluğu kendini fark ettiriyordu.

"Anlatırsam, sırrım bilinir. Sırrım bilinirse, bu ilçede duramam." Bakışları bana döndüğünde, sert sesi bir çocuk gibi titremişti. "Buradan gidemem Fatin. Onu burada yalnız bırakamam."

"Kimi?"

"Sorma... Çünkü adını anmak bile yasak bana."

Ağlamaya yüz tutmuş gözlerini, yumruk yaptığı elini sıkarak engelliyordu. Yüreğim, anlamadığım derdine acıdı. Kimdi onu bu derece yaralayan kişi?

Uzun bir süre, ikimiz de ağzımıza lokma dahi koymadan durduk. İlk hareketlenen, o olmuştu.

"Çaylar soğudu, tazeleyeyim. İyi bir ev sahibi değilim gördüğün gibi. Senin ağırladığın gibi ağırlayamadım seni." İşi şakaya vurunca, ben de devamını getirdim. "Bence de bu konuda iyi değilsin. Ama çabalamalısın çünkü daha çok misafirin olacağım."

Önüme konulan sıcak çaya bir şeker atıp, hızla karıştırdım. Durgunluk iyi gelmemişti. İçimdeki neşe neredeyse yok olma noktasına gelmişti.

"E anlatmadın, dün gece ne oldu da bu haldesin?" Gözlerimi ona çevirip, baygınca baktım. "Vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Asla!"

"İyi... Dinle o vakit öğretmen bey."

Ona Esma'yı ve yaşadıklarımızı anlattığımda, yüzü onlarca şekle girdi çıktı. Bazen inanamadı, bazen de şaşkınlıkla güldü.

"Savcı Bey, çok hızlı gördüm sizi. Esma gibi birini bu kadar çabuk ikna etmen, şaşırtıcı..."

"Fazlaca süründürdü zaten."

"Bence çok fazla süründürememiş. Aslında o da haklı, çok inatçı bir yapın var ve karşı konulmaz bir ısrarın. Hayırlısı olsun, diyecek başka kelam bulamadım şu anda."

"Sağ ol ama tebrik için erken. Esma'nın kararsızlığı korkutuyor beni. Bir şey olacak, tekrar başa döneceğiz diye ödüm kopuyor."

"Korkunda haklısın. Esma, sorunlarla savaşmak yerine kaçmayı dener. Çünkü hiçbir zaman kazanacağına inanmaz."

"Öyle gerçekten. Sen uzun zamandır tanıyorsun onu, ailesinin durumunu da bilirsin belki."

"Yangın meselesini mi diyorsun?"

"Evet." Recep, biraz düşünüp, hafızasını yokladı. "Bildiğim kadarıyla yangın bir kaza eseri çıkmış. Tüpün gazı açık unutulmuş ve ufak bir ateşle patlama olmuş."

"Ama asıl ve öğrenmek istediğim nokta, Esma o sırada on iki yaşında ve patlama olduğu sırada o evin içinde değil. Hem de saat gece yarısından sonra... Bir çocuğun o saatte evin dışında ne işi olabilirdi ki?"

"Bak Fatin, buradaki köylerde evler birbirinden uzakta olur. Bildiğim kadarıyla Esma'nın ailesi ekim yaptıkları bahçelerinden dolayı, köylerden daha uzak mesafedeydi. Ve köy evlerinin tuvalet ve banyosu genelde evin dışında olur. Eve hafif uzak mesafede... Bu yüzden Esma, gece tuvalet için evden çıkmıştır ve patlama o sırada olmuştur. Herkesin düşüncesi bu yönde en azından..."

Anlattıkları mantıklıydı. Aklıma yatmıştı ama hâlâ içimde huzursuzluk hâkimdi.

"Madem öyle, neden dava dosyasında kimsenin ifadesi yok. Sadece kararın olduğu sayfalar var." Recep, durup bir müddet düşündü. "Hiçbir fikrim yok. Zaten bu olay on yıl önce gerçekleşti. Ben buraya geldiğimde, dava kapanmıştı. O yüzden dava nasıl işledi, bir bilgim yok. Sen neden bu kadar eşeliyorsun ki davayı? Olay ve sonuç belli..."

"Bu olay sandığınız gibi gerçekleşmemiş olabilir. Bir kişinin dahi ifadesi alınmamış. Hele ki Esma'nın! Onun ifadesi nasıl olur da alınmaz? Tek görgü tanığı..."

"Esma, hiçbir şekilde ne olduğunu anlatmamış. Öyle diyorlar."

"Ama neden?"

"Bilmiyorum. Sadece bana anlatıldığı kısımları biliyorum ben de. Gerisi benim için de tam bir muamma."

"Bu akşam kaytarmak yok Savcı Bey! Anlaşmamızı şimdiden yapalım." Recep'in sitemli haline gülmeden edemedim. "Peki, peki... Kaytarmak yok."

Meydana giden sokağa girdiğimizde, sitemlerine devam ediyordu.

"İnşallah. Sonra yine bana evde işlerim var bahaneleriyle gelme, bu kez kanmam haberin olsun."

Recep'in konuşmalarını, karşımda beliren kişiyle duymamaya başladım. Esma, yanında Hasret'le, elinde büyük bir bohçayla bana doğru geliyordu. Bakışları beni bulduğunda, utanarak gözlerini kaçırdı.

Hayır, beni bundan mahrum edemezsin!

Aramızdaki birkaç adımlık mesafede, Recep de sonunda susmayı başarmıştı. O da gelenlere bakıyordu büyük bir ihtimalle.

Esma, yanıma ulaşıp geçecekken, fırsattan istifade etmeden duramadım. Dirseğimi koluna hafifçe dokundurarak geçerken, irkilerek hızla ilerledi. Hatırı sayılır bir şekilde uzaklaştığımızda, dönüp baktım. Onun bakışlarının da bende olduğunu görünce gülümsemeden edemedim.

Özlemiştim onu...

"Aramıza dönmeye ne dersin?" diye imayla soran Recep'e, kısa bir bakış attım ve önüme dönüp yürümeye devam ettim. Onunla yol ayrımında akşam görüşmek üzere ayrıldık. Daha sonra hızla kaymakamlığa geçtim ve birkaç dağınık dosyayı toparladım.

Gözüme yine Esma'nın ailesinin dava dosyası takıldı. İçimin huzursuz olması, sebepsiz değildi. O davada bir eksiklik vardı ve ben onu bulmalıydım. Masamdan hızla kalktım ve odanın kapısını açarak, aynı katta olan çay ocağına doğru seslendim. Bekir abiyi çağırırken, aklımda bir tek ondan neler öğrenebileceğim vardı.

Bekir abi, omzundaki havlusuyla elini kuruladı ve odama doğru koşturdu. Masama yeniden oturduğumda, o da odaya ulaşmıştı.

"Buyur Savcı Bey."

"Kapıyı ört ve karşıma otur Bekir abi."

"Hayrolsun, bir sıkıntı mı var?"

"Yok, telaş yapma. Sadece sana birkaç soru soracaktım."

Bekir abi, tedirgince karşıma iki büklüm oturdu ve bakışlarını bana doğru dikti. Bende onu çok bekletmeden direk konuya girdim.

"Esma'nın ailesini kaybettiği yangın, nasıl çıktı?" Kısa bir an düşündü. "Küçük tüp varmış evlerinde. Onun gazını açık unutmuşlar, sonra da sobayı yakmak için alev tutuşturunca, tüp patlamış. Benim bildiğim bu..."

"Sen nereden öğrendin bunları, Bekir abi?"

"Esma'nın teyzesi, Esma'ya birkaç soru sormuş ve sonuç bu çıkmış. Bizim buralarda tüp o zamanlar nadir bulunurdu. Öyle herkesin evinde olmazdı. Esma'nın teyzesi Cemile de biliyordu tüp aldıklarını. O şekilde bulundu nedeni."

"Anladım. Başka ihtimal yok mu? Yani, yangın bir tek tüpten dolayı mı çıkmıştır?"

"Başka nasıl olacak ki Savcı Bey? Yemeklerin yapıldığı ateş dışarıda yanar ki o gece vakti kim uğraşsın yemek yapmakla? Sobadan çıktı desek, soba evi tutuşturana kadar hepsi evden çıkardı."

"Başka nedeni olamaz diyorsun yani..."

"Yani başka ne olabilir ki?" Hiçbir sorun yok gibiydi ama benim içim yine de huzursuzdu. O sırada kendi kendime mırıldanırken, şu ana kadar öğrenebildiğim en güzel bilgiyi öğrenmiştim. "Esma konuşabilseydi, ona sorabilirdim neler olduğunu ama o da maalesef..."

"Esma, önceleri konuşurdu aslında." Bakışlarım hızla Bekir abiye kalktığında, söylediği şeyin önemiyle telaşlı bir halde sordum. "Önceleri konuşuyor muydu?"

"Konuşurdu tabii... Onun dili, yangınla tutuldu. Korkudan mı, üzüntüden mi yoksa şoktan mı bilmedik ama yangından önce gayet iyi konuşurdu. Hatta çenesinden onun bulunduğu yeri terk ederdi millet." Eski anıların ziyaretiyle, kısa bir an güldü. Sonra yüzü acıyla asıldı. "Hey gidi günler... O zamanlar Esma'm ne de mutlu ve neşeli bir çocuktu."

Esma, önceden konuşabiliyorsa, şimdi de konuşma şansı vardı. Belli bir tedavisi ve çaresi olmalıydı. Cevad'la görüşüp, İstanbul'da bu konuyla alakalı doktorları araştırmasını istemeliydim. Esma'nın konuşması için ne gerekirse yapardım ve yapacaktım da!

"Bak hele densize! Kurt kocayınca, koyunların maskarası olurmuş. Şimdi kalksam, hepinizi yere sererim ben be! Çanakkale Gazisiyim ben, densizler!"

Kahvehaneye girdiğimiz anda, cümbür cemaat kahkahalarla gülüyorlardı. Bizim girmemizle herkesin yüzü bana döndü, ben de Recep'e. İlk kez böyle bir ortama girmiş olmam, yadsınamaz bir gerçekti.

"Ooo, kimler gelmiş!" diye coşkuyla söylenen adam, Bekir abi gibi elinde taşıdığı havlusunu omzuna atıp, bize doğru geldi. "Savcı Bey, hiç uğramazsınız sandık buralara."

"Neden?"

"Kaç zamandır buradasın ama bir çayımızı içmeye gelmediniz. Biraz alınmadık değil hani ahaliyle."

"Vaktim olmadı. Ama artık arada buradayım."

"Bu da kim?" diye huysuzca soran ihtiyara döndü herkes. Yüzünün çoğunluğu, uzun ve beyaz sakalıyla gizlenmişti. Gözlerinin çevresi ve alnı onlarca kırışıkla doluydu. Başında bir Gazi şapkası, gençliğinden ona yadigâr kalan gururuyla oturuyordu, yanan sobanın hemen yanında.

"Savcı Bey o, dede..." diye söylenen genç adama, "Kim dedin?" diye tekrar sorunca, genç adam bu kez sesini daha fazla yükseltti. "Savcı Bey, dede! Savcı Bey!"

"Ne bağırdın kulağımın dibinde yine? Sağır mıyım ben?"

Genç adam, burnundan soluyarak başını başka tarafa çevirdi. Bu sahneyi ilk kez yaşamadığı belliydi. Bize gösterilen yere oturduğumuzda, huysuz amca bastonuyla sarstı kolumu. Bakışlarım şaşkınca bir ona bir de koluma vurup durduğu bastonuna döndü.

"Sen misin benim evi kiralayan?" Huysuz Hikmet amca dedikleri buydu demek! "Benim, amca."

"Ne dedin?" Bakışlarım tedirgince Recep'i buldu ama o keyifle sırıtıyordu. Hoşnutsuz bir şekilde boğazımı temizledim ve hafif sesimi yükselterek konuştum. "Senin evi kiralayan benim, amca!"

Cevabımdan memnun olmamışçasına, yanında torunu olduğunu sandığım genç adama döndü.

"Ne dedi bu?"

"Senin evi kiralayan o!"

"Sana kaç kez kulağımın dibinde bağırma demedim ben!" Genç adam, bir kez daha alınarak başka yöne döndü ve huysuz amcayı bana bıraktı. "Nereden geldin?"

"İstanbul'dan," dediğim anda, yine anlamayacağını düşünerek, korkuyla baktım ona. Ama sonra anladığını görünce derin bir nefes aldım. "Gençliğimde gittim ben İstanbul'a... İlk askerliğim oraya çıkmıştı. Sonra Çanakkale'ye verdiler beni."

Durdu ve o zamanlara döndüğünü belli eden bir hüzün geçti gözlerinden. Bakışları değişti adeta.

"Eve on dört yıl sonra döndüm. Çanakkale'den sonra İzmir'e gönderdiler. Esir düştüm... Buraya döndüğümde, çocuklarım boyumu aşmıştı."

Herkes sessizce dinlerken, Recep dayanamayıp sordu.

"Hikmet amca, karın nasıl tanıdı seni peki? On dört yıl... Fotoğraf yok, bir şey yok... Değişmiş olmalısın o kadar zamanda."

Gelen soruyla yüzü asıldı koca adamın.

"Lanet kadın, bütün köye rezil etti beni! Sen benim kocam değilsin dedi, bırakmadı ki eve gireyim. Gencecik adamken, zaman geçti olduk kocaman adam... Yaşadıklarımız değiştirdi bizi... Yüz aynı kalır mı?" yanındaki çaya uzandı ve soğuk oluşu nedeniyle yüzünü buruşturdu. "Berat, bana soğuk çay getirdin!"

"Yok Hikmet dede, sen konuşurken soğudu."

"Ben yalan dedim! Al değiştir şunu!" Çaycı çırağı, illallah ederek geldi, bardağı aldı, geri döndü. Sonra Hikmet amca yine bana döndü. Recep, yine uslanmadan sordu. "E nasıl inandırdın sen olduğuna?"

Ona bakıp kızacağım anda, göz kırptı. Belli ki ilk dinleyişi değildi meseleyi.

"Kardeşlerimi çağırdım. Onlar da inanmadı! "Ölmüştür şimdiye bizim abimiz, sen de kimsin?" dediler. Ama ben yılmadım. Gittim anamın yanına... Herkes unutur ama insanın

anası unutmaz... Kadın, kardeş, evlat... Hepsi unutmuştu ama anam unutmadı beni. Gördüğü an Hikmet dedi, bağrına bastı. O zaman inandı diğer kuzukurtlar bana!"

Herkeste bir kahkaha tufanı koparken, ben de gülmeden edemedim. Son cümlesindeki sitemi onu unutanlaraydı ama o hali bile sevecendi.

Recep, bir konuda haklıydı. Ömrümde böyle yer görmemiştim.

"SEN DEĞİLMİŞSİN"

ESMA

Yüreğim, nefes almamı zorlayacak kadar hızla atıyordu. Gözlerim, utançtan açılmıyordu. Yanımda olmasa bile, hayali yetiyordu beni bu derece heyecanlandırmaya...

Sevda dedikleri bu muydu?

Gülsüm'ün anlattığı filmlerdeki aşk, böyle mi oluyordu?

Nasıl yaptığımı hiç bilmiyordum ama başım omzuna düştüğünde, ona ne kadar güvendiğimi o anda anlamıştım. Belki de bizim başka bir kaderimiz olurdu.

Gittiğinde, belki de gerçekten 'gel' derdi. Yalan değildi belki de söyledikleri... Hem yalandan nefret ediyordu, kendim gördüm. Recep abiye yalan söylediğinde çok rahatsız olmuştu.

Bana da yalan söylemezdi, değil mi?

"Esma, yazmanın işlemesini dişlemekten vazgeç! Güzelim işleme harap oldu senin derdinden!"

Hasret'in isyanıyla, dişlerimin arasındaki yazmayı çıkardım ve gerçekten işlemenin yıprandığını gördüm. Tedirgindim,

ne yapabilirim? Hasret, gelip yanıma oturduğunda, bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

"Esma, biliyorum korkuyorsun ve çekiniyorsun. Ama Savcı Bey iyi bir adam... Seni de seviyor belli ki, kır şu inadını artık!"

Seviyor gibi duruyor. Ama ya sevmiyorsa? Ya o da seviyorum deyip, giderse? Ne yapardım o zaman ben?

"İçindeki şu fesat yanı sustur. Savcı Bey, adam gibi adam..."

"Kimmiş şu adam gibi adam?" diye soran teyzemle, ikimiz de yerimizde sıçradık. Bu duruma Hasret, isyan etmeden duramadı. "Aman anne, korkuttun bizi!"

"Sen soruma cevap ver. O yeşil gözlerin yine kimi süzdü?"

"Aşk olsun anne! Ben öyle biri miyim?" deyip, bana yan gözle baktı Hasret ve göz kırptı. "Bahsettiğim kişi Savcı Bey. Çok iyi bir adam değil mi anne?"

Teyzem, kenarda duran sepeti alıp, içindeki çamaşırları yere döktü ve oturup katlamaya başladı. Biz de kenardan merakla onu izliyorduk, o ise hiçbir şey demiyordu. Hasret'in derdi, teyzemin Savcı Bey hakkında neler düşündüğünü öğrenmekti ama teyzemden ses seda çıkmıyordu.

"Anne, sana diyorum. Savcı Bey hakkında ne düşünüyorsun?" Teyzemin bakışları direkt beni buldu ve sonra Hasret'e döndü. "Tanımam etmem. Ne düşüneceğim elin adamı hakkında?"

"Haklısın ama bir fikrin vardır muhakkak. Az ismi dolanmadı ilçede."

"İyi biri diyorlar ama ismini dahi bilmem."

"Fatin ismi... Fatin Erkılıç. Geçen Hilal bahsetmişti, babası da savcıymış onun. Aile mesleği yani... Neydi ismi babasının? Kudret miydi? Kadir miydi? Imm... Hah, Kemal Erkılıç!"

Hasret'in söylediği ismi, teyzem şaşkınca tekrar etti.

"Kemal Erkılıç mı?"

Yüzündeki korku ve şaşkınlık dolu ifade, beni ve Hasret'i düşündürmüştü. Neden bu isim onu bu kadar tedirgin etmişti? Ona olan bakışlarımızı fark edip, lafı çevirdi.

"Her neyse, bizi ilgilendirmez Savcı Bey ve ailesi... Hasret, hadi kalk babanla merkeze gideceksiniz. Hazır karlar erimişken, erzak falan alverin. Bütün erzakları kontrol et, eksik bir şey kalmasın. Hatta fazlaca al, lazım olur." Hasret, neşeyle el çırpıp ayaklandı ve benim koluma yüklendi. "Hadi sen de hazırlan Esma, birlikte gidelim."

"Esma, benimle kalacak. Sen ve baban tek gideceksiniz. Hadi oyalanma daha fazla..."

Hasret, dudaklarını büktü ve el mecbur hazırlanıp, evden babasıyla çıktı. Ben ve teyzem evde kaldığımızda, teyzem defterimi getirip, kalemi elime tutuşturdu.

"De bakalım bana, nedir bu Savcı Bey mevzusu?" Teyzeme bakarken, dudağımı dişledim korkudan. Sonra el mecbur, yazdım.

Bir mevzu yok teyze. Valla bak.

Teyzem inanmış gibi değildi. Kaşlarını çatmıştı.

"Bana doğruyu de Esma. Savcı Bey, sana mı yaklaşmaya çalışıyor? Eğer öyle bir şey varsa, sakın ama sakın bunu aklından bile geçirme! Nedenlerini sen benden iyi biliyorsun. Annenin hatasını, bir de sen tekrarlama."

Yutkundum. Teyzem haklıydı. Bazen kaderiniz geçmişin dikenli tellerine takılı kalıyor ve siz ya ağır yaralanıp kurtulmaya çalışıyorsunuz ya da kalıp ölmeyi bekliyorsunuz. Ben hangisini yapacaktım?

Haklısın teyze. Asla öyle bir hata yapmam.

"Söz ver bana Esma. Savcı Bey'den uzak duracaksın."

Söz. Uzak duracağım.

Elimde yemek tabağı, sokakları arşınlarken bir anda yine çıkmıştı karşıma. Geçen gün karşılaştığımızda, bilerek vurmuştu dirseğini koluma. O an, utancımdan yerin dibine girecekken, diğer bir yandan da içim kıpır kıpır bir duyguya kapılmıştı.

Aşkı tanımazdım ben! Belki de o yüzdendi kolayca vazgeçişim.

Bu sabah teyzemin verdirdiği sözü çiğnemek istemiyordum. O haklıydı. Annem gibi olamazdım.

Yanıma yetiştiğinde, yanından geçmek için hareketlensem de önüme geçip durdurdu. Elimdeki tabağı düşürmekten korkacak kadar ellerim titriyordu. Derdim kesinlikle o değildi, ona verdiğim umuttu.

"Esma, iyi misin? İki gündür göremedim seni. Merak ettim."

Bakışlarım yerde dolanırken, ona hem umut vermiş olmamın hem de teyzeme söz vermiş olmamın kararsızlığını yaşıyordum. Kalbim ona akarken, aklım teyzemin dediklerine kayıyordu. İmkânsızı istiyordum.

Bıkkın bir nefes savurduğunu hissettiğimde, bakışlarım onun yüzünü bulmuştu. Sinirlenmişti.

"Yine mi? Yine mi duvarlarını diktin karşıma? Niye Esma, niye?" Öfkesinde haklıydı ama elimden bir şey gelmezdi. "Yoruldum Esma. Seni kazanmaya çalışmaktan çok yoruldum. Bir umut verdiğini sanmıştım ama... Yanılmışım. Bundan sonra seni rahat bırakıyorum. Sen gelene kadar, bir daha sana asla gelmeyeceğim!"

Yanımdan sinirle geçip gittiğinde, arkasından öylece bakakaldım. Gözlerimden akan sıcak yaşları elimin tersiyle sildim. Haklıydı. O da herkes de haklıydı... Bir ben haksızdım. Bir ben bencildim.

Kimi memnun etmeye çalışsam, diğeri sitem ediyordu. Ben de yoruldum, Savcı Bey. Kalbimi ötelemekten ve geçmişin tekrarlanması korkusundan, gerçekten çok yoruldum.

İstediğin aşk, bir düşün gerçek olması kadar imkânsız...

Kurumuş topraklara basarak, ilçenin az dışındaki tek odalı eve hızla yetişmeye çalışıyordum. Gözlerim buraya gelene kadar akıttığı yaşlar yüzünden kesinlikle kızarmıştı. Derin bir nefes aldım ve boştaki elimle yüzümü silerek toparlamaya çalıştım.

Küçük eve ulaştığımda, çürümüş tahta kapıyı yavaşça açtım. Yatakta titreyen bedeni fark ettiğimde, elimdeki tabağı hızla kenardaki küçük masaya bırakıp, yatağa döndüm.

Şükran teyzenin, başına kadar çektiği battaniyeyi açtığımda, yüzü oldukça solgundu. Korkuyla elimi alnına koyduğumda, çok yüksek ateşi olduğunu fark ettim. Korkuyla sarstım onu. Gözleri hafifçe açılınca, kurumuş dudaklarını hareket ettirdi.

Hızla arkama döndüm ve kenardaki plastik sürahiden demir tasa su doldurdum. Getirip, Şükran teyzeye içirdiğimde, yüzü hafifçe tebessüm etti ve mırıldandı.

"Bebeğim..."

Bakışlarım odaya döndü ve köşede yerde olan, bezden yapılmış bebeği getirip ona verdim. Durumu beni oldukça korkutmuşken, aklıma tek bir kişi gelmişti. Tek göz evden çıkıp, hızla ilçeye doğru koştum. Sokaklardan nefes nefese geçerken, yolun bir türlü bitmemesi sinirlerimi bozuyordu.

Gözlerim sonunda tek katlı, küçük binayı bulduğunda, durup derin bir nefes aldım. Okuldan içeri hızla girdim ve küçük binanın tek sınıfına baktım. Recep abinin bakışları hızla bana döndüğünde, bakışlarımdaki korkuyu hissetmişti.

"Çocuklar, bugünlük ders bitti. Hadi toparlanıp, eve gidin."

Hızla masadaki bir defteri alıp sınıftan çıktı ve beni diğer odaya yönlendirdi. Elime kalemi verirken, "Ne oldu?" diye sordu. Kalemi korkudan bir türlü tutmayı beceremezken, kendimi zorladım.

Çok ateşi var... Annenin!

"Ne?" diye korkuyla sorduğunda, bakışlarım onu bulmuştu. "Durumu nasıl?"

Kötü... Hemen gitmemiz lazım yanına.

"Ta-Tamam... Ben annemin yanına gideyim, sen de Osman'ın kuzeni Ahmet vardı, onu çağır. Merkeze kadar vaktimiz olmayabilir." Hızla başımı salladım ve koşarak okuldan çıktım. Osman abinin kaymakamlığın karşısındaki bakkal dükkânına yetiştiğimde, Ahmet'i orada bulmam oldukça büyük bir şanstı. Beni gördüğü gibi ayaklanan Ahmet'i geride tutup, bana doğru geldi Osman abi. "Esma, hayırdır. Ne bu telaş?"

Nasıl anlatacağımı düşünürken, hiçbir şey bulamadım. Teyzem, yazdığımı kimsenin bilmesini istemiyordu. Yazamazdım. Düşündüm ama bir yol bulamadım. Hızla Osman abiyi geçip, Ahmet'in elinden tutup çekiştirmeye başladım.

"Esma, bir sıkıntı mı var?" diye sorduğunda, dönüp başımı salladım ve bana sıkıntı çıkarmamasını umarak çekiştirmeye devam ettim. Bakkaldan çıkıp ilerlediğimizde, kaymakamlıktan çıkan Savcı Bey'le karşı karşıya geldik.

Onun bakışları Ahmet'i tuttuğum elime kayarken, benim aklımda bir tek Şükran teyze vardı. Onun yanından telaşla geçtiğimizde, yumruk yapıp sıktığı elini görsem de durmadım. Duramazdım.

Belki de düş gerçek olurdu ama ben o ihtimali de yok etmiştim.

Ahmet, Şükran teyzenin durumuna baktı ve gerekli ilaçları almak için ilçeye döndüğünde, bakışlarım Şükran teyzenin hemen yanında oturan Recep abiden bir an bile ayrılmadı.

Annesini çok seviyordu. Onun saçının teline zarar gelse, kendi canı daha çok yanıyordu. Onların bu halini görmek, beni çok üzüyordu. Bir annen var canından öte ancak sen bunu dillendiremiyorsun bile!

Recep abi bana döndüğünde, gözlerinin nemlendiğini anlamıştım. Ağlamamak için kendiyle savaş veriyordu adeta. Hâlbuki ağlasa, rahatlardı.

"Esma, sen artık evine dön. Merak ederler." Bakışlarım yatakta uyuyan Şükran teyzeye kaydığında, Recep abi ikna edercesine gülümsedi. "O iyi. Ben yanındayım. Hadi sen git."

Onları böyle bırakmak istemiyordum ama teyzemin sinirleneceğini de biliyordum. El mecbur, eve dönmek için yanlarından ayrıldım. Şükran teyzeye üzülerek yürüdüğüm yollardan geçerken, ilçe meydanına yetişmiştim.

Hava kararmaya yüz tutmuş, insanlar sıcak evlerine kapanmıştı. Bu havada dışarıda kalan ya benim gibi deliydi ya da yaralı... Zira kaymakamlık binasının önündeki alçak duvarda oturan beden, bunun ispatıydı. Bugün çok yaralamıştım onu...

Bakışlarım eve giden sokağa bakarken, kalbim ona doğruydu. Kalp istedi, ayaklarım itaat etti ve kendimi ona doğru ilerlerken buldum. Yanına yetiştiğimde, beni yeni fark etmişti. Yüzü soğuktan kızarmış, bakışları öfkeden arınmamıştı. Hâlâ sinirliydi bana.

Yanına usulca oturduğumda, bakışlarını karşıya dikti. Yüzüme bakmayı dahi istemiyordu. Teyzemin beni düşürdüğü ikilem, Ahmet'i yetiştirmeye çalıştığım yer derken, ne çok öfkelendirmiştim onu.

Yüzümü onun yüzüne çevirdiğimde, beni umursamıyor gibi davranıyordu. Onun bu hali, yüreğime bıçak misali saplanıyordu. Onu böyle görmeye alışık değildim ben.

Sadece... Kader için ifademi alacağı gün böyle öfkeli ve sinirliydi. Sonrasında hep gülümseyen gayet anlayışlı biriydi. Ama ben onu yine öfkelendirmeyi başarmıştım. Ne çok şey vardı anlatmak istediğim... Ama tek cümle çıkmıyordu suskun dudaklarımdan. Tek kelam etmek dahi, yasaktı bana...

Yumruk yaptığı ellerine kaydı bakışlarım. İki elini birbirine kenetlemiş, sıktıkça sıkıyordu. Tedirginice uzattım soğuktan titreyen

elimi, ellerine. Tam dokunacakken, sinirle geriye çekti ve bir anda yanımdan kalkıp uzaklaştı.

Aramızda birkaç adım mesafe oluşmuşken durdu ve bana döndü. Gözlerinde daha önce hiç rastlamadığım büyük bir soğukluk ve yabancılık vardı.

Bakma bana öyle...

"Neler hissettiğimi merak ediyor musun?" diye sordu, en yabancı sesiyle. Sorduğu soruyu dahi, bana sitem etmek için sorduğu belliydi. Karşılık vermeden, yerimden kalktım ve ona yaklaşmadan karşısında durdum. Bakışlarım yüzündeyken, tekrar konuşmuştu yabancı!

"Aptalmışım gibi... Bunu bana bir de sen yaşatmamalıydın, Esma. Onca yalanın ardından, kendime yaşanılır bir doğru bulmuşken, beni aldatmamalıydın. Ben sana bu kadar değer verirken, senin için yeni bir Fatin yaratırken, sen kalkıp bana bunu yapmamalıydın."

Sessiz olan sesi daha da alçaldı.

"Yarım yüreğimin eşi... Sen değilmişsin!"

"GEL"

FATİN

"Yarım yüreğimin eşi... Sen değilmişsin!"

Bir adam ne zaman vazgeçer sevdiği kadından?

Başka bir adamı yanında görünce mi? Değil...

Başka bir adamın yanındayken, sana kalbini vermek için bulamadığı cesareti, onun elini tutmak için bulduğunda... Onu, size tercih ettiğinde...

Durdum... Onları öyle gördüğümde, durdum ve düşündüm. Neden? Neden Esma, o adamın elinden tutup bir yerlere götürüyordu?

Zor durumdaysa, ilk bana gelmesi gerekmez miydi? Bakışlarının ilk beni araması gerekmez miydi? Başka birine, hele ki o adamın ona nasıl baktığını bilirken, gitmesi doğru muydu?

Değildi...

Kim ne derse desin, benim inandıklarımda bu yanlıştı!

Esma, ne yaşarsa yaşasın, ilk bana koşmalıydı. Ama o bunu yapmadı. Derdine çare diye, başka bir adamı seçti. Ve ben buna asla katlanamazdım.

Onca gündür, uğruna savaştığım duygularım ve umudum olan geleceğim, kumdan bir kale misali yıkılmıştı. Esma... En güvendiğim... Onun için, kalbimdeki tüm duvarları yerle bir ettiğim...

Beni kendi enkazımda yok etti.

Daha ne uğruna savaş vereyim burada... Gitmek, yakışan değil mi şimdi bana?

Sabah onlarca düşüncenin kırıntılarıyla açtım gözümü. Zihnimin ücra köşelerinde kalan birkaç görüntü, yine sızdı gözlerimin önüne... Kalbim kararsızlıkla çırpınmakta... Belki de ilk kez bu kadar bilinmezdeydim.

Mantığım, şu dakika terk etmek istiyordu burayı ama göz ardı etmeyi bir türlü başaramadığım kalbim... 'Dur!' diyordu. Ben de duruyordum.

Yatak örtüsünü üzerimden attığımda, odanın soğukluğu aniden sardı bedenimi. Ayaklarım soğuk betonla buluştuğunda, bir soğuk dalgası daha esir almıştı beni. Alıştım desem de alışamamıştım buraya. Hele şu sıralar, evimi özlemek daha cazip geliyordu gözüme... Belki gitmeye bahanelerimi çoğaltıyordum.

Kısa bir hazırlanma faslını geride bıraktığımda, çay bardağıma çayımı sakince doldurdum. O sırada çalan kapıya koştum ve açtığımda karşımda Recep'i buldum. Gözleri uykusuzluktan hafifçe şişmişti.

"Hayırdır Recep, ne bu hal?"

"Var mı taze bir bardak çayın?" diye sorduğunda, daha fazla bir şey demeden içeri aldım onu. Kahvaltı masasına oturduğumuzda, çayını önüne ittim ve sakince şekerini karıştırmasını izledim.

"Ağır geliyor artık..." dediğinde, tam olarak neyden bahsettiğini anlamamıştım. "Onu da alıp gitmek istiyorum buradan."

"Kimi?" Şekeri karıştıran eli durdu ve çay kaşığı elinden kaydı. Durgun bakışları yavaşça beni bulduğunda, "Annemi..." demesi, beklediğim bir şey değildi. "Anneni mi? Senin annen..."

"Benim annem burada, Fatin. İlçenin dışında küçük bir evde kalıyor. Ve..."

"Ve?"

"Akli dengesi yerinde değil... Beni... Oğlunu tanımıyor."

"Recep, dur bir dakika! Sen neler anlatıyorsun böyle? Lütfen en baştan anlatır mısın şunu?"

"Ben... Ben ünlü sanayici Fikret Korhan'ın oğluyum. Tanırsın büyük ihtimalle." Öğrendiğim bilgiyle, oldukça büyük bir şok yaşamıştım. Türkiye'nin en zenginleri arasında yer alan bir adamın oğlu, küçük bir ilçede öğretmenlik yapıyordu. İnanılması güç bir durumdu benim için... "Sen neden buradasın peki?"

"Birine anlatmazsam patlayacağım artık, Fatin. Annemi herkesten saklamak zor geliyor artık. Hele ki onun bana bu kadar ihtiyacı varken... Her şey babam yüzünden oldu."

"Ne oldu?"

"Dedem, annemin babasıyla askerde tanışmış ve çok iyi dost olmuşlar. Hatta dedemin, annemin babasına can borcu varmış. Askerden sonra, arkadaşlıkları devam etmiş ve dedem gelip, annemi babasından istemiş. Babam, annemle evlenmek istemiyormuş ama dedem onu zorlamış. Annem buradan İstanbul'a gelin gitmiş. Sonra ben doğmuşum, benden sonra da iki kardeşim daha doğdu. Ben yedi yaşımdayken, iki yaşındaki kardeşim bir kaza sonucu hayatını kaybetti. O kazadan annemi sorumlu tuttular hep... Evladını kaybetmiş

ve üstüne de babamın suçlamalarını işitmiş. Kaldıramamış... Kendini dahi unutur vaziyete gelmiş... Babam onu getirip tekrar buraya bıraktı ve bize öldüğünü söyledi. Yeniden evlendi. Lisedeyken öğrendim yaşadığını ve burada olduğunu... Okulu bitirir bitirmez, burada aldım soluğu..."

Durdu ve derin bir nefes aldı. Gözlerinden taşan birkaç damlayı eliyle sildi. Nasıl zorlandığını görebiliyordum anlatırken. Kolay değildi yaşadıkları. Hem de hiç değildi.

"Annemi ilk gördüğümde, onun olduğuna inanamadım. Elinde bezden yapılmış bir bebek, üstü başı yırtılmış, bakımsız bir şekildeydi. Çocuklar dahi korkuyordu ondan... Ona ev yaptım, elbise aldım ama babam yüzünden buradakilere annem olduğunu söyleyemedim. Bu yüzden evime alamadım annemi."

"Baban neden izin vermiyor söylemene? O senin annen, bunu saklamak zorunda değilsin."

"Babamın kurduğu imparatorluk, böyle bir haberin gerçekliğiyle yok olur. Ve bunun bedelini yine annem öder. Beni eski davayı açmakla tehdit ediyor. Kardeşimin katili olarak annemi yargılatacağını söylüyor. Ve bunu, emin ol, yapar."

Derin bir nefes alma sırası bana gelmişti. Çok şey düşünmüştüm ama bu durum en son sıralarda bile değildi. Ne diyeceğimi bilemez halde, aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"Yazları bizimkileri getiriyorum demiştin?"

"Kız kardeşimi ve babamın diğer eşinden olan erkek kardeşimi getiriyorum. Işık, annesini tanısın istiyorum. Sevsin... Günün birinde, onun annesi olduğunu öğrendiği zaman benim gibi şok olmasın. Ona ısınmış olsun istiyorum."

"Buraya ilk geldiğimde, Bekir abi, annesi hasta, memlekete gitti demişti senin için..." Mahcupça baktı bana. "Daha ne yalanlar söylediğimi tahmin bile edemezsin."

"Anladım... Gerçekten bunu beklemiyordum. Neler yaşamışsın öyle?" Recep, soğuyan çayından bir yudum aldı ve aklını dağıtmak istercesine bana sardı. "Senin neyin var? Kapıyı açtığından beri bir tuhafsın."

"Önemli bir şey değil."

"Anlat, önemli olup olmadığına ben karar vereyim."

"Sen beni bırak, annen için ne yapacaksın?"

"Annem için düşünüyorum bir şeyler. Böyle gitmez..." deyip sustu ve bakışlarını bana dikti. Ben konuşmadıkça sıkıldı ve sonunda isyan etti. "Anlatacak mısın artık? Esma meselesi mi?"

"Benim başka ne meselem olur ki?" diye mırıldandığımda, "Hah, kaptım baklayı ağzından. Anlat bakalım. Dinliyorum," diyerek kaçış yerim kalmadığını gösterdi. Durumu anlattığımda, bakışları daha mahcup bir hal aldı.

"Ahmet'i çağırmasını ben istedim, Fatin. Annem çok hastaydı ve onun Ahmet'e anlatamayacağının farkındasındır. Ama yine de sana yazmalıydı sebebini."

Recep'in farkında olmadan kurduğu cümleyle kaşlarımı çattım.

"Yazmalı mıydı dedin?" Recep, şaşkınca baktı. "Sen... Bilmiyor muydun?"

"Bilmiyordum, Recep! Anlatırsan öğreneceğim ama."

"Ben Esma'ya yaklaşık üç yıl önce okuma yazma öğrettim. Hatta teyzesi, Hasret'ten geri kalmasın diye normal okul dersleri vermemi de istedi. Esma, hafta da iki kez okula temizlik için geliyordu ve biz ders yapıyorduk. Burada herkes sırayla okulu temizlemeye geldiği için sıkıntı çıkmıyordu. Ben Esma'nın bunları sana söylediğini sanıyordum."

"Söylemedi... Çünkü güvenmedi!"

"Aslında söylememesinin sebebi teyzesi... Ona okuma yazma öğrettiğimi kimseye söylemezsem izin vereceğini söyledi ve ben de söz verdim. Esma da söylemiyor. Hasret dahi, kimse onun okuma yazma bildiğini bilmiyor."

"Ama neden? Kader'in davasında bile bildiğini söylemedi. O kadar önemli bir durumda neden sakladı?"

"Dediğim gibi, teyzesi kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Ve o da saklıyor."

"Bana söyleyebilirdi!"

"Fatin, Esma senin gibi gözü kara ve cesur biri değil. Aksine kırılgan ve korkak... Onu bunları sakladı diye suçlayamazsın. Daha iki hafta öncesine kadar onun hayatında bile değildin. Sana güvenmesi için zamana ihtiyacı var."

"Evet, iki hafta öncesine kadar hayatında değildim ama artık hayatındayım ve bana güvenmesini istiyorum artık!"

"O zaman sana güvenmesini sağla..."

"Daha ne yapayım, Recep? Ona 'Gel dersem, gelir misin?' diye sordum. O ise cevap bile vermedi. Neredeyse gitmeyi düşünüyorum artık!"

"O zaman sen de..." deyip durdu ve kuracağı cümleden emin olarak devam etti. "O zaman sen de ona, 'Gel!' de..."

"Ne?"

"Madem gitmeyi düşünüyordun, Esma'ya 'Benimle gel,' de ve onu alıp git buradan, Fatin."

"SENİN KADERİN"

ESMA

Üstümdeki hırkaya daha bir sarılıp, soğuk gecenin kuytularına gizlendim. Karşımda hayali bir adam, ne de çok özlemiş kalbim onu...

"Baba..." dedim mırıldanarak. Yüzü gülümsedi. Ben de gülümseyerek bakışlarımı yere eğdim. Oturduğum taşın eğriliğine düşmemek için direnerek meydan okuyordum. Derin bir nefes aldım gecenin ıssızlığında. Ağır bir yorgunluğu taşıyordu bedenim. Ve umutsuzluk hüküm sürüyordu, kalbimin derinliklerinde.

"Esma... Seni çok özledim, kızım." Gülümseyişime sıcak gözyaşları eşlik etti. Mutluluk ve mutsuzluk arasına sıkışmış bir araftı yerim. "Ben de seni çok özledim baba... Bir de..." Yutkundum ve bakışlarımı babamın yüzüne kaldırdım. "Bir de ben çok yalnızım baba. Kimse yok yanımda, kimse senin gibi sevmiyor beni..."

Düşündü bir müddet. Sonrası yüzünde anlamadığım bir gülümseme...

"Var biri sanki... Benim gibi seven, hatta benden öte..." Aklıma gelen çehre, hüzünlendirmişti. "Var-dı."

"Peki, şimdi..."

"Şimdi kırgın ve kızgın bana. Sevmiyor artık belki de."

"Ya sen?"

Ellerim daha bir üşüdü. Yüzüm gülümsemek isterken, asıldı. Nefesim durakladı ve unuttum tüm duyguları... Bir tek o kaldı geriye, hissettiğim. Aşk...

"Seviyorum. Hem de benim anlatamadığım, onun ise anlamayacağı kadar çok seviyorum. Gözlerim bir onu görünce gülüyor. Bir onun sesi canlandırıyor tüm duygularımı. Bakışları yeniden hayat veriyor ruhuma. Bir onun yanında unutuyorum her şeyi... Ama o kadar çok yalan var ki aramızda, şimdi affetse, yarın başka yalanımla terk edecek beni... Gitmesinden korkuyorum, baba. Senin gibi bırakmasın istiyorum. O, kalsın... Ben sessizce nefes alırım yanında."

Babamın bakışları, hüzünle gezindi yüzümde. Sonra küçük, kırık bir tebessüm sardı çehresini.

"Güven ona Esma, bana güvendiğin kadar... O yanlış biri değil, senin kaderin!"

"Ya beni bırakıp giderse baba?"

Hafifçe güldü. "Ya sen onu bırakırsan, Esma?"

Şaşkınlığım dilime vurdu.

"Ben... Ben bırakmam ki..."

"Bilemezsin. Belki de gün gelecek, sen gideceksin ondan. O yüzden, kalbinin kapılarını aç... Bırak girsin içeri. Bırak, sarsın tüm yaralarını... Yeni yaralar açsa bile, bırak yine o tedavi etsin seni."

Bir gün düşünün, asla gelmesini istemediğiniz ama asla da kaçamadığınız... Kader, yaşayacaklarımızdan sizi kurtaramıyor ne yazık ki. Umudunuz köreliyor mutluluğa... Öyle bir an geliyor ki nefes almaktan korkuyorsunuz.

Gözlerimi açtığım andan beri teyzemin etrafında dönüp duruyordum, bu gece gideceği düğüne beni de götürmesi için. Düğün, ilçeye uzak bir köyde yapılacağı için teyzem ve Hasret gece dönmeyeceklerdi. Zaten bu değil mi en korkunç olan?

Enişteyle yalnız bir gece geçirmek, ölümle eş değerdi. Belki ölüm, daha insaflıydı.

Hasret, teyzemi ikna etmek için her şeyi denese de teyzem geri adım atmamıştı. Normalde asla inat etmeden beni gittiği her yere götüren teyzemin bu defa nedensizce inadı tutmuştu. Ne yaptıysak ne dediysek ikna edemedik onu.

Odaya girip, sessizce ve korkuyla akıttım gözyaşlarımı. Korkuyordum... Hem de çok fazla...

Akşam olmasın istiyordum, karanlık çökmesin ve teyzemler gitmesin. Yüreğim daralıyordu olacakları düşündükçe. Kurtuluş yolu yok gibiydi. Umudum zaten hiç yoktu.

Savcı Bey... O da kızgındı bana. O da görmek istemezdi artık beni. Hem, açık açık 'Sen değilmişsin,' dedi. ***Yarım yüreğimin eşi, sen değilmişsin!***

"Esma, ne yapsam da ikna olmuyor annem! Ben anlamadım ki neyin inadı bu?" Hayıflanarak ve bıkkınlıkla gelip yanıma çöktü Hasret. Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde, ağladığımı fark etti ve hemen ıslak yanaklarımı elleriyle sildi. "Ağlama ama... Düğüne gelmeyi çok istediğini biliyorum ama annemin inadını kıramıyoruz işte. Neyse üzülme, yalnız kalmayacaksın sonuçta. Babam yanında..."

Gözlerimi hızla ondan çevirip, pencereye diktim. Zaten en büyük sorun babasıydı ama o bunun farkında bile değildi. Ellerimle gözlerimi sildim ve hızla ayaklandım. Bahçeye çıkıp, yemek için

ateş yaktım. Tencereyi üzerine koyarken, gözlerim savrulan ateşin alevlerindeydi.

Bu gece, bir ateş yanacaktı bu topraklarda... O ateş ya sadece beni yakacaktı ya da herkesi...

Akşam yemeğinden sonra üzgün üzgün hazırlanan Hasret, evden çıkmadan önce bana yüzünü asarak baktı ve dudaklarını büküp, yanında duran annesine isyan ederek söylendi.

"Yemin olsun, ayağa bile kalkmayacağım. Herkes çatlasa da oynamayacağım. Esma'm olmadan düğünün keyfi mi olur ya? Anne, Esma da gelsin!" Teyzemin yüzünde tek bir değişiklik bile olmamıştı. "Yürü Hasret, akşam akşam söyletme beni!"

"Of! İyi, sustum," deyip bana döndü Hasret. "Yarın sabah ilk dolmuşla döneceğiz. Sen uyanmadan burada olacağız, bak gör. Üzülme, tamam mı?"

Cevap vermeden bakışlarımı teyzeme çevirdiğimde, birkaç gündür yüzünde anlamlandıramadığım o bakış yine yer edinmişti. Gözleri kızarmış, yüzü solmuştu uykusuzluktan. Sebebini sorduğumuzda, hasta olduğunu söylese de sağlığının gayet yerinde olduğunu ikimiz de biliyorduk. Benden gözlerini kaçırdı ve hemen yanımıza gelen enişteme döndü.

"Biz anca yarın sabah döneriz. O yüzden bekleyip, uykusuz kalmayın." Teyzemin halsiz sesine, keyifle karşılık verdi enişte m. "Siz bizi düşünmeyin, eğlenmenize bakın."

Bütün bedenimden geçen ürperti, bacaklarımın bağını çözmüştü. Ayakta durmak dahi zor geliyordu artık. Teyzem ve Hasret bahçe kapısından çıkarken, gözlerimi yumdum. Bu gece, ölümdü!

Gidenlerin ardından, eniştemin sesi doldu kulaklarıma.

"Kaldık mı baş başa? Bakalım bu gece nereye kaçacaksın?"

Eve girdiğini, kapanan kapı sesinden anlamıştım. Bakışlarım bahçe kapısındaydı. Hilal olsaydı, ona giderdim. Ancak o da

düğüne gidecekti. Daha doğrusu ilçedeki çoğu aile gidiyordu. Çalacak tek kapım yoktu.

Eve girmeyecektim. Gerekirse, soğuktan donacaktım ama yine de o eve girmeyecektim. Kapının hemen yanına oturdum ve çoktan her yanımı saran soğuktan korunmaya çalıştım. Soğukluk arttıkça direncim düşüyordu. Ve enişte'mde hâlâ bir hareket yoktu. Onun bu sessizliği beni daha çok ürkütüyordu.

Sessizliğini düşünürken, evin kapısı açıldı ve enişte'm kapıda durup bana baktı. Yüzünde iğrenç bir sırıtış vardı. Sonra o sırıtış yerini hırslı ve öfkeli bir bakışa bıraktı. Hızla bana doğru geldiğinde yerimden kalkıp kapıya uzanmıştım ama o, çoktan yanıma gelip kolumu tutmuştu.

"Bu gece benden kaçamayacaksın!"

Kolumdan tutup içeri sürüklediğinde, elinden kurtulmak için debeleniyordum ama onun iri cüssesi buna izin vermiyordu. Eve girip, odaya sürükledi ve hızla yere doğru savurdu. Bakışlarım onu bulduğunda, üzerime doğru gelmeye başlamıştı.

"Üç hafta... Tam üç haftadır bu geceyi bekliyordum. Düğünün ertelenmesi, teyzenin seni götürmek istemesi ve benim onu kalman için ikna etme zamanlarım, tam bir azaptı. Şimdi ise ödül zamanı!"

İnsan ne zaman kaybeder bilir misiniz?

Nefsini şeytana köle edip, yanlışı doğruyla karıştırdığı zaman... Oysa doğru doğrudur ve yanlış yanlış! Ancak nefis öyle bir tuzaktır ki, benliğinizi bile unutursunuz karşısında...

Şu an karşımda, nefsini şeytanın kölesi yapan bir adam vardı. Nefsinin ona, doğru diye fısıldadığı büyük bir yanlışın eşiğindeydi. Bunu görmesi gereken gözleri kör, duyması gereken kulakları ise sağır olmuştu.

İnsanın konuşamayışı eksiklik değildi. Gördüğü halde göremeyen, duyduğu halde duyamayanların yanında... Ve asla gerçeği anlamayanların!

Gözlerimi yumdum ve ellerimi yumruk yapıp sıktım. Kaçamayacağımın bilincindeydim ama umudumu kaybetmemiştim. Çünkü Allah, kullarını darda bırakmazdı. Benim tek güvenim O'naydı!

Gözlerimi açtım ve her zaman duvarın köşesinde duran ip kutuma çevirdim bakışlarımı. Kutunun içindeki tığlar gözüme çarptığı gibi hızla uzanıp birini aldım ve ayağa kalkıp enişteme karşı durdum. O ise elimdeki bu küçük tığdan korkmuyordu.

"Onunla mı karşı duracaksın bana?" diye alayla sorup güldü. Derken eliyle bileğimi tuttuğunda, bir şey yapamayıp bacağına tekme attım. Hafiften canı acısa da o kadar etkilenmemişti ama öfkelenmişti. Yüzüme yediğim tokatla tekrar yere yığılmam bir olmuştu.

Yılma Esma! Kaderin senin ellerinde! Sen vazgeçersen, bu günaha ortak olursun! Canın gitse bile, bu zulme boyun eğme!

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, olayın sıcaklığıyla hiç fark etmediğim ve algılayamadığım bir şey oldu. Öyle çok kapılmışım ki olayın dehşetine, yaşanan şeyi görmeyip duymamıştım.

Eniştem, kanlar içinde bir anda üzerime yığıldı. Korkuyla onu üzerimden atarken, kanı her yerime bulanmıştı. Elbisemden gözümü alamayarak ve titreyerek ayağı kalkmaya çalıştım ama yapamadım. Dizlerim tutmuyordu.

"Esma, iyi misin kızım?" diye soran teyzemi, başımı arkama doğru çevirince fark ettim. Elinde büyük bir bıçak!

Bıçağı kenara atıp yanıma geldiğinde bile neler olduğunu anlamlandıramamıştım. Hâlâ bakışlarım, kenara atılan bıçak ve yanı başımda kanlar içinde yatan enişte mdeydi.

Uğultular duyuyordum. Çözemediğim sözcükler geziniyordu zihnimde... Ne olmuştu böyle?

Yüzüme akşamın ikinci tokadını yediğimde, bulunduğum durumun farkına vardım. Hızla ardımdaki duvara korkuyla sinerken, bakışlarımı teyzem kendine çeviriyordu.

"Bana bak Esma! Bana bak! Dinle beni!" diye ardı ardına nefessizce konuşuyordu ama benim bakışlarım eniştemin bedeninden ayrılmıyordu. Hele üzerime baktığımda, elbisemdeki kanlar... Teyzem çekiştirerek kaldırdı yerden beni ve yine çekiştirerek çıkardı odadan.

"Şimdi iyi dinle... Hemen buradan çık ve bir yerde saklan! Sabah olmadan ortaya çıkma! Zaten sabah olduğunda, her şey bitmiş olacak. Esma, anladın mı beni?" Başımı robot gibi aşağı yukarı sallarken, teyzemin yüzünde donuk bakışlarım geziyordu. "Git şimdi! Hadi git! Ve kimseye bir şey anlatma!"

Ayaklarım hareket etme becerisini yavaşça kazandığında, kendimi evin dışında buldum. Soğuktu, çok soğuk... Ayaklarım çıplak... Buz gibi taşların üzerine basarak koşuyordum. Birkaç ses işittiğimde, sokağı değiştiriyordum.

Nereye gidecektim ki ben?

Yaşadıklarımı unutturacak bir yer var mıydı?

Kendimi farkında olmadığım bir kapıya attığımda, ellerim hızla yumruklar savurdu. Demir kapı, güçsüzlüğüme rağmen titriyordu. Belki de fark edemediğim kadar güçlüydüm.

Kapı açıldığında, kendimi evin içine atıp kapıyı kapattım ve kapının ardına çökerek, tuttuğum bütün hıçkırıkları serbest bırakarak ağladım. Ben ağlarken, hemen bir adım ötemde dizlerinin üzerine çöken bedeni yeni fark etmiştim. Yaşlı gözlerim o kişiye kalktığında, babamın sözlerini işittim.

"Güven ona Esma, bana güvendiğin kadar... O yanlış biri değil, senin kaderin!"

"NE YAPTIN ONA?"

FATİN

Avucumun içinde sakladığım küçük elini, uykuda olan bedenini kıpırdatmasıyla hafifçe sıktım. Yanında olduğumu hissetsin diye... Hissettiği anda bedeni rahatlığa kavuştu.

Kapalı gözleri, korkuyu barındırdığını ispat edercesine aralıklarla titriyordu. Uyanacak gibiydi her an ama uyanmamak için direnen bir hali vardı. Sanki gözlerini açsa, kaçtığı acının kollarında bulacaktı kendini.

Oysa ben vardım yanında... Yaşadığı tüm acılara kalkan olmakla yükümlü...

Dün akşamın karanlığında, karların henüz tam olarak erimediği yolların üzerinden çıplak ayaklarla, üstünde bir hırka bile bulunmadan ve üzerinde ilk başta ona ait olduğunu sandığım kan lekeleriyle evime korkuyla gelmesinin sebebi, dün geceden beri beynimi kemiren tek şeydi. Ne olmuştu ona böyle?

Kapının ardına sindiği hali gözlerim önünden gitmezken, yaşlı gözlerini bana kaldırdığı an, içim ölesiye acımıştı.

Hele ki, yanında ben olduğumu fark ettiği an, boynuma hızla dolanan kolları...

Şimdi onu güçlükle sakinleştirip, kucağımda taşıdığım kanepede sakince uyumasını izliyordum. Tabii çekmek istediğim ama inatla bırakmadığı elimi tutarak...

Şafak sökmüş, bedenim yorgunluğa esir düşmüştü. Başımı Esma'nın yastığına hafifçe bırakıp, küçücük kanepede onu rahatsız etmeyecek bir alanda, birkaç saatlik uykuya kapatmıştım gözlerimi.

Kokusu... Nefesime karışan, nefesi... Gözlerimi açsam, yüzü hemen karşımda...

Derler ya: Şer saydığın, bilmediğin bir hayrın kapısıdır.

Gürültüyle yumruklanan kapının sesiyle, açtım gözlerimi. Zorlukla açılan gözlerim, bana öylece bakan siyah gözlerle karşılaştı. Ne zaman uyanmıştı?

"Esma..." dediğimde, elim benden bağımsız bir şekilde onun yanağını buldu ve hafifçe okşadım. "İyi misin?"

Göz kapaklarını uzunca kapatıp açtı. Dudaklarım tebessüm ederken, tekrar yumruklanan kapı, tüm dikkatimi dağıtmıştı. Uzandığım yerden doğrulduğum anda, elime kenetlenmiş elinin engeline takıldım. Bakışlarım Esma'ya döndüğünde, başını iki yana salladı. Kapıyı açmamı istemiyordu belli ki ama ısrarla yumruklanan kapıya bakmam gerektiğini o da biliyordu.

"Döneceğim."

Eli istemeyerek azat ederken elimi, dayanamayarak eğildim ve saçlarına uzun bir öpücük bıraktım. Bu hareketim onun gözlerini yummasına neden olmuştu. Derin bir nefes savurdum ve hızla kalkıp, odadan çıktım. Kapıyı açtığımda, iki asker eşikte bekliyordu.

"Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın Savcı Bey ancak komutanımız, dün akşam işlenen bir cinayet için sizi olay yerine bekliyor."

İşlenen bir cinayet!

Esma'nın üzerindeki kanlı kıyafet!

Ve korkunun hüküm sürdüğü kara gözleri!

İrice yutkundum. Tesadüf olabilir miydi?

"Kim öldürülmüş?"

"İsmet Korlu..." dediği anda, bir kez daha yutkundum. Bu, Esma'nın eniştesinin adıydı. Bekir abiden defalarca duymuştum.

Esma... Öyle bir şey yapabilir miydi?

"Katil zanlısı belli mi?"

"O konuyla alakalı bilgimiz yok, Savcı Bey. Gereken tüm bilgileri komutanımız size açıklayacaktır."

"Tamam, ben üzerime kabanımı alıp geliyorum."

Kapıyı örttüğüm gibi, ayakta duramayarak yasladım kapının ardına. Gözlerim arkamda kalan odanın kapısına döndüğünde, düşündüğüm şeyin olmamasını diledim.

Esma, katil olamazdı! Olamazdı, değil mi?

Düşünceler beynimde dönüp dururken, gerçekten Esma eğer o adamı öldürdüyse, ne yapacağımı düşünmeye başladım. Ben bir savcıydım. Adaleti sağlamak zorunda olan kişi... Peki adaletim, Esma'ya kelepçe taktıracak kadar keskin miydi?

Düşüncelerim, sadece şu an içinde bulunduğum olaydan çok kendi içimde yaşadığım ikilemden dolayı beni zorluyordu. Eğer gerçekse, *ne yapardım?* sorusunu kendime sormadan edemiyordum.

Ben düşüncelere dalmışken, önüme uzanan bir kâğıt parçasına ilişti gözüm. Üzerinde eğreti yazılmış bir cümle...

"Ben yapmadım."

Bakışlarım Esma'ya kalktığında, ona inanmam için masumca bakıyordu. Ama bu kez olmazdı! Ben bu kez Esma'ya değil, bana verilecek olan delillere göre hareket edecektim. Adaletim, onun masum bakışlarına göre şekillenmeyecekti! Ve evet, eğer bu suçu Esma işlediyse, o kelepçeleri onun bileklerine kendim takacaktım!

Bir şey demeden hızla odaya girip kabanımı aldım ve evden çıkmadan önce ona bakmadan net bir şekilde konuştum.

"Bu evden çıkmayacaksın ve beni bekleyeceksin. Tek bir adım dahi dışarı atarsan, seni tutuklarım!"

Olay yerine geldiğimde, Esma'nın teyzesi bir köşede oturmuş, etrafındaki askerleri ifadesizce izliyordu. Yüzbaşı, cinayeti kendisinin itiraf ettiğini söylediğinde içim biraz olsun rahatlamıştı. Esma'ya inanmıştım ama ona olan zaafımı işime yansıtamazdım.

Olay yeri incelemesi bittiğinde, Cemile Hanım'ın anlattıklarıyla tüm deliller eşleşiyordu. Ancak tek bir şey dışında... Esma bu ifadede hiç yoktu. Oysa üzerindeki kan lekeleri, bu olaya birebir şahit olduğunu, hatta olayı bizzat yaşadığını ispatlıyordu.

Cemile Hanım'ı sorgu için jandarma karakoluna aldık ve sorguya bizzat kendim girdim. Çünkü ifadedeki eksik parçayı bir tek ben biliyordum ve olayın ne olduğunu öğrenmem şarttı.

Karşımdaki kadın, hiç pişman gibi durmuyordu. Aksine, soğukkanlıydı. Oysa bu gibi durumlarda herkes pişman olduğunu ve olayın kaza olduğunu söylerdi.

"Niye öldürdün?"

"Kavga ediyorduk. Dövmeye başladı, ben de artık dayanamadım ve öldürdüm."

"Yaşanan bir hengâmenin ortasında bıçağa nasıl ulaştın peki?"

"Odada vardı. Meyve kesmek için getirmiştik."

"Ama etrafta meyve tabağı yoktu. Biraz daha tutarlı yalan söylersen, belki inanırım." Bakışları bana kalktığında, gözlerindeki sert bakış bana meydan okuyordu sanki. "Onu ben öldürdüm. Bıçağın üzerinde benim parmak izlerim var. Neyi nasıl yaptığımın ne önemi var?"

Elimde tuttuğum kâğıdı masaya bıraktım ve masaya yaslanarak ona doğru eğildim.

"Anlattığın hikâyede biri eksik Cemile Korlu. O kişi de Esma... Şimdi bana gerçek olayı anlat da neyin önemli olduğuna ben karar vereyim." Kendinden emin bir şekilde, benim gibi masaya yaslandı. "Esma, bu olayda yok! Olmayacak da!"

"Buna sen mi karar vereceksin?"

"Evet. Esma'nın zarar görmesini istemiyorsan, bildiklerini kendine sakla ve onu bu olaya karıştırma!"

"Ne ima ediyorsun?"

"Kör değilim, Savcı Bey! Kızlarımın en ufak hareketinden nefes alış şekillerine kadar ne hissettiklerini ve ne düşündüklerini bilirim. Esma'nın etrafında dolanmaların, ona karşı hislerin olduğunu göstermez mi? İnkâr mı edeceksin?"

Derin bir nefes alıp verdim. "Hayır, etmeyeceğim. Esma'ya karşı duygularım var lâkin şunu iyi bil Cemile Korlu, babam dahi olsa, işimden taviz vermem!"

Anlamadığım bir keyifsiz kahkaha attı.

"Gerçekten mi? Baban dahi olsa, onu hapse tıkar mısın?" Sakin kalmaya çalışarak cevap verdim. "Evet, yaparım."

"İyi... Onun gibi adaletsiz olmadığını bilmek güzel... Kemal Erkılıç'ın oğlu da onun gibi olur diye düşünmüştüm oysaki."

Kaşlarını şaşkınlıkla çatılmıştı. Bu kadın, babamı nereden tanıyordu? Şaşkınlığımı fark ederek, tekrar keyifsizce güldü.

"Şaşırma... Babanla bir mazimiz yok, sadece ufak tefek yalan ortaklığı... Bilemezsin geçmişi!"

"Babamla ne alakanız var sizin?"

"Baban, Esma'ya çok büyük bir haksızlık yaptı. Ona Esma Dağ kim diye sor, bakalım ne cevap verecek?"

"Bana laf oyunları yapmayın. Ne ima ediyorsanız, açık yüreklilikle dile getirin! Babam ömrü hayatında bu ilçeye ayak dahi basmadı. Ve siz de bu ilçeden hiç çıkmadınız. Peki, aranızdaki bu saçma bağlantı da neyin nesi?"

"Daha fazlasını söylemeyeceğim. Ancak son bir şey, Esma'dan uzak dur! Çünkü onu bir kez daha yıkmanıza asla izin vermem!"

"Esma'dan uzak durmaya hiç niyetim yok! Ve onu yıkan her neyse, bulacağım. Hiçbir şey gizli kalmaz!"

"Bence de bulun neler olduğunu, Savcı Bey... Böylelikle Esma'dan uzak durmanız gerektiğini anlarsınız!" Israrla Esma'dan uzak durmamı söylediğinde, sinirleniyordum. Bu yüzden tane tane konuştum. "Ne öğrenirsem öğreneyim, Esma'dan uzak durmayacağım!"

"Bundan o kadar emin olmayın, Savcı Bey. Çünkü kimse candan öte değildir. Aileniz ve kalbiniz arasındaki seçimi, sadece aileniz kazanır. Yıkılan yine Esma olacak. Bu yüzden, ondan uzak durun ve bırakın kendini toparlayıp, mutlu olsun."

"Babam, Esma'ya ne yaptı?"

Düşünceli haliyle, gözlerini başka yöne çevirdi. "Bunu babanıza sorun, eminim size en doğru cevabı verecektir. Sizden tek istediğim, bu olaya Esma'yı hiçbir şekilde dâhil etmemeniz. Bir yük daha yüklemeyin kızımın omuzlarına... Soracağınız her soru, onu daha da kötü yapacak."

Elime masadaki dosyayı alıp çıkacakken, yeniden konuşup durdurdu beni.

"Keşke... Keşke o aileden olmasaydın da Esma'mı sana gönül rahatlığıyla emanet edebilseydim... Şimdi, Esma'yı görmek istiyorum."

Onlarca soruya tek bir cevap dahi bulamaz bir halde, odamın içinde dönüp duruyordum. İçim sıkıntıyla boğuşuyordu. Babam ve Esma... İkisi arasında ne gibi bir bağlantı olabilir?

Elim bilmem kaçıncı kez telefona uzandı ama yeniden kararsızca vazgeçtim. Arayıp ne diyecektim?

Karakoldan çıkmadan önce Hasret gelmişti ve onu annesiyle görüşmesi için odaya göndermiştim. Hasret'in yanındaki Hilal'i de bir köşeye çekip, temiz bir kıyafetle Esma'nın yanına gitmesini söylemiştim. Aramızda kalacağına söz verince, durumu az biraz anlatmıştım. Şimdi ise ne yapacağımı bilmez bir halde odamda dönüp duruyordum. Esma... O babamı tanıyor muydu?

Belki de onca kaçışının sebebi bundandı. Delirmek üzereydim!

Gözlerim tekrar telefona iliştiğinde, babamla mutlaka konuşmam gerektiğini biliyordum. Onunla konuşmadan hiçbir şey netleşmezdi. Hızla telefonu aldım ve evi aradım. Telefona bakan Nurhan'dan, babamı çağırması için acele bir

ricada bulundum ve tüm soruların cevabı olan ses, sonunda kulağımda yankılanmıştı.

"Fatin, nasılsın oğlum?"

"Esma Dağ, kim baba?"

Oluşan sessizlik uzayıp giderken, artık Cemile Hanım'ın söylediklerinde bir gerçeklik payı olduğuna emindim.

"Bil... Bilmiyorum." Yalan söylüyordu. Bana dürüstlüğü öğreten adam, yalan söylüyordu! Hayal kırıklığım sesime yansımıştı. "Baba, bana ilk kez yalan söylüyorsun. İlk kez..."

"Fatin, ben..." dediğinde, daha fazla yalan duymak istemediğim için müdahale ettim. "Lütfen baba, eğer yalan söylemeye devam edeceksen, telefonu kapat. Benim gerçeklere ihtiyacım var."

"Nereden tanıyorsun onu?" diye sorduğunda, gözlerim hafifçe dolmuştu. "Sevdiğim kadın o... Senin ona en büyük haksızlığı yaptığın ve benim bunu bilmeden ona âşık olduğum kadın!"

Sessizce beni dinlemeye devam edince, gözümden bir damla süzüldü ve mırıldanarak konuştum.

"Ne yaptın ona baba?"

"SÖNMEYEN KIVILCIM"

ESMA

Hayat, uzun ve meşakkatli bir yoldur. Büyük acılarla imtihan edilirsiniz, ağır darbeler alırsınız ve bir gün yorulup düşersiniz. Hiç bitmeyecek sanırsınız. Kurtulamayacak ve asla mutlu olamayacak gibi hissedersiniz. Ancak öyle bir an yaşarsınız ki asıl hayatınız yeni başlamış olur.

Ben de öyle hissettim.

Dün, küçük elimin içinde kaybolduğu avucu hissederken, nefesime değen nefesi içime çekerken ve saçlarıma kondurulan o eşsiz öpücüğü yaşarken... Yeni hayatım başlamıştı.

Fatin...

Yüreğimin gizli saklı kıyılarını keşfeden ve keşfetmemi sağlayan adam... Bu kadar inatçı olmasaydı, onu hissedebilir miydim bu derece içimde, hiç bilmiyordum.

Onca yalandan sonra bile, sessizce beni izledi. Ahmet'in öfkesi hâlâ geçmemişken, yazdığım iki kelimelik yazıya şaşırmadığı ve hatta bu fikre alıştığını görünce, bir yalanımın daha ortaya çıkmış olduğunu gördüm. Nereden ve nasıl öğrendiğinden

çok, bana bu derece sabırla yaklaşması, ona yaptığım haksızlığı düşündürüyordu.

O bir ateş değildi! Aksine gül bahçesi vadeden, sağlam yürekli bir adamdı.

Yanmaktan korkarken, yakıyordum besbelli. Ateşe düşmek istemezken, başkasını ateşe itiyordum. Zulmediyordum, seven bir adamın kalbine... En kötüsü ise âşık kalbimi de bu zulme ortak ediyordum. Severken inat edip, yakıyordum onu. Oysa o, defalarca kanıtladı sevdasını... Bencillik ediyordum.

Evden çıkarken kurduğu cümleye hiç alınmadım. Aksine, onun bu derece görevini ciddiye alması ve karşısında kim olursa olsun geri adım atmaması, ona hayranlık duymamı sağladı.

Keşke... Keşke ben de onun kadar kararlı ve dirayetli olabilseydim.

Öyle adamlar var ki, kendi karısına bile değer vermeyip şiddet ve zorbalıkla istediklerini yaptırıyordu. Kadınlarına ve kızlarına gülümsemeyi bile çok görüyordu. Oysa sadece küçük bir tebessümünün ona kat ve kat sevgiyle döneceğini bilmiyordu.

Öyle adamlar da var ki, ömürleri boyunca dokunmadıkları sevdalarına saygı ve sevgi duyarak bitiriyorlardı ömürlerini. İsmi geçince gözleri dolan ihtiyar yürekler görürdüm fazlaca... Sevdiğinin saçının teline zarar gelse, uğruna ölecek adamlar bilirdim.

Ve öyle adamlar olmalı ki, sadece kendi etrafındaki kadınlara değil, aynı sokaktan birlikte geçtiği kadına saygı duyup sakınmalı bakışlarını. Zordaki birinden faydalanmak şöyle dursun, önüne çıkan taşı kaldırmalı. Umudunu yıkmamalı kadının... Çünkü kadınlar, umutsuz yaşayamaz!

Ömrümce ilk kez umut doldum ben. Seven ve sevdiğini hissettiren bir adam sayesinde...

Bir adam tanıdım.

Bir sonbahar sabahı, hızla yağan bir yağmurla girdi ömrüme. Gözleri mavi, boyu uzun ve yüzü sertti. Neresinden bakarsanız bakın, asabiydi.

Lakin şefkati ve umuduyla, âşık olunasıydı.

Hilal, temiz bir kıyafetle eve geldiğinde şaşırmış, daha sonra da Fatin'in ondan rica ettiğini öğrenince itirazsız giyinip evden ayrılmıştım. Karakola yürürken, yanımdan geçenlerin gözleri hep üzerimdeydi.

Teyzem gerçekleri anlatmış olamazdı, değil mi?

Anlatması Hasret'i büyük bir mutsuzluğa iterdi. Bunu yapmamalıydı. Ne olursa olsun, Hasret babasını düzgün hatırlamalıydı. İnsan, babasının hayali dahi olsa, kendini güvende hissederdi. Bunu Hasret'ten kimsenin almasına izin veremezdim!

Karakola girdiğimde, Hasret de bir odadan ağlayarak çıkıyordu. Ona doğru ilerlediğimde, beni fark edip hızla bana doğru koşup boynuma sarıldı. Hıçkırıklarının ardı arkası kesilmezken, bir şeyler mırıldanıyordu ama ağlamaklı halinden anlaşılmıyordu. Onu teselli edip kendimden uzaklaştırınca, kızarmış gözleriyle baktı bana. İçim onun bu haline öyle bir yandı ki, nefes alamadım. İki elimle yanaklarındaki ıslaklığı sildim ve tebessüm etmeye çalıştım.

"Esma..." diyebildiğinde, devamında ne diyeceğini merakla bekliyordum. "Beni hiç bırakma, tamam mı? Annem ve babam beni bıraktı. Ama sen bırakma."

Gözlerimden düşen yaşlara aldırmaksızın sıkıca sarıldım. Onun için bu durumun ne derece ağır olduğunu biliyordum. Ama sandığımdan güçlüydü. Hâlâ ayakta durabiliyor ve sağlıklı düşünebiliyordu.

Benden uzaklaştı ve bu kez yanaklarını kendi sildi.

"Annem seni görmek istiyor. Diyecekleri varmış." Başımı sallayıp, yanından geçerken kolumdan tutup durdurdu. "Esma, anneme kızma, olur mu? O sana ne kadar kızarsa kızsın, seni çok seviyordu. Onu affet ve gideceği yere gönül rahatlığıyla gitmesine yardımcı ol."

Tebessüm edip başımı hafifçe salladım. Teyzemin beni sevdiğini bilirdim elbet. Ancak nedendi bunca acı, işte onu anlamazdım.

Teyzemin bulunduğu odaya girdiğimde, teyzem yaşlı gözlerini kurulamaya çalışıyordu. Hasret'ten farksızdı hali... Beni fark edince, hızla yerinden kalktı ve bana sarıldı.

Yüzüme, saçlarıma ve ellerime sayısız öpücük kondurdu. Bu hali, onların evine ilk gittiğim zamanları hatırlattı. Ben uyurken gelip sessizce saçımı okşayışları ve elime kondurduğu öpücükler... Ne de şefkat doluydu... Kendimi tutamayıp dökerken gözyaşlarımı, eliyle sildi yaşlı gözlerimi. Ve mırıldanarak konuştu.

"Ağlama kuzum... Ağlama... Sen yeterince ağladın, artık ağlama."

Yüzümdeki ellerini, ellerimin arasına aldım hüzünle. Benim için bir cana kıymış ellerini... Beni karşısına oturtup derin bir nefes aldı. Uzun hayat yorgunluğunu atmak istercesine...

"Sana çok zulmettim ama seni sevmediğimden değildi hiçbiri... Korumak isteyişimdendi."

Durdu ve kendini toparladı. Uzun bir hikâyenin başlangıcındaydık, bunu ikimiz de hissediyor gibiydik. Ve kesinlikle hazırdık.

"On dört yaşımdaydım, o adam köyümüze geldiğinde." Derin bir nefes aldı ve iç çekti. "Çok yakışıklıydı ve köyün tüm kızları ona deli divane olmuştu. Ama o sadece birine bakıyordu. Annene..."

Yangın, birbirine kenetlenen iki çift gözün yarattığı kıvılcımla başladı...

"Öyle bir adama hayır demek çok zordu, Esma. Okumuş, kültürlü ve yakışıklı... Hangi kızın gönlü kaymazdı ki?"

Kıvılcım, âşık kalpleri kendi hükmüne aldı sonra...

"Küçüktüm, bilmiyordum, anlamıyordum yaşananları... Oysa büyük hata etmiştim. Annen ile o adamın görüşmelerini hep ben sağlıyordum. Babam, annenin evden yalnız başına çıkmasına izin vermiyordu ve annen benimle çıkarak sorunu ortadan kaldırıyordu. Onlar kuytu köşelerde buluşurken, ben ya toprakla oynuyordum ya da onların aşkının aynısını yaşadığımı düşünüp hayallere dalıyordum. Çocukluk işte... Oysa işlenen büyük bir günahın ortağıydım ben ve bunu fark edemiyordum."

Kıvılcımın hükmüyle, ateşi harladı âşıklar...

"Gel zaman, git zaman... Adam gidiverdi bir anda... Annen, hiç olmadığı kadar mutsuz ve hüzünlüydü. Her gün ağlıyordu. Babam onun neden bu kadar mutsuz olduğunu bilmeyerek, doktorlara götürmeye çalıştı. O ise direniyordu. Sonra bir gün, babam ablamı zorla hastaneye götürdü. Ve..."

Küllendi ateş, ancak dinmedi kıvılcım...

"Babam... Kızlarının üzerine titreyen babam, neye uğradığını şaşırdı. Adı lekelenmişti. Biricik kızı, onun ne hale geleceğini düşünmeyerek, yakıp yıkmıştı babasını... Derken, bir adam çıktı ortaya... Baban!"

Son kıvılcımı da su söndürdü...

"Ezelden beri severdi anneni ama annen görmezdi bir kez olsun onu. Yine de her haliyle kabul etti anneni... Ama babamın korkusu dinmedi. Ben de aynı hataya düşerim diye, on beş yaşımdayken verdi İsmet'e... Âşık değildim kimseye lakin onu istememek için birine âşık olmam gerekmezdi! İstemiyordum!"

Sönen kıvılcım, başkasında harlandı ve yaktı küçük bir yüreği...

"Sözümün bir ehemmiyeti yoktu. Evlendirdiler... Sonra sen doğdun. Herkes mutluydu ama ben değildim. Annen, babana karşı sevgi duymaya başlamıştı. Seven bir adama karşı durmak zordur

Esma, ama sevmeyen bir adama sevgi duyulur mu? Ben hiç sevemedim."

Bir yürek, yanıp yok oldu...

"Sonra o gece... Yangın gecesi... Kâbus olan hayatım, daha da kâbusa döndü. Sen evimin kapısından girdiğin anda, seni koruyacağına dair yemin ettim. Sen büyüdükçe, üzerinde gezinen aç gözler ciğerimi soldurdu. Seni ondan tek bir şekilde kurtarabilirdim... Sevmeyerek! Bu yüzden sana hep kötü davrandım. Ben seni sevmezsem, onun sevmeye bahanesi olmazdı. Ben seni uzak tutarsam kendimden, onun sana yaklaşmaya hakkı olmazdı."

Onca zulmün sevgiden kaynaklandığını kim tahmin ederdi ki? Olanların görünmeyen kısmını kim görebilir ki? Ben de göremedim. Meğerse onca çektiğim zulüm, sevgidenmiş.

"Affetmesen de haklısın. Ama başka çarem yoktu. Zaten işler artık bambaşka bir yere gidince, bana farklı bir yol kalmadı." Ellerini sıktım teyzemin... Ona destek olmak istercesine... "Esma, Hasret'i asla bırakma. Sen ondan büyüksün ve o çok fazla uçarı... Bir sen onu dize getirebilirsin. Bırakmayın birbirinizi... Tamam mı?"

Başımı sallayıp içini ferahlattığımda, asla tahmin etmeyeceğim bir soru sordu.

"O adamın ismini öğrenmek ister misin?"

Hayatımızı mahveden ve beni annemle babamdan ayıran adam... Onun ismini ömrüm boyunca bilmek istemiyordum! Başımı iki yana salladım ve kararlıca baktım teyzeme. O ise gülümsedi ve yanağımı okşadı eliyle...

"Annen gibi kalbinin esiri olma, Esma... Sonrası hep yıkım!"

Savcı Bey, o adam gibi değildi ki... Seviyor beni, gitmez asla! Hem bana o kadar kırgın olmasına rağmen yanı başımda uyudu. Yalnız bırakmadı beni... Babam da 'o senin kaderin,' dedi. Nasıl güvenmem ona?

Teyzemin ellerine eğilip onlarca kez öptüm. Hakkı büyüktü üzerimde. Her ne kadar kötü davransa da annelik yapmıştı bana... Sahip çıkmıştı. Her kötülükten korumaya çalışmıştı.

"Seni de Hasret'i de Allah'a emanet ediyorum. Ondan başkasına da güvenim yok!"

Günler geçmiş, yüreğimizdeki ağırlık gün be gün eksilmeye yüz tutmuştu. İnsan acılarla yaşamaya devam ederdi lâkin elbet dinerdi ağırlığı. Eskisi gibi düşünmez, hissetmezdiniz. Hatırınıza gelince derince bir iç çeker, yeniden dönerdiniz hayat telaşınıza.

Hasret, henüz o ağırlığı üzerinden atamasa dahi, çabalıyordu. Bazı geceler sessizce ağlayışlarına şahit oluyordum. Varmıyordum yanına ama uzaktan izliyordum. Ne benim yanında olduğumu fark edip içine atsın istedim, ne de kimsesiz kalsın. Seslendiği an, sarılayım istedim.

İlk günler acısından ses etmesem de iyiden iyi derslerini bırakmasına kızıyordum. Onun bir hayali vardı ve mutlaka gerçekleştirmeliydi. Her zaman dediği gibi, o kaderini başkasının eline bırakmayacak, kendi kaderini çizecekti. Güçlü bir hâkime olup adaletin keskin kılıcını eline alacaktı.

O, pencereden dalgınca bahçeyi izlerken, yanına oturdum ve yanımda taşıdığım kâğıdı kalemi çıkardım. Teyzemin yazmayı öğrenmemi istemesinin altında, en çok kendi başıma kalırsam çaresiz olmayayım düşüncesi vardı. Gizlememi istemesi de yangını sorup beni sıkboğaz etmesinler diyeydi. O gidince, artık yazdığımı herkes öğrenmişti.

"Dersler seni bekler. Birkaç ay kaldı sadece sınava."

Göz ucuyla okuyup tekrar bahçeye döndürdü bakışlarını. Yüzüne yerleştirdiği alaycı tınıya, kaşlarımı çattım.

"Ne dersi, Esma? Çalışsam ne olacak? Okuyacak paramız mı var, gidecek yerimiz yurdumuz mu var? Ne yaparız kız başımıza bilmediğimiz yerlerde? Boş ver, evimizde daha güvendeyiz."

"Hani hâkime hanım olacaktın?"

"Kısmet değilmiş... Üstüme varma Esma, inan en çok ben isterdim ama imkânsız artık." Diyecek kelamım yoktu, çünkü haklıydı. "Sen söyle, Savcı Bey bu ara pek bir sessiz. Bir sıkıntı mı var aranızda?"

Hasret'in hatırlattığı şeyle yüzümü astım. O günden beri doğru dürüst yüzüme bile bakmıyordu. Gördüğü yerde yolunu değiştirip karşı karşıya geldiğimizde sessizce uzaklaşıyordu.

Ahmet meselesinin öfkesi geçmemişti, anlaşılan. Bir de üzerine yazma yalanım eklenince, adam iyice sinirlenmişti bana belli ki...

Olsun... Bu kez inatla ve umutla bekleyen ben olacaktım. Ve ondan asla vazgeçmeyecektim!

"SÜRGÜN BİTTİ"

FATİN

Yalan...

Söyledikçe çoğalan, çoğaldıkça batıran ve en sonunda da yok eden... Ben, istemediğim bir yalanın ucundan tutmuştum. Sonucunu bilmediğim ama battığımı hissettiğim bir yalanın...

Öyle kolay ve keskin cümleler kuruyoruz ki sonradan yaşadıklarımız tek tek soruyor hesabını. Acımasızca...

Babam bile olsa, adaletten vazgeçmem, diyen ben, bugün öğreneceğim doğrulardan ve kurduğum cümleyle karşı karşıya kalmaktan korkuyordum. Tokat misali yüzüme vurulmuştu, geçmişin sırları...

Tek bildiğim şey, babamın ve Esma'nın arasında bir bağlantı olsa bile, onun altından çıkacak gerçeklere hazır değildim. Çünkü hissediyordum ki, bu gerçeklerden sonra birini kaybedecektim.

Belki de kendimi...

Babamla yaptığımız konuşma bilinmezliklerle bitmişti. Nedeni ise bir anda yüzüme kapanan telefondu. Sanırım kimse gerçeklerle yüzleşmeye hazır değildi. Bir daha aramadım... Çünkü ben de duyacaklarımdan korkuyordum ve bu korku, beni Esma'dan köşe bucak kaçırıyordu.

Ben... Fatin Erkılıç... İlk kez birinden kaçıyordum ve o, kalbime hükmünü kurmuş bir sevdaydı.

"Bu ara çok durgunsun."

Recep, önündeki çay bardağını yeniden doldururken, elimle alnımı ovdum gergince. Günlerdir kafamda dönüp duran ihtimalleri tartıyor, daha sonra da hepsini bir çırpıda siliyordum. Bütün ihtimaller birer saçmalıktan ibaretti!

"Çünkü omuzlarıma büyük bir yük bırakıldı. O yük ise büyük bir sandıkta saklı kalan sırlar... Üzerinde onlarca kilit... Açacak tek bir anahtar bile bulamıyorum. Bulsam açabilir miyim, onu da bilmiyorum."

"Anlatırsan, bir çaresine bakarız."

Recep, çaydanlığı sobanın üzerine bırakıp geri döndü ve karşıma oturdu. Bakışlarına yeni fark ettiğim bir huzursuzluk hâkimdi. Nedenini bilmezce, kaşlarım çatıldı.

"Senin neyin var? Huzursuz gibisin..." Sorumla bocaladı ve telaşla çayına uzanıp, içti. Ağzı yanınca, yüzünü buruşturarak bardağı yerine bıraktı. O an anladım ki, Recep'te gerçekten bir şeyler vardı. "Recep, neler oluyor? Annenle alakalı bir sıkıntı mı var?"

"Yok!" dedi, ne diyeceğini bilemez halde. Sonra pes eder gibi ellerini masaya bıraktı ve omuzlarını düşürdü. "Aslında var bir sıkıntı... Fatin, ben bunu nasıl diyeceğimi bilemiyorum ama..."

"Ne oldu?"

"Cemile ablanın tutuklandığı gün, herkes etraftaydı ama sen yoktun. Esma o haldeyken, yanında olmaman şaşırttı. Bu yüzden sana bakmak için kaymakamlığa geldim ve..."

"Ve?"

"Senin, babanla olan konuşmana istemeyerek kulak misafiri oldum. Bu gerçekten affedilmez bir şey ama konuşmanızda dikkatimi çeken bir şey vardı."

"Ne gibi?" derken, Recep'in konuşmamı dinlemesini göz ardı edip, neyin dikkatini çektiğini öğrenmek istedim. O konuşmadan ben bile bir şey çıkaramamışken, Recep ne çıkarabilirdi ki?

"Baban ve Esma arasındaki bağlantıyı çözmeye çalışıyordun. Çünkü Cemile abla sana aralarında bir bağlantı olduğunu söyledi. Doğru değil mi?"

"Doğru ama sen bunu nereden biliyorsun?"

"Senin yanından çıktıktan sonra direkt Cemile ablanın yanına gittim. Durumu öğrendiğimde, bu birkaç gün sana bir şey demeden zihnimi yokladım. Çünkü babanın ismi bana hiç yabancı gelmiyordu. Ama nereden tanıdığımı da hiç çıkaramıyordum."

Recep, anlattıkça ben sabırsızlanarak dinliyordum onu. Onun da babamla bağlantısının olması, benim için gerçekten artık bambaşka bir yöne çekmişti olayı. Babam nasıl bir şeyin içindeydi böyle?

"Peki, şimdi? Çıkarabildin mi, nereden tanıdığını?"

"Evet... Dayından dolayı tanıyormuşum."

"Dayım mı? Dayım ne alaka?"

"Asıl alaka dayınmış zaten, baban değil."

"Recep, karışık kafamı iyice karıştırdın. Ne diyorsun sen Allah aşkına?"

"Bak Fatin, beni sözümü kesmeden sonuna kadar dinlersen her şeyi anlayacaksın."

Kabul etmekten başka çarem yoktu. Başımı hafifçe salladım ve ne biliyorsa anlatması için bekledim.

"Buraya ilk geldiğin zamanlarda, dayının burada olduğun için aşırı tepkiler verdiğini söylemiştin. Hatta buraya gelip seni buradan götürmek istediğini de söylemiştin. Ama hiç dayının ismini söylememiştin. Geçen gün Zeynep Hanım'la meydanda karşılaştık ve ona bir çay ısmarladım. O sırada sizin çok önceden tanıştığınızı söyledi, biraz da ailenden bahsetti. Ve tabii dayının ismini de söyledi."

"Dayımın ismini öğrenince ne oldu?"

"Şu oldu, dayını iyi tanıyorum. Çünkü ilk mesleğe başladığı zamanlarda, babamın avukatlığını yapıyordu."

Yeni öğrendiğim bilgiyle, şaşkınca kaşlarım havalandı. Recep, babasının ismini ilk söylediğinde tanıdık gelmesi bundandı demek...

"Annemin dedemden kalma arazileri var burada ve o zamanlar annem akıl sağlığını yeni kaybetmeye başlamıştı. Babam da bu durumdan faydalanarak arazileri üzerine yaptırmış ama arazilerin yer tespiti için baya uğraşmışlardı. Ve tüm bunlarla, yirmi üç yıl önce buraya gelerek, dayın ilgilenmişti."

Dayımın buraya geldiğiyle alakalı tek bir düşünce bile aklımda yer etmemişti. En son on yıl önce, bir yere özel bir iş için gittiğini biliyordum ama onun neresi olduğu hakkında tek bir fikrim bile yoktu.

"Peki, sonra?"

"Dayın bir ay kadar burada kalmış ve sonra işini bitirip dönmüş. Ama asıl işin ilginç kısmı, dayın on yıl önce tekrar buraya gelmiş. Hem de Esma ve ailesinin evinde çıkan yangının tarihiyle bire bir örtüşen bir zamanda."

"Neden buraya geldiğiyle alakalı bir bilgi var mı?"

"Var... Annemin arazilerinden bazıları satışa sunulacaktı ama devletin arazilerin üzerinden yol geçirmesiyle sıkıntı oluşmuş. Dayın yirmi üç yıl önce bu işleri halleden avukat olduğu için babam ondan gelip işi çözmesini rica etmiş. Ve dayın buraya geldikten tam bir hafta sonra o yangın çıkıyor."

"Yangını dayımın çıkardığını mı ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum, Fatin. Sen zeki bir adamsın ve bunca ipucunun nereye dayandığını bilirsin. Cemile abla senin babanı nereden tanıyabilir? Neden başka zaman değil de tam yangın zamanı senin dayın burada? Her şey yeterince açık!"

"Peki, babamın bu hikâyedeki rolü ne?"

"Dava dosyalarıyla oynandığını sen söylemiştin."

"Evet, söyledim ama karar dosyasında babamın adı geçmiyor."

"Babanın adının geçmemesi, bu işle bağlantısı olmadığını ispatlamaz. O dosyada kararı veren kişi, babanın tanıdığı biri olabilir."

Babam için bir dosyayla oynayacak kadar dost bir hâkim ama ben onu tanımıyorum. Peki, neden? Ben, babamın bütün dostlarını ve çevresini bilirdim. Ama dosyadaki hâkimle alakalı hiçbir bağlantı kuramıyordum.

"Haklısın Recep, ancak ben o hâkimi tanımıyorum."

"Fatin, biliyorum bu senin için oldukça zor bir durum. Bir tarafta baban ve dayın, diğer tarafta Esma... Onlar arasında bir seçim yapıyormuşsun gibi bakma olaya... Bir olay var yaşanan ve sen o olayı açığa kavuşturmalısın."

"Doğru diyorsun, şu an ilk hedefim gerçekler olmalı... Gerisini sonra düşünürüm."

Kaymakamlığa gelip odama geçtim. Yüzümü sıkıntıyla ovarken, kapım tıklandı ve odaya Zeynep girdi.

"Müsait misin?" diye sorduğunda, başımı aşağı yukarı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Odaya girdi ve kapıyı kapatıp masamın önündeki sandalyeye oturdu. "Fazla vaktini almayacağım. Ben... Gidiyorum."

"Nereye?" diye sorduğumda, cevabını asla tahmin edemezdim. "İstanbul'a... Bugün son minibüsle ilçeden ayrılıyorum."

"Neden? Yani, bir anda nereden çıktı bu?"

"Aslında, birkaç gündür düşünüyordum ve İstanbul'dan telefon gelince emin oldum... Dava üç gün sonra görülecekmiş."

Aldığım yeni haberle şok olmuştum. Cevad, bana haber vermemişti. Ama neden? Bir de davanın bu kadar hızla çözüme kavuşması enteresandı.

"Haberin yok muydu? Cevad, seni bilgilendirmiştir diye düşündüm."

"Hayır, henüz haber vermedi."

"Anladım. Arar gün içinde büyük ihtimalle ama bence sen de bugün yola çık, yoksa yetişemeyebiliriz. Bu arada, büyük ihtimalle dava lehine sonuçlanacak ve sürgün kararın iptal edilecektir. Yani, eşyalarını dönmemek üzere toparlamalısın."

Bu kadar çabuk mu bitecekti yani sürgün?

"Davayı kazanacağımı neden düşündün ki? Amcan gibi nüfuzlu bir adamın karşısında, çok şansım olduğunu sanmıyorum."

"Evet, amcam oldukça dişli bir adamdır ama karşısında yenileceği biri var."

"Ben mi?"

"Hayır, dayın... Dayın yıllar sonra ilk kez birinin avukatlığını yapacak ve o kişi sensin! Eminim seni bu sürgünden kurtarmak için her şeyi düşünmüş ve elini sağlama almıştır. Başka bir sonuç beklemiyorum."

"Sen ne yapacaksın?"

"Amcamın yanında olacağım..."

"Desene hayat bir kez daha bizi karşı karşıya getiriyor, Zeynep."

"Maalesef... En çok yanında olmak istediğim kişinin hep karşısında buluyorum kendimi. Bu çok adaletsizce..."

"Kendi seçimlerimizi yaşıyoruz ve bulunduğumuz konumu kendimiz ayarlıyoruz çoğu zaman. Yani adaletsizliği de kendimize yapıyoruz."

Zeynep, sessiz bir şekilde, uzunca baktı gözlerime. Ben de ondan farklı değildim. Büyümüştü sanki... O ilk halleri yoktu üzerinde. Hayat onu değiştiriyordu, gittikçe olgunlaşıyordu fikirleri.

"Haklısın Fatin, adaletsizliği başlatan ben oldum. Hırslarım... Ama karşılığını seni kaybederek ödemek büyük bedel oldu benim için. Biz... Biz çok güzel bir çifttik. Herkesin imrendiği ve kıskandığı derecede birbirimize yakışan bir çifttik... Eski günlere dönmeyi o kadar çok isterdim ki..."

"Zeynep, madem bazı kararlar aldın, benden de sana eski bir dost tavsiyesi... Ardına bakma, yoksa önünü göremezsin. Eminim kaderinde senin için yazılı muhteşem şeyler vardır. Bunu en çok ben isterim."

Eliyle boynunu ovdu ve kararsızca konuştu.

"Şu kız... Hani sevdiğin... Nasıl biri?" Sorusuna tebessüm ettim ve başımı iki yana hafifçe salladım. "Onu sana anlatmam, büyük haksızlık olur. Kendini onunla kıyaslayacağını biliyorum ama buna hiç gerek yok. Sen, gençlik

yıllarımda yaşadığım en güzel duyguları bana tattıran kadınsın. O ise... Her neyse, bunu konuşmamızın bir anlamı yok."

İkimiz de sessizliğe bürününce, telefonum bir anda çalmaya başlamıştı. Cevad, sonunda bana davayı haber vermeyi akıl edebilmişti.

"Dava gününü mü haber verecektin, Cevad?"

"Fatin, bekleyişimin bir nedeni vardı dostum."

"Neymiş o neden?"

"Eşyalarını topla, sürgün kararın iptal edilecek ve sen eski görev yerine dönebileceksin." Bakışlarım anında Zeynep'i bulduğunda, yüzünde manidar bir gülümseme vardı.

"Nasıl?"

"Dayın, çok sağlam bir şahit buldu ve mahkemeye onun ifadesini sunacak. O ifadede senin haklı olduğun ispatlandığı gibi, karşı tarafın da suçu tespit edilecek... Çık gel evine artık dostum! Sürgün bitti!"

"VEDA..."

ESMA

"Bir zamanlar, Şah Şehriyar adında bir Fars kralı varmış. Hindistan ile Çin arasındaki bir adada hüküm sürüyormuş.

Şah Şehriyar, çok zengin ve kudretliymiş. Ancak bu güç, karısının onu aldatmasına engel olamamış. Aldatıldığını öğrenen Şah Şehriyar, karısını öldürmüş. Ancak içindeki intikam ateşi soğumamış. Ve zalimce bir karar vermiş.

Vezirine her gece kendisine bir kadın getirmesini ve tan ağarırken, o kadınları infaz etmesini emretmiş. Vezir de bu emre uymuş, her gece ona bir kadın getirmiş ve tan ağarmadan kadınları infaz etmiş.

Gel zaman git zaman, ülkenin bütün kadınları kan ağlamaya başlamış. Çünkü her an sıra kendilerine gelebilirmiş. Bu duruma daha fazla dayanamayan vezirin güzeller güzeli kızı Şehrazat, zekice bir plan kurup, Şah Şehriyar'ın bir sonraki gece karısı olmak için aday olmuş.

Bir sonraki gece gelmiş ve Şehrazat, Şah Şehriyar'ın koynuna girmiş. Ancak tan ağarmadan bir masal anlatmaya

başlamış Şah Şehriyar'a. Ve tan ağaracağı vakit gelmeden masalı en heyecanlı yerinde kesmiş. Şah Şehriyar, tan ağarınca ve masalın devamını merak edince, Şehrazat'ın infazını bir sonraki geceye ertelemiş.

Bir sonraki gece, Şehrazat yarım kalan masalı bitirmiş ama bu kez de yeni bir masal anlatmaya başlamış. Ve tan ağarmadan, o masalı da en heyecanlı yerinde bırakmış. Bu yüzden Şah Şehriyar, Şehrazat'ın infazını yine ertelemiş.

Bin bir gece boyunca, bu böyle sürüp gitmiş.

Şah Şehriyar, kendisine masallar anlatan kadına âşık olmuş ve onun sadakatine inanmış. Şehrazat ise zalim bir adam olan Şah Şehriyar'ı âşık ve merhametli bir adama dönüştürmüş. Hem de bunu sadece anlattığı masallarla yapmış."

Yüzümde oluşan tebessüm, zihnime sızan bir hayal içindi. Fatin, bana kitap okuyup masallar anlatır mıydı?

Sonu mutlu biten masallar anlatsın. Hüzne ve ayrılığa bulanmayan, sadece saf ve temiz sevdalar geçsin masallarda. O anlatsın, ben de dinleyeyim. Sonra bir kez daha âşık olayım ona. Şah Şehriyar'ın Şehrazat'a olduğu gibi...

"Hilal abla, nereden öğreniyorsun bu hikâyeleri?" diye sordu, genç kızlardan biri. Hilal ise gururla yerinde kabardı. "Babaannem anlatırdı hepsini. Nice anlatmadığı masallar da var. Aslında ben anlattıklarından çok, anlatamadığı masalları merak ederim. Belki de en güzel masallar, anlatamadıklarıydı."

"Bir tane daha anlatsana..."

"Olmaz. Hasret ablanızla Esma ablanıza ayıp olur. Bunu da sırf onlar istedi diye anlattım. Haydi, şimdi hepiniz evinize."

Kızlar, anlayışla yerlerinden kalkıp tek tek sarıldı bize ve evden ayrıldılar. Hilal tek kalınca, Hasret bize sobanın üzerinde fokurdayan demlikten çay doldurdu.

"Hilal, Osman abi yaşadı valla..." diyen Hasret'in keyifli çıkan sesiyle mutlu olmuştum. Kaç gündür yüzü hiç böyle canlı kanlı değildi.

"Niye ki?" diye merakla soran Hilal'e, Hasret hınzır bir şekilde cevap verdi. "Her gece bir masal anlatırsın artık adama."

Hilal, utançla güldü.

"Osman'da da tam bir Şah Şehriyar tipi var demi..."

"Niye öyle diyorsun? Osman abi gayet sevecen bir adam bence... Sadece arada biraz kükrüyor o kadar."

"Ay bırak! Adam anca bağırmayı biliyor."

"İyi ya işte, masallarınla hizaya getirirsin adamı. Şah Şehriyar misali vurulur hem sana hem de masallarına..."

Hilal ve Osman abi, görücü usulü nişanlanmışlardı. Evet, aynı ilçede ve aynı sokaklarda büyümüşlerdi ama Osman abi bize olduğu gibi, Hilal'e de hep bir abi gibi geliyordu. O gözle hiç bakmamıştı Hilal ona. Zaten Osman abi, ilçenin delikanlılarından olunca, hep esip kükrüyordu. Bu da Hilal'i oldukça korkutuyordu. Ancak kader olunca, bambaşka bir hayat başlamıştı onlar için. ***Allah utandırmasın****, diye geçirdim içimden. Mutluluk en mühim olandı ve Osman abi Hilal'i mutlu ediyordu.*

"Aslında ben buraya başka bir şey demeye gelmiştim ama kızlar lafı birbirine karıştırınca diyemedim."

Hilal'in asık yüzüne merakla baktık.

"Esma, nasıl söylenir bu bilmiyorum ama..." dediğinde, Hasret benim yerime cevap vermişti. "Çatlatmasana adamı Hilal! Hadi söyle..."

"Savcı Bey, bugün son minibüsle ilçeden ayrılacakmış."

Şaşkınlığım bakışlarıma yansımış, duyduğum cümleye anlam verememiştim. Fatin gidiyor muydu? Ama neden? Hasret, beni duymuşçasına sordu.

"Neden gidiyor?"

"Bilmiyorum. Öğleden önce kaymakamlıktan çıkmış ve babama gideceğini söylemiş," diyen Hilal'in bakışları yine beni buldu. Gözlerinde başka bir haberin sızısı daha vardı. Diyecekleri bitmemişti anlaşılan. "İşin ilginç kısmı ise... Zeynep Hanım da bugün ilçeden ayrılıyormuş. Son minibüsle."

Şaşkınlığıma şaşkınlık eklenmişti. Beynim durma noktasına gelirken, Hilal yerinden kalkıp yanıma geldi ve karşıma oturup ellerimi tuttu.

"Esma, senin için Fatin abinin evine temiz kıyafet getirdiğimde, aranızdaki durumun bambaşka bir hâl aldığını gördüm. Verdiğim haberler seni üzmesin çünkü sadece bir tesadüf de olabilir. Bence gidip Fatin abiyle konuşmalısın." Hilal'in fikrine Hasret de destek vermişti. "Evet, Hilal haklı... Senin öğrenmen gereken şey kiminle gittiği değil, niye gittiği olmalı Esma. Kaç gündür onun sana gelmesini bekliyorsun ama belki o da senden bunu bekliyor. Bak, son minibüsün kalkmasına bir saat var ve bence bir an önce onun yanına gitmelisin."

Başımı şaşkınca sallarken, yerimden güçlükle kalkmıştım. Bana bir hoşça kal bile demeden gitmesinin sebebini öğrenmeliydim. Kabanımı üzerime geçirirken, kenarda duran defterle kalemi aldım. Hilal, Hasret'in yanında kalacağı için rahatça gidecektim. Evden çıkıp Fatin'in evine doğru hızla koşturdum.

Onun sokağına ulaştığımda, önce sokağı kontrol ettim. Birinin görüp, dedikodu çıkarması en son istediğim şeydi. Sokağın boş olmasından güç alıp, hızla onun evine koştum ve bahçeye girip kapıyı kapattım. Evin kapısına ulaştığımda, tereddütle birkaç yumruk darbesi geçirdim. Kısa bir bekleyişin ardından kapı açılmıştı ve kaç gündür benden köşe bucak kaçan adam tam olarak karşımdaydı.

"Esma?" diye sorar gibi adımı zikrettiğinde, bakışlarım gökyüzüne kaydı. Hava kararmaya yüz tutmuştu ve dışarısı gerçekten soğuktu. Durumumu anlayıp kolumdan tutarak içeri çekti beni ve

kapıyı ardımdan kapattı. Yanımdan bir şey demeden yatak odasına gidince ben de peşinden gittim. Yatağının üzerinde iki bavul vardı ve bir tanesi dolmuş, diğeri ise hâlâ yarımdı.

"Hilal'in daha erken haber vereceğini düşünüyordum."

Biliyordu demek ki geleceğimi ve sırf bu yüzden gelmedi beni görmeye. Resmen ayağına getirtmiş adam beni!

Kaşlarımı çattım ve gidip bavullardan boşluk kalan yere oturdum yatakta. Bakışlarım yanımdaki bavula kaydığında, kaşlarım daha çok çatılmıştı. Sessizdi ve bir şey söylemiyordu. Gideceğim, bile demiyordu.

Yanımdaki bavulun içindeki özenle katlanmış ceketi alıp yere attım. Diğer bavula kazağını yerleştirirken, yaptığım hareketle bakışlarını bana çevirdi. Korkutucu ve manidar bakışlarını...

İçimde başlayan korku hissini yok sayarak, başımı dikleştirdim. O ise yerdeki ceketi aldı ve silkeleyip tekrar katladı. Ceketi yerine yerleştirdikten sonra, tekrar diğer bavula döndü. Ben de ceketi tekrar alıp yere fırlattım. Bu kez bakışları gerçekten korkutucuydu.

"Esma... Beni öfkelendirmek için mi geldin buraya?" diye sorduğunda, cebimdeki kalemi ve defteri çıkardım. ***"Niye gidiyorsun?"***

Doğruldu ve bavulları alıp kenara koydu. Gelip yatağın üzerine yanıma oturduğunda, bu kadar yakınımda olması beni heyecanlandırmıştı. Hızla ve sabırsızca atmaya başlamıştı kalbim.

"Gitmem gerekiyor. Çünkü ben buraya sürgün edildim ve katılmam gereken bir dava var. Eğer o davayı kazanırsam, sürgün kararı iptal edilecek."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, onun da bakışları bendeydi.

"Bir daha dönmeyecek misin?" *Yüzü gülümser bir hâl aldı. "Döneceğim elbette. Ama görev için değil, seni almak için. Seni alıp evime götürmek için..."*

*"**Bana hâlâ kırgın mısın?**" Elini kaldırıp yanağımı hafifçe okşadı. "Değilim..."*

*"**O zaman niye kaçıyorsun benden kaç gündür?**"*

*"Kaçmıyorum. Sadece bize biraz zaman tanıyorum. İstanbul'a gidip her şeyi yoluna sokacağım ve dönüp seni alacağım." Hafifçe güldüm. "**Ya gelmek istemezsem?**"*

"Sana gelir misin diye sormayacağım," deyip elimi tuttu. "Elini tuttuğum gibi götüreceğim."

*"**Niye şimdi götürmüyorsun?**" Yüzü gergin bir hâl aldı. "Çünkü İstanbul çok karışık olacak ve o karışıklıkta seni yalnız bırakmak istemiyorum. Bir hafta kadar orada her şeyi ayarlayıp, seni öyle götürmek istiyorum. Sadece bir hafta Esma'm..."*

Elimdeki deftere düşünceli bir şekilde bakarken, içimi kemiren o soruyu sorup sormamak arasında kalmıştım. Ya kızarsa? Dayanamayarak, sorumu yazdım.

*"**Zeynep Hanım da gidiyormuş bugün. Son minibüsle.**" Önce okuduğunu anlamamış gibi bir hali vardı. Sonra anladığında, gülmeye başladı. O gülünce sinirlenmem gereken yerde, onun gülüşüne takılı kaldım. Belki de yanımda ilk kez bu kadar uzun ve keyifli gülüyordu.*

Kalbimde kelebekler uçuşuyordu, onun gülüşüyle... İçim bir tuhaf oluyordu. Elimi dokundurmak istiyordum hafif sakallı yüzüne ama cesaret edemiyordum. O böyle gülünce, nefes almayı unutuyordum.

Sonunda gülmesi duraksarken, utanacağım bir bakış attı yüzüme.

"Kıskandın mı sen beni?" Tam itiraz edecekken, elimi tuttu ve yazmamı engelledi. "Kıskanmak yakışıyor sana... Hele böyle utanıp beyaz yanakların pembeleşince..." Derince bir iç çekti ve biraz daha yanaştı yanıma. "Öyle güzelsin ki yüzüne dokunan her bakışı yok etmek istiyorum. Bir ben bakmalıyım, uğruna soluksuz kaldığım bu gözlere... Bir ben dokunmalıyım, utançla kızaran

yanaklarına... Saklayasını geliyor seni Esma, kapılar arkasına. Sandıklara kilitleyesim var."

Elim benden izinsizce sakallı yüzünü bulunca, heyecanlı bir titreme başladı bedenimde. Söylediği her kelime, benim mavi gözleri için düşündüğümdü. Bir başkası bakmamalıydı bu gözlere... Bu bakışlar, bir bana ait olmalıydı.

Elimin üzerine yerleşen eli, dudaklarına sürükledi elimi ve avuç içime yemin gibi bir öpücük kondurdu. Gülen gözleriyle baktı bu kez...

"Her gün saat ikide kaymakamlıktaki odama git. Telefonla seni arayacağım." Başımı hafifçe salladığımda, konuşamayışımın yine eksikliği vurdu beni. Arasa bile sesimi duyamayacaktı.

İçimden geçen sözleri duymuş gibi anlayışla gülümsedi.

"Ben seni duyarım, Esma. Sen hiç tasalanma. Sesinden çok kalbini dinlerim ben senin."

Yanağıma süzülen bir damla yaşı başparmağıyla sildi. Alnını alnıma yasladığında, nefesi yüzüme değdi ve içimde tuhaf bir his baş gösterdi. Hiç tatmadığım bir his...

Ruhum çekiliyordu bedenimden.

Yüzü yüzüme mesafe kalmayacak şekilde yaklaştığında, dudağımın kenarına değen dudaklarıyla, yutkundum. Başım dönüyordu sanki... Kalbim delice çırpınırken içimde, soluksuz kaldım. Yumdum gözlerimi.

"Benim sürgünüm sensin... Ve asla bitmeyeceksin."

Fısıltısı, yüreğime dokundu. Hafızam silindi o dakika... Kendimi unuttum en başta ve sonra kalan tüm ayrıntıları...

Dudağımda hissettiğim naif dokunuş, ölmeme yeterdi. O dokunuş, gittikçe derinleşiyor ve derinleştikçe ruhumu hükmüne alıyordu. Bedenimi yakıyordu bilmediğim bir ateş... İsyan ediyordu daha fazlası için...

Tatmadığım hisler ağırlıyordum, yabancı olana kapalı duygularımda. Keşfediyordum bilinmediğim bir diyarı... Yabancı bir ülkede geziniyordum sanki. Her adım, bir keşfedişe eşlik ediyordu. Her dokunuş, bambaşka bir hisse sürüklüyordu. Sürgün ediliyordum mutluluğa... Ve dahi bilmediğim tüm acılara...

Başımdan bir el yardımıyla kayan yazmaya, usul usul üzerimden düşen elbise eşlik ediyordu.

Her harfine dokunulan bir cümleydim. Başta manasız ama keşfedildikçe mana kazanan...

Sırtımın değdiği yumuşak zemin, derin bir nefes savurmama neden oldu. Boynumda gezindi, kısa bir an önce dudaklarımı esir alan dudaklar. Elim yine izinsizce buldu, âşık olduğum adamın gür saçlarını.

Ait oluyordum, bana ait olan bedene...

O an, dünya yok olmuştu zihnimde... Bir ben vardım, bir de üstüme örtünen aşk...

"ÇOK SEVDİM"

FATİN

"Bana masal anlatır mısın?" diye yazmıştı, gözlerim hâlâ bakabiliyorken gözlerine. Uzunca izledim yüzünü... "Anlatırım elbet... Masallar anlatır, kitaplar okurum sana. Gerçeği olmayan o sevdaların düşünü kurdururum. Sen o masalların mutlu sonuyla gülümserken, ben de o gülümsemenden bir tutam aşk çalarım kendime."

Gülümsemişti ve başını son kez omzuma yaslamıştı. Umursamazca geçen kısa vakitle, kalkmasını geciktirdiğim minibüsü daha fazla bekletemezdim. Elimde olsa, Esma'yı da götürürdüm. Ancak dayımın neler yapacağını ve karşıma neler çıkaracağını kestiremiyordum.

Esma'yı o karmaşaya sokamazdım.

Kapıdan çıkacakken, hüzünlü bakışları gezindi yüzümde. Elinde tuttuğu yazmasına dikildi gözlerim ve bir çırpıda kaptım elinden. Şaşkınca almak istedi ama ben vermedim. Ben vermedikçe, inatla direndi ama yine de vermedim.

"Bu bende kalacak... Kokun olmazsa, nefes alamam."

İstasyona yanaşan ve kısa bir müddet sonra duran trenden indim. Ardımdan inecek olan Zeynep'i beklerken, Cevad'ı gördüm. Beni gördüğü zaman yüzünde oluşan gülümseme, Zeynep'i görünce aniden silindi.

"Hoş geldin, dostum."

Bavullarımı yere koyup Cevad'ın sarılma isteğine karşılık verdim. Kendisine hoş geldin denilmeyen Zeynep, alınmışçasına başka bir yöne bakıyordu. Cevad benden uzaklaştığında, gözlerimle Zeynep'i işaret ettim. İlk başta oralı olmasa da ısrarımla istemeyerek de olsa Zeynep'e döndü.

"Sen de hoş geldin, Zeynep."

"Hoş buldum, Cevad... Neyse kendinize iyi bakın, beni dışarıda bekliyorlardır. Mahkemede görüşürüz."

"Görüşürüz," dediğimde, Cevad'ın öfkeli gözleri beni buldu. Zeynep yanımızdan uzaklaşınca, Cevad dayanamayarak söylendi. "Yahu kız, ocağına incir ağacı dikti ve sen hâlâ ona görüşürüz diyorsun! Pes vallahi Fatin!"

Onun bu olumsuz hallerini dahi özlemiştim. Dayanamayıp güldüğümde, çatılı kaşlarıyla döndü bana tekrar. Ben ise kendimi zoraki bir şekilde durdurmaya çalıştım ama o bunu umursamayarak bavullarımı aldı.

"Yürü hadi, sürgünden dönen Savcı!"

Bana bakmayarak çıkışa ilerlediğinde, kendi kendime söylendim.

"Sürgünüm bitmedi." Durdu ve bana döndü anlamayarak. Ben ise duymasını beklemiyordum.

"Bitecek ama... Yarın mahkemeden sonra, bitecek."

"Hayır Cevad. Benim sürgünüm o değil, Esma." Sessizce yüzüme baktığında, devam ettim. "Şu mahkeme bir önce bitse iyi olacak. Çünkü gidip Esma'yı almam gerekiyor."

"Yahu sen iyice Mecnun'a bağlamışsın! Tamam, gider alırız gelin hanımı ama önce şu mahkeme işini çözelim. Tabii ondan da önce evdeki mahkemeyi..." Çıkışa ilerlerken, anlamayarak sordum. "Evdeki mahkeme mi?"

"Evet. Baban, annen ve dayın üçlüsü bir şeyler karıştırıyorlar ve oldukça tedirginler birkaç gündür." Yüzümde alaycı bir sırıtış meydana geldi ve Cevad bunu fark etti. "Sen neler döndüğünü biliyorsun sanırım."

"Kısmen... Tamamını onlardan öğreneceğim."

Cevad, arabanın yanına yetiştiğimizde hızla yanımıza gelip bavulları alan Zeki yüzünden susmak zorunda kalmıştı.

"Hoş geldiniz, Fatın Bey." Zeki'ye tebessüm ettim. "Hoş bulduk, Zeki. Nasılsın? Cevad Savcı sana iyi davranıyor mu?"

Sorduğum soruya gözlerini devirdi. Cevad, Zeki ise sorudan kaçmak ister gibi bavulları hızla bagaja yerleştirmeye başladı.

"Neler dönüyor, Fatın?" Cevad'ın sorusunu es geçip arabaya bindim. İki ay sonra tekrar döndüğüm şehre hasretle bakıyordum. Her sokak, özletmişti kendini.

Uzun yolculuğun ardından, sonunda eve varabilmiştik. Köşkün kapıları açıldığı gibi, bütün aileyi evin kapısının önünde buldum. Arabadan indiğimde, her birinin yüzlerine dikkatle baktım.

"Dayı!" diye haykırıp merdivenlerden heyecanla inen Melek'i hızla koşup kucağıma aldım. "Meleğim!" Yanaklarına öpücükler kondurduktan sonra, gözlerine baktım. "Özledin mi beni?"

"Çook!"

"Ben de seni çok özledim." Ona bir kez daha sarıldığımda, bu kez merakla arkama baktı. "Hani nerede dayı?" Ben de merakla arkama dönüp baktım. "Kim nerede?"

"Gelin... Senin gelinin nerede? Babam dedi ki, dayın gittiği yerden kendine gelin bulmuş." Gülmeden edemedim. "Doğru demiş, buldum. Ama onu sonra getireceğim."

"Dayı, gelinin güzel mi?"

"Çook güzel!"

Melek keyifle gülerken, onu Cevad'ın kucağına verdim. Önümdeki merdivenleri çıkıp ilk önce annemin yanına gittim.

"Anne..." Annem, duygulanarak gelip bana sarıldı. "Oğlum, hoş geldin."

"Hoş buldum, anne."

Sırayla herkesle sarıldıktan sonra, en geride duran babamla göz göze geldik. Söylediği yalandan dolayı ona kırgın olsam da gidip elini öptüm. Bakışlarımı gözlerine diktiğimde, yaşadığı pişmanlık hissedilir derecedeydi.

"Nasılsın, baba?"

"Sen geldin ya, artık çok iyiyim Fatin."

"Konuşalım mı artık, baba?"

Başını çaresizce salladığında, o önden ben arkadan onun çalışma odasına geçtik. Kapıyı ardımdan kapatmadan önce, peşimizden gelen ev ahalisinin tedirgin yüzlerine kısa bir bakış attım. Ne olduğunu anlamadıkları aşikârdı. Odaya döndüğümde, babam masasının önündeki sandalyelerden birine otururken karşısındaki sandalyeyi gösterip beni de oturmam için çağırdı. İstediğini yaptım ve tam karşısına oturdum. Bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda, düşünceli bir haldeydi.

"Hayatım boyunca kimsenin hakkını boynuma yüklememek için her şeyi yaptım. Adalet için çalıştım... Ama bir an geldi, çabaladığım her şey bir toz bulutu misali dağıldı. Haksızlık yaptım, Fatin... Büyük bir haksızlık..."

"Dava dosyasının değişmesini sen istedin, değil mi?" Masasında olan bakışları bana döndü. "Evet. Ben istedim. Çünkü..."

Kapı bir anda açıldı ve içeriye annemle dayım girdi. Dayımın yüzü olabildiğine sertti. Kapıyı örttükleri an, bakışlarımı tekrar babama çevirdim ve sinirle konuştum.

"Çünkü dayım, başkalarının yanarak can vermesine neden oldu! Değil mi?"

"Fatin!" diye yüksek sesle beni uyaran dayıma baktım ve yerimden kalkıp, onun karşısına geçtim. "Niye yaptın bunu? Niye kıydın o insanlara?"

Bakışlarında en ufak bir pişmanlık bile yoktu.

"Kızımı çaldılar benden." Sesi öylesine sakindi ki, dediği şeyi anlayamadım. "Ne dedin?"

"Kızımı çaldılar! Esma, benim kızım Fatin!" Bu kez resmen bas bas bağırdı. Onun saçma öfkesine, gerçek bir öfkeyle karşılık verdim. "Sen de kızını çalanlara bunun bedelini canlarıyla ödettin, değil mi?"

"Değil!" diye bağırdı ve yanımdan geçerken alnını sinirle ovdu. Arkama döndüğümde, bakışlarını pencereden bahçeye dikmişti.

"Ben Emine'yi gerçekten sevdim. Çok sevdim. Sadece zamana ihtiyacım vardı çünkü benim babam çok katı bir adamdı. Kendi serveti olduğu halde, benim başkasının yanında çalışmamı istedi. Ve senin gittiğin ilçeye bağlı bir köye gittim, toprak davası için... Orada tanıdım onu. Duygularıma engel olamadım. İşim bitip döndüm ama aklım hep Emine'deydi. Babama anlattım ama kabul etmedi. İzin vermedi. Yine de gittim. Emine'yi almak için gittim."

Sustu. Annem ise kendini bir sandalyeye bırakıp, buğulu gözleriyle baktı kardeşine. Babam ise sessizce önüne bakıyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordum. Bu mesele artık açığa kavuşmalıydı.

"Köye vardığımda bir düğün yapılıyordu. Etraf kalabalık... Bakışlarım her yerde Emine'yi arıyordu. Sevinmiştim içten içe o düğüne, çünkü onu kaçmaya ikna etmek daha kolay olacaktı. Ama her yerde Emine'yi arayan gözlerim, bir tek geline bakmıyordu. Baksa... Anlayacaktı." Durdu yine... Döndü bana doğru. "Evlenen o'ydu. Emine'ydi. Başkasıyla..."

Gözlerindeki doluluğu fark ettiğimde, belki ilk defa onun için üzülmek istedim. Seven bir adamın sevdiği kadını başkasıyla görmesinin ne demek olduğunu az da olsa anlamıştım. Esma'nın Ahmet'in elini tuttuğu zaman...

"Bunu orada kaldığım zamanlarda edindiğim bir arkadaşım söyleyince fark ettim. Korkarak baktım gelinliğin içindeki kadına. Ama korkunun ecele faydası yoktu ve o gün gerçekler yüzüme tokat gibi inmişti. Yılmadım ama... Bir açıklaması vardır dedim. Onu o adamın evine götürdüklerinde, peşlerinden gittim. Herkes ayrıldıktan sonra, evin kapısını yumrukladım. O adam açtı... Tanıyordu beni ve yüzü öfkeyle kasıldı. 'Emine nerede?' diye sorunca, bir odanın kapısından Emine çıktı. Şaşkındı, benim gibi..."

Derin bir nefes aldı ve güçlükle devam etti.

"Gel dedim, gelmedi. Korkuyorsan eğer kimse karşımda duramaz dedim, sustu. O adam girdi sonra araya ve beni iterek uzaklaştırdı evden... 'Niye evlendin Emine?' diye bağırdım ama gözyaşı dökmekten başka bir şey yapmadı. Gel gidelim dedim, yerinden bir milim bile kımıldamadı. Oysa bana deseydi ki, 'Bebeğimiz var içimde taşıdığım, bize ait,' dünya yıkılsa bırakmazdım onu orada. Ama bilemezdim. Bebeğimi benden çaldıklarını bilemezdim."

"Nasıl öğrendin peki?"

"Yine aynı toprak davası için döndüm oraya. Ayaklarım gitmek istemezken, mecburiyetim sürükledi beni. Birkaç gün orada kaldım ama yine duygularıma yenilip onu görmeye gittim. Beni görünce çok şaşırdı. O sırada kızım, Esma evden çıktı. Elinde bezden bir bebek, örülü saçlarında beyaz kurdeleler... Ben ilk kez kızımı on iki yaşında gördüm. Ve onun kızım olduğunu anlamam, Emine'nin telaşlı halleriyle oldu. Yanımdan ayrılıp, Esma'yı hızla eve göndermeye çalıştı. Düştüğü telaş şüphelendirdi ve onu biraz zorladığımda, dayanamayıp itiraf etti. O an, kızımı onlara bırakmamaya yemin ettim. O benim kızımdı!"

"Sonra da gidip onları öldürdün?" Acımasız cümleme başını sallayarak ve fısıltıyla cevap verdi. "Evet, maalesef öldüler. Ama oraya giderken niyetim o değildi, sadece kızımı istedim."

"Yangın nasıl oldu?"

"Aynı gece evlerine gittim. Çok geç bir saatti ve ev diğer evlere uzak olduğu için sakindi ortalık. O adamla konuşmak istedim, kızımı ver dedim. 'O benim kızım,' demekten başka bir şey yapmadı. O benim kızıma, *kızım* dedikçe, biri ciğerlerimi parçalıyor gibi hissettim. Öfkelendim. Tartışmaya başladık. O sırada gözüme mazot bidonları ilişti. Traktör için hep kenarda kıyıda tutulurdu bir iki bidon... Adam eve girip kapıyı örtünce, gidip bidonlardan birini aldım hırsla ve eve dökmeye başladım. 'Ya kızımı verin ya da bu evi sizinle yakarım,' dedim. Amacım korkutmaktı."

"Ama durum amacından saptı."

"Maalesef... Adam elinde bir gaz lambasıyla çıktı kapıya ve yeniden tartışmaya başladık. Birbirimize girince, elindeki gaz lambası düştü ve döktüğüm mazot hızla evi yakmaya başladı. Kapı girişi alevler içinde kaldığı için eve giremiyorduk. Emine ve Esma, içeride kalmışlardı. Tam alevlerin

arasına atladım ki, adam delirmiş gibi kolumu tuttu. Ateşlerin içinde resmen *onlara dokunamazsın*, diye benimle tartışıyordu. Vakit kaybediyorduk. Dayanamayarak yüzüne bir yumruk geçirdim ve o yere düşerken kafasını duvara çarptı, ben de beklemeden odaya girdim. Emine ile Esma, bir köşeye korkuyla sinmişti. Gidip onları çıkaracağımı söyledim ve Esma'yı kucağıma aldım. Emine'nin de elini tutup çıkaracakken, koridorda yerde baygın yatan kocasını gördü. Onun yanına oturduğunda, ev iyice alevlere teslim olmuştu. Onu çekiştirdiğimde, kocasını bırakmadı. O adamı çıkaracağımı söylediğim halde benim elimi bırakıp onun elini tuttu. Ben de Esma'yı çıkardım. Çok ağlıyordu. Dönüp, onlara yardım edecektim ama alevler o kadar büyümüştü ki içeri girilmiyordu artık. Bir şey yapamadım..."

Gözlerimi yumdum ve duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Neler yaşanmış, neler olmuştu öyle...

"Esma... Korkudan mı konuşamadı bir daha?" Sorduğum soruya, başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Hayır, ben onu evden çıkardığım zaman da sesi çıkmıyordu. İlk alevleri gördüğünde şoka mı girdi bilmiyorum. Zaten sonra bir anda evde patlama oldu. Evde tüp varmış, o patlamış. Köydeki evlerden insanlar sese ve yangına koştular. Ben de yakınlardaydım, görünce geldim falan diye uydurdum ve sonra oradan ayrıldım."

Dayımın anlattıklarından sonra babama döndüm.

"Sen de dayım hapse girmesin diye dosyayla oynadın. Nasıl da imrenilesi adalet adamlarısınız!" Babam sesini çıkarmazken, annem ilk kez konuştu. "Ben istedim ondan dosyayla oynamasını... Kardeşimi bile bile hapse yollayamazdım. Hem o kızından uzak kalarak bedelini ödedi, hem de bu işte tek suçlu olan kişi o değildi! Kazaydı!"

"Hayır, anne... Asıl bedeli, Esma ödedi. Ailesini kaybederek ve yıllarca yetim büyüyerek... Asıl onun hiçbir suçu yoktu!"

"Onu yanıma almak istedim ama o kabul etmedi." Dayıma tekrar döndüm. "Nasıl yani, o zamanlar Esma senin onun babası olduğunu öğrendi mi?"

"Öğrenmişti. Annesi ona anlatmıştı. O benimle gelmeyi kabul etmeyince, ben de babanın aracılığıyla Esma'nın teyzesine para gönderiyordum ona iyi baksınlar diye..."

"Ve onlar da davada sizden bahsetmedi. Harika!" deyip, sinirle kapıya yöneldim. Çıkmadan önce döndüm ve üçünün yüzüne tek tek baktım. "O dava tekrar açılacak ve herkes yaptığının bedelini ödeyecek!"

Kapıyı açtığım anda, karşımda beliren yüze şaşkınca baktım. Ne zamandır buradaydı?

"Gelişin gidişinden sert oldu, Fatin."

"KÜL"

ESMA

Beklemek güzel şeydi. Gelecek biriyse beklediğiniz...

Kalbiniz sabırsızca kıvranırken, zamanın geçmiş ve vuslat anına erişmiş olmasını istersiniz. Saate defalarca bakar, geçmeyen saniyelere kızarsınız. Akrebin yelkovan kadar, yelkovanın saniye kadar hızlı olamamasına içerlenirsiniz. Oysa sabır, beklemeyi güzelleştirirdi.

Sabrın meyvesi tatlı olur, diye boşuna dememişlerdi. Çektiğin tüm hasreti, büyük bir ödülle atlatmak, en güzel olandı. Benim de ödülüm; Fatin'di.

Sabrımın meyvesi, yeni hayatımın başlangıcı ve yüreğimin diğer yarısı olmaya gelecekti. Ama her şeyden önce, sesini duysaydım. Şu geçmek bilmeyen beş dakika da geçip, beni onun sesiyle baş başa bıraksaydı. Olmaz mıydı?

Gözlerim siyah telefondayken, ellerim eteğimi heyecanla çekiştiriyordu. Ara ara nefes alamaz gibi oluyordum, kuş gibi çırpınan kalbimden dolayı. Sakin kalmak istesem de beceremez olmuştum. O anda gürültüyle açılan kapıdan, başını odaya doğru sarkıttı Hasret. Yüzünde heyecanlı bir ifadeyle, sabırsızca sordu.

"Aradı mı?"

Yüzümü astım ve başımı iki yana salladım. Hasret ise dudak büktü ve gürültüyle açtığı kapıyı, sakince gerisin geri kapattı.

Ben ve telefonun sessizliği baş başa kalmıştık yine...

Beş dakikalık şu zaman, akmak bilmiyordu. Oysa bu kadar dakik olmak zorunda değildi. Şimdi de arayabilirdi. İçimdeki saçma düşüncelerden kurtulmak istercesine başımı sağa sola salladım.

Adam nereden bilsin burada olduğumu? Bana verdiği zamanı bekliyordur.

Gözlerim odada bilmem kaçıncı turuna çıkmışken, telefon gürültülü bir şekilde çalmaya başladı. Bakışlarım direkt telefonu bulduğunda, sanki aranan ben değilmişim gibi kapıya baktım hızla. Sanırım çekiniyordum!

Yutkundum.

Bakışlarım hâlâ gürültüyle çalmaya devam eden telefona kaydığında, ne yapacağımı bilemedim. Ellerim titremeye başlamıştı. Kapı yine bir anda açılınca, oturduğum koltuktan sıçradım.

"Esma, neden telefona bakmıyorsun?" diyen Hasret, hızla yanıma geldi ve telefonu açtı. Bakışlarım merakla yüzünü takip ederken, keyifle konuşmaya başlamıştı.

"Sonunda arayabildin enişteciğim ya! Esma burada soğuk terler döktü sabahtan beri!" dediğinde, koluna acıtacak kadar güçlü bir çimdik attım. Çattığı kaşlarıyla bana bakıp, tekrar telefona döndü.

"Tamam, veriyorum..." deyip, telefonu bana uzatınca, elimi almak için kaldırdım ama fikrini değiştirip hızla geriye çekti ve tekrar kendi kulağına koydu. Bu kez hem yüzüm asılmıştı hem de kaşlarım çatılmıştı.

"Ha unutmadan! Enişteciğim, hemen dönmelisin! Çünkü Esma, senin yokluğunda ağzına lokma koymadı, haberin olsun... Hadi görüşürüz."

Ellerime resmen atılan telefonu tutmaya çalışırken, Hasret odadan çıkmıştı. Şaşkınca arkasından bakıp, telefona döndüm. Kısık sesler doluşunca kulağıma, hızla telefonu kulağına yasladım ve o saatlerdir beklediğim sesi duydum.

"Esma'm..." *dedi ve sebepsizce utanmama neden oldu. O, her Esma'm dediğinde, içim tuhaf tuhaf hallere bürünüyordu.* ***"Yüreğimin yarısı, neden lokma koymuyorsun ağzına? Aç kalırsan, üzüleceğimi bilmiyor musun?"***

Başımı sanki o görüyormuş gibi yere eğdim. Canım istemiyordu işte!

"Eğer sen yemezsen, ben de yemem! Kalbin buna dayanır mı?"

Başımı hızla iki yana salladım ama o görmedi.

"Bu konuşma bittiğinde, itirazsız bir şekilde yemeğini yemeye gidiyorsun. Hem..." *deyip durduğunda, heyecanla bekledim cümlenin devamını. Hem?*

"Yarın akşam dönüyorum. Dava öğlen saatlerinde olacak ve ben, büyük ihtimalle yarın seni arayamayacağım. Ama davadan hemen sonra yola çıkacağım ve uzun yolculuğumun son noktası olarak senin yanına varacağım. Az kaldı... Geliyorum seni almaya."

İçimde baş gösteren sevinci, nasıl kontrol edeceğimi bilemeden ayaklandım. Geliyordu işte... Yarın akşam, bana geliyordu.

"Esma, seni en çok yeğenimle tanıştırmak istiyorum. Çünkü eve geldiğim gibi seni sordu," *dediğinde, sesindeki keyifli hali hissetmiştim. Ama yeğeni beni tanımıyordu ki sorsun.* ***"Gelinin nerede, diye sordu. Ben de ona, yakında getireceğimi söyledim. Nasıl heyecanlı seninle tanışmak için görmelisin."***

Dudağıma dişimi geçirdim utançla. Ailesine beni anlatmıştı demek ki... Ya oraya gidince, beni beğenmezlerse?

"Nurhan, düğün için hazırlık yapmaya bile başladı." *Onun derin kahkahasına karşılığım sadece şaşkınlıktı. Düğün mü?* ***"Cevad'ın çenesine düşmem iyi olmadı ama neyse... Aslında Fırat, ona destek vermese baş edebilirdim ancak ikisi birleşince, onlarla baş etmek ne mümkün! Neyse, olsun o kadar artık, ne yapalım?"***

Bekledim... Tüm konuşma boyunca bekledim ama ne annesinden ne de babasından bahsetmedi. İstemiyorlar mıydı acaba beni? Onlar da haklıydı... Benim gibi birini oğullarına denk görmüyorlardı ve daha iyi bir gelin bulabilirlerdi. Yanağımda hissettiğim ıslaklıkla fark ettim ağladığımı. Dalgınca iç çekerken, Fatin'in telaşlı sesini duydum.

"Esma, sen ağlıyor musun?" *Kendimi toparladım ama iş işten geçmişti.* ***"Ağlama... Bak, dönüyorum işte. Neden üzülüyorsun?"***

Cevap veremeyeceğimi bile bile sorular soruyordu. Nasıl anlatayım, korktuğumu? Nasıl söyleyeyim, ailesine layık bir gelin olmadığımı? Eğer olsaydım, kardeşlerinden bahsettiği gibi annesinden ve babasından da bahsederdi. Ama onların adı dahi geçmemişti...

"Zamanın birinde, küçük bir kasabada, güzeller güzeli bir kız yaşarmış," *diye başladığı masalla, dikkatimi ona verdim. Tek amacının, keyfimi yerine getirmek olduğunu biliyordum ve bu yüzden ben de keyifle dinledim onu.*

"Bir gün, yabancı bir adam gelmiş kasabaya... Sert, korkutucu ve sevimsiz!" *Dayanamayıp gülmüştüm. Çünkü kendini anlatıyordu.* ***"Bu korkutucu adam, bir gün güzeller güzeli kızı çok korkutmuş. Ama kızın gözlerinden akan yaşları görünce, huysuz kalbi yumuşamış ve pişman olmuş yaptığına..."***

Karakolda, bana bağırdığı zamanı anlatıyordu şimdi de...

"Huysuz adam, yeni bir başlangıç dilenmiş kızdan ve kız, büyük bir cömertlikle kabul etmiş. Adam, kızın

bakışlarında erimiş. Öyle ki ona kayıtsız şartsız güvenmiş. Oysa bu, adam için büyük bir tehlikeymiş. Çünkü o güvenmezmiş kolay kolay kimseye ve korkmuş, ya kız da onu kandırırsa diye..."

Kader'in katilini ona gösterdiğimde, sorgulamadan inanmıştı bana.

"Ama kız, öyle temizmiş ki asla adamı kandırmazmış. Bunu geç anlamış adam... Gidecekken bir akşamüstü kasabadan, o sırada, yine çıkmış kız karşısına ve içindeki o tuhaf his, yine baş göstermiş. O kızda anlamadığı bir gizem varmış. Kalbi..."

Yaşadıklarımız bir bir döküldü dudaklarından...

"Sevimsiz adam, Allah'tan bir işaret istemiş. Kalmak için... Allah ise ona en güzel işareti, gökten yağdırdığı karlarla vermiş. İşte o an anlamış adam... Yüreğinin yarısı, o kızmış."

Yalancıydı. Üzmüştü beni gideceğim diye ama sonra bir anda geri dönmüştü.

"Sevimsiz ve korkutucu olan adam, âşık bir adam olmuştu. Kızın gözlerine bakmadan, nefes alamaz olmuştu. Ancak kız, oldukça cimriydi. Ne kalbini açmış adama ne de güvenmiş... Ama adam inatçıymış. Vazgeçmemiş. İnadının karşılığını, kızın kalbini kazanarak almış ve sonsuza kadar mutlu yaşamışlar... Mutlu son..."

Mutlu son...

Hasret'in ve Hilal'in yaramaz bakışları altında, kaymakamlıktan çıktık. Bedenimize vuran soğukla kabanlarımıza sarılırken, arkamızdan telaşla çıkan sese dönmek zorunda kaldık. Bekir amca, elinde bir zarfla bize doğru geldi ve zarfı direkt bana uzattı. Ben ise şaşkınca zarfa bakakaldım. Fatin mi bırakmıştı acaba?

"Baba, ne bu zarf?" diye soran Hilal, resmen içimi okumuştu. Bekir amca, zarfı avucumun içine bıraktığı gibi açıklamaya başladı. "Zeynep Hanım, Esma'ya vermemi istedi. Hazır buraya geldiniz, vereyim dedim."

Zeynep Hanım mı? Ama o bana niye mektup bıraksın ki?

"Zeynep Hanım, Esma'ya mektup mu yazmış? Ama neden?" diye soran Hasret'ti, bu kez içimi okuyan. Bekir amca, siyahların arasına beyaz karışmış bıyığının altından büktü dudağını. "Ne bileyim kızım? Biz gittikten sonra ver mutlaka dedi, ben de verdim."

Zarfı evirip çevirdim elimde. İçinde sert bir şey vardı. Bir kâğıt, bu kadar sert durmazdı. Her neyse, merak etmiştim. Bekir amcaya teşekkür edip, zarfı açmadan eve döndük. Hilal, merak ede ede yanımızdan ayrılsa da en yakın vakitte mektupta ne yazdığını öğrenmek için yanımızda alacaktı soluğu. Belliydi.

Sobayı yakıp, çorbayı ısınması için üzerine koydum. O sırada elinde yemek tepsisiyle odaya giren Hasret, hızla tepsiyi serdiğimiz bezin üzerine bıraktı ve kanepenin üzerine koyduğum zarfın yanına koştu. Eline aldığı zarfı evirip çevirdi ve bana kaşlarını çatarak baktı.

"Açsana artık... Vallaha meraktan çatlayacağım!"

Dediğini yapıp, yanına gittim ve zarfı elinden aldım. Kanepeye otururken, zarfın yapışkan yerini yırttım. İçine baktığımda, sert olan şeylerin fotoğraf olduğunu fark ettim. Bakışlarım Hasret'e kaydığında, merakla zarfın içine bakmaya çalışıyordu.

Zarfın içindeki iki fotoğrafı çıkardım ve dikkatle baktım. Gördüğüm iki yüz de tanıdıktı. Biri Fatin'di, diğeri ise Zeynep Hanım... Oldukça samimi ve mutluydular.

Fatin'in yüzü daha çocuksuydu. Eski bir fotoğraf olduğu belliydi. Gençtiler.

"Ama... Hani tanışmıyorlardı!" diye şaşkınca söylenen Hasret'i, duymamaya çalıştım ve diğer fotoğrafı alttan çıkardım. Bu kez daha

kalabalık bir fotoğraftı. Aile fotoğrafıydı. Dikkatim Fatin'e ve yanında oturan adama döndüğünde, güçlükle yutkundum.

Kalbim, duracak gibiydi. Bu nasıl olurdu?

"Esma... Ne oldu?" diye soran Hasret'in sesini güçlükle duyuyordum. Nefesim tükenmişti. Fotoğraflar kayıp düşerken elimden, Hasret zarfı hızla açtı ve içindeki kâğıdı okumaya başladı. Duyduklarım, duymak istemediklerimin ta kendisiydi. Kaçtıklarım, bir bir yüzüme vuruluyordu. Unutmak istediklerim ise delice zihnimde canlanıyordu.

Gözlerimi yumdum. Elimi kalbimin üzerine koydum ve düştüğüm kâbustan uyanmak istedim. Ancak gözlerimi açtığımda, kâbus olduğu gibi duruyordu karşımda.

Taşan çorbaya koşturan Hasret, kirlenen yerleri hiçbir şey anlamayarak temizlerken, ben yerde duran iki fotoğrafa bakıyordum.

Bir insan, bu kadar kolay mı aldatılırdı?

Ellerim iki yanımda kanepenin örtüsünü sıkarken, Hasret işini bitirip karşıma geçmişti. Ve aklını kurcalayan o soruyu çekinmeden sormuştu.

"Zeynep Hanım'ın bahsettiği adam, Savcı Bey'in dayısı... Gerçek baban mıymış? Ama bu nasıl olur?"

Bakışlarım Hasret'e doğru kalktığında, içimde barınan öfkenin gözlerime vurmasıyla tedirgin olmuştu. Soruyu sorduğuna pişmandı artık...

Yere eğilip, sinirle fotoğrafları aldım ve kanepenin üzerinde duran mektubu da alarak, sobanın başına geçtim. Tutacak yardımıyla, sobanın küçük kapağını açtım ve elimdeki kâğıtları içine attım.

Fotoğraflar ve mektup yanıp kül olurken, o fotoğraftaki herkesi içimdeki ateşle yakıp küle çevirdim. Onlardan kalan külleri de rüzgârla savurdum en uzak diyarlara...

Ve Fatin... Kül olmayı bile hak etmiyordu!

"KARANLIK"

FATİN

İçime işleyen soğuğa aldırmazken, yavaşça sardım sağ elime kırmızı yazmayı. Güçsüzdüm. Ve dahi, çaresiz...

Yapmam gereken onca şey varken, nefes almaya bile gücüm kalmamıştı. Tüm bu yaşananların bir kâbus olmasını ve geldiğim küçük ilçenin, soğuk odasında hayretle uyanmayı isterdim. Kâbusa önce inanamamak, daha sonra onu zihnimden silip hayatıma hiçbir şey yokmuş gibi devam etmek isterdim.

Ama bu artık imkânsızdı.

Şimdi ise ona gitmemi bekleyen bir kadın ve ardımda merhametimi bekleyen ailem varken, yüreğim ise bambaşka yorgunluklar yaşamaktaydı!

Esma'ya tüm bunları bildiğimi nasıl anlatacaktım? Baban, benim dayımmış diye nasıl diyecektim? Ve en önemlisi, onu tesadüfen tanıdığıma nasıl ikna edecektim?

"Başkalarının günahı, senin ödeyeceğin bedeller oldu."

Ardımdaki sesi duyduğumda bile, bakışlarım sağ elime sarılı olan kırmızı yazmadan kalkmadı. Bahçede esen hafif rüzgâr, kulaklarımı soğukluğuyla kesiyordu. Ama şu an içimde yanan ateşi, başka türlü soğutamazdım.

"Hissetmiştim... Annen, oraya gittiğini söylediği anda içimde hissetmiştim. Senin oraya gidişin tesadüf olamazdı. Ama bunu beklemiyordum. Âşık olman, çok şaşırtıcı oldu."

Bakışlarım, ilk kez yüzüme bakan zümrüt yeşili gözleri buldu. Yüzündeki samimiyet, içimi ısıtıyordu. Cevad'dan sonra, en yakın dostumdu. Sırdaşım ve dert yandığımdı.

"Şaşırtmayı severim, bilirsin." Hafifçe güldü, üzerine aldığı kalın şala sığınırken. "Bizim sana olan sürprizimiz kadar şaşırtıcı değil ama... Zor bir yol seçiyorsun, Fatin. Bu yolun sonunda, tüm ailemiz yıkıma uğrayacak. Nurhan, Fırat ve hatta Melek bile çok kötü etkilenecek. Ama en çok da Yasemin... Onların düşeceği durumu kaldırabilecek misin? En azından, verdiğin kararın sonuçlarına hazır mısın?"

"Bu kaderi ben yazmadım. O hataları ben yapmadım. Ama artık her şeyi biliyorum... Şimdi nasıl bilmiyormuş gibi davranabilirim ki? Nasıl susarım?"

Bir müddet sustu. Diyecek bir şeyler aradı ama yüzü huzursuzca asılmaktan ileriye gitmedi. Benim bakışlarım ise arkamdaki pencerelere kaydı. Ortalık sakindi.

"Beni ikna etmen için mi yolladılar seni?"

İşte bu dediğime, keyifle güldü. "Hadi ama Fatin! Bunu bana söyleyen, sen olamazsın!"

O böyle söyleyince, ben de güldüm. Haklıydı. Onun ne kadar dik başlı olduğunu ve kimsenin sözüyle hareket etmeyeceğini bilirdim.

"Haklısın. Dayım bile olsa, kimsenin lafıyla hareket etmezsin sen. Ama şunu çok merak ediyorum. Bunca zaman, nasıl dayandın?" Gözlerini bilmişçe bana çevirdi ve o hüzün

dolu sesini serbest bıraktı. "Aşkla... Ve umutla... Bir kadın, sevdiği adamın gözlerinde başkasını görmektense ölmeyi tercih eder bazen. Dayın, Emine'yi çok sevmişti. Bana geldiğinde ise tam bir harabeydi. Onun yaraları o kadar derindi ki ne sarmaya gücüm yetti ne de iyileştirmeye... Yasemin bile yetersiz kaldı bu konuda. Ve bir gün, Esma'yı öğrendik. O an içime bir umut doğdu. Ama sonra arkasından olanlar... Tam bir felaketti."

"Alesia, hiç Esma'yı gördün mü?"

"Defalarca... Bazen uzaktan, bazen yakından... Ama hiç konuşamadık."

"Tanısa, seni severdi."

Gülümsedi. "Belki tanır yakında... Senin sayende."

"Gelecek, merak etme. Ve sen onun için gerçek bir anne olacaksın."

Bakışları boşluğa döndüğünde, yüzündeki hüznü görebiliyordum. O Esma'yı gerçekten benimsemişti ve seviyordu.

"Fatin, bazı kararlar hayati önem taşır. İyi düşün. Atacağın adıma kimse karışmayacak ama o attığın adım herkesin hayatını tepetaklak edecek. Bunu bil..."

"Bunu yapmazsam, kendime ihanet etmiş olmaz mıyım? Onca zaman adaletten bahsederken kendi ailemi kayırmam, doğru mu?"

"Değil... Ama bu saatten sonra, o kararın değişmesi bize acıdan başka bir şey vermeyecek. Esma'nın hayatı buraya gelince değişecek. Değişmesi için elimizden geleni yapacağız. Sen, ben ve bütün aile onun mutluluğu için çabalayacağız. Geçmişi unutturamayız ama ona yeni bir gelecek verebiliriz. Belki..."

"Belki?"

"Kim bilir, belki babasıyla yeni bir hayata da başlar. Ama senin atacağın adım, bunu engelleyecektir. Eski acılar gün yüzüne çıktığı anda, onların baba-kız olması imkânsız hale gelecek."

"Kafam çok karışık, Alesia. Ne doğru ne yanlış, düşünemiyorum. Tek istediğim, yarın davadan sonra Esma'nın yanına gitmek. O yanımda olursa, her şey daha kolay olacak gibi geliyor."

Bir anne gülümsemesiyle baktı yüzüme.

"Fatin, Esma benim diğer kızım. Onu bana getir, olur mu? Söz veriyorum, ona yakışan bir anne olacağım."

Gülümsedim. "Biliyorum Alesia. Sen Esma'yı kendinden bile çok seversin. Zaten buraya döndüğümüzde, onu bir tek sana emanet edebilirim."

Geriye dönüp gidecekken, fikir değiştirip döndü ve elime sarılı olan yazmayı işaret etti. Sesinde elle tutulur bir ima saklıydı.

"Güzel yazma..."

Güldüm.

"Sahibi daha güzel..."

"Sabrın diğer adı Fatin Erkılıç, saniyeleri sayıyor. İnanılmaz!" diyen Fırat'a, alaycı sesiyle destek verdi Cevad. "Tabii oğlum, ne sandın! Savcı Bey'imizin kalbi küçük bir ilçede kaldı. Onu almak için bu acelesi..."

"Cevad abi, aşk, adamı ne hallere düşürüyor, görüyor musun?" Cevad'ın bu kez laf çaktığı ben değildim. "Sanki kendisi çok farklı! Merve'nin dizinin dibinden ayrılmıyorsun oğlum. Azıcık uzaklaş, kendini merak ettir. Şimdiden verme ipleri onun eline, sonra kukla gibi oynatır seni, haberin olmaz."

"Senin de çok haberin varmış gibi durmuyorsun, Cevad abi." Fırat'ın laf soktuğunu anlayan Cevad, tek kaşını sinirle havalandırdı. Somurtuk yüzü, daha da somurtkan bir hâl almıştı. "Kaşınma aslanım! Sonra, *kaşınırken göçtü*, derler ardından."

Olayın benden çıkmasından çok, onların laf dalaşlarını izlemekten keyif aldım. Onlar tatlı atışmalarına devam ederken, mahkeme salonunda dayımın cübbeli haliyle hızla bize doğru gelmesini izledim.

"Her şey hazır... Sen sadece olanları anlat yeter Fatin, gerisi bende." Sıkıntıyla nefes alıp verdim. "Beni savunmanı istemiyorum, dayı."

Durup, donuk bakışlarıyla baktı yüzüme.

"Senin için yaptığımı mı sanıyorsun? Hayır, senin için yapmıyorum Fatin. Kızım için yapıyorum. Onu oradan çıkarıp bana getir diye yapıyorum. Bu yüzden bana borçlu olacağını ve açacağın davadan vazgeçmek zorunda kalacağını düşünme. İstediğin davayı, istediğin anda açabilirsin. Şimdi izin ver, işimi yapayım!"

Yanımdan hızla geçip mahkemenin görüleceği salona girdi. Ben de el mecbur arkasından gittim. Salona bizden hemen sonra, Zeynep ve amcası Tahir Bey de girdi. Ve son olarak hâkim de geldiğinde her şeyin başlangıcı olan dava nihayet görülmeye başladı. Taraflar savunmalarını ve iddialarını mahkemeye sunarken, dayımın bahsettiği deliller ortaya konuldu.

"Sayın Hâkim, elinizde bulunan raporda, fabrikadaki zehirlenmeyi ispatlayan numunenin sonuçları var. Ölen ve zehirlendiği için sağlıksız bir hayat sürmeye başlayan insanlar, bu zehir sonucunda bu hale gelmiştir. Ve tabii onlara ek olarak, gizli bir tanığımız var! Önünüzdeki dosyada, o gizli tanığın polis gözetiminde verdiği ifadesi de mevcuttur. Ki

ifadeyi veren kişiden, Tahir Bey'in bu yaşanan zehirlenmeyi ne derece bile isteye yaptığını anlayabilirsiniz."

Tahir Bey, avukatına bir şeyler yapmasını sessizce söylerken, avukatı onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Üretimde kullanılan maddeler kalitesizdir ve zehir içermektedir. Bu da Tahir Bey'in, işçilerinin hayatını zerre umursamadığını kanıtlıyor. Ve bunu ortaya çıkarmak için soruşturma başlatan müvekkilim Savcı Fatin Erkılıç, iftiraya uğrayarak sürgün edilmiştir. Bulduğu tüm deliller, belirlenemeyen bir kişi tarafından yok edilerek haksız duruma düşürülmüştür. Tahir Bey'i karalamak için rakiplerinden rüşvet aldığı iddiası da tamamen asılsızdır. Bunu gizli tanığımız, açıkça beyan etmiştir."

Kimdi bu gizli tanık?

Şüpheli bakışlarım Zeynep'i bulduğunda, fark edilmeyecek kadar kısa ve küçük bir tebessüm yolladı bana. Gizli tanık, Zeynep'ten başkası olamazdı. Ama neden yapmıştı bunu?

Mahkeme, delilleri yeterli buldu ve sürgünüm iptal edildi. Eski makamıma geri dönebilecektim. Tahir Bey ise ağırlaştırılmış müebbet cezasına çaptırılmıştı. Ölenler ve zehirlendiği için artık sağlığını kaybetmiş o insanlar, haklarına kavuşmuşlardı. Alacakları tazminat kayıpları geri getirmese dahi, onlar için ufak bir teselli olacaktı.

Davadan sonra saatime baktığımda, akşamüstüydü. Esma'ya aramayacağımı söylemiştim ama şimdi de pişman olmuştum. Keşke beklemesini isteseydim.

"Fatin..." diye ardımdan seslenen Zeynep'e döndüm. O sırada Cevad ve Fırat suratlarını buruşturarak yanımdan ayrıldılar. İçlerindeki kin, hâlâ soğumamıştı.

"Zeynep?"

"Senden özür dilemeye geldim. Yaptığım her şey için... Biliyorum, geçirdiğin onca kötü zamanın bir özürle telafisi

olmaz ama en azından kendimi sana affettirmem için izin ver."

"Kırgın ya da kızgın değilim, Zeynep. Aksine, sana teşekkür bile edebilirim."

"Anlamadım. Ne için?"

"Hayatımda yeni bir sayfa açmamı sağladığın için... Teşekkür ederim Zeynep. Kendine iyi bak." Arkamı dönüp gidecekken, kolumdan tutup durdurdu. Bakışlarım gözlerini bulduğunda, gözleri buğulanmıştı. "Sana olan hislerimi görmüyor musun? Nasıl bu kadar çabuk silebildin beni benliğinden? Gözlerime baktığında yaşam dolduğunu söylerdin. Ne oldu, Fatin? Benim o sağlam yürekli ve hayatında bir kez seven adamıma ne oldu?"

"Zeynep... Üzgünüm."

"Üzgün olma, Fatin. Baştan başlayalım. Yapabiliriz. İnan bana, başarırız."

Kolumu elinden yavaşça çektim ve tam olarak ona döndüm. Yüzündeki acı, içimi ezmişti. Onu artık her ne kadar normal biri olarak görsem de dedikleri doğruydu. Seviyordum onu bir zamanlar...

"Zeynep, sen benim için değerlisin. Ama sadece arkadaş olarak... Bundan öteye gidemeyiz artık. Çünkü ben, başkasına aitim. Kalbimle, ruhumla, her şeyimle... Eminim senin için yazılan güzel bir kader vardır. Onu yaşamayı dene, göreceksin çok mutlu olacaksın."

"Sen de göreceksin, Fatin. O kader, sadece ikimizi yazdı!"

Yanımdan hüzünle ve öfkeyle geçerken, derin bir nefes savurdum. Bu kadar karışık olmak zorunda mıydı her şey?

"Al bakalım, biletin."

Cevad'ın elinden aldığım bileti ceketimin iç cebine koydum. Trenin kalkmasına yaklaşık on dakika vardı. Bakışlarım Cevad'ın donuk yüzündeydi.

"Ne oldu?" diye sorduğumda, başını iki yana salladı.

"Bir şey yok."

Kaşlarım çatıldığında, bakışlarını kaçırdı. Bu kez daha keskin sordum.

"Cevad, ne oldu?"

Baş ve işaret parmağıyla gözlerini ovdu ve sonra burun kemerini sıktı.

"Nurhan, hamile..." dediğinde, geniş bir kahkaha attım.

"Gerçekten mi? Melek'e kardeş geliyor demek... E sen niye böyle neşesizsin?"

İçinde tuttuğu sıkıntıyı, mırıldanarak söyledi. "Kalbi çok zayıf Fatin. Kaldıramayabilir. Nasıl böyle bir hataya düştük, anlamıyorum!"

Nurhan'ın çocukken geçirdiği kalp ameliyatı etkisini hâlâ sürdürüyordu. Çünkü kalbi tam olarak iyileşmemişti. Bu yüzden Melek'in doğumu sezaryenle olmuştu. Cevad'ın korkusunu anlayabiliyordum.

"Melek'te nasıl dayandıysa bu bebekte de öyle dayanabilir, Cevad. Korkularınla onu daha da üzersin. Yapma."

"Onu kaybedemem Fatin. Melek doğduktan sonra, tamam dedim. Bir tane kızımız var, bize yeter dedim. Onun hayatını riske atamazdım. Zaten Melek'te bile ecel terleri döktüm. Ama şimdi... Nasıl oldu böyle bir şey, aklım almıyor?"

"Yaşayacak kaderi varmış demek ki bebeğin bu hayatta... Üzme kendini, Allah kimseye taşıyamayacağı yükü vermez. Sağ salim alacaksınız bu bebeği de kucağınıza."

"İnşallah. Neyse, hadi sen geç kalacaksın." Bakışlarım trene döndüğünde, yolcuların çoğu binmişti. Dönüp Cevad'a

sarıldım. İçindeki dert, ben gelene kadar onu yiyip bitirmese iyi olacaktı.

"Hadi git, gelinini getir. Biz de tanıyalım artık şu meşhur Esma'yı!" Gülerek uzaklaştım yanından. "Gelene kadar düğün hazırlıkları bitmiş olsun!"

"Bak sen paşama! Siz bir gelin de sağ salim, düğünün kırk gün kırk gecesini yapacağım size."

Cevad, yine o nadir kahkahalarından birini atmıştı. Aramızda çoğalan uzak mesafeden bir el selamı yolladım ve önüme döndüm. Trenin kapısına birkaç adım kala, karşıdan gelen adama kaydı gözlerim.

Enteresan bir tipti. Psikopat bile olabilirdi çünkü bakışları ürkütecek seviyede korkutucuydu. Yanağındaki bıçak izi ise belalı bir tip olduğunu kanıtlıyordu. Çok umursamamaya çalışarak trenin kapısına doğru iki adım daha attığımda, adamın üzerime geldiğini hissettim.

Adama şaşkınca döndüğüm anda, karnımda hissettiğim acıyla aklım başımdan gitmişti. Bir elim adamın omzunu bulurken, ayakta kalmaya gayret gösterdim. Daha sonra kulağımda hissettiğim fısıltı...

"Tahir Bey'in selamı var, Savcı Bey!"

Karnımdan bir anda çıkarılan metal, yeniden ve karnımda başka bir bölgeye isabet etmişti. Sonrası kararmaya yüz tutan gözlerimi olabildiğince açmaya çalışmaktı. Bedenimden çıkan metalle ve bir anda yanımda hissettiğim boşlukla, dizlerimin üzerine çöktüm. Saniyeler sonra başım sert bir şekilde yere çarpmıştı.

Boğuk sesler duyuyordum. İsmimi haykıran Cevad'ın telaşlı sesi... Gözlerim kapanıyordu. Bilincimi yitiriyordum. Yok denecek kadar kısık ve cılız bir ses çıktı dudaklarımın arasından.

"Esma..."

"YENİ HAYAT"
(8 AY SONRA)

ESMA

Mutlu son...

Aklıma gelince o iki kelime, gülmeden edemiyordum. Gülüşüm, keyfi değildi. Aksine oldukça sinir bozucu bir ima saklıyordu içinde. Onlarca kelime duydum ama hiçbiri bu iki kelime kadar yakmamıştı canımı. 'Yüreğimin yarısı,' deyişi bile affedilirdi ama 'Mutlu son,' hiç de masum değildi.

Olmayan bir hikâyenin ne mutlu ne de mutsuz bir sonu olamazdı!

Bizim ortada bir hikâyemiz yokmuş ki sonu olsun. Mutlusu veya mutsuzu fark etmezdi, sonu olan bir hikâyemiz olmalıydı bizim. Başlamalı ve bitmeliydi. Ne başladı ne de bitti...

Boğazımda bir yumru var, inmek bilmez. Yüreğimde bir ağırlık var, geçmek bilmez. Ölüm ile yaşam arasında araftayım, sonu bilinmez.

Derin bir nefes soludum, soğuk geceden. Mevsim atlamıştı hasretim ama unutmak nedir bilmemişti yüreğim. Elimi, duvara yasladığım başımın arasından çektim. Uyuşmuştu.

Ayağa kalktım yavaşça ve uzun penceremden bahçeyi izledim. Sonbahar geliyordu yeniden ve ben buna hazırlıksızdım. Gönlümü de ruhumu da acıya hazır etmeliydim. Zira onu tanıdığım sene doluyordu. Yıllara karışıyordu, bir hikâyesi olmayan sevdam. Yaş alıyordu.

Sağ kolumu, sol elimle hafifçe ovdum. Isıtmaktı niyetim ama asla ısınmayacağını da bilmekteydim. Soğuk değildi aslında oda, ısıtmak istediğim de bedenim değildi zaten. Ruhumdu...

Güne kavuşmayan kaçıncı gecedeydim, sayamadım. Odamdaki kaçıncı dönüşümdü, sayamadım. Zihnimdeki görüntüleri silmek için kaçıncı çabalayışımdı, sayamadım. Velhasıl, ben yine yorgun düştüm yaşadıklarıma.

Örtümü kaldırıp, yatağıma girdim usulca. Yanı başımda uyuyan bedene gülümsedim genişçe. Her şey zaten onun için değil miydi?

Tüm aldığım kararlar, doğrusunu veya yanlışını düşünmeden attığım adımlar, sırf onun içindi. O, mutlu olsun diyeydi.

Uzanıp, yanağına küçük bir buse kondurdum ve gözlerimi, kaybettiğim huzurla yumdum. Yeni bir gün, yeni bir umut...

Elime aldığım bordo saç fularını da alnımdaki perçemlerin duruşunu bozmadan bağladım. Omzuma kadar kısalttığım saçlarımı, elimle hafifçe düzelttim. Kenarda duran tekli koltuğumun üzerinden çantamı aldım ve yataktaki yaramazın yanağına öpücük kondurup, sessizce odadan çıktım. Yuvarlak merdivenleri koşturarak indim ve vestiyerden ayakkabılarımı alıp, hızla giydim. Çantamı boynuma geçirirken, yine yakalanmıştım.

"Erken değil mi daha?"

Arkamı döndüğümde, yeşil gözler bana yaramaz bir çocuğa bakar gibi bakıyordu. Beklemeden onun da yanağına hızlı bir öpücük kondurdum ve evin uzun ahşap kapısını açıp hızla çıktım. Arkamdaki ses, yine alaycıydı.

"Seni gören de kozaya kaçtığını sanir. Deli kiz!"

Bahçedeki bisikletimi aldım ve yola çıkardım. Yavaş başlayan sürüşümü hafifçe hızlandırdım. Geçtiğim sokaklar, sabah saatleri olduğu için sakindi. Zaten sonbahar geldiği için Büyük Ada'nın kendi sakinlerinden başka kimse kalmamıştı hemen hemen. Günübirlik gelen misafirler hariç...

Pastaneye ulaştığımda, bisikleti pastanenin önündeki çitlere yasladım ve hızla pastanenin kapısını açtım. İçerideki sandalyeleri ve masaları bahçeye yavaşça çekip dizdim. Sonrası hep aynı rutin işlerdi.

Önlüğümü takıp poğaça, kurabiye ve küçük pasta çeşitleri yapıp servise hazır hale getirmek...

Önce sabah saatleri olduğu için mayalanmış hamurdan poğaçaları yapıp fırına attım. Onların çıkmasını beklerken etrafı sildim. Ve poğaçalar hazır olunca, servis tabağına alıp pastanenin ön tarafına getirdim.

İlk müşterim her zaman Melek oluyordu. Sarı saçları ve mavi gözleri, bana onu anımsatıyordu. O derece benziyordu ki, bazen ona sarılır gibi sarılıyordum Melek'e. Kokusunu içime çeke çeke, hasretimi gideriyordum.

"Akşam doğum günü pastamı sen getireceksin, değil mi?" diye sorduğunda, mutlulukla onayladım onu. Bütün yazı birlikte geçirmiştik. Yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu. Hatta uyandığı gibi bana koşuyordu ve onunla birlikte kahvaltı yapıyorduk. Ona benzemesi bir yana, seviyordum ben bu tatlı kızı. Çitlembiğimdi o benim.

Onu poğaçalarla evine gönderdikten sonra, gelenlere tek tek servis yaptım. Pastaneye haldır huldur giren Hasret, yeni uyanmış gibiydi. Umarım yatağını toplamıştır yoksa elimden çekeceği vardı.

Dün gece çok korkutmuştu beni. Eve döndüğünde, kolundaki morluğa dehşet içinde bakmıştım. Katılma demiştim, uyma o arkadaşlarına diye defalarca söylenmiştim ama o, hiçbir sözümü dinlememişti. Sonuç, akşam eve kolunda kocaman bir morlukla gelmişti. O yüzden dün gece yanımda uyumasını istemiştim. Ola ki ağrı ya da sızısı olurdu, direkt müdahale ederdim.

Onunla birlikte gelen Eleni, gözlerini deviriyor ve Hasret'e kötü kötü bakıyordu. Yine mi kavga etmişti bunlar?

Gelip bir masaya oturduktan sonra, önlerine çay bıraktım ve aralarındaki soğukluğun nedenini öğrendim. Bizim huysuzun koluna Eleni dikkatle bakınca, kolunda parmak izleri görmüş ve ben de bakınca fark etmiştim. İşte tüm sıkıntı, Hasret'e bunu kimin yaptığını söyletmeye çalışmasıymış. Bizim huysuz ise 'bilmiyorum' demekten öteye geçmemişti. Güya yardım etmiş bu izi ona yapan adam ama nasıl bir yardımsa, kızın kolunu daha çok morartmıştı. Eleni ise Hasret'in başının belada olmasından korktuğu için üzerine gidiyordu. Ama Hasret, benden bir şey saklamazdı. Olsaydı bir şey, bana söylerdi. Gerçekten kolunu inciten adamı tanımıyordu belli ki.

Eleni'yi buna ikna etmek zaman alsa da başarmıştım. Korkuyordu bizim için, anlıyordum onu. Ve korkusunu gidermek için elimden geleni yapıyordum. Gün öğlen saatlerini bulunca, kocaman ve şirin karnıyla pastaneye geldi, Nurhan abla. Sıcak bir şekilde onu karşıladığımda, gülümseyerek oturdu gösterdiğim masaya.

"Nasılsın Eftelya?" diye sorduğunda, sadece gülümsedim ve mutfağa gidip ona portakal suyu getirdim. Doğumuna çok bir şey kalmamıştı. Bir hayli endişeliydi. Elimden geldiğince, yaz boyu onu sakinleştirmeye çalıştım. Doğumu oldukça tehlikeliymiş... Şişkin karnına baktığımda, içimde yer eden sızıyı yok saymaya çalıştım.

Çok güzel bir kadındı. Onun anlattığı kadar güzel ve masumdu. Sadece Fırat'ı görmemiştim. Oysa annesi, babası, Nurhan abla, Cevad abi ve çitlembiğim Melek, her gün gözümün önündeydiler.

Sadece Fırat'ı görmedim bunca zaman, bir de... onu.

İstemedim mavi bakışlarını üzerimde. Yalandan bir masal anlatmış ve beni o masala inandırmıştı. Tek gayesi buraya gelmemmiş. Ben de onun çabalarını boşa çıkarmadım ve geldim.

Onun şehrindeyim!

Ama buraya gelirken bir söz vermiştim kendime. Onu asla ama asla bir daha görmeyecektim... Tuttum da sözümü.

Alesia, ondan önce adaya gelip onun da adaya geleceğini haber veriyordu ve ben de o gün evden hiç çıkmıyordum. Eleni, gidip onu görüyordu ve gelip, onu anlatmamaya çalışarak neler yaptıklarından bahsediyordu. Tüm aileyi anlatırken, canım acımasın diye ondan hiç bahsetmiyordu.

Bugün Melek'in doğum günü olduğu için Nurhan ablaya sordum, herkesin gelip gelmeyeceğini. Yeğeniydi, gelirdi muhakkak diye düşündüm. Ama Nurhan abla, zor bir davası olduğunu ve onun gelemeyeceğini söyledi. Böylelikle, çitlembiğimin doğum gününe katılabilecektim.

"Eftelya, aman diyim pasta Melek'in istediği gibi olsun. Yoksa çenesinden kurtulamazsın, haberin olsun."

Nurhan ablanın içini rahat ettirip gönderdim ve hızla mutfağa geçtim. Pastayı yapmaya başlasam iyi olacaktı.

İsmim Eftelya... En azından Büyük Ada'dakiler için öyle.

Alesia ile Eleni teyzekızları oldukları için Murat Bey, Eleni'de kalmamın güvenli olacağına karar vermişti. Hem gözünün önünde olacaktım hem de güvende. Ben de itiraz etmedim tabii...

Ona iki şart sundum, buraya gelmeyi kabul etmek için. Birincisi Hasret'in okuluydu. Onu okutması ve hayaline ulaşmasını sağlamasıydı. Yaptı. Benim Hasret'im yüksek bir puanla hukuk

fakültesini kazandı. Hâkime hanım olacak, her daim hayallerini süslediği gibi...

İkincisi ise onu bir daha asla görmemekti. Yaptı. Onu bir daha hiç görmedim. Kim bilir belki, Zeynep Hanım'la hayatını yoluna koyduğu için mutludur.

Sırf Murat Bey istediği için yanıma gelmişken, onlara nasıl bir acı yaşattığımı düşünemiyordum bile. Aşklarını benim yüzümden gizlemeleri, beni çok üzmüştü. Birbirini seven iki insanın arasına girmiştim bilmeden. Ama her şeyi düzelttim, onun hayatından çıkarak. Boynuna aldığı yükü, üstünden atmasını sağladım. Tek emeli beni Murat Bey'in yanına getirmekti ve başardı. Şimdi buradaydım ve O da mutlu olabilirdi artık.

Aylar geçti... O gittiğinde şubat olan zaman, eylüle merhaba demişti. Sekiz aylık bir boşluktu içimdeki... Kasımın son haftası, onu tanıyışımın bir yılı dolacaktı. Onun için önemsiz olsa da benim için önemliydi.

Hikâyemiz yoktu ama gerçek bir hayal kalmıştı elimde ondan yadigâr. Sadece iki ay süren bir hayal...

Melek'in doğum günü için yaptığım pastanın son süslemelerini yaptıktan sonra, pastaya mutlulukla baktım. Eleni, tüm sırlarını bana anlatmış ve onun gibi bir pastacı olmama yardımcı olmuştu. Hâlâ öğrenmeye devam ediyordum. Henüz yolun başındaydım.

Akşam çökmeye başlamışken, pastayı paketledim ve pastanenin ön tarafına bıraktım. Eve gidip üstümü değiştirecektim ve gelip pastayı alacaktım. Nurhan ablanın evi buraya yakındı. O yüzden pastayı dönüşte almam daha mantıklıydı.

Eve hızla girdiğimde, Hasret salonda ders çalışıyordu. Eleni ise Melek'e aldığı hediyesini paketliyordu. Selam verip, hızla odama çıktım. Banyoya girip kısa bir duş aldıktan sonra, hazırladığım yeşil elbisemi giydim.

Kuruttuğum saçlarıma yeşil saç fularımı taktım ve perçemlerimi düzelttim. Hasret, saçımı kestirirken alnımı örten bir perçem

olsun istemişti, iyi ki de istemiş. Yakışmıştı yüzüme. Aynadan kendime gülümsedim ve heyecanla odamdan çıktım.

Bu akşam Fırat'la da tanışacaktım. O'nun tüm ailesini tanıyacaktım. Tabii onlar, benim kim olduğumu bilmeden...

Beni ve Hasret'i, Eleni'nin uzaktan bir akrabası sanıyorlardı. Ben anneme benzediğim içinse Murat Bey'e benzetemiyorlardı. Rahattım o konuda...

Evden çıkmadan önce, Hasret ve Eleni de ayaklanmıştı hazırlanmak için. Ben pastayı önden götüreceğim için erken çıktım. Tek tük insanın geçtiği yollardan pastaneye ulaştım ve özenle hazırladığım pastayı alıp, pastaneden ayrıldım.

Nurhan ablanın evine doğru yürürken pastayı sarsmamaya dikkat ediyordum. Bozulursa, çitlembik beni mahvederdi!

Nurhan ablanın büyük evine ulaştığım vakit, açık olan bahçe kapısına yavaş birkaç adım attım. O sırada duyduğum ses, beni olduğum yere çivilemişti. Bakışlarım elimdeki pasta kutusundayken, sesin geldiği yere bakmaya cesaret edemiyordum.

Onu görmeye hazır değildim. Ama ölesiye bakmak da istiyordum.

Gelmeyecekti, Nurhan abla öyle demişti. Şimdi nereden çıkmıştı bu sürpriz karşılaşma? Yaralı kalbim güçlükle kabuk bağlamışken, neden kanatmaya çalışıyordu yeniden beni?

Gülüyordu. Mutluydu. Tam istediğim gibi...

Gözümden pasta kutusuna düşen bir damla yaşa diktim bakışlarımı. Ben bu kadar ağlarken, O hep gülüyor muydu? Neden zoruma gitmişti bu? İstediğim bu değil miydi zaten? Onun mutlu olması...

Konuşma sesleri doluşuyordu kulaklarıma ama ne söylendiğini anlamıyordum. Sadece sesi geziniyordu zihnimde. Unutulmaya yüz tutmuş sesi... Hislerime yenik düşerek, başımı yavaşça sağa doğru çevirdim. Karanlık sokağa zıt bir aydınlık vardı bahçede. Renkli lambalar ve balonlar...

Sonra onu gördüm. Yanında Cevad abi ve genç bir adam vardı. Yüzündeki gülümseme ne kadar keyifli olduğunu gösteriyordu. O vakit, neden benim gözlerim yaşla doluydu? Herkes istediği hayattaydı, öyle değil mi?

Konuşup gülerken, yanından hızla koşan Melek'e döndü bakışları ve bir anda beni fark etti. Çattığı kaşları ve kıstığı gözlerine yutkunarak baktım. Bunca aydan sonra, olacak şey miydi bu?

Uzunca baktıktan sonra hareketlendi ve bana doğru bir adım attı. İşte o an, donup kaldığım halimden sıyrıldım ve ben de geriye doğru bir adım attım. Aramızdaki alçak duvar ve üzerindeki tel örgü, beni ondan koruyor gibiydi.

Bir adım daha attığında, yanağıma bir kez daha süzüldü yaşlar. Hazır mıydım onunla yüzleşmeye? Cevabını bilmiyordum ama o bana yaklaştıkça, içimde çağlayan fırtınaya engel olamadım. Ve bu fırtınayla, sadece mırıldandım.

"Fatin!"

"KAÇAK"

FATİN

Açılan köşkün kapısıyla, hızla içeri girdim. Salonda oturan büyük aileme kısa bir göz attıktan sonra, asıl aradığım kişiyi pencere kenarında buldum. Hafifçe kararan havayla birlikte, bahçeyi izliyordu.

"Esma, nerede?" diye sinirle sorduğumda, herkesin bakışları bana dönmüştü. Koluma elini hafifçe arkadan saran Cevad, mırıltıyla beni uyardı. "Fatin, sakin ol... Yaraların taze henüz..."

Pencereden dışarıyı izleyen dayım, yavaşça bana döndü ve o hissiz sesiyle konuştu.

"Olması gereken yerde... Babasının yanında!" Ellerimi yumruk yapıp, tüm öfkemi dizginlemeye çalışarak sıktım. Sakin olmalıydım. "Yerini söyle bana..."

"Olmaz..." dediğinde, öfkem yine çağlamıştı damarlarımda. O sırada babamın sesini duydum. "Neler oluyor? Esma'yı almak için sen ilçeye dönmedin mi, Fatin? Nerede Esma?"

Herkes ayaklanmış, dayımla aramızdaki muhabbetin ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Ben de onları daha fazla bekletmedim.

"Dayım Murat Sarhan, benden önce Esma'yı yanına aldırmış ve bunu bana söylemeyi unutmuş sanırım!" Herkesin şaşkın bakışını üzerinde hisseden dayım, umursamazca omuz silkti. "Öyle gerekti."

"Ne demek öyle gerekti? Ben üç gün önce hastaneden ayrıldım ve ayrıldığımdan beri yollardayım! Ne için? Senin bana bıraktığın kocaman bir hiç için! Esma nerede?"

"Esma, senin için artık yok. Seni görmeyi bırak, ismini duymaya bile tahammülü yok. O yüzden, onun nerede olduğunu sana asla söylemeyeceğim."

Sakin ve umursamaz konuşması, beni çileden çıkarmıştı. Kendimi tutamayıp yakalarına yapıştım ve sinirle bağırdım.

"Yalanlarını kendine sakla! Esma'nın yerini bana hemen söyleyeceksin! Hemen!" Yakasını tuttuğum ellerimi umursamadan, güldü. "Zeynep'in Esma'ya bir mektup bıraktığını sana söyleyen olmadı mı?"

Bekir abinin bahsettiği mektubu, dayım nereden biliyordu? Farkında olmadan ellerimi çözdüm ve bir adım geriledim.

"Sen nereden biliyorsun mektubu?"

"Esma'dan... Zeynep'in ona bıraktığı mektubu okur okumaz, teyze kızı Hasret'le bana ulaştılar. Sen ilçeye dönmek için istasyona gittikten yaklaşık on dakika sonra... Mektupta yazılanlar, Esma'yı çok yaralamıştı ve benden onu yanıma aldırmamı istedi."

"Hayır... Yalan söylüyorsun. Zeynep, benden nefret etmesi için geçerli bir sebep değil."

"Maalesef Zeynep, sadece sizin hikâyenizden bahsetmemiş. Çok daha fazla şeyler yazmış."

"Dayı, sabrımın son haddindeyim. Bana hemen neler döndüğünü anlat!"

"Zeynep, sizin hâlâ bir ilişkiniz olduğunu yazmış. Birbirinizi çok sevdiğinizi ve evleneceğinizi de yazmış. İlçeye gidişinizin sürgün ve tesadüf olmadığını anlatmış. Yani Esma, onu bana getirmen için seni o ilçeye benim gönderdiğimi sanmış. Ona olan alakanın, aşkının ve hislerinin sadece onu bana getirmek amacıyla kurguladığın bir oyun olduğunu sanmış."

Duyduklarımın şaşkınlığıyla, konuşamadım.

"Mektubu okuduktan sonra bana, onlara verdiğim makam numaramdan ulaştılar ve onları yanıma aldırmamı istediler. Ben de merkezde yaşayan bir iki hatırı sayılı dostu arayarak, onları ilçeden aldırdım. Esma yanıma getirildiğinde, kalmak için bana tek bir şart sundu."

'Ne?' diye sormaya korkuyordum. Zaten gücüm de yoktu. Ama dayım, konuşmasını sonlandırmamıştı.

"Benimle kalmak için seni bir daha asla görmek istemediğini söyledi. Kabul ettim."

"Zeynep'in anlattıklarının yalan olduğunu ona söylemedin tabii, değil mi?" Başını iki yana salladı umursamazca. "Hayır. Yıllar sonra kızım bana gelmek istediğini söyledi, sence bu fırsatı kaçırır mıyım? Tüm olanların yalan olduğunu bilirse, benden başka güveneceği bir insan olacaktı hayatında. Sen! Hayır Fatin, buna izin veremezdim. Kızım, artık sadece babasına güvenecek!"

"Bu yaptığın saçmalık!" diyerek, sinirle araya girdi Alesia. "Eğer Esma aramıza katılırsa, seni sevecek ve sana güvenecektir. Onun güvenini kazanmak için Fatin'den uzak tutmana gerek yok!"

Dayım cevap vermeyince, Alesia tam karşısına geçti ve ellerini kaldırıp dayımın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Murat, kızın seni her halükârda sevecek. Sen kötü bir adam değilsin, sadece hayat acımasız. Lütfen, kızımızın yerini söyle. Bırak Fatin onu evine getirsin." Dayım, Alesia'nın ellerini yüzünden uzaklaştırdı ve bakışlarını bana çevirdi. "Esma'yı ne kadar çabuk unutursan, senin için o kadar iyi Fatin."

Salondan çıkacakken, öfkeyle önüne geçtim.

"Onun yerini bana söyleyeceksin!"

"Söylemeyeceğim. Ve sen, onu unutacaksın!"

"Onu unutmak mı?" deyip, alaycı bir şekilde güldüm ve sonra ciddiyetle yüzüne baktım. "Yerin yedi kat aşağısına gömsen de göğün yedi kat üstüne çıkarsan da onu bulacağım! Ve..." deyip arkasındaki pencereyi işaret ettim. "Biraz önce manzarasını izlediğin o bahçede, onunla düğünümüzü yapacağım Murat Sarhan! Ve sen, sadece izleyeceksin!"

Kaçıncı onsuz günün bitişiydi bu? Aynı şehrin havasını soluyor muyuz, o bile meçhuldü. Aylar öncesinde yediğim bıçak darbelerinin asıl hedefi, kalbimmiş! Kabuk bağlamayan ve sürekli kanayan kalbim... Kanadıkça tükendim.

Büyük planlarım ve büyük hayallerim vardı. Birçok olmazı olduracak gücüm, imkânsızın varlığını unutacak kadar inancım vardı. Ve tüm bunların tek bir amacı vardı; Aşk...

Kaybettiğimi kabullenmek yoktu yapacaklarım arasında.

Bulacaktım!

Kalbimi kanatanı ve kalbi kanayanı bulacaktım. Benden gitmek sandığı kadar kolay değildi. Her nereye saklandıysa,

onu arayıp bulacaktım. Aylar değil, yıllar sürse dahi... Kanattığı o yarayı durdurması için onu bulacaktım.

Kaçabildiği kadar kaçsın! Saklanabildiği kadar saklansın! Hatta kilitler assın kapılarına... Ama hiçbiri, benden kurtulması için çare olmayacaktı.

O, benimdi!

Büyük Ada'ya ayak bastığımda, şöyle bir etrafta gezindi bakışlarım. Uğramayalı uzun zaman olmuştu.

Bindiğim bir faytonla eylülün son demlerini hissederek ulaştım eve. Evin bahçesi, doğum günü için oldukça şık bir şekilde hazırlanmıştı. Geleceğimi beklemeyen Nurhan, büyük bir şaşkınlıkla ilerledi bana doğru.

"Abi, hani gelmeyecektin?" diye sorduğunda yüzü gülüyordu. "Melek'in altıncı yaş kutlamasını kaçıramazdım."

"Çok iyi yaptın. Sensiz eksik kalırdık." Nurhan'ın omzuna kolumu attım ve onu yormadan bahçeye ilerledim yavaşça. "Bebek nasıl?" Tebessüm ederken, bakışları karnına doğru eğildi. "İyi. Haftaya aramızda olacak."

"Haftaya mı?"

"Evet. Pazartesi günü için randevu aldık. Sezaryen olacağım Melek'te olduğu gibi ve bir kalp cerrahı da doğumda bulunacak."

Nurhan'ı durdurdum ve kendime doğru çevirdim. "Korkuyor musun?"

Titrek bakışlarını gördüğüm an başka cevaba ihtiyacım yoktu.

"Kendim için değil, sizler için korkuyorum. Cevad... O benden daha çok korkuyor ve kaç aydır uyku girmiyor gözüne."

"Farkındayım. Ama ikiniz de güçlü olmalısınız. Melek için ve henüz doğmamış bebeğiniz için güçlü olmak zorundasınız. O ameliyattan sağ salim çıkacaksın, Nurhan. Ben hep yanındayım."

"Biliyorum abi. Sağ ol..." dediği anda, Melek'in tiz sesi bitirdi konuşmayı. "Dayıı!"

Melek'i kucağıma aldım ve bahçedeki sandalyelerden birine oturdum. "Eftelya bana kocaman bir pasta yaptı dayı! Hem de çikolatalı!" Pastasını heyecanla anlatırken, haftalardır sürekli duyduğum isim yine kulaklarımdaydı. Eftelya...

Ailem bu kızda ne buldu hiç bilmiyorum ama herkesin gönlünü fethettiği yadsınamaz bir gerçekti. Yasemin'in bana zoraki yedirdiği kurabiyeler güzel olsa da ailemizin pastacısı haline gelen o kızdan sürekli bahsetmeleri hoşuma gitmiyordu.

"Fatin abi, kurabiye yer misin?" diye soran Yasemin, uzattığı tabağı neredeyse ağzıma sokacaktı. Kendimi son anda geri çektiğimde, tabaktakilerin aynı kurabiyeler olduğunu fark ettim. Kaşlarımı sinirle çattım. "Yemem!"

Yasemin, dudaklarını hüzünle büzdü.

"Ama çok güzel olmuş! Bak sonra kalmaz, pişman olursun!"

"Olmam, Yasemin! Pişman falan olmam!"

"Olursun olursun... Hadi, ye bir tane..."

"Yasemin!" diye sinirle söylendim ama bu ona etki etmemişti. Hızla yanıma oturduğunda, Melek de oynamak için bahçedeki balonlara doğru koştu.

"Kalmayınca pişman olacaksın." Ya sabır çektim ve bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Pişman olmam ben, sana afiyet olsun."

"Oysa bu kurabiyeleri, halamın bir numaralı gelin adayı yapmıştı. Yazık oldu."

"Ne saçmalıyorsun yine, Yasemin?"

"Şunu saçmalıyorum, Fatin abi. Bu sabah kahvaltısında, halam anneme 'Eftelya çok tatlı ve güzel bir kız,' dedi."

"Ne var bunda?"

"Bunda bir şey yok, devamında var. Sonra halam anneme, 'Fatin'in fotoğrafını göstersek, kız beğenir mi?' diye sordu."

"Delirdi mi bu kadın? Kaçağı aradığımı bilmiyor mu?" Öfkelenmiştim. Yasemin ise dudağını büktü. "Bulacağından umutlu değil demek ki. Sana gelin aramaya başladığına göre..."

"Tamam, sus! Geldin, iki dakikada tüm keyfimi kaçırdın!"

"Hah! Sanki yüzünde güller açıyordu da ben soldurdum! Olmayan keyfim desene ona sen! Kaç aydır suratsız suratsız ortada dolanıyorsun, biz bir şey diyor muyuz?" diye sinirle söylenen Yasemin, hızla ayağa kalktı ve iki adım atıp durdu. Bir şey diyecek diye beklerken döndü ve önümdeki sehpaya bıraktığı kurabiye tabağını aldı. "Yok sana kurabiye falan! Aç kal!"

Çemkirerek eve giren Yasemin'e anlamayarak baktıktan sonra, bakışlarımı bahçenin ön tarafında sessizce duran Fırat'a çevirdim. Neyi vardı acaba?

Yerimden kalktım ve sessizce yanına doğru ilerledim. "Fırat..." diye seslendiğimde, hızla bana döndü. "İyi misin?"

"İyiyim abi."

"Yüzün öyle demiyor ama... Bir sıkıntın varsa, söyle."

"Sıkıntı değil de... Şey gibi... Nasıl desem?" diye kendi kendini açıklamaya çalıştı ama beceremeyince, isyan eder gibi konuştu. "Neyim olduğunu bilmiyorum! Dün bir kargaşa yaşandı ve ben ..."

"Ve o, yine Merve'yle takıştı!" diyerek, Fırat'ın sözünü kesti Cevad. Fırat'a *öyle mi oldu* bakışı atarken, Cevad devam etti. "Bu kaçıncı Allah aşkına? Üç gün sonra nişanınız var ama siz hâlâ çocuk gibisiniz. Büyüyün artık biraz!"

"Bana nişan deyip durmayın! Sanki nişanlanmak isteyip istemediğimi soran oldu!"

Fırat'ın bu tepkileri beklediğim bir şey değildi doğrusu. O, Merve'ye âşıktı ve nişanlanacağı için mutlu olmalıydı.

"Fırat, neler oluyor?"

Fırat, alayla güldü. "Bir şey yok abi! Kız istemeye gideceğini ve nişan yapılacağını en son duyan kişi olarak, biraz sinirlenmeye hakkım var diye düşünüyorum. Ne de olsa, damat olan benim! Öyle değil mi?"

Fırat'ın sinirli haliyle, ortama kısa süreli bir sessizlik çöktü. Sonra Cevad, onun keyfini yerine getirmek için bana sataştı.

"Sinirlenme aslanım, evlenmek istemiyorsan evlenmezsin. Ama bizim ailenin hanımları düğün diye kafayı yediler. İkinizden birini kurban etmeliyiz artık. E sen istemiyorsan, Fatin'i veririz. Gelin adayı hazır ne de olsa!"

Cevad'ın kahkahasına, Fırat da katıldı. Ben ise ikisine öldürecek gibi bakarken, Fırat bilmişçe sordu.

"Şu Eftelya meselesini diyorsun, değil mi?" Benden başka herkes biliyor muydu? An itibari ile Fırat'ı anlamıştım ve ben de öfkelenmiştim.

"Aynen onu diyorum Fırat. Kız bir akıllı, bir tatlı ve bir maharetli ki sorma gitsin! Bizim evdeki tüm kadınlar Eftelya hayranı olup çıktı."

"Tam evlenmelik diyorsun yani Cevad abi?" diyen Fırat'a, imayla söylendi Cevad.

"Aynen öyle... Senin huysuz abin kızı bir görse beğenecek ama gel de onu ikna et!"

"İnadıma yapıyorsunuz değil mi?" diye sorduğumda, Cevad kahkahalarla güldü.

"Tabii inadına yapıyoruz! Yoksa yüzünün güldüğü mü var? Bir de bana suratsız dersin, oysa sen benden suratsızsın."

Cevad'ın bu hallerine gülmeden edemedim.

"Kaşınıyorsun Cevad..." diyerek, gülmeye devam ettim.

"Yalan mı? Esma senin neyini sevdi, hiç anlamıyorum!"

"Cevad!" diye uyarır tonda söylediğimde, yüzüm hâlâ gülüyordu. O sırada yanımdan koşturarak geçen Melek'e döndüğümde, tel örgülerin arkasından bize bakan bir gölge fark ettim.

Omuzlarına kadar ulaşan kısa saçından ve elinde tuttuğu büyük kutudan başka bir şey görünmüyordu. Ona doğru bir adım attığımda, sanki tel örgüyü geçecek gücüm varmış gibi korkuyla bir adım geriledi. Kaşlarım istemsizce çatılırken, başını geldiği yöne doğru çevirdi ve bana bir daha bakmadan hızla o tarafa doğru koşturdu.

"Bekle!" diye seslendiğimde, amacımın ne olduğunu hiç bilmiyordum. Sadece o kızın kim olduğunu merak etmiştim. Bahçe kapısından çıktığımda, kız köşe başına yetişmişti. Sokaktan hiç var olmamış gibi kaybolması saniyeler sürmüştü. Ben ise öylece boş sokağa bakmaktaydım.

"Kimdi o?" diye soran Cevad'a, cevap dahi vermedim. Tekrar bahçeye geçtikten birkaç dakika sonra, Eleni elinde kızın kucağında gördüğüm büyüklükte bir pasta kutusuyla geldi. Ailemizin pastacı kızı Eftelya'nın, rahatsızlandığı için geri döndüğünü söylediğinde, Cevad o gölgenin Eftelya olduğu tespitinde bulundu. Madem o idi, neden kaçar gibi gitmişti?

Hareketli geçen akşamdan sonra, kendimi ada evinin çatı katında buldum. Tek bir koltuk ve eski bir sehpanın

üzerindeki gramofon... İki kapılı küçük dolabı açtım ve plakları elime alarak dinleyecek bir şeyler aradım.

Aradığımı bulduğumda yüzüm memnuniyetle tebessüm etmişti. Plağı, gramofona yerleştirdim ve kendimi koltuğa bıraktım. Çıkan o naif ses, beni aldı ve kim bilir ne kadar uzağımda olan sevdiğim kadına götürdü.

"BU KEZ KAÇMA"

ESMA

"Önce boşluktaymışsın gibi hissediyorsun. Hiçbir şey olmamış gibi... Sonra ufaktan bir sızı başlıyor, kalbinin çevresinde. Zaman geçiyor, alıştım zannediyorsun ama... Onu ilk gördüğün an, kalbini çevreleyen sızı, bu kez derin bir ağrıya bırakıyor kendini... Kalbin ölüyor yavaşça..."

Gözümden yanağıma süzülen yaşla, sessizliğini bozdu Hasret.

"Bunu niye yapıyorsun kendine? Neden inanmak istiyorsun, kendi uydurduğun yalanlara? Herkes tam aksini söylerken, neden sen olmayan şeylere inatla bağlanıyorsun?" Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. "Onun için... Bir bak bana Hasret! Ben senin gibi zeki değilim, okul okumadım, safım... Fatin, beni mi hak ediyor? Hem... Bensiz daha mutlu, bu akşam kendi gözlerimle gördüm. Belki de Zeynep Hanım'la aralarını düzeltmişlerdir."

"Yeter Esma! Murat Bey, sana defalarca onların arasında bir şey olmadığını anlattı. Ama sen kendi inanmak istediğin şeylere inandın. Zeynep denen o kadının yazdığı üç beş satıra inandın! Murat Bey, Alesia, Yasemin, Eleni ve hatta ben... Sana o

yazılanların doğru olmadığını anlattık! Niye o yazılanlara inanmak seni bu kadar yaraladığı halde vazgeçmiyorsun?"

"Uyumak istiyorum. Çık odamdan."

Örtümü kaldırıp, yatağıma girdim ve başıma kadar çektim örtüyü. Hasret ise bir süre tepemde dikilip, daha sonra odadan çıktı. Evet, hepsi anlatmıştı. Ama ben Hasret'in dediği gibi inanmak istediğime inandım. Çünkü Fatin, benim gibi biriyle yapamazdı.

Âşıkken, hiçbir şeyi gözü görmez insanın. Gerçekler gün gibi ortadadır ancak âşık bakan gözler, fark etmez. Bizim durumumuz da aynen öyleydi.

İlk gören ben oldum. Özellikle buraya geldikten sonra... İlk geldiğim zamanlar kırgın ve kızgındım ona... Görmek istememiş, hatta ismini duymak bile içimden gelmemişti. Ama sonra yaşadıklarımla bir gün dayanamayarak, Alesia'dan beni ona götürmesini istemiştim. Çünkü herkes, onun beni ne kadar özlediğini anlatıyordu. Ve ben acılarıma bir tek onunla deva bulabilirdim.

Adliyeye gittik. Onu gördüm uzaktan. Kendinden emin duruşu, etrafındakilerin ona olan saygılı tavırları ve bu şehirdeki konumu... Küçük bir ilçede, gözlerini gözlerime diken adam değildi. Çok başka... Çok farklıydı.

Onun gerçek hayatında eğreti bir ayrıntıdan başka bir şey olamazdım. Hem yaşadığım acılar da artık beni ilgilendirirdi. Onun üzerine yük edemezdim. Bugün olmasa, iki gün sonra fark edecekti o da. Yanında durdurabileceği bir kadın değildim!

Alesia'yı arkamda bırakıp hızla uzaklaşmıştım oradan ve o günü kendim bile unutmuştum. İçimde düştüğüm bu hali bir tek Alesia fark etmişti. O günden sonra yaptığı her şey, benim Fatin'den aşağı olmadığımı göstermek yönündeydi.

Kıyafetlerimi, kişisel davranışlarımı ve Eleni ile ondan öğrendiğim mesleğimi... Hepsi, benim kendimi onun yanında ezik görmemem içindi. Biliyordum. Ama yetmiyordu ve ben hâlâ onun yanına kendimi oturtamıyordum.

O küçük ilçede, daha kolay geliyordu gözüme ama burada hiç kolay değildi.

Bu yüzdendi Zeynep Hanım'ı sürekli bahane edişim. Biliyordum aralarında artık bir şey olmadığını ama Fatin'e yakışan başka bir kadın ortaya çıkana kadar, onu bahane etmekten başka çarem kalmıyordu. Herkes kızıyordu bana... Ama benim gördüğümü görebilmeleri için benim baktığım yerden bakmalıydılar.

Saatler boyu yatakta kıvrandım durdum. Uyku tutmayınca bahçeye çıktım. Gece karanlığı her yanı kaplamıştı. Üşümeye başlayınca, artık yaz olmadığını anlamıştım. Omuzlarıma bırakılan şalla, başımı arkaya doğru çevirdim. Bana gülümseyen yüze tebessüm etmeye çalışarak karşılık verdim.

"Üşümüşsündür diye düşündüm."

"Evet, biraz üşümüştüm. Teşekkür ederim."

Yanıma gelip durdu ve benim gibi boşluğa bakmaya başladı. "Seni gördü." Şaşkın bakışlarımı ona çevirdiğimde, gerginlikle hızlanan kan akışımı hissediyordum. "Telaşlanma, tanımadı," deyip, bakışlarını bana çevirdi. "Seven bir adama yaptığın bu şey, çok ağır."

Başımı dikleştirdim ve yine o muhteşem bahanemi serdim ortaya. "O beni değil, Zeynep Hanım'ı seviyor, Murat Bey."

Alayla tebessüm etti. "Seninle bunun tartışmasına bir kez daha girecek halde değilim, Esma. Ama ikimiz de inkâr ettiğin o gerçeği biliyoruz."

"Sen de vazgeçmedin mi?" diye sordum bir anda. Konuyu benden uzaklaştırmak istemiştim ve başarmıştım. Kaşları çatılırken, bakışları anlamadığının göstergesiydi. Sorumu yineledim. "Annem, başkasına evet deyince, sen de vazgeçmedin mi? Alesia'yı sevmedin mi?"

"Sevdim. Alesia'yı çok sevdim. Ama asla âşık olmadım. Alesia, annenin bıraktığı harabeyi toparladı, nasıl sevmezdim? Ama

aşk, başka bir şey Esma... Bir adam, hayatında sadece bir kadına âşık olur ve tüm ömrünü onun hayaliyle tüketir."

Bakışlarımı önüme çevirdim ve acımasızca söylendim.

"Yanlış bir aşktı. Olmamalıydı."

Sesi netti. "Yanlış değildi. Hatta hayatımın en büyük doğrusuydu. Sadece..."

"Sadece birbirinize göre değildiniz," dedim, en az onun kadar kararlılıkla. Bakışları sert bir hâl almıştı. Söylemek istediği çok şey vardı ama beni kırmamak için ağzını bile açmıyordu.

Düşünüyorum da buraya geldiğimden beri ne çok acıtıyordum onun canını. Kaybettiğim babamın intikamını, onun ve annemin yaşadığı aşktan alıyordum. Her fırsatta aşklarını küçümsüyor ve ne kadar hatalı olduğunu yüzüne vuruyordum. O ise karşımda sadece susuyordu.

"Söylesene, değdi mi?" diye sordum. Dilim yine dikenlerini batırmaya başlamıştı. "Yaşadığınız o saçma aşka değdi mi? Bunca insanın hayatı, sizin yüzünüzden mahvoldu! Söylesene, değdi mi?"

"Değdi!" diyen, o değil, Alesia'ydı. Birkaç adım ötemizde durmuş, bakışlarını bana sabitlemişti. Ona bakınca, yavaşça yaklaştı yanımıza ve sessizce mırıldandı. "Değdi."

"Alesia, lütfen karışma..." diye uyardı sakince Murat Bey ama Alesia, onu dinlemedi.

"Herkes masallardaki gibi bir aşk yaşamayı ister, Esma. Herkesin mutlu olduğu bir son ister insan. Ama hayat, masallardaki gibi değil. Çok acımasız sürprizleri var... Annene âşık olurken, yıllar sonra iki insanın hayatına mal olacak bir hata yapacağını bilemezdi. Sen..." deyip, durdu ve sonra devam etti. "Sen Fatin'e âşık olurken, onu bu derece üzeceğini bilemezdin. Aylardır nefes almadan seni arayan bir adam var ve sen, ondan köşe bucak kaçıyorsun. Sırf senin için yeğenini karşısına alan bu adama, herkesin vicdansız demesine izin veriyorsun. Belki o da acı çekmeli diye

düşünüyorsun ama bazıları illa ölmek zorunda değildir, Esma. O kişiye bazen yaşamak bile en büyük cezadır."

Gözlerim dolmuştu Alesia'ya bakarken. Bir kadın, nasıl bu kadar sevebilirdi? Alesia, gerçekten seven bir kadındı. Kocasının önceden yaşadığı ve hâlâ unutamadığı kadına olan aşkını savunabilecek kadar âşık bir kadındı!

"Ben doğru olanı yaptım. Bugün belki acı çeker ama yarın onu senin gibi seven bir kadın bulur ve mutlu olur."

Söylediklerimle başını umutsuzca iki yana salladı. "O kadın sensin, Esma. Onu tek mutlu edecek kadın, sensin."

"O senden asla vazgeçmeyecek," diyerek araya girdi Murat Bey. Bakışlarım onu bulduğunda, devam etti. "Ona senden vazgeçmesini söylediğimde beni öldürebilirdi. Ki hâlâ hayati tehlikem var bence..."

"Tüm suçu üzerinize almanızı ben söylemedim."

Bir adım yaklaştı bana ve dikkatle yüzüme bakmaya başladı. "Senin onu yanlış anladığı sanarak ve içinde bir umut taşıyarak, yaşayabilir. Çünkü gerçekleri er ya da geç sana anlatır ve seni tekrar geri kazanırdı. Ama senin, onu hayatında istemediğini bilirse, yaşayamazdı Esma. Ben ona, onu yaşatacak bir umut verdim."

Derin bir nefes aldım ve daha fazla dayanamayarak eve doğru ilerledim. Alesia, arkamdan inançla seslendi.

"Bir gün pişman olacaksın ve o gün, çok geç kalmış olacaksın Esma. Kır şu inadını!"

Gece boyu uyuyamamamın verdiği huzursuzlukla, kahvaltı sofrasında dalgınca oturuyordum. Dün doğum günü kutlamasından sonra eve gelen Murat Bey ve Alesia, vapura yetişmek için hızla kahvaltılarını yapıyorlardı. Hasret de onlarla gideceği için acele ediyordu. Eleni ise benim gibi sakin ve durağandı.

"Abla!" diye neşeyle salona giren Yasemin, kollarını arkadan boynuma doladı ve yanağıma sayısız öpücük bıraktı. "Özledin mi beni?" Yanımdaki sandalyeye oturduğunda, düşünür gibi yaptım. "Imm... Pek değil..." dediğimde, yüzünü astı. "Aşk olsun!"

"Tamam, asma suratını! Çok özledim." Boynuma tekrar sarılıp, sulu bir öpücük daha kondurdu yanağıma. "Ben de seni çok özledim! Bak, sana ne getirdim!"

Çantasından çıkardığı romanı iki eliyle tutup bana gösterdi.

"AŞK VE GURUR... Fatin abinin en sevdiği romanlardan biri ve kütüphanesinden aşırdım!"

Yasemin'in coşkulu halini, Murat Bey uyarıcı bir sesle böldü. "Aşırdın mı? Çaldın yani! Sana defalarca şu huyunu terk et dedim."

"Ya baba, ben hırsızlık yapmıyorum ki! Sadece Fatin abinin sevdiği romanları ablama getiriyorum. Belki aralara Esma falan yazmıştır da ablam etkilenir ve inadını bırakıp ona gider." Yasemin, geniş açıklamasından sonra bana döndü heyecanla. "Abla, dün senin yaptığın pastadan bir yedi bir yedi, görmen lazımdı! Silip süpürdü tabağı!"

"Yasemin, hadi kahvaltını yap yoksa aç bir şekilde okula gideceksin."

Bu umursamaz tavrımla, romanı sinirle masaya koydu ve mırıldandı. "Keçi!"

Onun bu haline gülmek istesem de kendimi tutabilmiştim. Bakışlarım karşımda oturan Hasret'i bulduğunda, yüzünde kırık bir tebessüm vardı. İçimdeki ruh halini en iyi anlayan oydu. Gülümsedim, içi rahat etsin diye...

Kahvaltı bitip, herkes ayaklanınca, gitmelerini istemediğim için içim burkulmuştu. Hep öyle oluyordu. Hepsi bir anda gidiyordu ve ben kendimi yalnız hissediyordum. Fatin de onlarla birlikte döneceği için iskeleye bile gidemiyordum.

"Derslerini aksatma sakın..." diye Yasemin'e uyarı çektiğimde, umursamazca omzunu silkti.

"Çok seviyorum ya hukuk okumayı, bir de derslerini aksatmayacağım. Boş ver, derslerden kalırsam, belki babam bana hukuk okutmaktan vazgeçer."

Göz kırpma hareketine, gözlerimi devirerek karşılık verdim. Yasemin'in hayali edebiyat okumaktı ama babası kendi gibi hukukçu olmasını istemişti. Aslında suç Yasemin'deydi. Çünkü o, bir kez bile edebiyat okumak istediğini söylememişti. Babası üzülmesin diye kabul etmişti. İtiraz etse, eminim istediği bölümü okuyabilirdi. Şimdi ise başarısız olup kendi istediği bölüme öyle geçmeye çalışıyordu.

Pastaneye kadar birlikte yürüdük ama ondan öteye artık iznim yoktu. Hepsine el sallarken, Alesia bir anda döndü ve karşıma geçti.

"Dün gece çok üzerine geldim, özür dilerim."

"Özür dileme lütfen, sana kırgın değilim."

Elimi, ellerinin arasına aldı ve şefkatle okşadı. "Artık yanıma gelmeni istiyorum Esma. Eleni'den daha fazla ihtiyacım var sana... Hem yeni tarifler geldi ve buradaki mutfak onlar için yeterli değil. Burada takılıp kalmanı istemiyorum. Yanımıza taşın artık..."

Başımı iki yana salladım.

"Olmaz. Ben henüz buna hazır değilim."

"Peki... Ne zaman istersen, odan hazır..." Gitmek için döndü ama sonra tekrar yönünü bana çevirdi. "Kaderine teslim ol, Esma. Bu kez, kaçma."

Gülümseyerek arkasını döndü ve gidenlere hızla yetişti. Ben ise onun ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Ancak çözemedim.

Pastaneye girdim ve etrafı toparladım. Mutfağa geçip, pasta malzemelerini tezgâha yığdım. Yumurtaları kırdım ve üzerine şeker ilave edip, karıştırmaya başladım. O kadar çok düşünce beynimde dönüp duruyordu ki, hiçbirini bir yere oturtamıyordum.

Bu kez, kaçma...

Ne söylemeye çalıştı Alesia acaba?

Elime süt dolu bardağı aldığımda, bir ses duydum.

"Kimse yok mu? Eleni!"

Ses o kadar tanıdıktı ki kimin olduğunu bilmemem imkânsızdı. Elimdeki bardağı bırakmayı akıl edemeden, kapıda pastanenin ön tarafını gösteren küçük yuvarlaktan baktım.

Mavi gözleri etrafta dolanıyordu. Elleri pantolonunun cebindeydi. Bir kez daha seslendi.

"Kimse yok mu?"

Elimden kayan bardağı hissetmedim ama çıkardığı parçalanma sesini ikimiz de duyduk. Bakışları kapıya dönerken, hızla kendimi geriye doğru attım ama dökülen süt yüzünden kayıp düştüm. Elime batan bir cam parçası yüzünden gözlerim dolarken, bana doğru gelen ayak seslerini hissediyordum.

Ağlıyordum.

Elime batıp kanatan cam yüzünden mi yoksa onunla karşılaşacağım için mi, hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, gözlerimdeki yaş durmuyordu. Kapının altından gördüğüm gölgesi, hemen iki adım ötemdeydi. Kulaklarım da ise Alesia'nın sözü.

Bu kez, kaçma...

"KAVUŞMA ZAMANI"

FATİN

"**Bana öyle bir zamanda gel ki, seni affedebileyim,**" diye mırıldandım, uykusuz geçen bir gecenin daha ardından. Uykusuz ve onsuz...

İki elimin arasında duran ve aylardır bana tek yaren olan kırmızı yazmadan geçip giden kokusunu arayarak bir soluk çektim. Kokusu dahi kaybolmuştu ve sırf bu yüzden bile affetmeyecektim onu...

"Öyle bir ceza vereceğim ki sana, beni kokundan mahrum ettiğin için çok pişman olacaksın."

"Abi, senin gittiğini sanıyordum. Yatağın toplanmıştı da..." Nurhan'ın cümlesine gülümsedim ve sarı saçlarına uzun bir öpücük bırakarak, yanındaki sandalyeye kuruldum. "O yatak hiç bozulmadı desem?"

Nurhan, memnun olmadığını belli edecek şekilde yüzünü astı. Ben ise sadece tebessüm ettim.

"Düzenli bir uykuya ihtiyacın var. Ne hale geldiğinin, farkında mısın?" Gözlerimi devirmeden edemedim. "Abartma Nurhan."

"Abartmak mı? Abi..." dediğinde, gelecek olan uzun mutuk için hiç havamda değildim. Elimi kaldırdım ve onu susturdum. "Fırat nerede?"

"Uyuyor. Biri sevdiğinden ayrı diye hayata küser, diğeri ise sevdiğiyle nişanlanacak diye... Sizi gerçekten anlamıyorum artık!"

"Sen beni anla yeter, hayatım," diyen Cevad, Nurhan'ın yanağına öpücük kondurup, masadaki yerini aldı ve çatık kaşlarıyla bana bakıp, sahte bir sinirle söylendi. "Karımı çok uğraştırıyorsunuz. Evlenecekseniz evlenin artık, yetti be!"

Yerimden kalkıp cevap bile vermeye tenezzül etmeden, gülümseyerek evden çıktım. Vapura binmek için iskeleye doğru gidecekken, dayım ve mutlu ailesi faytonla yanımda durdu.

"Günaydın, Savcı Bey..." diyen Alesia'ya gözlerimi devirdim. "Yine tersinden mi kalktın? Hadi gel, birlikte gidelim."

"Gerek yok. Yürümeyi tercih ederim."

Yürümeye devam ederken aylardır dayımlarda yaşayan Hasret durdurdu beni. "Fatin abi, hadi bizimle gel. Lütfen."

Akabinde Yasemin'in ısrarcı sesi... "Kaçak ablamı arayan avcı eniştem... Kıracak mısın bizi?"

"Yasemin!" diye uyarıcı tonda söylendi dayım. Aylardır ne yüzüne bakmıştım ne de sesini duymaya tahammülüm vardı.

"Gerek yok, dedim. Hem ben, bir sonraki vapurla geçeceğim. Size iyi yolculuklar."

"Tamam, siz gidin. Ben Fatin'e eşlik edeceğim."

Alesia'nın cümlesine itiraz etti dayım. "Vapuru kaçırırsın."

"Kaçırmam, hayatım. Kızlar, uslu durun ve kızdırmayın kocamı." Alesia, faytondan indi ve onların hareket etmesini bekledi. Onlar uzaklaştıktan sonra, neşeyle koluma girdi ve keyifle söylendi. "Ne oldu, Fırat'ın nişan meselesi?"

"İki gün sonra yapacağız işte... Hafta sonu."

"Hımm... Sende ne var ne yok?"

"Ne olsun, dayım ve açtığı enkazıyla uğraşıyorum."

Sitemimi umursamadı. "Anladım. Şimdi adliyeye mi gideceksin?"

"Yok, Merve'nin babası ve annesi adaya geliyor bu akşam. Kız isteme burada olacak ve ben de eve gidip düzgün bir takım elbise giyineceğim. Nişandan dolayı önümüzdeki günler için izin aldım."

"Şahane!" diye coşkuyla söylendiğinde, şaşkınca ona baktım. "Fatin!"

Hah, ben de bunu bekliyordum. Kesin başıma bir iş açacaktı!

"Efendim Alesia."

Kolumdan çıktı ve karşıma dikildi. "Bence sen eve dönme. Ben anneni arar, akşam için sana kıyafet getirmesini söylerim. Sen adada kal."

"Niye?"

"Şey için... Şey... Hah, akşam isteme merasimi için Eftelya'ya çikolata yapmasını söylersin. Bence hemen git ve hazırlamasını söyle. Ancak yetişir."

"Nurhan onu çoktan düşünmüştür. Fırat'ı kalktığı gibi gönderir pastaneye."

"Yok! Olmaz! Yani..." diye saçmaladığında, gözlerimi kısarak baktım yüzüne.

"Alesia, sen iyi misin?"

"İyiyim. Ya hamile kadını uğraştırma! Hem Fırat Allah bilir kaç saat sonra uyanacak! Rezil oluruz millete!"

"Alesia, neyin peşindesin sen?"

"Hiçbir şeyin! Fatin, sadece git ve o pastacı kıza, akşam için çikolata hazırlamasını söyle!" Gözleri öyle deli bakıyordu ki bir an korkmadım desem, yalan olur.

"Tamam... Gider söylerim... Yalnız sen iyi değilsin, benden söylemesi! Bence bir kafa doktoruna görün sen."

"Kafa doktoru değil o, psikolog! Hadi, git şimdi!"

Geldiğim yolu, gerisin geri el mecbur döndüm. Sabah sabah derdi neydi acaba? Bütün üşütükler de beni bulmasa olmazdı!

Pastaneye yetiştiğimde, kapısının açık olması beni memnun etmişti. Söyler, hızla diğer vapura yetişirdim. Bahçedeki masaların arasından geçtim ve açık kapıdan içeri girdim. Etrafta kimse yoktu. Ortama sessizlik hâkimdi.

"Kimse yok mu?" diye seslendim, bir yandan gözlerimi etrafta gezdirirken. Sessizlik devam edince, bir kez daha seslendim. O sırada kırılan bir cam sesiyle, bakışlarım mutfak kapısına döndü. İçeride biri varsa, neden hiç sesi çıkmamıştı?

Mutfağa doğru birkaç adım attım. Girip girmemekte kararsız kalınca, bakışlarımı pastanenin giriş kapısına çevirdim. Ne gelen biri vardı ne de farklı bir hareket...

Ani bir kararla mutfak kapısına döndüm ve kapıyı hızla açtım. Kapının hemen ardında kırılmış bir bardağın cam parçaları ve yere dökülmüş süt vardı. Yerdeki süte karışmış birkaç kan damlası...

Ve eline büyük bir cam batmış... Esma...

Esma... Aradığım kaçağım...

Oydu!

Aylardır beni peşinden sürükleyen kaçağım! Bana sormayı tercih etmeyip Zeynep'in yazdığı üç satıra inanan keçi! Yüreğimi paramparça edecek şekilde, gözlerinden inci taneler dökülen kadın!

Hayal olup olmadığını anlamak için gözlerimi hızla kapadım ve açtım. Hâlâ yerde, yaralı elinin acısıyla ağlıyordu. Yüreğimin yarısını bulmuştum!

Yaralı eli?

Eline cam batmıştı!

O cam gelip, benim kalbime batsaydı ya!

"E-Esma..." Gözlerimin kararmaya başladığını hissederek, hızla eğildim ona doğru. Yaralanan elini ellerimin arasına aldığımda, bakışlarım gözlerini bulmuştu. İnci taneleri hızlanmıştı. "Ağlama... Ben yanındayım."

Derin bir nefes aldım ve belinden kavrayarak, onu oturduğu yerden kaldırdım. Nefesini boynumda hissedince, bakışlarım direkt yüzünü buldu. Ağlamamak için direniyordu ama çocuk gibi de ağlayası vardı.

Onu yavaşça pastanenin ön kısmına getirip bir sandalyeye oturttum. Şaşkınlıktan, gözlerimi ondan alamıyordum. O, gerçekti. Bakışlarım yine yaralı elini bulunca, telaşla müdahale edecek bir şeyler aradım.

Kasa kısmında ilk çekmeceyi açtım ve karıştırmaya başladım. Bir şey bulamayınca ikinci çekmeceyi açtım. Elime bir cımbız geçtiğinde, hızla döndüm ve önüne çöktüm. Yanımızdaki masanın üzerindeki peçeteyi de aldım ve bakışlarımı onun gözlerine diktim.

"Canın biraz acıyacak ama camı çıkarmam lazım."

Cımbızla camı kavradım ve bir anda çıkardım. Ağzından dökülen acı inlemeyle, bakışlarımı yüzüne kaldırdım.

O ise elinden geldiğince, bakışlarını benden uzak tutuyordu. Ama neden?

Peçeteyi eline bastırdım ve ayaklandım. Onu birden kucağıma alınca, ne olduğunu şaşırdı ama ben onun şaşkınlığına aldırmadan pastaneden çıktım. Onu eve götürüp, düzgün bir şekilde elini temizleyip sarmalıydım.

Kucağımdayken, arada acıyla inliyordu. Canı çok yanıyordu. Canım çok yanıyordu.

Eve girdiğim gibi bakışlarım Nurhan'ı aradı ama yoktu. Hiç kimse yoktu ortalarda... En lazım oldukları zamanda yok olurlardı zaten!

Esma'yı benim odama çıkardım ve yatağıma hafifçe oturttum. Yaralı elini ellerimin arasına aldığımda, bakışlarımız kesişmişti. İlk kez bu kadar uzun bakmıştı. Elimle yanağını hafifçe okşayıp gülümsedim.

"Ben şimdi elin için bir şeyler getireceğim. Bir yere kımıldama, tamam mı?"

Ödüm kopuyordu, bir anda yok olacak diye... Onu odada bırakıp gitmek istemiyordum ama elini hemen temizleyip sarmalıydım. Gönülsüzce odadan çıktım ve hızla mutfağa gidip ecza dolabından gerekli şeyleri aldım. Odaya geri girdiğimde, onu bıraktığım yerde bulmanın rahatlığı vardı içimde. Kaybolmamıştı.

Hızla yatakta karşısına oturdum ve yaralı elini kavradım. Sardığım peçeteyi çıkarıp, canını yakmamaya çalışarak temizledim. Temizlerken yarasının sızladığını hissediyordum ve hafifçe nefesimi üflüyordum. Biraz olsun rahatlıyordu.

Sargı beziyle elini sardıktan sonra, avuç içine bir öpücük bıraktım. Sargı bezi olsa da arada, yarasına iyi geleceğini biliyordum. Ben ona iyi gelirdim. İyileşirdi benimle...

Doğrulup yüzüne baktığımda, elini bırakmamıştım. Gözünden düşen her bir damla, içimi yakıyordu. Niye bu

kadar çok ağlıyordu? Oysa mutlu olması gerekmez miydi? Ben vardım yanında, ben!

"Buldum seni... Her şey bitti."

Elini bir anda çektiğinde, ne olduğunu anlamamıştım ama boynuma sarılan kollarıyla içime derin bir huzur yayıldı. Sanki biraz daha çıkmasaydı karşıma, ölecektim.

Kollarımla belini sararken, onu kendime iyice yaklaştırdım. O çok özlediğim kokusunu, içime uzun uzun çektim. Bütün hasreti bitirir gibi...

"Beni kokundan mahrum ettiğin için sana ceza vereceğim."

Biraz uzaklaştı ve mahcup bir şekilde yüzüme baktı. Önüne düşen bir tutam saçını, elimle arkaya ittim ve o an şaşkınlıkla kalakaldım. Ne yapmıştı saçına?

"Saçlarını nasıl kesersin, Esma?" Sinirle sorduğum soruyla yüzünü daha çok astı. Önünde duran perçemleri onu tatlı kılsa da ben uzun saçlarına âşıktım.

Kollarını çekinerek boynumdan çözüp aramıza küçük bir boşluk açtı. Ben ise o boşluğu kabul etmeyerek, onu yine kendime çektim. Annem ve Nurhan'dan anladığım bir şey varsa, o da saçlarını hep kocalarıyla kavga ettikleri zaman kestikleriydi.

"Benim yüzümden mi kestin saçlarını?" diye sorduğumda, başıyla onayladı. "Aferin! Çok iyi yapmışsın!"

Dudaklarını büktüğünde, tekrar ağlamasından korktum ve gülümseyerek burnuna küçük bir öpücük kondurdum. Yüzü utangaç bir hâl aldığında, doğru yolda olduğumu anlamıştım. Neşelenmesi için elimden geleni yapacaktım.

"Cezanız ikiye katlandı, Esma Hanım. Ve ilk cezan..." diye fısıldayıp, yanağını avuç içime hapsettim. Yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda, titreyen nefesini hissediyorum.

Kolları yeniden boynumdaki yerini alırken, teslim olmaya çoktan gönüllüydü.

Gülümseyerek, dudağının kenarına hafifçe dokundurdum dudaklarımı. Öpmek değildi yaptığım, tenine olan özlemimi gidermekti sakince. Bir kez daha eğildim ve küçük bir buse kondurdum dudaklarının yarısına. Gözleri kapanmıştı.

Ruhumu alabilirdi bu kadın...

Bu kez gerçekten öpmek için uzandım dudaklarına ama...

"Abi!" diyerek, odayı inleten Nurhan olmasaydı! "Neler oluyor burada?"

Esma, korkuyla benden uzaklaşıp, yatağın en uç noktasına kaçmıştı. Bu haline gülebilirdim ama tabii Nurhan'a sinirli olmasaydım. Bu kız benim katilim olacaktı! Neden kocasını hayatından bezdirmiyordu da şansını bende deniyordu?

"Esma'yı buldum." Kısa ve net cevabımla, bakışlarını Esma'ya çevirmişti.

İşaret parmağıyla onu gösterip, şaşkınca sordu. "Bu kız... Esma mı?"

Şaşkınlığına anlam verememiştim. "Evet, Esma."

"Nurhan, neler oluyor?" diye odaya giren Cevad'la, gözlerim istemsizce devrildi. Doluşun odaya, doluşun! Ben daha görmeden, siz görün kızı!

"Aylardır aradığımız Esma, bulundu!" Nurhan'ın alaycı tavrıyla, Cevad şaşkın bakışlarını Esma'ya dikti.

"Esma? Bu kız, Esma? Bizim kaçak kız!"

"Evet, bu kaçak kız Esma! Benim Esma'm! Tamam, şaşırmakta haklısınız ama abartmayın!" Sinirlerime hâkim olmaya çalışırken, uykulu gözlerle bu kez odaya Fırat daldı.

"Bu kız kim?"

Al bir tane daha manyak! Ne zaman çıkacaklar acaba odadan?

"Esma!" diye bir anda cevap verdi Nurhan ve Cevad. Fırat ise şaşkınca gözlerini açtı.

"Şehir efsanesi haline gelen kız, sonunda bulundu ha! Harbiden gerçekmiş! Ben artık hayal ürünü olduğuna inanmaya başlamıştım oysa..."

Bakışlarım Esma'ya döndüğünde, korkarak benim manyak kardeşlerime bakıyordu. Haklıydı kız... Bunca manyağı bir arada daha önce hiç görmemiştir kesin.

"Şaşkınlık süreniz bittiyse, odamdan çıkın. Sizi daha sonra onunla tanıştırırım." Biraz bekledim ama kimsede hareket yoktu. Bu kez bağırdım. "Çıkın!"

Bir anda kendilerine gelip, odadan hızla çıktılar ve kapıyı kapattılar. Esma'ya döndüğümde, korku dolu bakışları bendeydi.

"Korkmana gerek yok. Bazen bağırmadan anlamıyorlar."

Yerimden kalktım ve ona doğru yaklaşıp, oturdum. Yüzündeki tedirginlik, elle tutulur cinstendi. Onu rahatlatmak için gülümsedim ve ceketimin cebindeki yazmasını çıkardım. Gözleri anında parlarken, ben sitemle konuştum.

"Saçlarının kokusu kayboldu ve bunun cezası daha ağır olacak!" Eline baktım ve kaşlarımı çattım. "Elin yaralı olmasaydı, bir şeyler yazardın bana."

Yüzü asıktı. Bakışlarını yere eğdi ve eline bakmaya başladı. Uzunca bir süre onunla öylece oturduk. Çok sorum vardı ama alacağım bir cevap olmayacaktı. Ne işi vardı burada? Ne zaman gelmişti? Bunca zaman neredeydi? Cevaplar için elinin iyileşmesini bekleyecektim mecburen.

O boşluğa dalmışken, ben yeniden belini sardım. Hafifçe yüzüne doğru eğilirken, o da geriye doğru eğildi. Başı yastığa değince, titremeye başlamıştı. İçimdeki yaramaz çocuk, onunla biraz uğraşmak isterdi ama içeride üç tane meraklı vardı. Önce onları halletmem gerekiyordu.

Uzanıp alnına uzun bir öpücük kondurdum. Burnumu burnuna sürterken, nefesimin nefesine karışması için elimden geleni yaptım.

"Burada kal ve asla kımıldama!"

Kaskatı kesilen bedeninden uzaklaşınca, derin bir nefes savurdu. Gülümseyerek odadan çıkmaya niyetlendiğimde, arkama dönüp bakma gafletinde bulundum. Yatağımda uzanan ve oraya oldukça yakışan bir Esma, işimi hiç ama hiç kolaylaştırmıyordu.

Odadan güç bela çıktığımda, salona hızla ilerledim yoksa geri dönmem kaçınılmazdı. Bakışlarım merdivende, aklımda geri dönme düşüncesi ve kulaklarıma dolan Fırat'ın sesi...

"Abi..." Bakışlarımı ona çevirdiğimde, ayaklanmıştı. "Kızın elinde sargı vardı. Bakmamı ister misin?"

"Gerek yok, ben hallettim. Hem ufak bir kesik... Aslında, ben başka bir şey diyecektim sana."

"Tabii, söyle abi."

"Bu akşamki kız isteme merasimine katılmazsam gönlün kalır mı?"

Fırat, yüzünü olabildiğince astı. "Abi, biliyorsun durumu. İstemiyorum zaten ve bir de sen olmazsan..."

Elimi omzuna koyup, hafifçe sıktım. "Biliyorum ne vaziyette olduğunu ama Esma'yı daha ilk günden öyle bir ortama sokamam. Daha birbirimizi yeniden görmeye alışamamışken, etrafımda yabancı sesler istemiyorum."

"Erteleriz isteme meselesini abi... Ben Merve'yle konuşurum."

"Tamam ama sanma ki öyle aylar sürecek. Hemen yarın akşam yapılacak o isteme!"

Fırat, hayal kırıklığıyla baktı yüzüme. "Abi..."

"Fırat, Faik Başsavcı'ma söz verdik bir kere... Hafta sonu olacak bu nişan, başka çaresi yok. Bunu kabullensen iyi edersin."

"Esma, yarın bize katılabilir mi?" diye soran Nurhan'a döndüm.

"Evet, toparlarız kendimizi. Hem yanında ben olunca bir sıkıntı çıkmaz."

Nurhan, kararsızlıkla baktı yüzüme.

"Abi, Esma konuşamıyordu değil mi?" diye sorunca, anlamayarak baktım yüzüne. En iyi bildiği şeyi sorması, beni şaşırtmıştı. Uygun bulmadılar mı acaba?

"Niye soruyorsun Nurhan?"

"Hiç... Öylesine..."

Sinirlenmiştim. "Konuşamadığı için uygun bulmuyor musun?"

"Olur mu öyle şey? Ben öyle bir insan mıyım abi? Sadece..." deyip, durdu ve başını yere eğdi. Cevad ise onun gibi huzursuzdu.

"Bir sıkıntınız mı var?"

Cevad, kalktı ve karşıma geçti.

"Yok, hadi sen Esma'nın yanına dön. Birbirinize anlatacak şeyleriniz vardır. Ben de diğerlerini arayıp, müjdeli haberi vereyim."

"Peki, öyle olsun bakalım."

Odaya geri döndüğümde, Esma sırtını kapıya dönmüş ve yatakta uzanmaya devam ederek pencereden gökyüzünü izlemeye koyulmuştu. Yatağın diğer tarafına geçip, gökyüzüyle arasına girdim.

Yorgunca kendimi yatağa bırakıp, ona döndüm. Bakışları soru doluydu. Kararsızlık ve tedirginlik doluydu. Dayımdan mı çekiniyordu acaba?

Ama her şeyi unutup, bugünümü ona ayırmaya karar verdim. Ne olursa olsun, bugün her şeyi unutacaktım ve onunla huzurlu bir kavuşma yaşayacaktım.

Yatakta biraz ona yaklaştım ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Aramızda kalan santimleri aşıp, nefesini hissettim. O da benim gibi her şeyi bir süreliğine unutmak ister gibi sağlam elini yanağıma koydu ve başparmağını hafifçe gezindirdi. Elimi, elinin üzerine koyup fısıldadım.

"Affettim... Çünkü tam zamanında geldin."

"SENDEN VAZGEÇTİM"

ESMA

Dudaklarım, dudaklarının kıyısında dolandı. Sağlam elimin başparmağı, yeni tıraş olduğu belli olan yanağında gezindi. Gözlerim ise aylardır hasret kaldığı sureti izledi.

Belime doladığı kolundan az buçuk firar edip, dirseğimin üzerine yükseldim. Aylardır uyku uyumuyormuş gibi bir anda uyuyakalmıştı. Tabii beni sarıp sarmalayıp meskenine aldıktan sonra...

Kalkmak için birkaç kez hamle yaptım ama her seferinde engelledi. Engelledikten sonra da belimi kıracak kadar sıkıca sarıldı. Nefes alamaz olmuştum bir ara ama daha sonra gevşeyen kollarıyla rahatladım. Ben de fırsat bu fırsat deyip, hafifçe doğruldum ve onunla uğraşmaya başladım.

Yaramaz, küçük çocuk tarafım can bulmuştu birden...

İlk başta kaşlarını çatıyordu uğraştığım için ama sonra dudakları tebessüm eder bir hâl alıyordu. Uyanıktı, bilirdim ama gözlerini açmadığından ses etmezdim. O da halinden memnundu besbelli...

Boynuma değen nefesini göz ardı etmeye çalışarak, dudaklarının kıyısına bir öpücük daha eklemek istedim lâkin bir anda hainlik

edip, yüzünü bana doğru çevirdi. Varlığıyla yokluğu belli olmayan öpücükten sonra kendimi geri çektim. Gülerek gözlerini açtığında, yüzümü asmıştım. Resmen eğleniyordu halimle...

"Kızdın mı?" diye sordu, sesinde hâlâ alay saklayarak. Böylelikle sinirim iki katına çıkmıştı. Onun uyanık olduğunu biliyordum elbette ama bana onu sevmem için süre tanımalıydı. Onun gözlerine bakarak, olmazdı.

"Dayanamadım sen usul usul öperken, ne yapabilirim?"

Yerinden doğruldu ve bana yaklaştı. Ben ise yatağın en ucuna doğru kaçtım ama kaçışım, onun kolumdan tutup kendine doğru çekmesiyle son buldu. Başımı yastığa bıraktığımda, üzerime doğru eğildi.

Burnunu burnuma hafifçe sürttü ve dudaklarını yanağımda gezindirdi. Güçlükle yutkunduğumda, dudakları dudaklarımın kıyısında dolanıyordu. Onun yaptığını yapıp, yüzümü ona dönmek istiyordum ama yapmamalıydım. Çünkü o da bunu istiyordu. İstediğini vermeyecektim ona!

"Direnme... Baş edemezsin."

Çok biliyordu!

Yüzümü hızla diğer tarafa çevirdiğimde, boğuk bir gülüş peyda oldu saçlarımın arasında... Çok sinir bozucu olmuştu bu adam!

"Keçi... Senin bu inadını kırmamız gerekiyor ama nasıl?"

Sinirle yüzümü ona çevirdiğimde, ağzımı açar gibi oldum ama gerisin geri kapattım. Onunla konuşmaya gücüm yoktu. Nedenlerini ve nasıllarını anlatmaya da... Sadece huzurlu birkaç saat geçirmek istiyordum. Doğrular veyahut yanlışlar olmadan!

"Aklından neler geçiyor acaba?" diye kendi kendine mırıldandığında, bakışlarımı gözlerine diktim. Sorgulayıcı bir tarafı vardı. Merak ediyordu haklı olarak...

"O mektup... Baştan sona yanlıştı. Evet, yazılan olaylar gerçekti ama sana anlatılış biçimi yanlıştı. Hepsini sana açıklayacağım ve sen bana inanacaksın."

Bakışlarımı ondan çekip tavana sabitledim. Yazılanların yanlış olduğunu biliyordum elbette ama o bunu bilmiyordu. Haliyle suçluluk duyuyordu ve kendini açıklamaya çalışıyordu. Tüm bunları bildiğimi öğrendiğinde, hatta öğrendikten sonra ona gelmediğimi anladığında, bana çok kızacaktı.

Şu an açıklamak için kıvrandığı tüm şeylerin doğrusunu biliyordum ama ondan yine de vazgeçmiştim. Çünkü doğru olan buydu. İkimiz, birbirimize oldukça eğri olan iki doğruyduk. Aşk denen şey, gerçekleri yok edemezdi.

"İnanacaksın değil mi, Esma?"

Gülümsedim ve bakışlarımı ona çevirdim. Başımı aşağı yukarı sallarken, konuştuğumu öğrendiğinde ne yapacağını düşündüm. Onun için de çok kızacaktı. Hatta kırılacaktı. Ve belki de affetmeyecekti beni.

"Biliyordum. Birileri sana doğru olanı anlatsaydı, sen bana gelirdin. Anlatmadılar... Olsun, ben sana her şeyi en başından anlatacağım ve bir daha aramıza kimseyi sokmayacağım. Bu, baban bile olsa!"

Ne kadar çok kırılmış, Murat Bey'e. Alesia, haklı olarak bu konuda bana çok kızıyordu. Fatin'in benim yüzümden dayısıyla arası açılmıştı. Oysa ikisinin de kabahati yoktu bu konuda...

"Neyse, asma yüzünü... Bütün bunları düzeltecek çok zamanımız var. Şimdi bana sadece gülümse, olur mu?"

Zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışırken, elini saçlarımda gezindirdi.

"Aslında saçların fena olmamış. Hatta güzel olmuş bile diyebilirim. Özellikle perçemlerin..." dediğinde, elimle yanağını esir aldım. Alışamamıştım onun sakallı haline ve bu yüzden biraz garipsiyordum haliyle. Elim istemsizce buluyordu yüzünü sürekli...

Bana aitti bu adam... Her şeyiyle...

Nefesime karışan nefesiyle, hafifçe doğruldum ve dudaklarına sabahtan beri bırakmak istediğim öpücüğü bıraktım. Başım yastığa yeniden düştüğünde, hınzırca gülüyordu.

"Direnme, baş edemezsin..." deyip, devamını kulağıma doğru fısıldadı. "...demiştim."

Omzuna sinirle bir tane geçirdiğimde, bileğimi tuttu ve daha çok eğildi üzerime doğru. Gözleri dudaklarıma indiğinde, sabırsızca söylendi.

"Hiçbiri yetmiyor ama... Seni özledim."

İmasını anlayınca, genişçe yutkundum ve geriye doğru çekildim. O ise daha çok üstüme gelmeye başladı. Elim ayağım titremeye başlamışken, kapının tıklanmasıyla, rahatladım ve derin bir nefes savurdum dışarıya doğru.

"Abi, akşam yemeği hazır. Sabahtan beri ikiniz de bir şey yemediniz, açsınızdır." Nurhan ablanın sesiyle, başını göğsüme dayadı ve bıkmışça söylendi. "Nurhan'ın en güzel anları katletme gibi bir yeteneği varmış da benim haberim yokmuş."

Dayanamayıp güldüğümde, çatık kaşlarıyla baktı yüzüme.

"Bir de gülüyor musun?" dediğinde, çoktan kalkıp elini bana uzatmıştı. "Kurtulduğunu sanıyorsan çok yanılıyorsun. Kocaman bir gece var önümüzde!"

Elini tuttuğumda, yaşadığımız onca şeyi yok sayması ve bu ana odaklanması beni mutlu etmişti. Biraz olsun unutmuştuk her şeyi... Ama bu odadan çıktıktan sonra, unuttuklarımızı yeniden hatırlayacaktık ve onun ima ettiği bu geceyi asla yaşamayacaktık.

Odadan çıkmak için beni çektiğinde, yerimden kımıldamadım. Korkuyordum. Duyduklarından sonra vazgeçen o olacaktı. Benim itiraz etmeye hakkım bile olmayacaktı. Biliyordum.

"Esma, hadi..." dediğinde, başını iki yana salladım. Ne olurdu yine o ilçedeki küçük evde olsaydık? Hiçbir şey bilinmemiş olurdu ve biz mutlu kalırdık.

Yanaklarını avuçlarına gizlediğinde, korkuyla baktım yüzüne.

"Biliyorum, çekiniyorsun ama çekineceğin insanlar değil onlar. Senin bundan sonra hep birlikte olacağın ailen... Sakin ol, her şey çok güzel olacak."

"Seni tanıdığımıza çok mutlu olduk, Esma." Cevad abinin ismime olan vurgusunu hissederek, huzursuzlandım. Dakikalardır gerçeği söyleyecekleri anı bekliyordum ama onlar hiçbir şey demiyordu. Aksine beni daha çok mahcup edecek imalarda bulunuyorlardı. Cezalandırıyorlardı besbelli.

Haklıydılar. Yalanlarım ayağıma dolanmıştı ve ben ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Yanımda nefesini duyduğum adamın, nefretle bakan gözleriyle karşılaşmak istemiyordum. Şimdi olmazdı.

"Abla, abimin anlattığı kadar varmış Esma, değil mi?" diye soran Fırat'ın gülümsemesine, zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ancak Nurhan ablanın cümlesiyle, zoraki gülümsemem de yüzümde dondu. "Hatta daha fazlası varmış. Çok daha fazlası..."

Bakışlarım önümde duran ve bir çatal dahi vurmadığım tabağa indi. Sağlam elimin arasına aldığım peçeteyi var gücümle sıkıyordum. Yaşadığım bu gerginlik, beni öldürecek seviyedeydi.

"Abi, Esma'yı bulduğumuza göre evlilik sırası senin! Hadi hayırlı olsun!"

Anlamadığım bir şekilde Fırat'a kızdı, Nurhan abla. "O nişan, bu hafta sonu olacak Fırat! İstediğin kadar debelen ama o nişan olacak! Esma için yarına ertelendi isteme mevzusu, bu yüzden kaçacağını düşünme! Zaten annemler de gelmek üzeredir buraya."

Fırat, elindeki çatalı sinirle tabağına vurup, ayaklandı."Keşke bana da fikrimi sorsaydınız!"

"Seni sevdiğin kızla nişanlıyoruz Fırat, istemediğin biriyle değil!"

"Merve'yi seviyor olmam, onunla hemen yarın nişanlanmak isteyeceğim anlamına gelmiyor abla!"

"Fırat, ablana sesini yükseltme..." diye uyarıda bulundu Fatin. Aralarındaki sıkıntıyı bir türlü anlamamıştım. Aylarca Nurhan abla, Fırat'ın Merve'yi sevdiğini anlatır dururdu. Şimdi niye istemiyordu ki?

"Abi, bari sen anla beni! İstemiyorum! Hecelemem gerekiyorsa, heceleyeyim. İs-te-mi-yo-rum!"

Bu kez araya Cevad abi girdi. "Tamam, sakin ol aslanım. Kimse sana haftaya nikâh kıy demiyor, eğer korkun evlilikse... Ama yok başka bir nedeni varsa söyle, bilelim. Sonuçta kaç yıldır birlikte olduğun bir kız, Merve."

Fırat, ellerini sinirle saçlarından geçirdi ve tekrar yerine oturdu. Gözlerini masadakilere dikti ve net bir şekilde konuştu.

"Bir nedeni yok. Sadece, istemiyorum. Bunu anlayın, yeterli!"

Fırat'ın kafa karışıklığının nedenini bilmesem de bu haline üzülmüştüm. İstemsizce elimi uzatıp, masadaki elini tuttum ve güç verir şekilde sıktım. Bakışları bana döndüğünde tebessüm ettim, karşılığında samimi bir tebessüm aldım.

"Vay be! Beni bir tek, bugün tanıştığım yengem anladı."

Söylediği şeyle gülmeden edemedim. Masada ikimizden başka gülen de yoktu zaten. Hatta sinirleri iyice bozulmuştu hepsinin.

"İyi, anlayışlı yengenle bir çay koyalım biz."

Nurhan ablanın emir telakki ettiğim cümlesi, itiraz istemediğini belirten nitelikteydi. Fatin'e kısa bir şekilde baktığımda, bakışları Nurhan abladaydı. Nurhan abla ise abisinin bakışlarını, isyan ederek bertaraf etti.

"Ne? Esma'yla kız kıza da mı konuşmayalım?"

Yerimden yavaşça kalkarken, Fatin sargılı elimin bileğinden yakaladı. Bakışlarım ona kaydığında huzursuzluğunu görebiliyordum. Aynı durumdaydım.

"Oyalanmayın mutfakta..."

Başımı sallayarak onaylayınca, Nurhan ablanın peşinden mutfağa yürüdüm. Beni neyin beklediğini az çok tahmin edebiliyordum ama mutfağa girdiğimde, Nurhan abla tahminimden sert davranmıştı.

"Yalancının mumu yatsıya kadar yanar, diye bir söz duydun mu hiç?" diye söylendiğinde, mutfağın kapısını kapatıyordu. Kapıyı kapatıp, bana doğru birkaç adım attı. "Senin de mumun söndü, Eftelya."

"Nurhan abla, ben..." diye başladığım cümleyi, yarıda kesti. "Neden abimin yanında da böyle bülbül gibi şakımıyorsun? Oysa aramızda en çok senin sesini duymak isteyen o!"

Bir adım gerilediğimde, belim mutfak tezgâhına yapışmıştı.

"Ona bunca acıyı yaşatmaya, gönlün nasıl el verdi? Aylarca onun mutsuzluğunu sana anlatırken, nasıl umurunda olmadı? O bu kadar perişan bir şekilde seni ararken, sen onun bir adım ötesinde nasıl vurdumduymazca yaşadın? Nasıl?" deyip, alayla güldü. "O kadar emindi ki senin fırsat bulduğun anda ona geleceğinden... Ama sen... Yazık!"

"Ben, o mutlu olsun istedim." Kendimi savunmak değildi niyetim, sadece nedenlerimi söylemekti ama o bunu anlamadı. "Mutlu mu olsun istedin? Seni bu kadar severken, sensiz mutlu mu olacaktı?"

Derin bir nefes aldı ve mutfakta birkaç adım attı.

"Aylardır hepimiz dayıma kızıyorduk, seni sakladığı için... Oysa adam seni içimize bırakmış ve sen istediğin anda kim olduğunu söyleyebilirdin bize. Ama yapmadın. Yalan söylemeyi tercih ettin." Bakışları bir anda beni buldu ve güvensizce sordu. "Sen abimi seviyor musun?"

Dünyadaki her suçlamayı kabul edebilirdim ama sevgimden şüphelenilmesini asla! Ben Fatin'i kendimden bile çok seviyordum. O yüzden ondan vazgeçtim. O yüzden onsuzluğa kendimi alıştırdım. Kim ne derse desin, ben onun için ondan geçtim!

"Abi mi seviyor musun, diye sordum!" Gözümden düşen bir damlayı elimin tersiyle sildim ve güçsüzce cevap verdim. "Anlamayacağınız kadar çok seviyorum."

"O yüzden mi bütün bunları yaptın? Gerçekten anlayacağımız bir şey değil, haklısın! Seven biri bunları reva görmez sevdiğine!"

"Anlamanızı beklemiyorum. Anlamanız için ben olmanız lazım ama değilsiniz."

"Ne hissettiğin umurunda bile değil, sadece hemen içeri girip, bu oyunu bitirmeni istiyorum. İçeri gir ve konuş abimle!"

"Olmaz..." dediğimde, kaşlarını çattı.

"Olmaz mı?"

"Konuşmak için hazır değilim."

"Umurumda bile değil! Tek istediğim, abimin gerçekleri öğrenmesi ve artık hak ettiği gibi mutlu olması! Şimdi sen, hemen şimdi içeri gireceksin ve onunla konuşacaksın!"

Ben cevap veremeden, Cevad abi içerden seslendi. "Nurhan, ne yapıyorsunuz orada? Hadi, gelin artık!"

"Geliyoruz!" diye seslenip, bana döndü Nurhan abla. "Sen söylemezsen, ben söylerim. Karar senin!"

Mutfaktan çıktığı anda, elimle tezgâha yaslandım. Gözlerimden düşmek için bekleyen tüm yaşlar, oluk oluk aktı. Güçlü olmam gerekirken, daha da güçsüzleştim. Konuşmam demek, ondan vazgeçtiğimi ona söylemem demekti. Bunca zaman konuşurken, ondan neden gizlendiğimi ona açıklamam demekti. Ve ben, buna hazır değildim. Hayal kırıklığıyla bakacaktı gözlerime. Güveni yıkılacaktı. İstenmediğini düşünüp, belki nefret edecekti.

Nereden çıkmıştı karşıma? Niye unutmamıştı ki beni?

Bakışlarım bir anda bahçeye açılan kapıya döndüğünde, tek çarem olan şeyi yaptım. Kaçtım!

Bahçeye çıktım ve evin etrafından dönüp sokağa attım kendimi. Birkaç adım atmışken karşımda Fatin'in anne ve babasını buldum. Ortalarında yürüyen Melek, bir anda bana doğru koştu ve boynuma sarıldı.

"Eftelya!" diye coşkuyla söylenip biraz uzaklaştı ve yüzüme baktı. "Eftelya, dayım gelinini bulmuş, biliyor musun? Biz de şimdi gidip onu göreceğiz! Sen de gel..."

Heyecanlı konuşması bir anda durdu ve minik kaşlarını çattı.

"Eftelya, niye ağlıyorsun? Biri mi üzdü seni?"

Başımı iki yana hafifçe salladım ve ayaklanıp hızla yanlarından uzaklaştım. Şaşkın bakışlarını sırtımda hissederken, umursamadan evime doğru koştum. Eve yetiştiğimde kapıya defalarca vurdum. Bir anda kapıyı açan Eleni'yi ittim ve kapıyı telaşla kapattım ardımdan. Sonrası yere çöküp, dakikalarca ağlamaktı...

"Eftelya, sakin ol... Hepsi gesezek..."

"Ben kötü biri değilim, Eleni. Hele ki konu Fatin ise! Ben ona nasıl kötülük ederim? Ben... Ben sadece o mutlu olsun istedim. Kendine yakışan birini alsın hayatına istedim. Ben kendimden vazgeçtim. Onun için kendimden vazgeçtim."

"Biliyorum. Kimse bilmese bile, ben biliyorum. Üzülme, anlayazaktir seni..."

Yerimden kalkıp merdivenlere ulaşmıştım ki kapı kırılırcasına yumruklanmaya başladı. Ardından Fatin'in öfkeli sesi...

"Açın kapıyı! Esma, aç şu kapıyı!"

Korkuyla Eleni'ye baktığımda, oldukça sakindi. "Odana git..."

Yumruklanan kapıyı yok sayıp, merdivenleri çıktım ve merdivenlerin yarısında durup bekledim. Kapıyı görmezken, neler olacağını merak edip dinledim. Eleni, kapıyı açtığında, Fatin'in sesi daha net gelmeye başladı.

"Nerede Esma?"

"Evime girmene izin vermiyorum, Fatin. Kapinin ötesinde durursan, mutlu olurum."

"Tamam, girmeyeceğim. Ama bana Esma'yı çağır, hemen!"

"Eftelya, seni..." diyerek Eleni'nin başladığı cümlesini, hiddetle kesti.

"Onun adı Eftelya değil, Esma! Şimdi ya onu çağırırsın ya da eve girerim!"

Her şeyi öğrenmişti! Benim tüm yalanlarımı öğrenmişti!

Eleni'ye daha fazla bağırmaması için merdivenlerin kapıyı gören tarafına geçtim. Fatin'in öfkeli bakışları beni bulduğunda, sonunda kaçtığım o bakışların esiri olmuştum. Bana doğru attığı bir adım, Eleni'nin önüne geçen koluyla engellendi. Sakin olmaya çalışarak, sesini ayarladı.

"Esma, hadi gel konuşalım." Cevap vermeden, başımı sağa sola salladım. Konuşmadığım için gözlerinde kıvılcımlar yandı. "Esma... Buraya gel..."

Konuşmak istemediğimi anlasın diye kalan merdivenleri hızla çıkıp, odama girdim. Sonrası bağırış çağırıştı. Eleni, ona eve girmemesini söylüyordu ama o benim ismimi haykırıp merdivenleri sabırsızca çıkıyordu. Odamın kapısını kilitlediğim anda, kapı kulpu sinirle aşağı inip kaldırıldı. Kapıya vurulan yumrukla, yerimde sıçradım.

"Aç şu kapıyı, aç! Bir kez de cesur ol! Bir kez de kaçma!" Eleni onu uyardıkça, o duymuyordu ve kapıma vurmaya devam ediyordu. Yatağımın önüne oturup, bağrışlarına kulaklarımı kapatmaya çalıştım. "Herkese cömertçe duyurduğun o sesinle bana 'Vazgeçtim senden' de! 'İstemedim seni' de! Tüm yaşananların bahanen olduğunu söyle bana! Kaçma!"

Daha ne kadar ağlayabilirdim, bilmiyordum. O kapıya vurdukça, ben korkuyla yerimden sıçrıyordum. Onun bu öfkesi, ikimizi de yok edecek kadar güçlüydü.

"Bitirdin beni be!" deyip, güçsüzleşen sesiyle devam etti. "Aylardır suskunluğunun sana verdiği çaresizliğinden korkardım. Bir an evvel bulayım da dili olayım derdim. Oysa sen, bir bana haram etmişsin sesini... Bir bana yasaklamışsın..."

Güçsüz sesine zıt bir yumruk geçirdi kapıya.

"Bitti... Duydun mu, bitti! Ben de senden vazgeçtim! Sen bana gelmedikçe, bundan sonra yoksun artık benim için... İnadını, sakladıklarını ve korkaklığını geride bırakmadan da gelme sakın!"

"ZARAR EDİYOR YÜREĞİM"

FATİN

Sus!

Esma'ya olan aşkını haykıran ve ona gidip sarılmamı buyuran yüreğim, sus! Onlarca bahane üretip, onun da haklı olduğu yanları yüzüme vuran beynim, sus! Acımasız olanın bizler değil de kendisi olduğunu kabul eden hayat, sen de sus!

Siz susun ki, biraz olsun yıkılan gururumu kurtarabileyim. Benden kolaylıkla vazgeçen kadına, bir kez olsun ben de kör, sağır ve dilsiz olabileyim. Bir kez de ben vazgeçebileyim!

Aylarca kendimi anlatmak için zihnimde provasını yaptığım bütün cümleleri yıkmıştı bir anda. Adına 'kavuşma' dedikleri o mutluluk vaat eden zamanı, acımasızca uzatmıştı. Neden?

Bencillikten!

Yine korkmuş ve kaçmıştı. Doğrular gün gibi karşısında dururken, bana bu kadar yakınken ve her şey onun dudaklarının arasından çıkacak tek kelimeye bağlıyken, o susmuştu.

Şimdi susma hakkı bendeydi! Susacaktım. Onun benimle konuşacağı zamana kadar lâl olacaktım. Onun gibi...

Nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde, dilinden sözcükler dökülmüştü ve ben bundan habersizdim. Kim bilir kaç kez dilinden ismim dökülmüştü? Kaç kez mırıldanmıştı.

Öyle hasrettim ki duymaya, susması affedilir şey değildi. Nedenlerinin ve nasıllarının canı cehennemeydi! Ben onun sesini duymak istiyordum. ***Fatin*** deyişini duymak istiyordum!

Ama öncesinde, benden bu kadar kolay vazgeçmenin cezasını çekmesini istiyordum! Beni anlamalı ve ne yaşadığımı hissetmeliydi. Zaten onsuz bir hayat düşünemezken, ayrılık denen saçmalığı uzatacak değildim.

Ona olan öfkem geçmeli ve o hatasını kesinlikle anlamalıydı.

"Abi, iyi misin?"

Nurhan, durduğu kapı girişinden ayrıldı ve karşıma geçip kravatımı düzeltti. Ona cevap vermiyordum çünkü ne cevap vereceğimi bilmiyordum. İyi desen değildim, kötü desen değildim. Bir yanım yıkılmış bir harabeydi, diğer yanım ise bayram sevinci yaşayan bir çocuktu.

Onu bulmuştum ve onu kaybetmiştim.

"Fırat'la evden çıkmadan bir konuşsan mı acaba?" diye düşüncesini belirttiğinde, zihnim kısa süreliğine Esma'dan uzaklaşmıştı.

"Hâlâ inat mı ediyor?"

"Aslında, hayır. Ama kabullenişi o kadar soğuk ki kızması daha iyi gibiydi. Bilemiyorum. Aklını kurcalayan bir şeyler var ama ben ne olduğunu anlayamıyorum."

Komodinden saatimi alıp taktım. "Tamam, şimdi bakarım ben ona."

Nurhan, tam çıkacakken bana döndü. "Bir de... Sana her şeyi anlattığım için bana kızgın mısın?"

Gülümseyerek yanına yaklaştım ve sarı saçlarına tepeden bir öpücük bıraktım. "Dünya yıkılsa, ben sana kızgın olamam. Bunları düşünme ve kendini üzme."

"Abi... Sen mutlu olmayı çok hak ediyorsun. Ama belki de senin kaderin Esma değildir ha... Hem sen döndüğünden beri Belgin, umutla seni bekliyor. Her şeye rağmen senden vazgeçmedi." Derin bir soluk çektim içime ve kardeşimin güzel yüzüne baktım. "Belgin meselesi, ben sürgüne gitmeden önce kapandı ve bir daha açılmayacak. Esma'ya gelince... Ona tepki vermenizi ve dışlamanızı istemiyorum. Bugüne kadar ona nasıl baktıysanız, öyle bakmaya devam edin. Çünkü bu mesele benimle onun arasında... Anlaştık mı?"

Nurhan, memnun olmayarak mırıldandı. "Dediğin gibi olsun, abi."

Odanın kapısına ilerlerken, döndüm ve mavi gözlerine baktım. "Ve bir de... Eğer Esma benim kaderim değilse, dünyada bana yazılmış başka kader yok."

Tebessüm edip hemen yan odaya ilerledim. Kapıyı tıklattım, yanıt gelmeyince, odaya izinsiz bir giriş yaptım. Fırat, yatağının üstünde oturmuş ve başını ellerine dayamış bir şekilde, yere bakıyordu.

Neyin kavgasını yaşıyordu içinde?

"İnsanın hayattaki en büyük şansı nedir?"

Sorduğum soruyla, başını kaldırıp bana baktı. Giydiği siyah takım elbiseyle bambaşka bir Fırat vardı karşımda. Ama yüreği ve neşesi göçmüş bir Fırat...

Küçük alaycı bir gülümsemeden sonra, onu güçlükle duyacağım şekilde mırıldandı.

"En büyük şanssızlığını sormuş olsaydın, birkaç tahminde bulunabilirdim." Kurduğu cümleyle gülümsedim ve geçip yanına oturdum. İkimiz de karşı duvara bakarken, sorumun cevabını kendim yanıtladım.

"Hayattaki en büyük şans, gerçek aşkı bulabilmek! Daha güzel olan ise o aşkla bir ömür geçirebilmek..."

Konuşmak istediğim konunun girizgâhını yaptıktan sonra, bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Sen gerçek aşkı buldun ve onunla bir ömür geçireceksin. Hayatın en büyük şansı avuçlarının içinde ama sen... Neler oluyor sana Fırat?"

"Haklısın abi..." deyip, sustu. Gözleri dolarken, Fırat'ın duygusal bir çocuk oluşu yüreğimi burktu. Çabuk yaşarırdı gözleri ve çabuk ağlardı. Yüreğini acıtan ve kanatan her neyse, bilmeliydim. Bilmeliydim ki, ne yarası varsa sarmalıydım.

Bakışlarını bana çevirdiğinde, hiç tahmin etmediğim bir itirafta bulundu.

"Ben hayatımın gerçek aşkını buldum. Şanslıyım. Ama o şansımı yerle bir eden bir sorun var."

"Ne sorunu?"

"Ben hayatımın aşkıyla bir ömür geçiremeyeceğim."

"Bu ne demek oluyor? Yoksa evlenmeyi istemeyen Merve mi?"

Başını iki yana salladı çaresizce ve sessizce fısıldadı. "Benim hayatımın gerçek aşkı, Merve değil..."

"Ne?"

Oldukça karışan kafamı toparlamaya çalıştım ama nafile! Ne demişti o öyle?

"Merve'yi sevdim, yalan yok. Ama ben hayatımda ilk kez âşık oldum. İlk kez böyle hissettim. Bu yaptığım Merve'ye büyük haksızlık biliyorum ama ben duyguların en büyüğünü Merve'ye hissettiğimi sanmıştım. Oysa anlamı olmayan ve asla anlatamadığım bambaşka bir duygu daha varmış. Ben o duyguyu, yeni tanıdım. Geç tanıdım."

"Kim bu kız?"

Yüzü bir anda hem neşelendi hem de gölgelendi. "Hiç kimse..."

"Hiç kimse?"

"Yani o bana öyle dedi. 'Kimsin?' diye sordum, 'Senin için hiç kimseyim,' dedi."

Durup düşündüm. Yanlış bir şey söyleyip hayatını mahvetmek istemiyordum. En doğru yolu göstermeliydim ona abi olarak ama karışıp kalmıştım. Ne desem yanlış olacak gibiydi. O ise benim halimi anlayarak müdahale etti.

"Abi, kendini kasmana gerek yok. Ben bu akşam Merve'yi isteyeceğim ve iki gün sonra onunla nişanlanacağım. Ne seni ne de ailemi zor durumda bırakmak istemiyorum. Hem..." dedi ve gözlerini yumup, güç bulmaya çalıştı. "Hem bir daha onunla karşılaşacağımı sanmıyorum. Kim bilir, kim? Yaşanmamış saymak, en iyisi..."

"Bunu yapabilecek güce sahip misin?"

"Değilim belki şu an ama mutlaka olacağım. Hadi, annemleri bekletmeyelim."

Yerinden kalkıp kapıya ilerlediğinde, onu durdurdum. "Fırat, iyi düşün! Eğer bugün o isteme olursa ve sen o yüzüğü parmağına takarsan, bir daha dönüşü olmaz. O kız senin karşına bir daha çıksa da bu yoldan dönemezsin."

Uyarıma tek ve net cevabı, "Çıkmayacak," oldu.

Fırat'ın akşam boyunca zoraki gülümsemelerini bir ben fark ediyordum. Diğerlerine göre ise onunla konuşmam işe yaramıştı ve o, evlilik korkusunu yenmişti. Oysa kalbi cayır cayır yanarken, yanındaki kızı üzmemek için elinden geldiğince mutlu görünmeye çalışıyordu. Ailelerin keyifli sohbeti de durumu oldukça sıcak bir hale getiriyordu. Ve ben, aylar sonra ilk kez dayımla aynı cümleye gülebilmiştim. Alesia ise oldukça durgun ve düşünceliydi. Yanımda oturmasını ve herkesin bambaşka konuları konuşmasını fırsat bilip, kulağına eğildim.

"Neyin var?"

Hüzünlü bakışları beni bulunca, bir süre sessizce baktı. "Bir şeyim yok... Sadece yorgunum."

"Neden?"

"Dün gece Eleni aradı, sizin meseleyi haber verdi. Biz de gece tekneyle adaya geldik. Anlayacağın uykusuzum."

"Bahçeye çıkalım mı biraz, açılırsın," dediğimde, bulunduğu ortamdan kurtulmak için hızla onayladı ve ayaklandık. Sessizce bahçeye çıktığımızda, sonu belli olmayan bir konuşma başladı aramızda.

"Beni pastaneye bilerek yolladın."

Söylediğim şeye hüzünle gülümsedi. "İşe yaradı."

"Niye onca zaman anlatmadınız?"

"Esma'nın inadını biliyorsun. İstemiyorum dedi, karşı duramadık. Bir insanı, hele ki hayatı boyunca esaret yaşamış bir insanı, istemediği bir şeye zorlayamazdık. Kalbi kırıktı. Tamir etsin istedik ve sabrettik. Ama onun yarasının boyutu hakkında hiçbir fikrimiz yokmuş."

"Ne demek bu?"

Düştüğü durumdan uyanır gibi doğruldu ve bana gülümsedi. "Esma, sana gelecek. Biraz sabretmen ve kendine hâkim olman gerekiyor. Ve bir daha, asla ona bağırma!"

Sessiz uyarısı netti. Ona bağırdığım için ben de kendimi kötü hissediyordum ama her insanın belli bir sınırı oluyordu ve o sınır ihlâl edildiğinde, istemsiz bir patlama yaşıyordunuz. Ben de o patlamayı yaşadım. Özlemim, gerginliğim ve korkularım içimde büyük bir volkan oluşturmuştu. En son öğrendiklerim ise fitili ateşlemişti.

"Ona bağırmak istemedim. Ama o sustukça, benim bağırasım geliyordu. O kaçtıkça, önümüze diktiği duvarları yıkasım! Onu istemekten yoruldum. Ona direnmekten ve ona rağmen aramızdaki aşkı yıkmamaya çalışmaktan çok yoruldum, Alesia."

"Farkındayım, Fatin. Ama bunun çözümü onu üzmekten geçmiyor. Çünkü o da tahmin edemeyeceğin kadar yaralı. Korkuyor, anlasana! Senin yanına yakışamamaktan, seni eksik bırakmaktan korkuyor. Etrafındaki kendinden emin, eğitimli kadınları gördükçe kendini değersiz gibi hissediyor. İkiniz de o ilçedeki Fatin ve Esma değilsiniz. Esma bunu gördüğü için kaçıyor. Senin dünyandan ürktüğü için..."

"Ama buna gerek yok! Benim onu ne kadar sevdiğimi bilmeli ve böyle saçma ayrıntılara takılmamalı!"

"Sen böyle düşünüyorsun. Çünkü mesleğine âşık bir adamsın. Kültürlüsün ve hayata karşı her daim hazırsın. Yabancı ülkeler gezdin, farklı şehirler tanıdın. Hayatındaki insanlara bir bak! Hangisi Esma'nın düzeyinde? Hiçbiri! Bu yüzden senin için onun korkuları anlamsız geliyor. Her şeyi ben hallederim havasındasın," deyip derin bir nefes savurdu ve devam etti. "Bir de onun tarafından bakalım. Yirmi üç yaşında ve seninle tanışana kadar ilçenin dışına bile çıkmadı. Okula gitmedi ve yıllarca konuşamadı. Teyzesinin onu istemediğini ve fazlalık olduğunu düşündü

her daim. En önemlisi ne biliyor musun? En önemlisi, kendini bir günahın sonucu olarak gördü ve çıkan o yangından sadece kendini mesul tuttu."

Alesia, alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Sonra o, hayatında ilk kez birine kalbini açtı. Ve o kişinin, kendisini kandırdığını sandı. Yaşadığı yıkım o kadar büyüktü ki, yıllarca kin tuttuğu adamı aradı çare olması için. Aylarca onu aldatan kişi hakkında tek bir kelime bile duymak istemedi. Sonra bir gün, dinledi. Dinledi ve hak verdi. İşte o gün, adamın onu aldatmasından daha ağır ve daha aşılmaz bir sorunla karşılaştı. Adam, onun o küçük ilçede gördüğü ve sevdiği adamdan çok başkaydı. Ulaşılmazdı. Sen olsan, bu durumda ne yapardın Fatin?"

Ellerimi ceplerime yerleştirdim ve sıkıntıyla nefes alıp verdim. İşte kaçmaya çalıştığım şeyler, kulaklarımdaydı. Evet, haklıydı ama yine de içimdeki öfkeye mâni olamıyordum.

"Onun yaşadıkları benim yaşadıklarımdan ağır, kabul ediyorum. Ancak biz birlikte olursak her şeyi halledebiliriz. Önümüzdeki tek engel, onun inadı."

"Değil... Tek engel o değil... Ben bunca zaman basit bir kendini küçük görme zannediyordum ama..." dediğinde, sesi Yasemin tarafından bölünmüştü.

"Anne, kalkıyoruz!"

Alesia, içeri geçen Yasemin'den bakışlarını bana çevirdi ve cümlesini yarım bıraktı. "Neyse, sonra konuşuruz."

Yanımdan geçecekken, kolundan tuttum. "Cümleni tamamla."

"Sonra konuşuruz dedim, Fatin."

"Ben de sana cümleni tamamla dedim, Alesia."

Kolunu çekti ve yüzüme baktı. "Zeynep meselesi... Onu hâlâ etrafında tutmanın, ona karşı bir şeyler hissetmenden kaynaklı olduğunu düşünüyor."

"Güzel kıvırmaydı ama geç!"

"Başka bir şey söylemeyecektim."

"Öyle olsun. Sakladığınız şeyi nasıl olsa öğrenirim!"

Faik Başsavcı'mın kızını almakla ilgili Cevad'ın soğuk şakalarını dinledik bir süre ve ayaklandık. Faik Başsavcı'm, yarın Cevad'ı iğrenç şakaları yüzünden açığa almazsa iyiydi!

Herkes faytonlara doluşurken, ben yürümeyi tercih ettim ve ayaklarım beni yüreğimin diğer yarısına götürdü. Eleni'nin evinin önünde pencerelere bakarken, hafifçe soğuyan havadan etkilenmemek için ceketime daha bir sarındım.

Pencerelerde çok hareket yokken, bakışlarım bahçeye kaydı ve yüzüne hasret kaldığımı gördüm. Soğuyan havada, ağaca asılı salıncakta hafifçe sallanıyordu. Aslından sallanmıyor sadece hareket ediyordu. Başını salıncağın ipine dayamış, düşünceleriyle savaşıyordu. Sarmaşıkların arkasından yüzüne baktım gizlice... Daha ne saklıyordu kim bilir? Eliyle yanağını silince, ağladığını anlamıştım.

Yapma! Sen ağlayınca, direncim kalmıyor savaşmak için...

En büyük yeminleri bozasım geliyor o an, tek bir damla gözyaşına. Hatalara sığınıyorum. Güneşi uğurluyorum adını bilmediğim diyarlara ve yağmur yüklü bulutlara kucak açıyorum çaresizce. Zarar ediyor yüreğim.

Güldüren notalar, hüzün saçıyor her bir yanıma. Bilmediğim şarkıları anımsıyorum ama dillendiremiyorum. Her tınısında seni ağırlıyor ve bulmaya çalışıyor bahtsız sevdamı. Ve ben, kaçıyorum.

Sonra kış geliyor sonbahardan önce ve kalbim eşlik ediyor, fırtınayla savrulan önemsiz toz yığınlarına. Savrulduğum her bir diyarda, bir parçamı bırakıyorum. Anlayacağın, yok oluyorum tane tane...

"YAĞMUR TANESİ"

ESMA

"*Keşke ben gelmeseydim, Alesia. Hem ne işim var ki burada benim?*"

Alesia, gözlerini devirdi ve içinden bilmem kaçıncı kez sabır diledi. "Esma, rahatla biraz. Kim sana nasıl bakmak istiyorsa, öyle baksın. Senin çekineceğin veya utanacağın hiçbir şey yok!"

"Ama benim yüzümden huzursuz oluyorlar. Buna hakkım yok."

"Sana alışmak zorundalar. Bunca aydır seni seviyorlardı ve bu, Esma olduğun gerçeğiyle değişmemeli. Ayrıca şu anki huzursuzlukları senin değil, onların problemi." Alesia'nın söylediklerinden sonra bile gülümseyemiyordum. "Hadi ama Esma! Fırat senin halanın oğlu ve sen bu nişanda şık olmak zorundasın."

"Bence de!" deyip, koluma girdi Yasemin. Yüzü haylaz bir ifadeye bürünürken, söyleyeceği şeylere kendimi güçlükle hazırladım. "Ve bir de Fatin abiye kendini affettirmen gerekiyor. Ne kadar güzel olursan, o kadar çabuk direnci kırılır. Tamam, sen zaten çok güzelsin ama bu nişan için dışarıdan bir müdahale de şart ablacım!"

"Yasemin..."

"Sus artık! Yıldım senin inadından ha! Ne söylediysem onu yapacaksın, işte o kadar!"

Yasemin'den bakışlarımı çevirdiğim anda, bana çok da iyi hislerle bakmayan Nurhan ablayla göz göze geldik. Annesi Kıymet Hanım, ne kadar kibar davranmaya özen gösterse de kırgınlığını hissetmiştim. İkisi de benim varlığımdan rahatsızdı ama Merve ve annesi de yanımızda olduğundan, doğal davranmaya çabalıyorlardı. Ben de nişan alışverişi keyiflerini bozmamak için olabildiğince geri planda kalıyordum.

"Elticim, hadi gel sana da güzel bir kıyafet bakalım!" diye coşkuyla söylenen Merve'ye döndüm. Elticim mi?

"Ben ablama o konuda yardımcı olurum Merveciğim, sen bir zahmet kendi işine bak." Yasemin'in sert çıkışıyla, Merve'nin yüzü asıldı.

"Merve, tabii ki elbise konusunda fikrini almak isterim. Yasemin'le ilk kez alışverişe çıktığımız için biraz heyecanlı, bu yüzden sözlerine aldırış etme."

Yasemin, açıklamamdan memnun olmamışçasına bakışlarını başka yere çevirdi. Merve ise yeniden gelen heyecanıyla cevap verdi.

"Sen adadan hiç çıkmamıştın değil mi?"

"Yok, buraya geldiğimden beri sadece birkaç kez adadan ayrıldım."

"O zaman bugünü değerlendirelim. Alışverişten sonra kız kıza gezelim biraz, ne dersiniz?"

"İyi olurdu ama Hasret bekliyor beni adada."

"Hasret, kuzenindi değil mi?"

"Evet"

"Onunla da artık nişanda tanışırız. Ama bir günden bir şey olmaz bence. Hadi Esma, elti elti takılırız işte. Lütfen..."

Kararsızca bakışlarım Yasemin'e döndüğünde, bu durumdan hiç memnun olmadığını anlamak güç değildi. Merve iyi kızdı, neden bu denli uzaktı ona, anlamış değildim.

"Bilemedim ki şimdi..." dediğinde, Merve ısrarcı tavrını sürdürmüştü.

"Bilmeyecek ne var ki? Olur, de işte!"

"İyi, peki..."

Merve, durumdan memnun bir şekilde sırıtırken, Yasemin kolumdan çıkmış ve yanımdan ayrılmıştı. Neden bu kadar tepki verdiğini anlayamamıştım. Sanırım birbirine çok iyi duygular beslemiyorlardı.

Alışveriş devam ederken, Yasemin'in yanına gittim ve bu kez ben sarıldım koluna. Yüzümdeki gülümsemeye bakıp, derince bir ofladı ve bıkkınlıkla söylendi.

"Şöyle gülümseme! Kızamıyorum sana çünkü!"

"Ben de kızma diye gülümsüyorum zaten."

Yasemin, istemsizce güldü ve beni uzun elbiselerin olduğunu bir reyona çekti. "Hadi bakalım Esma Hanım, savcımızın kalbini hoplatacak bir şeyler arayalım."

Elbiselere uzunca baktık ama kimisini Yasemin kimisini de ben beğenmeyince, elimiz boş bir şekilde öylece kalakaldık.

Yasemin'in mini etek takıntısı ve benim usturuplu kıyafet anlayışımla, saatlerce bir arpa boyu yol alamamıştık. En sonunda çaresizce oturup, durumu kabullenmiştim.

"Olsun. Benim zaten ona güzel görünmek gibi bir derdim yok ki. Evdeki kıyafetlerden birini giyer, gelirim."

Yasemin, sinirle soludu. "Senin olmayabilir ama benim, senin ona güzel görünmen gibi bir derdim var! Sen de biraz uyumlu olsan, çoktan harika bir elbise seçmiştik. Özel tasarım kıyafetler hepsi, neyini beğenmiyorsun, anlamıyorum!"

"Çok açıklar!"

"Of! Yok şunun yırtmacı, yok bunun dekoltesi diye diye hepsini eledin."

"Ama sen de benim beğendiklerimi almama izin vermedin."

"Yahu senin beğendiklerin, kadınların cenaze için giydikleri matem kıyafetleri! Yas mı tutacağız yoksa nişana mı katılacağız?"

Yüzüm iyice düşmüştü. "Abartıyorsun."

"Hiç de abartmıyorum, abla! Tam olarak doğruları söylüyorum."

Yasemin'e sırtımı döndüm ve resmen çocuk gibi küstüm. O sırada önümde beliren mavinin açık tonlarında ve diz altında biten şık bir kıyafetle gözlerim yeniden son haddine kadar açılmıştı. Kollarının dantel oluşu, elbiseye daha güzel bir hava katmıştı.

"Bu elbise bence senin zarif bedenin için dikilmiş, Esma." Merve'nin övgü dolu sözlerine mahcupça gülümsedim ve elbiseyi elinden aldım.

"Bu çok güzel Merve, teşekkür ederim."

"Bence hemen denemelisin. Eğer bol gelirse hazır buradayken daraltırlar."

"Tamam, deniyorum hemen." Kıyafeti giydikten sonra kabinden çıktım ve kapıda bekleyen kızlara baktım. "Nasıl oldu?"

"Fatin abinin nefesi kesilecek!" Merve'nin hevesli sesine Yasemin de istemeyerek katıldı.

"Çok şaşırtıcı ama Merve'yle aynı fikirdeyim."

"Bir konuda anlaşalım; benim ona güzel görünmek gibi bir amacım yok. Sadece ilk kez böyle bir kalabalığa karışacağım ve üstümün başımın düzgün olmasını istiyorum."

Kızlar inanmayarak başlarını sallarken, Nurhan abla yanımızda bitti. Bakışları beni boydan boya süzerken, gözleri yüzümde durdu. İçimde baş gösteren gerginliği es geçmeye çalıştım ama çok da başarılı olamadım. Bana yaklaşıp, elini saçlarıma uzattı.

"Saçlarının da bakıma ihtiyacı var. Yasemin, halledersiniz."

"Olur, Nurhan ablacım." Yasemin, gerginlikle gülümsedi ve Nurhan ablanın yanımızdan ayrılmasıyla, en az benim kadar rahat bir nefes aldı. İşin kötü tarafı, bir de saçlar çıkmıştı başıma. Sanki ben nişanlanıyordum!

Fatin'in karşısına çıkma cesaretini gösterebilir miyim diye hesap ederken, etrafımdakiler hiçbir şey olmamış gibi beni resmen onun için hazırlıyordu. Son birkaç gündür benden artık hazzetmeyen Nurhan abla bile!

Bir yanım 'sakın gitme!' diye çığırırken, diğer yanım 'ne olacaksa olsun!' diyordu. Her şeyden yorulan bedenim ve ruhum, ikinci seçeneği daha cazip buluyordu. Artık nereye kadar kaçacaktım ki? Yolun sonuydu.

"Nasıl, beğendin mi?" diye soran Alesia'ya kısa bir bakış attım ve yeniden beni büyüleyen mekâna çevirdim bakışlarımı. Şık ve gösterişli bir pastaneydi.

"Çok güzel bir yer burası!"

"İyice bak da aylarca ne kaçırdığını gör. İsteseydin, çoktan burada pastacı olmuştun." Alesia, gülümseyip kulağıma fısıldadı. "Ama iyi haber, henüz geç kalmış sayılmazsın."

Alesia ve diğerleri pastaneye girerken, aklımda oluşan pastaneyi yerle bir etmiştim. Alesia'nın pastanesini de adadaki gibi sanıyordum ama burası oldukça büyük ve şıktı.

Pastanenin içine adım attığımda, ayaklarımın altındaki kırmızı halı, karşımdaki üç merdiveni de aşarak yukarı tırmanıyordu. Birkaç adımda masaların olduğu bölüme çıktığımda, bir pastane olacak kadar sıcak ve samimiydi. Bunca lüks eşya, samimiyeti öldürmemişti. Alesia gibiydi burası... Hem şık ve zarif hem de sıcak ve samimi...

Herkesin etrafını kapladığı yuvarlak masaya oturduğumda, bakışlarımı diğer yerlerden güçlükle çekmiştim. O sırada Alesia, kulağıma alayla fısıldadı.

"Sanırım aklını çelmeyi başardım."

Güldüm. "Evet, sanırım başardın."

"E sizin nişan ne zaman, Esma?"

Merve'nin annesinin sorusuyla, duraksadım. Herkesin bizim aramızdaki ilişkiyi bilmesi şaşırtıcı değildi ama son olanları bilmemeleri, büyük bir sıkıntıydı. Hoş, bilmeleri de büyük bir sıkıntıydı.

"Önce Fırat ile Merve'nin nişanını atlatalım ve Nurhan hayırlısıyla doğumunu gerçekleştirsin, uzatmadan onların da başını bağlayacağız."

Kıymet Hanım'ın sözleri, mahcup olmama neden olmuştu. Onca şeye rağmen, hâlâ beni hayatlarında istiyordu ve kırgınlığını asla belli etmiyordu. Bakışları yüzüme değdiğinde, tebessüm etmekten başka çıkar yolum kalmamıştı.

"Bence de çok uzatmayın, Kıymet Hanımcığım. Esma, maşallah pek güzel bir kız ve isteyeni, gönül düşüreni çok olur. Hemencecik takın parmaklarına bir yüzük."

"Kaderleri bir yazılmış onların, ondan sebeptir bu rahat halimiz. Birbirinden başkasını gören gözleri yok ki korkup acele edelim. Fatin'i bilirsiniz, kaç zamandır aradı durdu Esma'sını... Esma da yaşadığı zorluklardan sıyrılıp, çıktı karşısına. Şimdi daha kim ayırabilir ki ikisini?"

"Haklısınız. Güzel seviyorlar, Merve'mle Fırat'ım gibi..."

Uzunca muhabbet, onlara yaşattıklarımın mahcubiyetiyle geçti. Ne ses edebildim ne de başımı kaldırıp yüzlerine bakabildim. Onca şeye rağmen, beni bu kadar önemseyen kişilere büyük haksızlıktı yaptığım. Hava hafif kararınca, Merve bir anda ayaklandı.

"Hadi Esma, biz seninle dolanalım biraz."

Bakışlarım dışarıya döndü. "Geç oldu sanki..."

"Saçmalama! Biraz sahilde yürürüz."

El mecbur ayaklandım ve masadakilerden ayrılıp, pastaneden çıktık. Hava bulutluydu ve yağmur yağacak gibiydi. Yasemin, tavır yapmış, gelmemişti. Derdi neydi, çözemiyordum ama ilk fırsatta öğrenecektim.

Merve'yle sahil boyu yürüdük. Bilmediğim bu yerlerden ürküyordum ama Merve'ye de belli etmek istemiyordum. Adadan ikinci kez çıkmıştım ve tüm gezdiğimiz bu yerlerin neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Merve, sakin bir tavırla bazı şeyler anlatıyordu ve ben de sessizce onu dinliyordum. Çoğunlukla kendisi ve Fırat hakkında konuşuyordu ama arada Fatin'e de değiniyordu. Dertlerini anlayabiliyordum. Bizi birleştirme çabalarıydı bunlar ama ben sadece tebessüm edip geçiyordum. Şu anda başka bir duruma cesaretim yoktu.

"Ya Esma, ben bir arkadaşı gördüm caddenin diğer tarafında ve ondan ders notlarını sormam gerekiyor. Beni burada beş dakikacık bekler misin?"

Bakışlarım caddenin diğer tarafına istemsizce kaydığında, havanın kararmış olmasıyla emin olamadım. "Ben de geleyim."

"Hızlı yürüyor biraz, koşturmam gerekecek. Kendini yorma hiç, beş dakikalık işim var."

Merve, cevabımı beklemeden yanımdan ayrıldı ve caddenin diğer tarafına geçip, ilk sokağa girdi. Gözden kaybolduğunda, bakışlarım yanımdaki sakin denize döndü. Ay ışığının yansımasıyla, insanın ruhunu okşuyordu.

Denize dalmışken, kulağıma sızan birkaç sesle kendime geldim. Bakışlarım sağa kaydığında, alkol aldıkları belli olan üç adam bana doğru yaklaşıyordu. Telaşla Merve'nin girdiği sokağa döndüğümde hiçbir hareketlilik yoktu.

Adamlar beni fark ettiği anda içimde oluşan korkuyla caddeye doğru hızla ilerledim. Caddenin karşı tarafına geçtiğimde, yüzüme değen bir damla yağmurla, bakışlarım gökyüzüne kalkmıştı.

Ardımda hissettiğim seslerle arkama döndüm ve üç adamın, caddenin öte tarafından beni izleyip konuştuklarını gördüm. Telaşla kendimi Merve'nin girdiği sokağa attığımda, birkaç dükkânı aşıp yürümeye devam ettim. Sokaklar birbirine girdikçe ben nerede olduğumu ve nereden döneceğimi hatırlamıyordum. Kaybolmuştum.

Biraz önce hafifçe serpiştiren yağmur, gittikçe hız alıyor ve saçlarımı ıslatıyordu. Sokakların içinde dolandıkça umudum tükeniyordu. Neredeydim ben?

Adım atacak gücüm bile kalmadığında, birkaç öksürük molası verdim. Üşümeye başlamıştım ve yağmur iyiden iyiye hızlanmıştı. Dükkânların olduğu yeri de unutunca etrafta insan kalmamıştı. Bir insana rastlasam, yardım isteyecektim ama sokaklar terk edilmiş gibi bomboştu.

Daha çok yürüyecek halim kalmayınca ve yağmurdan sırılsıklam olunca, kendimi bir apartmanın köşesine attım. Yere çöktüğümde, eteklerime değen yağmur tanelerini umursamayarak ellerimi nefesimle ısıttım.

Fatin kaybolduğumu bilseydi, bulurdu beni. Yaşadığımız tüm kırgınlıkları ve dargınlıkları unutup düşerdi sokaklara. Bulmadan, vazgeçmezdi. Üzerime dökülen her bir yağmur tanesinden korurdu.

"Fatin, bul beni... Lütfen."

"İNADINI SEVDİĞİM"

FATİN

"Sen ne sorumsuz bir insansın ya! Nasıl bırakırsın onu bir başına?"

Yasemin'in öfkesini, Alesia yatıştırmaya çalışıyordu ancak bir fayda sağladığı söylenemezdi. Aksine Yasemin, gittikçe daha da sinirleniyordu.

"Onun yanından sadece beş dakikalığına ayrılmıştım diyorum. Nereden bilebilirdim beni dinlemeyip ortadan kaybolacağını?"

Merve'ye bu kez çıkışan Fırat'tı. "Bilecektin işte Merve. Esma'nın buraları hiç bilmediğini bile bile onu orada yalnız bıraktığın gibi, kaybolabileceğini de düşünecektin."

"Fırat, kız zaten üzgün, gitmeyin daha fazla üzerine. Yasemin sen de..."

Annemin uyarıcı cümlesine ve bakışlarına aldırmayan Yasemin, kendini bir hışım sandalyesine bıraktı ve kendi kendine söylenmeye başladı. Ben ise sabrımın son noktasına gelmiştim. Sandalyeye attığım ceketimi üzerime hızla

geçirdim ve ardıma bakmadan pastaneden çıktım. Onların saçma muhabbetine ayıracak vaktim yoktu. Kapı önünde şemsiyeyle bekleyen Zeki'ye bakmadan yürüdüm.

"Fatin Bey, arabaya binmeyecek misiniz?" Zeki'ye dönüp elindeki şemsiyeyi aldım ve yürümeye devam ettim. Cevap vermeyince, geri döndü. Gittiğini sanmışken, elinde başka bir şemsiyeyle yetişti bana.

"Nereye bakacağız Fatin Bey?"

Minnetle yüzüne bakıp, umutsuzca konuştum. "Bilmiyorum Zeki. Tek bildiğim aşağıdaki sahilde kaybolmuş. Çevre mahallelere ve sokaklara bakalım."

"Abi, bence dağılalım. Daha kolay buluruz."

Fırat'ı ardımda fark etmemle, Yasemin'i fark etmem bir olmuştu. "Fırat haklı..."

"İyi, öyle yapalım o zaman."

Sahilde Merve'nin tarifiyle, Esma'nın kaybolduğu yerde üçlü gruba ayrılmıştık. Ben hemen sahilin karşı caddesine geçip sokaklarda Esma'yı aramaya başlamıştım.

Yağmur bu kadar delice yağmasaydı, işimiz daha kolay olabilirdi. Ve bir de üzerine geceye ulaşan akşam karanlığı, beni iyice zorluyordu. Geçtiğim sokakların boşluğu canımı sıkarken, bir nefes alışıydı duymayı umut ettiğim.

Korkmuştur şimdi...

Aklıma teyzesinin eniştesini öldürdüğü geceki hali gelince boğazım kupkuru oldu. Ruhum taş kesildi. Onun korkması, en son istediğim şeydi. Bulmalıydım onu... İçi daha çok korkuya esir olmadan, bulmalıydım.

"Neredesin Esma'm? Hadi bir ses ver."

Etrafıma bakarken, ardımda bir ses işittim. Varla yok arası, gerçekle yanılgı sanrısı... Ruhumu ilmek ilmek içine

çekti. Büyük bir fırtınanın hortumuna yakalandım ve kayboldum yeryüzünden.

"Fatin..."

Hayatımda belki ilk kez bu kadar dizlerim titremişti. İlk kez bu derece heyecana kapılmıştım. Öyle ki, elimden düşen şemsiyenin değersizliği ve gözlerimden yanağıma süzülen yaşların değeriyle cebelleşiyordum. Yağmur yıkıyordu gözyaşlarımı ama ben hâlâ küçük bir çocuk gibi inatla ağlıyordum.

Bir ses işittim, dünya bambaşka bir manaya büründü. Bir de o sesten ismimi işittim, işte o vakit öldüm.

Ardıma döndüm aradığımı bulmanın sevinciyle. Saçları onu ilk gördüğüm an gibi ıslak, yüzü onu ilk gördüğüm an gibi hüzünlü ve ayakları onu ilk gördüğüm an gibi çıplak.

"Esma..." dedim, devamını düşünmediğim cümleye başlayarak. Sonu olmayan bir cümleyi, koşarak sarılışı kesti. Minnet duydum. Çünkü diyecek tek kelamım kalmamıştı.

Hızla belini sararken, ıslak yüzü boynuma gömülmüştü. Vücudu korkudan mı yoksa benim gibi heyecandan mı titriyordu, bilemedim. Tek bildiğim, deli gibi bir yağmur vardı üzerimize yağan ve bir de sevda vardı vuslata eren.

"Ben çok korktum, beni bulamazsın diye."

Öyle naifti ki sesi, kırılgan bir serçe misali titremişti. Bir insanın her şeyine âşık olunur muydu? Olmuştum. Sesine, yüzüne, yüreğine ve her bir zerresine âşık olmuştum ben bu kadının.

"Öyle bir seçenek yoktu."

"Yine sen geldin." Yüzünü açığa çıkardığında, yalancı bir isyan başlattım.

"Kandırdın beni yine... Bilerek kayboldun."

"Bulamayacağını bilsem, bilerek kaybolurdum."

Kaşlarım çatıldı. "Serçe misali fısıldayan sesini, daha güzel şeyler için tüketmelisin. Mesela adımı söyleyebilirsin."

Yüzü gülümserken, tekrar sarıldı boynuma. Ben ise hâlâ onun sesini gerçekten duydum mu yoksa bir yanılgıya mı düştüm, onu çözmeye çalışıyordum. Gerçek olamayacak kadar güzel bir sesi vardı ve o bunu benden saklamıştı.

"Ayakkabıların nerede?"

"Bilmiyorum. Çok acıtınca çıkardım."

"Abi, bulmuşsun Esma'yı!" diyen Fırat'ın sesiyle, hızla ayrıldı benden. Yüzündeki şaşkınlık ve heyecanla, gözlerini Fırat'a dikti. Utanmıştı besbelli.

"Buldum. Onunla birlikte sesini de buldum."

"Konuştu mu?" diye şaşkınca sordu Fırat ve devam etti. "Esma, konuş lütfen, ben de duyayım sesini. Bir ben kaldım bak! Hadi be yenge!"

Esma'nın bakışları beni bulunca, kaşlarımı yukarı kaldırdım ve konuşmamasını istedim. O da benim istediğime uyup, ağzını bile açmadı. Fırat tabii bu duruma beklemeden isyan etti.

"Çok hainsiniz!"

"Ya onu bırakın da şu yağmur hepimizi zatürre edip öteki tarafa yollamadan pastaneye dönelim. Gel abla şemsiyemin altına." Yasemin'in kolundan çekiştirdiği Esma'yı, diğer kolundan yakalayıp kendime çektim.

"Sen şöyle pastaneye doğru ilerle Yasemin. Büyüklerinin konuşacağı meseleler var, yaşın tutmuyor."

Yasemin, sinirle ayağını yere vurunca, Fırat onu kolunun altına aldı ve gerisin geri dönüp uzaklaştılar. Tabii Yasemin'i sinir etmeden de duramadı bizim serseri.

"Bak Yasemin, büyükler senin anlamayacağın mevzular konuşuyor. Yani öyle zırt pırt bitme her yerde... Neme lazım, duyduklarından etkilenip travma yaşarsın."

"Öldürürüm seni Fırat!"

Onlara gülerek, yerden şemsiyemi aldım ve içine biriken suları silkeleyip, Esma ile üzerimize tuttum.

"Ayakkabısız yürüyebilecek misin?" diye sorduğumda, rahatça başını salladı. Yürürdü tabii...

"Biraz daha yaklaş, yağmurun şanına yakışır romantik bir an olsun." Kolumun altına giren ve kollarını bana saran Esma'nın, ıslak saçlarına bir öpücük bıraktım. "İnadını bıraktın mı?"

"İnat değildi ki onlar."

"Neydi peki, inadını sevdiğim?"

"İnat değildi dedim ama!" O konuştukça, içim içime sığmıyordu.

"Nazdı diyelim o vakit."

"Naz da değildi, Fatin!"

Durup, ona doğru döndüm. Boştaki elim yanağını hafifçe okşadı.

"Esma'm... Sen böyle serçe gibi konuşuyorsun ya, beni bundan mahrum etmenin sebebi her neyse umurumda bile değil! Tek istediğim, bir daha asla susmaman."

"Susmam. Bir daha hiç susmam, Fatin."

Soğuktan morarmaya başlamış dudaklarına tam eğildim ki katil olmama sebep olacak o ses yankılandı aramızda.

"Fatin Bey, Esma Hanım'ı bulmuşsunuz. Gözünüz aydın, efendim." Esma'dan uzaklaşıp, Zeki'ye baktım.

"Aymadı sayende Zeki."

"Anlamadım, Fatin Bey."

"Bir an önce pastaneye git ve sıcak bir şeyler hazırlamalarını söyle, Zeki. Bunu anla yeter şimdilik."

Zeki, hızla pastaneye ilerlerken, ben de önümüzdeki kalan birkaç sokağı hesap ediyordum. Yukarı sokaklardan geçip, yolu uzatsa mıydım?

"Fatin..." diyen serçe seslime döndüm. "Ben çok üşüdüm. Biz de biraz hızlansak mı?"

Ama olmadı ki böyle! Ben yol uzatmanın hesabını yaparken, sen hızlı olalım diyorsun. Daha dudaklarının kıyısına ulaşamamışken, beni kıyamet kalabalığına sokmaya çalışıyorsun.

"Tamam, hızlanalım."

Koluma girip, kalan sokakları hızla geçtik. Onun saatlerdir yağmur altında oluşuydu beni ikna eden yoksa hiçbir kuvvet beni o pastaneye getirtemezdi.

Pastanenin içine girdiğimiz gibi, Esma kollarımdan alınmıştı. Biliyordum ben başıma gelecek olanı! Artık serçe seslimin yüzünü gören cennetlikti.

"Abi, Alesia'nın pastanesinde çorba içiyoruz. Başımıza taş yağsa, daha inandırıcı gelirdi."

Fırat'a hak vermeden edemedim. "Haklısın. Şu pastanede çorba da içtim ya, artık her şey mümkün."

"Ama çok güzel olmuş çorba, Fatin Bey. Kıymet Hanım, bu işte bir numara."

Zeki'ye gülümseyip, bakışlarımı annemlerin tarafına çevirdim. Annem elinde bir kaşık, Esma'ya çorba içirmeye çalışıyordu. Esma ise mahcupça kaşığı almaya çalışırken, izin verilmemesinden utanarak ağzını aralıyordu. Bakışları bir an beni bulunca, elini heyecanla masaya attı ve çorba kâsesini üzerine devirdi. Yandı!

"Esma!" diye haykırıp, yerimden kalktım. Gülmekle endişelenmek arasında gidip geliyordum. Yanına ulaştığımda, elbisesi komple çorba olmuştu. "İyi misin? Çok yandın mı? Zeki, arabayı hazırla hastaneye gidiyoruz."

Esma, elimi tutunca ona döndüm. Yüzünde rahatlatıcı bir gülümseme vardı.

"İyiyim ben... O kadar sıcak değildi."

"Emin misin?" der demez, yine elini elimden koparmıştı, mutluluğa kastı olan insan topluluğu!

"Sen gidip çorbanı içsene, Fatin!"

"Kaynanalık yapıyorsun şu anda, Alesia. Senin gibi birine hiç yakışmıyor."

"Ben onu bunu bilmem, bu kız hâlâ istenmedi ve hâlâ sadece benim kızım! Yani sen, dış kapının dış mandalısın!"

"Mandal olduk şimdi de... Esma, yürü gidiyoruz."

Esma, sandalyedeki kabanına uzanmışken, Yasemin engelledi ve gözlerini kısarak bana baktı. "Pardon da nereye gayri resmi enişte cim?"

"Eve Yasemin! Hani şu çatısı olan!"

"İhh! Sen bizim kızımızı nikâhsız nikâhsız evine mi götüreceksin? Çok ayıp!"

Yasemin'e tam çıkışacaktım ki, annem de birliğe katılmıştı. "Yasemin haklı oğlum, uygun düşmez."

"Anne..." dediğimde, ses tonum sinirden kaymıştı. Boğazımı temizleyip, sakince konuşmaya çalıştım. "Anneciğim, ben uygun düşürürüm, siz bir zahmet karışmayın."

"Katiyen olmaz abi! Hiç münasip değil..." diyen Nurhan'ı, kötü bakışlarımla susturdum.

Bakışlarım Esma'ya kaydığında, elindeki kabanını yeniden sandalyesine astı ve bana döndü. "Nurhan Abla ile Kıymet Hanım haklı..."

"Esma'm, bari sen yapma... Hadi gel, gidelim."

"Fatin, olmaz."

Al işte, aklına girdiler kızın! Hepsinin benim mutluluğuma kastı vardı, artık net bir şekilde anlamıştım. Hadi onlar mutluluk düşmanı, benim serçe seslime ne oluyordu?

"Savcı Bey, bence siz gidip güzel bir uyku çekin. Zira yarın kardeşinizin nişanı var ve bütün gün ayakta olacaksınız. Nişandan sonra Nurhan'ın doğumunu da atlatalım, münasip bir vakitte kahvemizi içmeye gelirsiniz."

"Sen ne uyuz bir kaynana oldun öyle, Alesia. Kaç yıllık dostum olduğunu bilmesem, bana bayağı bilendiğini düşüneceğim."

Alesia, hınzırca sırıttı. "Fatinciğim, iyi günlerinde olduğunu söylememe izin ver. Çünkü sonrası daha meşakkatli olacak."

"Ya Sabır! Şimdi siz Esma'yı bana vermiyor musunuz?"

Kadınlar heyeti, toptan başını sağa sola salladı. Evet, alamayacaktım Esma'yı ellerinden. Aralarında çatlak bir ses çıksa işim daha kolay olurdu ancak bunların hepsi birlik içindeydi.

"Peki, öyle olsun madem."

Fırat'la toparlanıp çıkarken, annemler de bizimle gelmek için ayaklandı. Alesia da pastaneyi son kez kontrol ettiğinde, dayım onları almak için pastaneye gelmişti. Onlar toparlanırken, fırsattan istifade dayımın yanına yanaştım.

"Dayı, şu dava işini konuşalım mı?" Dayım, üzerini sabah alınan kıyafetlerden biriyle değiştirmiş olan Esma'ya kısa bir bakış atıp, bana döndü.

"Geçen gün de söyledim Fatin, ne zaman istersen açabilirsin. Ancak baban açısından, Nurhan'ın doğumunu

atlatmasını beklesek daha iyi olacak. Sonuçta bu olayı nasıl karşılayacaklarını bilmiyoruz."

"Haklısın, ben de öyle düşünmüştüm." İçim huzursuzdu. "Bunu yapmam gerekiyor dayı, beni anlıyorsun değil mi?"

Esma'nın bakışları bize dönünce, dayımın yüzü güldü ve Esma da ona tebessümle karşılık verdi. Ben fark etmemişim ama onlar baba-kız olmak için çabalıyorlardı. İçimin huzursuzluğu, giderek artmıştı.

"Esma'yla aranızı düzeltmişsiniz," diye mırıldandığında, kararsızca karşılık verdim.

"Henüz değil..."

"Bu ne demek şimdi?"

"Sakladığı başka şeyler var. Onları hiçbir zorlama olmadan ve bana güvenerek anlatmasını istiyorum."

Dayımın kaşları çatıldı. "Başka ne saklıyor olabilir ki? Bence kuruntu yapıyorsun."

"Ne olduğuna dair bir fikrim yok ama bir şeyler sakladığına eminim. Bu arada, şu dava meselesini açıklamadan önce..." deyip, duraksadım. Sandığım kadar kolay değilmiş. Biraz önceki rahatlığım gitmiş yerine sanki dayım değil de başka biriyle konuşacakmışım gibi bir gerginlik gelmişti.

"Önce?"

Dayımın uyarısıyla, kuruyan boğazımı temizledim.

"Önce... Iı..." Elimle ensemi gergince sıvazlayıp, Esma'ya baktım. Herkes ayakta durmuş, bizim konuşmamızın bitmesini bekliyordu, Esma ise bir an bile gözlerini bizden ayırmıyordu. Otuz üç yaşındaki şu koca adamı ne hale getirdiğini bilse, kahkahalarla gülerdi.

"Fatin? Sen iyi misin? Bir şey söylemeyeceksen, boşuna bekletmeyelim insanları."

"Dayı... Esma'yı... İstemeye gelsek..." dediğimde, dayımın ufak başlayan kahkahası, pastaneyi inleterek devam etmişti. Ne vardı bu kadar gülecek?

"Bütün sıkıntın bu muydu?"

Dayımın rahat tavrı, beni de rahatlamıştı. "Buydu. Yani güldüğüne göre, sıkıntı yapacak bir durum yok."

Dayımın gülüşü azaldı, biraz daha azaldı ve dudakları ciddi bir hâl aldı.

"Aksine, çok durum var. Sen... Benim... Kızımı... İsteyeceksin." Al işte, bir dayım eksikti.

"Yani... Haliyle."

"Hele şu olaylar bir geçsin, bakarız."

"Neye bakarız?"

"Seni eve kahve içmeye kabul edip etmeyeceğime."

Dayım, yanımdan bir baba edasıyla ayrılırken, ben de içimden sabırlar dileniyordum. İçime dert yaratmasalar, canları sıkılırdı. Esma'yı da vermediler zaten. Hatta bu gidişle verecek gibi de durmuyorlardı.

Gülümsemekten yüzümün kaslarına ağrı girmişti. Nişan kalabalığı, adadaki evin bahçesine yığılmıştı ve herkes olabildiğince ciddi bir havaya bürünmüştü. İki aile de hukukçu olunca, ortaya bu tarz manzaralar çıkabiliyordu.

"Fatin abi..." diye seslenen sese döndüğümde, sanırım günün ilk güzel anını yaşamıştım.

"Orhan! Sen nereden çıktın böyle?"

Orhan'a sarılıp uzaklaştığımda, buradan ayrıldığı zamandan oldukça farklıydı. Suskun ve kendine güveni olmayan çocuk gitmiş, yerine yakışıklı ve özgüvenli genç bir adam gelmişti.

"Kardeşimin nişanı olur da ben kaçırır mıyım? Nerede damat bey?"

"Odasındaydı en son, hazırlanıyordur. Boş ver onu şimdi, sende ne var ne yok?"

"Bildiğin gibi abi, öğrenciyiz hâlâ."

"Fransa'dan dönmeye niyetin yok mu?"

Zoraki bir gülümseme yer edindi yüzünde. "Yok, dönmeyeceğim. Ben temelli orada yaşamaya karar verdim."

"Öyle mi? Hakkında hayırlısı olsun o zaman."

"Sağ ol abi... Neyse ben bizim damat beye bakayım. Nasıl olsa uzun bir vakit buradayım, oturur uzun uzun sohbet ederiz bir ara."

"Tamam, odayı biliyorsun zaten."

Orhan'ın yanımdan ayrılmasıyla, Alesia burnumun dibinde bitti. "Savcı Bey..."

"Buyurunuz, Alesia Hanım."

"Kısasa kısas!" dedi şaşkınlıkla.

"Kaynana olup, işi resmiyete bağlamak isteyen sendin."

"Doğru, hak ettim. Ama kendimi affettirebileceğimi düşünüyorum."

"Nasıl olacakmış o?"

Bilmişçe gülümsedi. "Sana bir peri kızı getirdim."

"Peri kızı mı?" der demez, önümden çekildi ve bahçeye açılan kapının önünde Esma'yı gördüm. Gözlerime inanamazken, Alesia'nın dediği gibi bir peri kızı vardı önümde. Mavi elbisesi, dağınıkça şekil verilmiş topuzu ve onu çocuksu bir hale koyan perçemleri... Bir de olmazsa olmaz, tatlı tebessümü.

"Korkma, gece yarısında balkabağına dönüşmeyecek."

Alesia'yı güçlükle duymuştum. Çünkü peri kızlarını kıskandıracak güzellikte olan yüreğim yarısı, bana doğru geliyordu. Gözlerime ve zihnime nakşediyordum her bir ayrıntısını. Unutmak mümkün değildi ama ya unutmaya meyledersem? Unutamayacak kadar çok sevmeliydim.

"Savcı Bey..." diyen, bu kez Esma'ydı. Serçe sesiyle, yine benliğimi alıp götürmüştü.

"Esma Hanım?"

"Nişanı sizinle geçirmemde bir mahsur var mı?" Ben ömür geçirelim demiştim, o ise birkaç saati soruyordu.

"Elbette yok. Aksine geçirmemeniz büyük bir sıkıntı doğurur."

Esma, tatlı tatlı gülümserken, hemen ardımdan Nurhan'ın sesini işittim.

"Bu kadının ne işi var burada?"

"PERİ KIZI"

ESMA

Kimi kadınlar sever... Ruhunu ve ebedi varlığını, sevdiği adamın uğruna harcayacak kadar sever. Kimi kadınlar ise ister... Herkesi ve her şeyi, istediği adamın uğruna yok edecek kadar ister.

Karşımdaki kadın, seven bir kadın değildi. Aksine her şeyi yok edebilecek hırsta olan ve sadece isteyen bir kadındı. Vakti zamanında, Fatin'in kalbinde olduğunu bilmek, içimi acıtıyordu. Nasıl sevdi böyle bir kadını?

Fatin, yüreğindeki kadına sonuna kadar sahip çıkan bir adamken, bu kadın o sevgiye nasıl boyun eğmedi? Nasıl hayran olmadı? Ona nasıl ihanet etti?

"Niye geldin Zeynep?" diye sordu, Fatin. Gelip önüme geçtiğinde, o kadınla tam ortamızda durmuştu. Sırtı bana dönüktü ama yine de ondaki gerginliği hissedebiliyordum.

"Nişana davetliyim."

Nurhan abla, keyifsiz bir kahkaha patlattı. "Hayal mi görüyorsun? Seni kim bu nişana davet edecek?"

"Ben davet ettim, Nurhan abla."

Merve'ye dönen bakışlarımızda, şaşkınlık vardı. Onun, neden böyle bir şey yaptığını anlamayarak, Fatin'e döndüm. O da en az benim kadar şaşkındı.

"Niye böyle bir şey yaptın, Merve?"

Fatin'in sorusundan sonra Merve'nin bakışları kısa bir an bana döndü ama çok durmadan tekrar Fatin'e baktı. "Sana anlatmak istediğimiz bir konu var. Çok önemli Fatin abi."

"Senin, bu kadınla abime anlatacağın neyin olabilir Merve?" diye sordu Nurhan abla, sakin kalmaya çalışarak.

Merve ise oldukça rahattı. "Fatin abi kandırılıyor ve ben buna müsaade edemem. Zeynep abla, Fatin abiyi gerçekten seviyor ve eminim anlatacaklarımızdan sonra Fatin abinin de ona karşı fikri değişecektir." Merve'nin bakışları bana döndü ve manidar bir şekilde konuştu. "Kim bilir, belki yeniden başlarlar. Yalanlar olmadan!"

O an, nasıl olduğunu bilmiyorum ama sakladığım şeyi, onların bildiğine emin olmuştum. Plan basitti, bildiklerini Fatin'e anlatacaklardı ve Fatin de benden vazgeçecekti.

Bakışlarım Alesia'ya döndüğünde, o da benim gibi düşünmüş olacak ki, yüzü oldukça gergin bir hâl almıştı. Tek yaptığım gülümsemek oldu. Bırakalım da onlar bildiklerini anlatsın ve Savcı Bey hükmünü versin.

"Ne anlatacaksınız?" diye sordu Fatin.

Merve ise ona doğru bir adım atarak, samimiyetle konuşmaya başladı. "Burada olmaz Fatin abi. İçeri geçelim."

Fatin'in bakışları kararsızca bana döndü ve ben de ona gözlerimi uzunca yumarak, gitmesini söyledim. Benden yana içi rahat olsun. Olsun ki, birazdan içinde yanacak olan öfkeyi rahatça kusabilsin.

Fatin, kabul edip onlarla eve girdiğinde, derin bir nefes aldım. Bundan sonrasına Fatin karar verecekti. Ya onlara inanacaktı ya da bana gerçeği soracaktı.

"Esma, burada duracağına gidip her şeyi sen anlat."

Alesia'ya dönüp gülümsedim. "Aşk, koşulsuz güvenmek değil mi Alesia?"

"Esma, bunun aşkla alakası yok. Durumu ona nasıl anlatacaklarını bilemeyiz. Lütfen, bir kez olsun beni dinle ve gir içeri!"

"Olmaz. Savcı Bey, kararını kendi verecek. Bana gerçekleri sormadıkça, ona tek kelam etmeyeceğim."

Alesia, düşen yüzüyle, gergin bekleyişine devam etti. Nurhan ablayı ise Cevad abi zorla yerinde tutuyordu. Herkes oldukça huzursuzdu. Evde uzun sayılabilecek bir vakit, hareket görülmedi. En sonunda, kapı eşiğinde sevdiğim adam belirdi. Yüzünde beklediğim o hayal kırıklığı ve gözlerinde derin bir öfke...

"Yine hata yaptın, Esma."

Yanımda mırıldanan Alesia'ya kulak vermezken, bakışlarım sevdiğim adamdaydı. Uzaktan bana olan bakışları bile, öfkesini hissetmeme yetiyordu. Bu sevdamızın son sınanmasıydı. Ve belki de en ağır olanıydı. Bunu atlatırsak ki atlatacaktık, bir daha hiçbir şey bizim aşkımızı gölgeleyecek kadar güçlü olamayacaktı.

"Abi, ne oldu?" diye soran Nurhan ablaya cevap vermeden, hızla yanıma geldi ve bileğimden tuttuğu gibi içeri doğru çekiştirdi. Sıktığı bileğim acısa da sesimi çıkarmamıştım. Arkamızdan gelenleri ne ben ne de o umursamıştık. Eve girdiğimiz gibi karşımda bulduğum Zeynep ve Merve, haklı olduklarını sanıp, zafer kazandıklarını düşünüyorlardı. Ama onlarınki büyük bir yanılgıydı.

Fatin, ikimizi odasına kilitlediğinde, sakin kalmaya çalıştım. Onların neyi ne kadar anlattıklarını bilmiyordum ve sabırla Fatin'in söyleyeceklerini bekliyordum.

Kapattığı kapıya alnını yaslayıp, sakin kalmaya çalışıyordu. Elleri yumruk şeklinde, kapıya yaslıydı. Her an bir şeyleri kırıp dökecek gibi bir hali vardı. Ben ise yatağının demirlerine tutunup, güçlü olmaya çalıştım.

"Mektubu okuduğunda, benden çok mu nefret ettin?" Sonunda yüzünü bana çevirdiğinde, yatağın demirlerini bırakmıştım. Bana doğru yaklaştığında, yerimde sabit kalmaya çalıştım.

"Söyle... Çok mu nefret ettin?"

"Çok nefret ettim."

İtirafımla, yüzünde acı bir tebessüm oluşmuştu.

"Beni silecek kadar mı?"

"Seni silecek kadar..."

Gözleri buğulandı.

"Aramızdaki her şeyi yok edecek kadar mı?"

Yutkundum.

"Aramızdaki her şeyi yok edecek kadar..."

"Yaptın mı peki? Her şeyi yok ettin mi?"

"Hayır, yok etmedim."

Gözlerini yumdu ve o an yanaklarına süzüldü gözlerindeki inci taneleri. Öfkesi, bilinmez bir acıya dönüşmüştü. Yatağa oturup, başını ellerinin arasına gizledi.

"Yalan mı söylediler? Sen..." dediğinde, hızla önüne diz çöktüm ve yüzünü açığa çıkardım. Gözlerini açıp yüzüme baktığında, kollarımı boynuna sardım.

"Yalan söylemediler ama eminim ki, eksik anlattılar. Bilerek veya bilmeyerek..."

Kollarımı boynundan çözüp, itiraz istemeyen bir tonda söylendi.

"Doğrusunu anlat o zaman..."

"Ne söylediler sana?"

"Onların ne söylediğini boş ver, sen ne saklıyorsan anlat artık."

"Peki..." deyip, dizlerimin üzerine tam olarak çöktüm ve bakışlarımı ona kaldırdım. O ise bu hareketime karşılık olarak yataktan kayarak, tam karşıma, yere oturdu. Ellerini tuttum güç bulmaya çalışarak, geri çekti. Kızgındı.

"Yangın gecesi... İki babam da kavga ediyordu."

"İki babam dedin, farkında mısın?"

Gülümsedim. "Evet. Ama bunu kimseye söylemek yok, aramızda!"

İlk kez Murat Bey değil de baba demiştim. Farklı hissettiriyordu.

"Devam et."

Nasıl da yabancı durmaya çalışıyordu. Tebessüm ettim bu haline... Kızarken bile, beni incitmemek için çabalıyordu.

"İkisi kavga ederken, annemle içeride korkuyla bekliyorduk. O zamanlar küçük aklım, durumun ne olduğunu algılamıyordu ama ikisi de benim için 'kızım' diyordu. Sonra anneme döndüm ve o yabancı adamın bana neden kızım dediğini sordum. Gözleri öyle acılıydı ki hayalleri ve umutları tükenmişti. Mutsuz değildi babamla ama bir şeyler hep eksikti."

Aşktı eksik olan, yeni yeni anlıyordum.

"Sonra yolun sonuna gelmiş gibi baktı yüzüme. Hissetmişti sanki... Her şeyi anlattı bir nefeste. O an öğrendim, kavga eden iki adamın da babam sayıldığını ve beni paylaşmak istemediklerini. Ama annemin başka bir acısı daha vardı."

Bakışlarımı eğdim.

"Korkuyordu. Kötü söz işitmekten, insanların ona günahkâr gibi davranmasından ve en önemlisi, benim dışlanmamdan. 'Sus!' dedi. 'Sana anlattıklarımı asla ama asla dillendirme!' dedi. 'Bir dilsiz kadar sessiz ol bu gerçeğe!' dedi." Bakışlarım Fatin'in gözlerini buldu. "Ben o an lâl oldum."

"Nasıl yani? Sen, korkudan ya da..."

"Hayır, korktum ama konuşamayışımın sebebi o olay değildi. Annemdi. Ona birinin kötü bir söz söylemesini kaldıramazdım. İlk günler, herkes olayı soruyordu. Ağzımı açsam, her şeyi anlatacakmışım gibi geliyordu. Korkuyordum. Sonraları cesaret edemedim konuşmaya... Günler geçince, ben bile unutmuştum sesimi."

"Peki, nasıl konuşmaya başladın?"

Gözümden yanağıma bir damla yaş süzüldü.

"Bir ölümle sustum, başka bir ölümle konuştum."

Fatin, en soğuk ifadesini takındı. "Gerçekten, hamile miydin?"

Başımı hafifçe salladığımda, yüzünü sertçe ovdu.

"Ve bana söylemedin! Bu kadar yakınındayken, sustun! Yetmedi... Yetmedi... Nasıl kıyarsın ona Esma? Nasıl bebeğimizi öldürürsün?" Ayaklandı ve odanın içinde öfkeyle gidip geldi. Alt dudağına geçirdiğim dişim, tamamen ağlamamak içindi. "Bu kadar mı nefret ettin?"

"Öldürmedim!" Bağırışımla durdu ve yanıma gelip, omuzlarımı sertçe tutup sarstı.

"Nerede o zaman? Bizim bebeğimiz nerede?"

"Öldü."

"Sen öldürdün!"

"Ben öldürmedim!"

"Bana olan nefretinden istemedin ve kıydın ona!"

"Yapmadım diyorum, niye anlamıyorsun? Ben bebeğime nasıl zarar veririm? Bunu nasıl düşünürsün?"

"Ne oldu o zaman, ne?" Omuzlarımdan itince, geriye doğru savruldum. Yavaşça doğrulduğumda, yatağın önüne çökmüştü yeniden. "Kürtaj oldu, dediler. Kürtajın anlamını ikimiz de biliyoruz!"

"Evet, kürtaj oldum ama isteyerek değil!"

Sabrımın son kırıntısını da harcayıp, ne varsa anlattım.

"Zeynep'in yazdığı mektuptan sonra buraya geldik Hasret'le. Hasret, Alesia'nın yanında kalıyordu çünkü okul için hazırlanması gerekiyordu. Ben de burada, adada Eleni ile kalıyordum. Geldikten iki ay kadar sonra, mide bulantıları yaşadım. Eleni, durumdan şüphelendi ve aramızda bir şey geçip geçmediğini sordu. Ben de doğruyu söyleyince, hastaneye gittik. Doktor, hamile olduğumu ancak hamileliğimin sorunlu olduğunu söyledi. Çok şiddetli ağrılarım oluyordu. Hafta sonları Hasret ve Yasemin geldiğinde, durumumu belli etmemeye çalışıyordum. Üçüncü ayıma girdiğimde, ağrılara kanama da eklendi ve Eleni yeniden hastaneye götürdü beni. Kanamamın sebebi bebeğin ölmesiydi ama düşmemişti. Doktorlar kürtaja almak istediler, çünkü benim de hayati tehlikem vardı. Ama inatla reddediyordum. Bebeğin yaşadığını düşünmek güç veriyordu. En son yarı baygın haldeyken, Eleni ne gerekiyorsa yapmalarını söyledi ve bir anda etrafımda hareketlilik hissettim."

Olanları soluksuzca anlatırken Fatin'e bakmamıştım. Bakışlarını yüzüne kaldırdığımda, bana inandığını hissediyordum.

"İlk o zaman konuştum işte... Yarı baygın bir şekilde, 'Bebeğimi almayın!' diye, yalvardım. Sonrası karanlıktı. Uyandığında ise... Bebeğimiz artık yoktu, Fatin."

"Bana söylemeliydin." Mırıldanmasıyla, tekrar ellerine uzandım ama tutmama izin vermedi.

"Özür dilerim."

"Hangisi için?" diye sordu, alayla gülüp ayaklanırken. "Hangisi için özür diliyorsun? Bana güvenmeyip benden gittiğin için mi, sesini duymak için her şeyi yapabilecekken benden sesini sakladığın için mi?! Yoksa varlığından haberim olmadan kaybettiğim bebeğim için mi? Hangisi için bu özür Esma?"

Yerimden kalktım ve bana döndürdüğü sırtına baktım.

"Hayatına girdiğim için, beni sevmene izin verdiğim için, aynı hatayı yapıp tekrar karşına çıktığım için... Her şey için... Özür dilerim." Kapıya doğru bir adım attığımda, kızgın sesini duydum.

"Yine mi kaçıyorsun?"

Şaşkınca döndüm.

"Hayır. Ben... Beni görmek istemezsin belki diye..."

Bakışlarındaki öfke yok olmuştu ama acı yerindeydi. Kalbim deli gibi çarparken, ne söyleyeceğini merak ediyordum. Çünkü bakışlarından ne düşündüğünü çözemiyordum.

Durdu... Durdu... Ve bir anda bana doğru gelip, omuzlarımdan iterek beni kapıya sertçe yasladı. Canım acısa da ses etmedim. Bedeniyle beni esir alırken, yüzünü mesafe kalmayacak şekilde yüzüme yakınlaştırmıştı.

"Bir daha... Benden gitmeye kalkarsan... Bunu sana ağır ödetirim!"

Ciddiyetle kurduğu cümleyi, mırıldanarak söyledikten sonra, dudakları sertçe gezindi dudaklarımın üzerinde. Hıncını alıyordu canımı acıtarak, zira kanatacak kadar dudağımı ısırması bunun ispatıydı.

Belimi saran tek eliyle, beni sertçe kendine bastırdı ve omuzlarına kalkan elimi tutup kapıya yasladı. Öfkesini atmasını bekledim ve sonunda nefesimiz tükendiğinde, durdu.

Bakışlarındaki soğukluk kırılmış ve öfkesini az da olsa dindirebilmişti. Acıyan bileğime kayan bakışlarımla, elini gevşetti ve alnını alnıma bastırıp, derin soluklar aldı.

"Ruhumun bedenimden çekilmesine sebep oluyorken, nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama aynı anda hayat veriyorsun. Sana öyle kızmak istiyorum ki beceremediğim için kendime öfkeleniyorum. Yeter Esma! Bu kadarı yeter, fazlasına gücüm yok."

Boşlukta kalan elimle yanağını okşadım ve biraz önce canımı acıtan dudaklarına küçük ve masum bir öpücük kondurdum.

"Bitti... Her şey, bitti. Yemin ederim bir daha senden bir adım dahi kaçmayacağım. Sen yeter ki beni affet ve bana biraz önce bahçede baktığın gibi bak. İlçedeyken sevdiğin gibi sev."

"Bir şartla..." dediğinde, bakışlarım mavi gözlerinde durdu.

"Şartın ne?"

"Bu gece benimle kaç!"

"Ne?" Duyduğum şeyi algılayamamıştım. Ne kaçması?

"Benimle, nişandan sonra kaçacaksın."

"Ama..."

"Aması yok! Eğer kaçmazsan, seni affetmem!"

"Tamam, kaçacağım ama nereye gideceğiz ki?"

"Sen orasını düşünme, sadece nişandan sonra hazır ol, seni almaya geleceğim."

İstemsizce güldüm. "Bohça falan hazırlamalı mıyım?"

Soğuk havası dağıldı ve neşeyle sırıttı.

"Bana sadece sen lazımsın. Bohçayı Yasemin'e ver."

Son sınavımızı atlatıp odadan çıktıktan sonra, hâlâ ümitle bekleyen Zeynep'e, Fatin kesin bir dille kendisinden uzak durmasını söyledi. Zeynep ise durumu benim hatalarıma bağlayarak, kendini haklı ve masum göstermeye çalıştı. Ama o da sonunda söylemlerinin işe yaramadığını anlayıp, geldiği gibi terk etti evi.

Tesadüfî bir şekilde hastanede bizi görerek, oradaki yaşadıklarımdan kendince bir sonuç çıkaran Merve ise iç yüzünü bilmeden durumu Zeynep'e anlattığı için mahcuptu. Benim Fatin'i kandırdığımı ve onun sevgisini hak etmediğimi düşünmüştü. Çünkü Zeynep, hastane raporlarına ulaşmış ve kürtaj olduğumu öğrenmişti. Bunu da Merve'ye anlatarak, onu kendi safına çekmesi zor olmamıştı.

Merve ile durumu düzeltip, nişana kaldığımız yerden devam ettik. Ben olabildiğince normal davranmaya çalışıyordum. Fatin'in de benden eksik kalır yanı yoktu. Zor bir gündü ve bitmesi için resmen dualar ediyordum. Hele bir de gece kaçma meselesi aklıma

gelince, sıkıntılar basıyordu yüreğimi. Çünkü Fatin'in bakışları hâlâ mesafeliydi.

"Esma yenge?" diye biri seslenince, ardıma döndüm. Fırat yaşlarındaki genç çocuk, yüzüme sırıtarak bakarken ben nereden tanıştığımızı düşünüyordum. "Sen bizim şu meşhur kaçak yengemizsin, değil mi? Yok, hiç şaşırma çünkü ünün ülke sınırlarını aşmış durumda!"

"Ne kadar şahane!" diye, isteksizce söylendim.

"Ben Orhan, Fatin abinin manevi kardeşi sayılırım. Aslında biz Fırat'la dostuz ama Fatin abiyle de en az Fırat kadar yakınız."

"Ne kadar güzel..." İsteksiz cevaplarım, Orhan'ın yüzünü düşürmüştü.

"Çok cana yakınsın gerçekten!" Tavrında gram ciddiyet yoktu.

"Sen de öyle!"

"Tanıştınız mı?" diye soran Fatin, arkamdan kolunu belime sardı ve beni kendine doğru çekti. "Orhan, bizim ailedendir. Fırat neyse, Orhan da odur benim için."

Hiç sevmedim şu çocuğu!

"Anladım."

"Sanırım yengemiz beni pek sevmedi." Orhan'ın alınmış haline, istemeyerek karşı çıktım.

"Yok, olur mu hiç öyle şey! Ben biraz dalgınım da bugün..."

"Evet, bugün bizim için biraz zordu, Orhan. Alınma lütfen."

Fatin'in açıklamasıyla gülümsedi ve yanımızda daha fazla kalmamak için yüzüklerin takılmasını bekleyen Fırat'ın yanına gitti. Bakışlarım Alesia'yı bulduğunda, Fatin'in kollarından hızla çıktım.

"Alesia, kızlar nerede? Sıkıldım çok!"

Alesia, dudaklarını büktü. "Ay hiç bilmiyorum, Esma. Şimdiye çoktan burada olmalıydılar." Bakışları ardımda bıraktığım Fatin'e kaydı. "İyi misiniz?"

"İyiyiz."

"Dudağın yara olmuş," dediğinde, utançla gözlerimi kaçırdım. Elim dudağımdaki küçük yarayı yoklayınca, hafif bir sızı hissettim.

"Önemli bir şey değil."

"İyi... Hadi neşelen biraz ve unut artık her şeyi... Daha iyi olacaksınız."

"Haklısın, surat asmak çare değil olanları unutmaya." Fatin'in yanına dönecekken, Alesia'ya baktım aniden. "Kızlar gelirse, haber ver."

"Tamam."

Fatin'in yanına döndüğümde, durgun halinden onu sıyırmaya çalıştım. Ne de olsa kardeşi nişanlanıyordu ve biraz olsun keyifli olmalıydı.

"Yüzüklerden sonra... Dans edelim mi?" Sorduğum sorudan emin değildim çünkü beni yanlış anlayabilirdi. Dudakları düz bir çizgi halini alırken, tebessümün bir tık gerisinde kalmıştı.

"Dans etmeyi ne zaman öğrendin?"

"Öğrenmedim. Sen öğreteceksin."

"Hımm..." dediğinde, keyfi yerine gelmişti. Çünkü bakışları, yaramaz bir çocuğun bakışlarına eş değerdi. "Gece için de böyle hevesli misin?"

Ne ima ediyordu?

"Olmam mı gerekiyor?"

Dudağının kenarı yükseldi ve bilmediğim düşüncesiyle sırıttı. "Bence olmalısın."

"Fatin... Biz..." Cümlenin sonunu getiremiyordum. Tahmin ettiğim şey olmayacaktı, değil mi? Alesia, Yasemin, Eleni ve Hasret beni öldürürdü! Evlilik gerçekleşmeyene kadar, ondan uzak durmam için sürekli uyarıyorlardı zaten. Gitmesem mi? Gitmesem, Fatin beni asla affetmezdi. Ama niye korkutuyordu ki?

"Biz ne, Esma?"

"Gece geri dönecek miyiz?" diye sordum, az çok imasını anlamaya çalışarak.

Gülme! Sen böyle gülünce, daha çok tedirgin oluyorum.

"Sanmıyorum. Sen yarına kadar kalacak şekilde hazırlan."

Ay kesin düşündüğüm şeyi ima ediyor! Su falan yok mu etrafta? Boğazım kupkuru oldu. Ağaçlar ayaklandı mı? Niye hareket ediyor bunlar?

Ben tedirgince geceyi düşünürken, yüzük takma merasimi başlamıştı. Kafam o kadar çok dalgındı ki, neler olduğunu fark edemiyordum. Kendime geldiğimde, bileğimden tutan Fatin'le bahçenin ortasındaydık. Eliyle bir yere işaret verdiğinde, bir elimi kaldırıp omzuna koydu ve diğer elimi avucunun içine aldı. Boşta kalan diğer eli de belimi kendine mesken edince, aramızda kaybolan mesafelerin havasızlığıyla yutkundum.

"Yüzükler takıldı mı?" diye şaşkınca sorduğumda, kaşlarını çattı.

"Evet, takıldı. Sen kendinde misin?"

"Evet! Gayet kendimdeyim! Ne oldu ki kendimde olmayayım?"

"Güzel... O zaman dans edebiliriz, değil mi?"

Çalan melodiyle, kendimi ona bırakmıştım. Ya dans bahsettikleri kadar zor değildi ya da Fatin benim için adımlarını en basit şekle indirgiyordu. Etrafıma baktığımda, bir terslik olduğunu fark ettim. Yeni nişanlanan damat, ortada yoktu!

"Fatin, Fırat nerede?"

Fatin, bakışlarını etrafta dolandırıp, asık yüzle cevap verdi. "Bilmiyorum. Yüzük takılırken de suratı asıktı."

"Niye istemiyor ki bu denli nişanlanmayı?"

"Çözemediği bir sıkıntısı vardı. Çözdü sanmıştım ama sanırım yanılmışım. Ben ona bakayım, olur mu?"

"Olur, tabii..." Başladığınız dans müziği bittiğinde, benden ayrılıp birkaç adım attı ama bir şey unutmuş gibi hızla dönüp,

kulağıma fısıldadı. "Yan balıçede büyük bir ağaç var. Yarım saat sonra onun altında ol."

Cevabını beklemeden gittiğinde, ben de el mecbur Alesia'nın yanına gittim. Murat babamla atışıyorlardı. Alesia'nın elbisesi yine dert olmuştu. Konuştuklarından anladığım kadarıyla, davetliler arasında Alesia'ya bekârken âşık olan biri vardı ve bu durum Murat babamı oldukça kızdırıyordu. Hem onların atışması sakinleşsin hem de ben merakımı gidereyim diye aralarına girdim.

"Kızlar gelmedi."

Alesia, çattığı kaşlarıyla bakışlarını bana çevirdi. "Geldiler. Yüzük merasiminden önce buralardaydılar ama birden kayboldular. Ne yapacağız biz şu kızlarla, bilmiyorum."

"Annelerine ne kadar söz geçirebildim ki, kızlarına geçireyim." Murat babamın sitemli sesiyle, Alesia daha çok delirdi.

"Anneleri gayet sorunsuz biri! Asıl babaları çekilmez bir adam!"

"Babalarının nesi çekilmez acaba? Üç kız-bir anne, sizinle baş etmek ne mümkün!"

Yok, bunlar bayağı birbirine girmişlerdi. Ben sessizce yanlarından ayrılsam, iyi olacaktı. Düşündüğümü yapıp, hızla yanlarından ayrıldım. Ortalıkta biraz dolandıktan sonra yarım saat olmuştur diye düşündüm ve yan bahçeye geçtim. Ortadaki büyük ağaca yaklaştığımda, kolumdan tutulmamla ağacın arka tarafına çekilmem bir oldu.

"Fatin, korkuttun!" Ellerini iki yanıma yaslayıp, yüzüme doğru eğildi. Bu adamın niyeti hiç iyi değildi. "Burada buluşacağımızı biliyordun, niye korktun ki?"

"Birden çekince..." dediğimde, dudaklarıyla cümlemi yarıda kesti. Ben elbisemin eteğini avucumla sıkarken, kalbimin edindiği telâşe, bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Ahh!"

Fatin, alnını tutup uzaklaştığında, başına ne düştüğünü kontrol etmek için bakışlarımı ağaca kaldırdım ve ağacın dalında oturan Yasemini gördüm.

"Yasemin?" diye şaşkınca söylendiğimde, Fatin de Yasemin'i ve elindeki fındıkları fark etmişti.

"Seni yedim bücür!"

"Ablamı yeterince yedin bence! Az uzaklaş!"

Yasemin'in tepkisiyle, Fatin sinirlenip Yasemin'in eteğini tuttu ve aşağı doğru çekiştirdi. "İnince göstereceğim ben sana!"

"Abla, bir şey de şuna!"

Telaşla Fatin'i geriye doğru itmeye çalıştım. "Fatin, bırak kızı. Yasemin, sen de in oradan!"

Yasemin, Fatin'i tutmamdan güç bularak indi inmesine ama gözlerini gördüğüm gibi Fatin'i unutup, yanına gittim.

"Yasemin, ağladın mı sen? Ne bu gözlerinin hali?"

"Bir şeyim yok, telaş yapma. Neyse ben eve dönüyorum." Birkaç adım keyifsizce attıktan sonra döndü ve kaçma pozisyonu alarak, Fatin'e laf attı. "Karşındaki bir Kadir İnanır değil abla, o yüzden evlenmeden öptürme!"

Hızla dönüp Fatin'i tuttuğumda, yüzü öfkeden kırmızı görmüş bir boğayı anımsatıyordu. Yasemin saniyeler içinde bahçeden ayrılınca, Fatin de sonunda sakinleşebilmişti.

"Her yerden çıkıyor küçük hanım! Bir öptürmediler adam akıllı!"

***Gece öpeceksin zaten**, diyecektim imayla ama sustum.*

Herkes uyumuşken, ben çıkarmadığım elbisemin üstüne sadece bir kaban alıp, yavaşça evden çıkmaya çalıştım. Eylülün son günleriydi ve havalar geceleri serinlemişti. Fatin'le nereye gideceğimizi bilmediğim için hazırlıklı olmak zorundaydım.

Ses çıkarmadan bahçeye çıktığımda, kulağıma dolan birkaç sesle, bahçenin kuytu köşesine adımlarımı attım. Karanlığın içindeki yüzlerini az ötelerinden yansıyan ışık sayesinde seçebildiğim kişiler, beni şoka uğratmıştı.

Bunlar ne alakaydı?

Kolunu, çocuğun elinden kurtaran Yasemin, hiddetle ama kısık sesle çocuğa söylendi. Sesi az çıktığı için ne konuştuklarını duyamıyordum. En son Yasemin eve dönmek için hareket edince, çocuk onun elini bileğinden yakaladığı gibi kendine çevirdi ve...

Yasemin'i öptü!

Şaşkınca açılan ağzımın üzerine ellerimi kapatırken, şaşkınlığıma şaşkınlık eklendi. Çünkü Yasemin, çocuğu itti ve onun yanağına okkalı bir tokat geçirdi.

"Başkasına aitken bir daha sakın bana dokunma!" diye bağıran Yasemin, sesinin tonunu ayarlayamadı. Ağlayarak mutfak kapısına yürüyen Yasemin'e, çaresizce bakan çocuk, arkasından haykırdı.

"Seni bu aşka inandıracağım ve senden asla vazgeçmeyeceğim!"

"BAŞTAN AŞAĞI BEN"

FATİN

"Zeynep abla gelmiş ve sana bir şeyler anlatmış. Esma ile ilgili bir şeyler..." diyen Fırat'a, başımı hafifçe salladım. "Evet. Ama bir şey elde edemeyeceğini anlayınca, gitti."

"Buraya öyle kafasına esip gelme cesaretini ona kim vermiş acaba? Bilmiyor mu senin Esma'yı ne kadar sevdiğini ve önemsediğini? Abla falan diyorum ama gerçekten çok kişiliksiz biri!"

"Fırat..."

"Fırat deme abi! Buraya kadar gelme hadsizliğini gösteriyorsa, bunun en büyük suçlusu sensin! Onu amcasından koruyacağım diye, kaç aydır gözünün önünde tutuyorsun. Al işte, senin iyi niyetinden yüz buldu!"

Merve'nin işin içine karışmasını istemediğim için sessiz kaldım. Zaten yeterince isteksizdi bu nişan konusunda ve bir de bu olayı duyarsa Merve'ye karşı tam soğuyacaktı. Bunun olmasını asla istemiyordum.

"Haklısın, benim hatam. Amcası vefat ettiğinden beri, kendimden uzak tutmaya çalıştım lâkin anlamamakta direndi. Bunu yeterince kararlılıkla yapamadım sanırım."

"Yapmalısın ama! Esma'yı üzmemek için gerekirse kıracaksın onu ve bir daha asla karşına çıkmamasını sağlayacaksın!"

Fırat'a yandan bir bakış atıp alnımı ovdum. "Bugün oldukça sinirlisin. Tek sebebi Zeynep'in buraya gelişi olamaz, değil mi?"

Oturduğumuz yatağından hızla ayaklandı. O kararsızca odanın içini turlarken, ben de dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı öne doğru eğdim. Yorgundum. Ama Esma'ya gitmem gerekiyordu. Uyuyamazdım.

"O... Buradaydı."

Fırat'a bakmadan mırıldandım. "Kim buradaydı?

"O işte... O kız... Hani çıkmaz dediğim..."

Bakışlarım hızla onu bulduğunda, doğrulmuş ve şaşkınlıkla bakakalmıştım. "Nasıl? Ne işi var ki burada? Hani tanışmıyordunuz?"

"Ben de anlamadım!" diye sinirle söylenip sesini hafifçe kıstı. "Yüzükler takılırken bir anda çıktı karşıma. Ne yapacağımı bilemeden öylece kalakaldım."

"Kimin yanındaydı? Yani kiminle gelmişti?"

"Tek başınaydı."

"Konuştunuz mu?"

"Hayır. Yüzük merasimi bitmeden geri döndü ve gitti." Fırat'ın yüzü, yaşadığı anın saçmalığıyla acı gülümsemeli bir hâl aldı. "Düşünebiliyor musun abi, sevdiğim kızın önünde, başka biriyle nişanlandım. İşin en saçma kısmı ise nişanlandığım kız benim yıllardır sevgilim ama diğeri

sadece üç kere gördüğüm biri... Ve ben sadece üç kere gördüğüm kıza aşığım!"

Bitmiş bir halde yanıma geri oturduğunda, bacağına elimi birkaç kez vurdum. "Bu kadar çok seviyorsan..." Bakışları bana döndü ve cümlemin devamını bekledi. "O kızı bul ve aşkına sahip çık."

"Hani yüzüğü takarsam geri dönüşü olmazdı?"

Hüzünle güldüm. "O aşkına inanmadan önceydi. Ama şimdi görüyorum ki, o kız senin içine işlemiş ve asla çıkacak gibi durmuyor. Bundan sonrası hem sana hem de Merve'ye haksızlık. Uygun bir vakitte Merve'yle konuş ve bu haksızlığı ona yapma."

"Haklısın." Oturduğum yerden kalkıp, kenara koyduğum ceketimi üzerime çektim. Fırat'ın gözleri sorgu doluydu ve bu diline de yansıdı. "Nereye?"

"Esma'yı almaya..."

Fırat'ın, uzun zamandır ilk kez yüzü gerçekten tebessüm eden bir hâl almıştı. "Yasaklanmamış mıydınız birbirinize siz?"

Elimle başına hafifçe vurup, kaşlarımı çattım. "Esma'yı bana yasaklayacak bir nefes, yeryüzünde bulunmuyor."

"Ne olursa olsun, size çok imreniyorum. Bambaşkasınız."

Eğilip Fırat'ın başını ellerimin arasına aldım ve inanarak konuştum. "Eğer o kızı bulursan... Ona kavuşman için ne gerekirse yaparım."

"Umarım bulurum."

"Ne zaman ortaya çıkacağını bekleyip göreceğiz. Ama böyle bitmiş bir şekilde yaşamayacaksın. Toparlanacaksın ve aşkını arayacaksın."

Fırat gülümseyince, doğruldum ve odadan çıktım. Evin içinde hâlâ koşuşturan annem ve temizlik tayfasına

görünmeden çıkmaya çalıştım ve başarılı olduğumda, bahçede derin bir nefes savurdum.

"Nereye?"

Bir bitmediler!

"Şöyle iki tur atacağım Cevad Savcı'm, uygun mudur?"

Yanıma gülerek gelen Cevad, elini omzuma vurup bilmişçe konuştu. "Esma'nın ikamet ettiği mevkilerde mi atacaksın o iki turu, Fatin Savcı'm? Eğer öyleyse, uyarmadan edemem. Nurhan'ın ve annenin katiyen münasip bulmadığı bir hareket bu iki tur!"

"Benim münasip bulmam yeterli, sen de ağzını açmazsan sıkıntı kalmaz diye düşünüyorum."

"Ben elbette ağzımı açmam ama Esma şu anda sana yasak bölge, ona göre davran derim."

"Ya sabır! İşin gücün mü yok be kardeşim?"

"Yok, nereden bildin?"

"Cevad, buradan Nurhan'a kadar yolun var. Düş yakamdan!"

Tam bir adım atmıştım ki, Cevad kolumu tuttu. "Bana bak, yakın temastan kaçın yoksa bu kadın milleti seni harcar, benden söylemesi!"

Cevad'ın kolumu tutan elini ittim ve ona en manidar bakışımı yolladım. Bahçeden çıkmayı başaracakken, ardımdan gülerek seslendi.

"Ha diyorsun ki bizim ufaklığa illa kardeş yapacağım. Olur, o da olur Savcı Bey ama önce nikâh kıysaydık be!"

"Zevzek!"

Sokak lambalarının aydınlattığı yollardan geçip, Eleni'nin evine yetişmiştim. Bakışlarım evi kuşatırken, ardımdan

boynuma sarılan kollarla, gülümsemem dudaklarıma yerleşmişti. Yorgunluğum anında uçup giderken, yüzümü neşeli sevdiğime döndüm.

"Geç kaldın."

"Yakamı kurtaramadım evdekilerden. Ama bilseydim bu kadar hevesle beklediğini, daha acele ederdim."

Gülümseyen yüzü, endişeli bir hale büründü ve elimi tutup çekiştirmeye başladı. Kaşlarımı çatarak onu durduğumda, hızlı bir açıklamaya girişti.

"Acele et! Alesia bizi fark ederse, hayatta izin vermez seninle gelmeme. Hadi ama Fatin, yakalatacaksın bizi!"

Bu yaşta, bir tek okul çocuklarına dönmediğim kalmıştı, o da oldu! "Esma, tamam sakin ol."

"Olamam! Alesia bizi fark ederse, seninle gelemem ve sen de beni affetmezsin. Bunu göze alamam. Hadi ama dedim!"

Ben mi onu kaçırıyordum yoksa o mu beni kaçırıyordu, anlamamıştım ama beni çekiştirmesiyle biraz yol kat etmiştik. Yanlış yöne gittiğini görünce, onu bu kez ben kendi tarafıma çekiştirmeye başladım.

"Nereye gidiyoruz? Tepeye gideriz, diye düşünmüştüm. Bir orası var yalnız kalacağımız. Hem kimse bizi de görmezdi. Evlere de uzak zaten..."

Hızla ona döndüğümde, dut yemiş bülbül gibi kalakaldı. "Biraz beklersen anlayacaksın ama sen o serçe sesini hiç susturmuyorsun. Duymak istemediğimden değil ancak bu gece vakti sesler olduğundan fazla yüksek çıkıyor. Ya yakalanırsak?"

"İhh! Yakalanır mıyız?" diye şaşkınca sorunca, gülmemeye çalışarak ciddi bir cevap verdim.

"Yakalanırız tabii! Şimdi seni götüreceğim yere kadar susuyorsun. Anlaştık mı?"

Başını hızla salladığında, gülümseyerek yürümeye devam ettim. Çocuk ruhluydu, işin kötü yanı ise bu özelliğini bana da bulaştırıyordu. Bir anda çocuklaşıyordum onunla ve Savcı Fatin'den geriye ciddiyet falan kalmıyordu.

Özel bir şarkıydı, daha önce hiç dinlemediğim. Serçe seslimdi. İnatçı keçimdi. Uğruna kendimi feda edeceğim, naif kadınımdı. Her şeyimdi. Bendi en basitinden... Baştan aşağı ben...

"Fatin? Ama bu..." dediğinde, gözlerinin odaklandığı yere ben de bakıyordum.

"Hadi gel..."

İskeleye yanaşmış olan tekneye binip, kaptana hareket edebileceğimizi işaret ettim. Esma ise şaşkınca adaya bakıyordu ve endişeyle diğerlerinden işiteceği azarı düşünüyordu.

"Unut..." dediğimde, bakışları anlamazca beni buldu.

"Ne?"

"Herkesi ve her şeyi unut... Sadece Fatin ve Esma var bu gece," deyip, kulağına eğildim ve fısıldadım. "İlçedeki son gün gibi..."

Eli üzerinde olduğu omzumu fark etmeden sıkarken, sesli yutkunması keyiflenmeme sebep olmuştu. Biz iki âşık, karanlık bir gecede ve karanlığa esir olan denizin içinde kaybolduk. Hiçbir göz, bizi görebilecek kadar keskin değildi.

Boş, ıssız ve sokak lambalarının hastalıklı bir şekilde aydınlattığı sokaklardan geçerken, Esma özgür bir serçe misali oradan oraya koşuşturup duruyordu. İçindeki haylaz taraf ortaya çıkmış ve beni yine kendine âşık etmeyi başarmıştı.

Benden birkaç adım ötede, eteklerini savurarak etrafında dönüyor ve mutlulukla bana dönüp, neşeyle gülüyordu. Ben

ise ellerim ceplerimde, onu izlemekten başka bir şey yapmadan, ardından ilerliyordum.

"Sabaha kadar böyle sokakları mı kat edeceğiz, Savcı Bey?" diye hınzırca sorduğunda, hafifçe gülüp elimle ensemi ovdum.

"Çok başka planlarım var, Pastacı Kız."

"Pastacı Kız?"

"Seni Eftelya bildiğim zamanlardan kalma bir şey. Yasemin'in zorla ağzıma tıkıştırdığı kurabiyeleri yapan Pastacı Kız'a çok iyi duygular beslediğimi söyleyemeyeceğim." Yüzü düşünce, güldüm. O ise sinirlenip, kaşlarını çattı.

"Güzel değil miydi?"

"Güzeldi. Ama bana düşündükleri gelin adayıydı, Pastacı Kız. Kurabiyeleri yeseydim, ümit vermiş gibi olurdum. Ya Eftelya sen olmasaydın; o zaman ne olurdu?"

Öylece bakakaldı bana. Çünkü olayın bu kısmını hiç düşünmemişti. Yüzü bir anda gülümsemeye başladı ve yanıma gelip koluma girdi.

"Yoruldum ben, Savcı Bey." Lafı değiştirmesine gülmeden edemedim ve anında koluma hafif yumruğunu yedim. "Gülme! Tamam, iyi ki yememişsin kurabiyelerimi! Ama gerçekten yoruldum, Fatin."

"Az kaldı, biraz daha dayan." Başını yorgunca omzuma koyduğunda, yavaşça ilerlemeye devam ettik. Kısa sürecek bir zaman diliminde, evin önündeydik. Bakışları merakla köşkü süzerken, yanımdan ayrılmamıştı.

"Bizim evimiz." Kulağına fısıldadığımda, bakışlarını anlamayarak bana çevirdi.

"Bizim evimiz mi?"

"Evet, senin gelini olacağın ev... Ailemden ayrılamam ben ve senin de burada yaşamak isteyebileceğini düşünüyorum."

Dudaklarını düşünür gibi büktüğünden, yanlış mı düşündüm diye kendimi sorgulamadan edemedim.

"İyi düşünmüşsün ama Nurhan abla ve Kıymet Hanım beni ister mi?"

"İsterler tabii, niye istemesinler?"

"Bilmem. Son dönemde bana çok kızgınlardı da..."

"Düzelirler... Hatta bence çoktan affettiler de belli etmiyorlar. Neyse hadi gel sana evi gezdireyim."

Elini tutup, kimsenin olmadığı karanlık evin bahçesine girdik. Bahçede yanan lambalar, görüş açımızı netleştiriyordu. Evin kapısına geldiğimizde cebimdeki anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım.

Eve girdik. Yavaşça her yeri gezdirdim ve en son onu odama götürdüm. Bundan sonra birlikte kullanacağımız odamıza... Bakışları kahve tonu odada gezdiğinde yüzünü buruşturdu.

"Odan da senin gibi ciddi. Bir yerine dokunsam, her şey bozulacak gibi geliyor. Bu kadar düzenli olduğunu bilmiyordum."

Kapıya yaslanıp, onu cevapladım. "Evet, Fırat bu yüzden beni öldürebilir çünkü Münevver teyzemiz dağınıklık konusunda bir tek ona bağırıyor."

Esma, gülüp kitaplığıma bakınmaya başladı. Ben ise onu izleyip, tepkilerini ölçüyordum. Kitaplara ayrı bir hayran bakışı vardı.

"Hepsini okudun mu?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten!"

"Hımm... Ben de okuyabilir miyim bu kitapları?"

"Bu odadaki her şeyin sahibisin artık. Sormana lüzum yok."

"Her şeyin mi?" diye sorduğunda, sorusundaki imayı anlamaya çalıştım.

"Evet, her şeyin..."

"Güzel o zaman."

Bakışlarındaki yaramazlık da neyin nesiydi böyle? Benim çocuksu kadınım, gittikçe çekici bir kadın olmaya başlıyordu ve bu sadece dakikalar içinde oluyordu.

"Bir şey mi ima ediyorsunuz, Esma Hanım?"

Dudaklarını büktü ve anlamazlığa sürükledi kendini. "Hayır. Hem ne ima edebilirim ki?"

Doğruldum ve ona doğru birkaç adımda yaklaştım. Onu kendimle kitaplığın arasına sıkıştırdığımda, durumdan hiç şikâyetçiymiş gibi durmuyordu. Ellerimi kitaplığın kenar çıkıntılarına yaslayıp, yüzüne doğru eğildim. Nefesine nefesimi bulayıp, burnuna burnumu sürttüm.

"İma ettiğin bu adam da senin..."

Gözleri ışıldadı. "Biliyorum."

Sağ elimi indirip, beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Eğilip önce boynunu uzunca kokladım ve bir öpücük kondurdum. Onun ellerinden biri enseme dolanırken, diğeri omzumun üzerindeydi.

"Alesia beni öldürecek."

Fısıltısına sırıttım. "Tüm suçu bana at."

"Suç zaten senin... Beni kaçıran sensin."

"Ama yakalanmamak için acele eden de sendin. Kaçırılmaktan çok, kaçırır gibi duruyordun."

"Fatin!" diye sinirle söylendiğinde, diğer elimi de beline sarıp, yavaşça yatağa ilerledim. Onu yavaşça yatağa bırakıp,

üzerine eğildim. Kısa saçlarını koklayıp, kulağının arkasından boynuna doğru birkaç öpücük yerleştirdim.

"Özledim seni..." dediğimde, kısık bir şekilde karşılık verdi.

"Ben de."

"MUCİZEM"

ESMA

Ayaklarıma rahatsız topukluları geçirdiğimde, nihayet hazırdım. Fatin ise gömleğini iliklemeye başlarken, dün geceden beri gözüme takılan ama bir türlü sormaya cesaret edemediğim o iz, yine dikkatimi çekmişti.

Yataktan tam olarak kalktığımda, Fatin'in aynadaki bakışları beni buldu. Arkasından sarılıp, ayaklarımın üzerine yükseldim ve çenemi onun omzuna yasladım. Elim istemsizce izi bulunca, çekinerek sordum.

"Fatin, bu iz ne?"

Bakışları izi bulunca, aceleyle gömleğinin düğmelerini iliklediği ve benden uzaklaştı. "Önemli bir şey değil. Küçük bir kaza..."

"Benden bir şey mi saklıyorsun?" diye sorduğumda, kravatını boynuna geçirdi ve yavaşça sıktı. Ceketini giyerken de sessizliğini korudu. O izin bahsettiği gibi küçük bir kazaya ait olduğunu sanmıyordum.

"Çıkalım hadi, geç kaldık zaten. Son dakika haber vermeseler, olmazdı!"

Sinirli ve endişeli halini haklı bularak, üstelemedim. Çünkü Nurhan ablanın hayati tehlikesi, herkesi yeterince korkutuyordu.

Yaklaşık yarım saat önce Cevad abi aramış ve Nurhan ablanın doğum için hastaneye kaldırıldığını söylemişti. Biz de apar topar onların bulunduğu hastaneye gitmek için hazırlanmıştık. Dünkü nişan kıyafetini değiştirmediğim için tam bir aptaldım.

Evden çıkıp, hızla bahçedeki arabaya bindik. Yol boyunca tek laf etmeyen Fatin'in içinde bulunduğu durumu anlıyordum ve bu yüzden olabildiğince sessiz kalmaya çalışıyordum.

Kardeş başka şeydi. Hasret'ten biliyordum. Onun gözünden bir damla yaş süzülse, dünyam yıkılıyordu. Onun gülüşü ve mutluluğu her şeyden önemliydi. Ve Fatin de eminim kardeşleri için yoğun duygular besliyordu.

Hastaneye ulaştığımızda, Fatin beni ardında bırakarak koşturuyordu. Her ne kadar yetişmeye çalışsam da benim adımlarım onun büyük adımlarına yetişemiyordu. Sonunda doğumhanenin olduğu koridora girdiğimizde herkesin yüzüne endişe hâkimdi.

Bizi fark eden Alesia, direkt bana doğru geldi. Kıymet Hanım ise Fatin'e sarılıp, güç bulmaya çalıştı. Cevad abi, doğumhanenin kenarında yere çökmüş, korkusuyla baş etmeye çalışıyordu.

"Bu halin ne Esma? Hiç hastaneye böyle gelinir mi?"

Mahcupça elbiseme kısa bir bakış attım. "Gelinmez biliyorum ama adaya tek başıma nasıl döneceğimi bilemedim."

"Dün neden değiştirmedin?"

"Akıl edemedim."

"Edemezsin tabii! Çünkü aklın bir karış havada! Ben sana ne söyledim, sen ne yaptın Esma?"

"Alesia... Ben özür dilerim ama Fatin, onunla gidersem beni affedeceğini söyledi. Başka çarem yoktu."

Alesia, durumun ciddiyetiyle sıkıntılı bir nefes aldı ve arkasına dönüp, Yasemin'i yanımıza çağırdı. "Ablanla adaya dönün, üzerini değiştirsin. Bu haliyle burada durması uygun değil."

Yasemin, yüzünden düşen bin parça haliyle annesini onaylayıp koluma girdiğinde, doğumhanenin kapısı açıldı. Gitmek için acele etmeyip duraksarken, hemşire kana ihtiyaç olduğunu söyledi ve herkesin gözü bir anda Fırat'ı aramaya başladı.

"Nerede Fırat?" diye sinirle soran Fatin'e annesi hüzünle cevap verdi.

"Dün geceden beri ortalarda yok."

"Bir bu eksikti!"

Hemşirenin bahsettiği kan grubuna bir tek Fırat'ın kanı uyuyormuş. Herkes çaresizce birbirine bakarken, Fatin'in yanına yaklaşıp, mırıldandım.

"Ben... Kan verebilirim."

Fatin'in gözleri bir anda bana dönerken, söylediğim şeye inanamadı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hemşirenin istediği kan grubu, benim kan grubum."

Herkesin gözlerine bir anda umut dolarken, Cevad abi hızla yanıma geldi. "Lütfen acele et, Esma! Lütfen!"

"Merak etme Cevad abi, hemen şimdi giderim."

Onun bu haline üzülmeden edemedim. Hemşirenin yönlendirmesiyle kan vereceğim odaya geldiğimde, oturmam gereken yeri gösterdi. Aklıma hastanede kaldığım zaman gelince, içim ürpermişti.

Kolumu açıp, oturduğum yerde hemşireyi bekledim. Elindeki iğne gözüme büyük gelince, yüzümü korkuyla buruşturdum. Canım çok acıyacaktı ama Nurhan abla ile minik bebeği için katlanılabilirdi.

Hemşire iğneyi hazırlayıp bulduğu damara sokmak üzereyken, gözlerimi korkuyla yumdum. O sırada diğer elimi, sıcak bir el esaretine aldı ve hafifçe sıktı. Tek gözümü açıp baktığımda, Fatin'in

kaşlarını çatarak koluma batan iğneye baktığını gördüm. Elimi sıkmasının sebebi buydu demek ki.

"Çok acıdı mı?" diye sorduğunda, bakışlarım koluma kaydı ve hemşirenin işini bitirmiş olduğunu gördüm. Hissetmemiştim acıyı... "Acımadı."

Yanıma oturduğunda, hâlâ elimi bırakmamıştı.

"Sen benim mucizemsin Esma. Şu yaptığın şey bile o kadar değerli ki..." Elini iyice sarıp gülümsedim.

"Kim olsa yapardı. Sadece kan grubumuz aynıymış, o kadar."

Başıma duygulu bir öpücük bırakıp, doğruldu. "Alesia sana ne dedi?"

"Adaya gidip üzerimi değiştirmem gerektiğini söyledi. Haklı, bu durumda burada olmam hoş değil. Kan verdikten sonra Yasemin'le gidip değiştiririm."

"Benimle olduğun için bir şey demedi yani?"

"Çok şeyler demek istedi ama yeri olmadığını biliyor. Eminim sonra burnumdan getirecektir." Acılı yüzü hafifçe gülünce, elimle yanağını okşadım. "Nurhan abla hayatımda tanıdığım en güçlü kadınlardan biri. Eminim bebeği de ona çekmiştir ve sağlıkla dünyaya gelecektir."

"Cevad'ı gördüğümde ne hissettim biliyor musun?"

Yüzündeki anlam veremediğim ifadeden dolayı, korkarak sordum. "Ne hissettin?"

"Berbat! Çünkü o eşinin yanında ve Nurhan kapının önünde onu bekleyen biri olduğunu biliyor. Daha güçlü ve umutlu bu yüzden..." duraksadı ve bakışlarını benden kaçırıp, yere eğdi. "Ama sen... Yalnızdın."

"Fatin..." deyip, susturmaya çalıştım onu ama izin vermedi. Onun bu şekilde acı çekmesini istemiyordum ama o çoktan pişmanlık dolu bakışlarını benim gözlerime çevirmişti.

"Sen de çok güçlü bir kadınsın. Hatta herkesten daha güçlüsün. Bebeğimizi kurtarmak için tek başına savaştın ve kendi hayatını hiçe saydın. Düşünüyorum da ya sen de ölseydin... Ya ben sana ulaşamadan, seni kaybetseydim."

"Yapma böyle... Ben iyiyim ve yanındayım."

"Ama olmayabilirdin! Seni bulduğumda, siyah bir mezar taşına da bakabilirdim! Benim hatam! Ben seni buraya dönerken, yanımda getirmeliydim. Ama işlerin kontrolden çıkacağını ve bütün bunların olacağını bilemezdim! Eğer o gün tren garında o adam çıkmasaydı karşıma, sana yetişecektim!"

"Hangi adam?"

Fatin, dolan gözlerindeki yaşların akmaması için odanın tavanına kaldırdı bakışlarını ama ben dayanamayıp, daha ilk kelimesinden dökmüştüm yaşlarımı yanaklarıma.

"Bu sabah karnımdaki izi sormuştun ya... Ben davadan sonra seni almaya geliyordum. Trenim kalkmak üzereydi ve o sırada davalık olduğum Tahir Bey'in tuttuğu bir adam beni bıçakladı."

"Ne? Ben bilmiyordum! Kimse... Kimse bana söylemedi."

"Sakin ol Esma, iyileştim ve telaş edecek bir durum yok. İşte o gün gelemedim ve bir hafta hastanede kaldım. Sonra iyileşmeden Cevad'la seni almaya geldik ama sen yoktun. Eğer o gün bıçaklanmamış olsaydım, sana yetişirdim. Ve biz bütün bunları yaşamamış olurduk. Belki bebeğimiz... O da bizimle olurdu."

"Ben sana o kadar kızmamalıydım ama..."

"Haklıydın. Kim bir anda hayatına giren adama o kadar güvenmişken, kendini ona telim etmişken, onun hayatını mahveden adamla akraba olduğunu öğrenince kızmaz ki? Sen haklıydın lakin ben elimdeki şansları yitirdim. Ama söz! Bundan sonra bir an bile yanından ayrılmayacağım."

Gülümsedim ve onun da gülümsemesi için şakayla söylendim. "Bak, söz verdin. Eğer yanımdan ayrılırsan, o gece kendini koltukta bulursun, haberin olsun."

Fatin sessizce güldü ve yaramazca baktı."Sen bana evlenme mi teklif ettin?"

Gözlerim bir anda irileşince, yaptığım hatayı anladım. "Hayır! Etmedim!"

"Ettin ettin..."

"Etmedim Fatin! Asıl sen bana evlenme teklif edeceksin. Ben sadece evlendikten sonra olabilecek bir şey için örnek verdim."

"Kusura bakma ama serçe sesinden duyduğum şeyi bana unutturamazsın. Teklifine gelince, biraz düşünmem gerekiyor. Önemli bir karar sonuçta!"

Yüzüm olabildiğine asılırken, umutsuzca mırıldandım. "Sen çok kötüsün."

"Neden? Bana evlenme teklif edecek kadar seni kendime âşık ettiğim için mi?"

Fatin'e tam sinirle cevap verecekken, benim sesimi başka cazgır bir ses böldü. "İnanmıyorum! Abla sen Fatin abiye evlenmemi teklif ettin? Ay rezillik! Ben sana böyle mi öğrettim?"

Yasemin üzerime geldikçe geliyor, Fatin ise kenarda keyifle sırıtıyordu. Bu işte tek güzel taraf vardı, o da Fatin'in biraz olsun aklının dağılmasıydı. Ancak ben, hemşire kolumdan iğneyi çıkarana kadar yüzümü asmıştım. Bu böyle olmamalıydı.

Verdiğim kan yüzünden kendimi uyuşmuş gibi hissederken, Yasemin ve Fatin yine birbirine girmişti. En sonunda aralarına girip, Yasemin'le hastaneden ayrıldık. Adaya döndüğümüz gibi üzerimi değiştirdim ve en sade kıyafetlerimden birini giydim. Hasret ortalıkta olmayınca, okulda olduğu kanaatine vardım. Zaten akşam dönmezdi ve babamlarda kalırdı. Yasemin'le tekrar hastaneye

döndüğümüzde, Yasemin'in kolumu morartacak kadar sıkmasıyla ona döndüm.

"Yasemin, kolum acıyor."

Yasemin, baktığı yerden bakışlarını bir anda bana çevirince, elini hızla gevşetti. "Özür dilerim abla. Ben dalmışım."

Onun biraz önceki baktığı yere baktığımda, dün geceki çocuğu yani Orhan'ı gördüm. Fatin'le konuşuyordu ve bakışları bir anda bizi bulunca, hızla yanımıza geldiler.

"Nurhan abla nasıl?"

Fatin, rahatlamış halde gülümsedi. "İyi. Odaya aldılar, hatta gözlerini açıp herkese laf yetiştirmeye başladı bile."

"Bebek?" diye korkuyla sorduğumda, Fatin elimi tutarak hastaneye doğru çekiştirdi beni. Yasemin'le sevimsiz Orhan'ı ardımda bırakarak, Fatin'e yetişmeye çalıştım. Hüzünlü ruh hali, yerini tamamen çocuksu bir sevince bırakmıştı.

Geldiğimiz cam bölmenin arkasından baktığımda, birkaç tane bebek yataklarındaydı; kimisi ağlarken kimisi de mışıl mışıl uyuyordu. Büyük bir aşkla hepsine bakarken, en çok Nurhan ablanın bebeğini merak etmiştim.

"Hangisi?"

Fatin, pembelilerin arasındaki tek mavi battaniyeli bebeği gösterdi ve gülümseyerek konuştu.

"Daha şimdiden kızlar etrafında pervane, büyüyünce nasıl olacak düşünmek bile istemiyorum."

O an aklıma Zeynep gelince, alınmışçasına söylendim. "Dayısı gibi bir o kızı sever, bir bu kızı sever. Ne olacak başka?"

Fatin'in kaşlarının çatıldığını hissetmiştim ama ona dönüp bakmamıştım. Onun ise mavi gözleri tam olarak yüzümdeydi.

"Sen bana mı vurdun o lafı?"

"Yani... Anlayan anladı. Peşinden o kadar kız koşturan bir sen varsın. Zeynep, Belgin ve daha adını bilemediğim birçoğu..."

Gülmesini güçlükle zapt etmeye çalışan Fatin'e kötü bir bakış attım ve sinirle arkamı dönüp bebeklerin odasına girdim. Küçük bebeğimizi kucağıma aldığımda, Fatin de yanımıza gelmişti.

"Evet, çok peşimden koşan oldu ama hiçbiri evlenme teklif etmedi Allah için. Onu bana yaşatan ilk kadınsın." Kucağımdaki bebeğin hatırına, sakin kalmaya çalıştım. "Ben... Sana... Evlenme... Teklif... Et-me-dim!"

Fatin güldükçe, sinirlerim bozuluyordu.

"Gülme! Bak bağırtıyorsun beni şuncacık masumların önünde, sinirlerimi bozma Fatin!"

Yaklaşıp dudağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Oysa sinirlenmek sana çok yakıştı. Hele kıskanmak..."

"Kıskandım, evet! Kim yanında aylarca gezip duran bir kadından kıskanmaz sevdiği adamı? Bir de o senin eskiden sevdiğin kadın!"

"Esma, senden önce olan duygularımla yargılamayacaksın değil mi beni? Ve onun aylarca yanımda olmasının sebebi, hayatının tehlikede olmasından kaynaklanıyor. Başka bir nedenden değil."

"Sana ne? Gitsin, polis korusun onu, sana ne?"

"Hayatı benim yüzümden tehlikedeydi Esma. Davalık olduğum adam Tahir Bey, Zeynep'in amcasıydı ve Zeynep'in bana gizli şahitlik yaptığını öğrenmişti. Onu tehdit ediyordu ve ben de mecburen onu koruyordum. Daha sonra eski hesaplarından dolayı Tahir Beyi hapishanede ölü olarak buldular ve ben de Zeynep'ten uzaklaştım. Ama o rahat durmadı. Ne yapabilirim?"

O böyle anlatınca, başka çaresi olmadığını anlasam da çabucak yumuşayamıyordum. Bakışlarımı bebeğe çevirdiğimde, kısık gözleri bazen aralanıyor ama hemen kapanıyordu. Küçük elleri buruş buruş ve yüzü oldukça masumdu.

"Çok güzelsin sen."

Mırıldanmamla, Fatin kulağıma eğilip fısıldadı. "Bizim de olsun mu?"

"Olsun!" diye heyecanla söylendiğimde, onun yine gıcıklığı tutmuştu.

"Olması için önce evlenme teklifini kabul etmem gerekiyor. O da biraz zaman alacak gibi çünkü ben atacağım adımı en ince detayına kadar düşünürüm. Sen şimdilik Nurhan'ın bebeğiyle idare et en iyisi."

"Fatin!"

Nurhan ablanın yanında oturup bebeğe bakarken, yatağın neredeyse yarısını işgal ediyordum. Beni kaldırmaya çalışanlara şiddetle karşı çıkıyor, Nurhan ablanın bebekten bıkıp bana vermesini hevesle bekliyordum. Ancak bir annenin bebeğinden bıkması mümkün değildi ve ben sanırım burada heykel gibi kalacaktım.

"Esma, ismi ne olsun sence?"

Cevad ağabeye sevinçle baktım ve ilk aklıma gelen ismi söyledim. "Mehmet olsun!"

"Mehmet kim Esma?" diye sinirle arkamdan soran Fatin'e, suratımı astım.

"Kimse değil. Çitlembiğin ismi Melek ya, ona uyumlu olur diye düşündüm ama yine de siz bilirsiniz tabii."

"Mehmet güzel isim. Zaten biz hiç isim falan düşünmedik sıkıntılardan dolayı. Sence Nurhan?" diyen Cevad abi, Nurhan ablaya döndü baktı ve Nurhan abla da oğluna bakışlarını eğip, sessizce düşündü. Sonra gülümseyerek bakışlarını eşine doğru kaldırdı. "Ben Halil olmasını istiyorum aslında."

Odada bir anda oluşan sessizlikle, Halil isminin neden böyle suskunluğa yol açtığını anlamamıştım. Bakışlarım arkamdaki Fatin'e döndüğünde, bana odadan çıkmamı işaret etti. Ben de onun bu sessiz isteğine uyup, yerimden kalktım.

"Halil kimin ismi Fatin?" diye sorduğumda, hastane koridorundan bahçeye doğru yürüdük. Herkes nefes almak için bahçeye çıkmışken, biz de onların yanına doğru ilerliyorduk. "Cevad'ın babasının ismi... Annesi, onu doğururken vefat etmiş, babası da o daha on üç yaşındayken. Amcası bakmış büyütmüş ama ailesi onu istememiş. O da okul okumaya buraya gelince, bir daha dönmedi. Zaten amcası iki yıl önce vefat etti ve artık o aileyle bir bağı kalmadı. İşte Cevad babasına çok düşkün olunca, ismini oğluna vermeyi kaldırabilir mi, bilmiyorum."

"Çok üzüldüm onun için... Desene Nurhan abla ona yuva, siz de aile oldunuz."

"Evet, güzel bir aile olduk onunla."

"Fatin..." Bakışları bana kayınca, gülümsedim. "Ben de sana yuva olabilir miyim?"

"Bana aynı gün içinde ikinci evlenme teklifini mi yapıyorsun?" Fatin'in gülüşüyle, koluna vurdum ama hiç etki etmedi. "Evlenmeyeceğim seninle, görürsün!"

Ona sinirle arkamı dönüp bahçeye çıktım. Herkes büyük bir ağacın etrafına oturmuşken, gidip Yasemin'in yanına oturdum. Fatin ise gelip tam karşıma oturmuştu. Sinir eden bakışları beni çileden çıkarıyordu.

"Fatin, konuşalım mı biraz?"

Babamın ricasıyla ayaklandılar. Hemen arkalarından, Fatin'in babası Kemal Bey de kalkmıştı. Kenarda gizlice ne konuştuklarını merak edince, Alesia'ya döndüm.

"Ne konuşuyorlar?"

Alesia, gülümsemeye çalışarak cevap verdi. "Bir dava falan konuşuyorlardır. Üç tane hukukçu yan yana olunca, ne konuşurlar ki başka?"

Bakışlarım tekrar onları bulduğunda, Fatin'in kararsız bakışları üzerimde geziniyordu. Ne saklıyordu benden?

"EVLEN BENİMLE"

FATİN

"Nurhan, dava için en büyük tehlikeydi ama artık onun da bebeğinin de sağlığı iyi çok şükür. Yani artık davayı açabilirsin, Fatin." Dayıma hak verdim çünkü bu işi uzatmak daha büyük sıkıntıydı. Bakışlarım babama döndüğünde ise içimde büyük bir burukluk hissettim. Adaleti öğrendiğim adamı, adalete teslim edecektim. "Sizi yargılamak benim için zor ama gecikmiş bir adaleti yerine getirmeliyim. Zamanında kaçmayıp hatalarınızla yüzleşmiş olsaydınız, belki durum bu kadar ağır noktalara taşınmayacaktı."

"Haklısın. Dava sonucunu değiştirerek, en büyük hatayı ben yaptım. Adaletsizlik ettim. Şimdi Esma'yı görünce, bunu daha iyi anladım. Bu kız, yaşadıklarını hak etmiyordu."

Esma'ya bakıp, durumdan nasıl etkileneceğini hesap etmeye çalıştım. Önceden nefret edip yüzüne bakmadığı dayıma, artık baba diyordu ve ben babasını onun elinden yine alacaktım. Geçmişte yaşadıklarından dolayı bana hak verir miydi yoksa geleceğini elinden aldığım için bana kızar

mıydı, bilemiyordum. Ama her halükârda, yine yara alacaktı ve bunun sorumlusu bu kez ben olacaktım.

"Yarın dava için gerekli başvuruyu yaparım. Akşam da herkese usulünce anlatırız durumu ve sonucu bekleyip, görürüz." Kararsız bakışlarım, dayımı buldu. "Dayı, yaşanan olayın vahametinden dolayı, sonuç çok ağır olabilir, biliyorsun değil mi?"

Dayım, nefessiz kalmışçasına derin bir nefes çekti içine. Üçümüz de aynı şeyi düşününce, kararımdan vazgeçmeme ramak kalıyordu. Çünkü sonuç sadece bir hapis cezası olmayabilirdi ve dayım idamla yargılanabilirdi. İşlenen suç ağırdı. Onun sebep olduğu yangında, iki kişinin yanarak can vermesi, cezası yönünden de ağır bir sonuç getirecekti.

"Acı şeyler yaşandı ve tabii ki sonuçları da ağır olacak. Ben hazırım hazır olmasına her sonuca ama... Esma ve Yasemin, birbirine bu yüzden düşman kesilirler diye korkuyorum. Yasemin, Esma'yı öğrendiğinde büyük bir olgunlukla ablasını kabul etmişken, onun ortaya çıkmasıyla beni kaybedecek olmasını Esma'ya bağlayabilir ve onu suçlayabilir. Bunun olmasını istemiyorum. Onların sağlam bir kardeşlik bağı olmalı."

"Durumun o şekilde olmaması için elimizden geleni yapacağız, dayı. Ancak bu aile o sahneyi kaldırır mı, emin değilim."

Kararsızlığım, beni boğuyordu. Herkes mutlu sona ulaşmışken, ben hikâyedeki kötü adam gibi mutsuz bir sona iteliyordum hepsini. Mutluluklarını ellerinden almak, zor geliyordu. Hele ki Esma'nın...

Bütün ömrünü mutsuz geçiren birinin, yeni yeni mutluluğu yakaladığını görünce, bunu onun elinden alacak olmak, büyük vicdansızlıktı. Ama yapmazsam, bugüne kadar

inandığım ve savunduğum bütün doğrulara ihanet etmiş olacaktım. İşlenen bir suçu bilerek, daha fazla susamazdım.

"Fatin, yarın davayı açıyorsun ama kimseye bu dava hakkında bir şey söylemiyorsun. Sadece Alesia ve Kıymet bilecek, onlar da kimseye bir şey hissettirmezler zaten. Olur da sonuç..." diyen dayım, kısa bir ara verip, devam etti. "Olur da sonuç idamla son bulursa, o zaman ben her şeyi açıklarım. Ama o zamana kadar kızlarımın mutlu olmasını istiyorum. Bunun için de yapmam gereken ilk şey, seni kahve içmeye çağırmak olacak. Çiçeğini çikolatanı al gel ve Esma'yı iste. Kızımın düğününü görmek istiyorum."

"Ciddi misin sen dayı?" diye inanamayarak sordum. Dayımın bu kadar şeyin arasında hâlâ kızlarını düşünüyor oluşu, ona hayranlık ve saygı duymamı sağlıyordu. Dayım, iyi bir babaydı.

"Maalesef ciddiyim." Babamın dayanamayıp gülüşüne, yüzünü buruşturdu dayım. "Gülme. Nurhan'ı istedikleri zamanları da biliyoruz. Utanmasan kızı odaya kilitleyip, vermeyecektin. Zavallı Cevad, neler çekti senin elinden."

"Aynı şeyleri bana çektirmeyi düşünmüyorsun, değil mi dayı?" Dayımın bana öyle bir bakışı vardı ki, yerimde un ufak olduğumu hissettim. "Evet, aynı şeyleri çektirmeyeceğim. Daha beterlerini çektireceğim, Sayın Savcı'm."

Al işte, bir bu eksikti!

Bu konuşmaya daha fazla dayanamayıp, soluğu Esma'nın yanında aldım ama bana yüz vermemeye kararlıydı. Ben ise girdiğim yoğun duygulardan, ancak onu kızdırarak çıkabilirdim.

"Evlenme teklifini düşündüm de..." diye başladığım cümleye, hiddetle karşı çıktı. "Ben sana evlenme teklifi yapmadım ve seninle evlenmeyi düşünmüyorum!"

"Bunu iki kez evlilik teklif eden kişi mi söylüyor? Ah, hiç inandırıcı değil!"

"İster inan ister inanma, seninle evlenmeyeceğim!"

Yanımdan kalkıp hızla hastaneye geri girince, arkasından sırıtmadan edemedim. Evlenmeyecekmiş! Tabii tabii, evlenmez!

Aradan geçen birkaç günün ardından, dava için başvurumu yapmış, Esma'yı bana evlilik teklifi ettiğine dair kızdırmış ve aileye yeni gelen rakibim Mehmet Halil'den, Esma'yı güçlükle uzaklaştırmaya çalışmıştım. Bebekten bir an bile gözlerini ayırıp, bana bakmaya tenezzül etmiyordu. Hâl böyle olunca, ben de çareyi onu adaya kaçırmakta bulmuştum. En azından hafta sonunu birlikte geçirip, şu isteme olayını ona açabilirdim.

Neredeyse üniversite zamanlarımdan beri binmediğim bisikletime binip, Eleni'nin evine doğru pedal çevirdim. Esma'yı benimle kalmaya ikna edemedim çünkü dış güçler onun aklını çelmişti. Ama benim vazgeçmeme konusundaki inatçılığımı unutmuşlardı.

Yolda ilerlerken, birinin benden daha erkenci olduğunu görünce, bisikletimin yönünü çevirdim. Önümde sakince tepeye doğru ilerleyen Esma'nın yanına ulaştığımda, bana şöyle yandan bir bakış attı ve hızını arttırdı. Ben de hızımı arttırınca, bu kez yavaşlayıp durdu. Resmen oyun oynuyordu benimle!

"Oyun mu oynamak istiyor canın?" deyip durduğumda, kaşlarını çattı ve yavaşça yanıma geldi.

"Asıl senin canın oyun oynamak istiyor! Gelme peşimden!"

"Anladım. Evlilik teklifini kabul etmedim diye bu tavrın." Gözleri öfkeyle karardı ve ayağını yere hiddetle vurup,

tekrar pedala asıldı. Arkasından gülerken, hareket etmeyi de ihmal etmedim.

"Tamam, durursan sana cevabımı vereceğim... Esma... Dur diyorum yahu!" O durmadan tepeye ilerlerken, bense durup ardından baktım. Bir müddet daha gittikten sonra yokluğumu fark edip, arkasına döndü. Durduğumu görünce durup, bana bakmaya başladı. Ben hareket etmeden ona bakmaya devam edince, bisikletten inip, bana doğru geldi.

"Bir şey mi oldu sana?" Başımı iki yana sallayıp, çocuk gibi dudağımı büktüm. O ise hiç görmediği bu yüzümle, şaşkınlığa uğramıştı. "Fatin, sen iyi misin?" Başımı tekrar iki yana salladığımda, sabrı kalmamıştı. "Ne oldu o zaman?"

"Gelme, dedin." Gözleri sinirle açılırken, bisikletimden indim ve karşısına geçtim.

"Bu muydu yani şu halinin sebebi?"

"Başka ne olacaktı? Ya da başka ne olması lazımdı?"

"Beni delirtiyorsun!"

"Farkındayım ama her kız benim için delirir, yalnız değilsin yani."

Daha fazla öfkelenmesine izin vermeden kolundan tuttum ve caddenin ortasına çekip, yere oturttum. Yanına uzanıp, başımı dizlerine koydum ve onun hem şaşkın hem de bir o kadar sinirli yüzüne baktım.

"Fatin, sen gerçekten iyi değilsin! Nerede o ciddiyet abidesi adam? Nerede o bir bakışıyla insanı yerinde taşa çeviren adam? Hani, nerede? Bu yaptıkların hiç o adama uyuyor mu? Sanki Savcı Fatin gitmiş, yerine başka bir Fatin gelmiş! Yok, sen iyi değilsin! Son günlerde bir haller oldu sana. İlk tanıştığımız zamanlarda hiç böyle değildin. Ama şimdi..." diye devam edeceği zaman, ensesinden kavrayıp kendime doğru çektim ve dudaklarımla susmayan dudaklarını örttüm.

Onu öpmemden dolayı önce bir duraklasa da karşılık vermesi uzun sürmemişti. "Çok konuşuyorsun."

Doğrulmadan bana bakmaya devam ettiğinde, ensesindeki elimi yanağına doğru getirip, başparmağımı dudaklarının üzerinde gezindirdim. İlçedeyken Bekir abinin söyledikleri aklıma gelince, gülümsemeden edemedim. Esma'nın çocukluk zamanlarında çok konuştuğunu, hatta neredeyse hiç susmadığını söylemişti. Yaşadığı yıkımla susan bu kadın, ona yaşatacağım yıkımla yine susar mıydı?

"Fatin..."

"Efendim?"

"Belim ağrıdı!" diye bağırıp, doğruldu ve belini tutmaya başladı. Gülme isteğimi bastıramazken, sinirle beni kucağından ittirmişti. Başımı asfalta bıraktığımda, o da benim gibi caddeye uzanıp başını benim baş hizamın yanına bırakmıştı. Bedenlerimiz zıt yönlere baksa da yüzlerimiz birbirine bakıyordu.

İlk gördüğüm andan beri beni büyüleyen kara gözleri, ışıl ışıl parlıyordu. Ruhum da bedenim de onun gülümseyişiyle can buluyordu. O benim asla yönümü bulmak istemediğim labirentim ve asla çıkışı olmasını beklemediğim girdabımdı.

"Evlen benimle..." dediğimde, önce uzunca baktı gözlerime ve sonra dirseğinin üzerine doğrulup, yüzünü yüzümün üzerine getirdi. Dudakları yanağımı ters bir şekilde öperken, sadece gözlerimi yumabilmiştim. Dudakları sürünerek kulağıma ulaştığında, nefessiz kalacak hale gelmiştim. Hele fısıldayışı, irademin son kırıntısını da alıp gitmişti.

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Gözlerimi açınca, yaramaz bakışlarına esir oldum.

"Evet, evlenme teklifi ediyorum. Evlen benimle..."

"Hımm... Aynı gün içinde ikinci evlenme teklifi!"

"İstersen üç kere ederim. Evlen benimle..."

"Olmaz!" deyip, tekrar yerine uzandığında, bu kez onun pozisyonunu alan bendim ve gerçekten sinirliydim. "Ne demek olmaz?" Omuz silkti ve alay ederek cevap verdi. "Olmaz demek, 'olmaz' demek!"

"Esma, çocukluk etme... Hadi serçe seslim, *evet* de."

"Demeyeceğim!" diye inat ettiğinde, onu nereden vuracağımı iyi biliyordum.

"Yüreğimin yarısı, *evet* de."

Ona yüreğimin yarısı dememe asla dayanamazdı. Yüzü anında yumuşarken, gülümsemeye başlamıştı. Evet, onun inadını kıracağımı biliyordum. En azından öyle sanıyordum.

"Hayır."

"Hayır mı? Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Esma, beni delirtiyorsun!"

"Farkındayım. Her erkek benim için delirir, yalnız değilsin yani."

Sinirden köpürürken, tek derdinin benden intikam almak olduğunu anlamıştım. Ama kabul, boyumun ölçüsünü almıştım. "Tamam, sen kazandın. Şimdi son kez soruyorum ve vereceğin cevabı ne olursa olsun kabul ederim, haberin olsun. Daha fazla şaka kaldıracak halde değilim. Anlaştık mı?"

"Bir sor da düşünürüz."

"Esma!"

"Tamam, hadi sor artık."

"Esma, yüreğimin yarısı, serçe seslim... Benimle evlenir misin?"

Esma'nın yüzü neşeyle gülümserken, bu kez ensesinden tutup çekilen, bendim. Benim naif serçem, tutkulu bir aşk kadınına dönüşmüştü ve bu beni hem şaşırtıp hem de heyecanlandırıyordu. Dudaklarından ayrılmayı başardığımda, durumu netleştirmek istedim.

"Bunu evet olarak mı kabul edeyim?"

"Aynen öyle yapın, Savcı Bey."

"Evet demek, bu kadar zor mu?"

"Evet Fatin, evet!"

"Hani benimle evlenmeyecektin?"

"Fatin, şansını zorluyorsun!"

Gülerek dudaklarına uzandığımda, öpmeden evvel başka bir ses en romantik anımızı bozmuştu.

"Yolu kapattığınız yetmemiş, ulu orta yerde... Tövbe! Tövbe!" Bakışlarım faytonu süren adama döndüğümde, evlenme teklifi yaptığım anı, en önemlisi Esma'yı öpeceğim anı bozduğu için bende onu dövme hissi uyandırdı. Faytonun müşterileri olan yaşlı çift ise bize sırıtarak bakıyordu.

"TUZLU KAHVE"

ESMA

Ellerim titrerken, kulpunu tuttuğum cezve de ellerimle birlikte titriyordu. Dökmemek için yoğun bir çaba sarf ettim çünkü yanımda gülüşüp duran iki cadıya alay konusu olamazdım.

"Üsküdar'a gider iken aldı da bir yağmur..." diyen Yasemin'in şarkısını, Hasret devam ettirdi. "Kâtibimin setresi uzun, eteği çamur..."

Sorun şarkıda değildi elbette, ben ve Fatin'i taklit eden davranışlarındaydı. Ya sabır çekip, taşmak üzere olan kahveyi ocaktan aldım ve fincanlara yavaşça doldurdum. O sırada elinde tuzlukla yanıma dikilen Yasemin'e, anlamayan bakışlarla baktım.

"Tuzla ne yapacaksın, Yasemin?" diye soran Hasret'e döndü Yasemin.

"Damat beyin kahvesine dökeceğiz."

"Saçmalama! Niye öyle bir şey yapalım ki?" Yasemin, bana şaşkınca baktı. "Tuzlu kahve âdetini bilmiyor musunuz? Hadi canım!"

Hasret'le birbirimize bakarken, Yasemin'in neden bahsettiğini hiç mi hiç anlamamıştık. O ise bize anlatmaya dünden gönüllüydü.

"Bakın şimdi..." deyip, elindeki tuzluğu bir fincana boca etti ve benim şaşkın bakışlarım altında anlatmaya başladı. "Tuzlu kahve, gelinin damadı sınama yöntemidir. Eğer Fatin abi bu tuzlu kahveyi itiraz etmeden içerse, seni çok istiyor demektir. Ama içmez de yarım bırakırsa, seni çok da istemiyor demektir."

"Çok saçma..." diye söylendiğimde, Yasemin gözlerini devirdi ve sonra hınzırca gülümsedi. "Ama eğlenceli! Hem siz nasıl duymadınız ki bu âdeti?"

"Yalnı küçücük ilçede kahveyi nereden bulsun millet? Tek tük evde olurdu ve önemli misafirlere ikram edilirdi. Kız istemede anca çay ve ayran ikram edilirdi. E ayrana tuz koysak, damadın keyfi bile gelirdi."

Hasret'e hak verip güldüm ve kahve tepsisini elime aldım. Kararsız bakışlarım tuzlu fincanı bulduğunda, Yasemin direkt müdahale etti.

"Sakın! Bak bari bunu becer! Yoksa gerçekten senin, benim ablam olduğun konusunda şüpheye düşerim."

"Ta-tamam... Bir şey olmaz değil mi?"

"Ay ne olacak?"

"Ya kızarsa? Ya içmezse? Ay, bir de ya midesi kötü olursa?"

"Bu onun sorunu! Hadi cümbüş başlasın."

Yasemin'in hafif itmeleriyle, salon kapısına yaklaşmışken, salonda gördüğüm kalabalıkla, gerisin geri kaçmak istemiştim ancak arkamda iki tane cadı olduğunu unutmuştum. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım.

Yapabilirdim.

Sadece git ve kahveleri dağıt Esma... Bu kadar!

Derin nefes al, sakin ol ve gülümse...

Elim, titrettiği tepsideki kahveleri taşma noktasına getirirken, tepsiyi güçlükle düz tutmaya çalıştım. İlk kahveyi verdiğim kişi Kemal Bey olunca, haliyle bir çekingenlik yaşadım. Sonra babama

döndüğümde, çatık kaşlarıyla Fatin'e baktığını gördüm. Kavga falan mı etmişlerdi?

Herkesi sırayla dolanıp, en son Fatin'in önüne geçtim ve kahvesini uzattım. Bakışları yüzümde gezinirken, ona gülümsemeden edemedim. Tabii babamın asabi öksürüğüne kadar...

Kenara çekilip durduğumda, kızlarla Fatin'in kahvesini içmesini bekliyordum. Yanımda sürekli konuştukları için bakışlarımla onları susturmaya çalışsam da susmak bilmiyorlardı.

Herkes kahvesinden bir yudum alınca, Fatin de fincanını kaldırdı ve kahveyi dudaklarıyla buluşturdu. Kalbim duracak vaziyette onu izlerken, Yasemin'in aklıma düşürdüğü şey yüzünden, korku doluydum. O kahveyi bitirmeliydi!

Yüzünde tek bir hareket bile olmazken, sakince fincanı sehpaya geri koydu. Yarım bırakmıştı!

"Hain!" diye sinirle mırıldanan Yasemin'e, hak vermeden edemedim. Hasret konuşunca, onunla da aynı fikirde olduğumuzu anlamıştım. "Evleninceye kadar ayıya dayı demek bu!"

"Beni ayıya benzettiğin için sağ ol Hasret."

Yüzüm olabildiğine düşmüştü. Kahvenin hepsini içmemişti ve fincanı direkt elinden atar gibi bırakmıştı masaya. Bakışları bana döndüğünde, ona kırgınca baktım.

"Su alabilir miyim?"

Zıkkım iç!

Arkama döndüm ve sinirle mutfağa geçtim. Ona su doldururken, Yasemin ve Hasret peşimden geldi. Tabii fitnelerini aklıma kazımak için!

"Herkesten beklerdim ama Fatin abiden asla!"

"Aynen Hasret. Çok şaşırdım. Ne demek fincanı yarıda bırakmak?"

"Boşuna dememişler, evlenince insanın gerçek yüzü ortaya çıkıyor diye. Cık cık cık!"

"Ben ablamın yerinde olsam, direkt reddederdim!"

Elimdeki su bardağına bakıp dudaklarımı büktüm. Evlenince değişecek biri değil Fatin. Değildir yani... Değildir değildir...

Salona dönüp, suyu ona uzattım ve yüzüne bakmadan yerime geçip oturdum. Fitneci ikili de tam arkama oturdu. Büyükler konuşup isteme merasimini gerçekleştirirken, babam bir anda bana döndü.

"Karar Esma'nın. Sen ne dersin Esma?" Bakışlarım bana gülümseyerek bakan Fatin'e döndüğünde, yüreğimde kuşlar cıvıltıyla uçuştu ama gözlerim fincanı tekrar fark ettiğinde, bu kez yüreğime resmen öküz oturdu. Hepsi Yasemin yüzündendi!

"Esma?" diye seslenen Alesia'ya hızla baktım ve uyarısıyla boğazımı temizledim. Arkamdan gelen fısıltılar, sinir bozucuydu.

"Bugün bir tuzlu kahve içmeyen, yarın... Ahh ahh!"

"Ben olsam, şimdiye 'istemiyorum' deyip, terk etmiştim salonu."

"Esma?" diyen, bu kez Fatin'di. "Bir sorun mu var?"

Başımı iki yana hızla salladığımda, telaşla ayağa kalktım ve mutfağa kaçtım. Tırnağım dişlerimden nasibini alırken, mutfağa dalan Fatin'in anlamaz bakışlarına hedef oldum.

"O neydi?" diye sorduğunda, arkamdaki tezgâha yaslandım. "Ne neydi?"

"O içerideki halin... Kararsız kararsız bakmalar, sanki her an hayır diyecekmiş gibi tavırlar... Ne oluyor Esma?"

"Bence senin tavırların benden daha kararsız olduğunu gösteriyor." Kaşlarını daha fazla çatarak bana doğru yaklaştı. "Kararsız mı? Ben mi kararsız tavırlar sergiledim?"

"Evet."

"Ne yaptım mesela?" diye sorduğunda, dibimde bitti ve ellerini iki yanımdan tezgâha yaslayarak, yüzünü nefesini hissedecek kadar yüzüme yaklaştırdı. "Şey... Kahve... Kahveni içmedin."

"Kahve mi? O içine yanlışlıkla tuz koyduğun kahveyi içmemi beklemedin herhalde!" Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. "Sen, tuzlu kahve âdetini bilmiyor musun?"

Gözleri kısıldı ve aklına gelen şeyle kafasını yere eğdi.

"Sen o tuzu bilerek mi koydun?" diye sorduğunda, kızdığını düşündüğüm için dudağımı dişledim.

"Yasemin koydurdu. Sonra bir sürü saçmaladı. Ben bilmiyordum aslında ama o ısrar etti. Valla."

"Yasemin'in canıma kastı var, anlaşıldı. Ben..." deyip, bakışlarını yüzüme kaldırdı ve mahcupça gülümsedi. "Ben senin böyle bir şey yapacağını düşünmediğimden, yanlışlıkla koydun sandım. Kırıldın mı?"

"Birazcık ama çok değil... Hem bilsen, içerdin." Alnını alnıma yasladı ve dudağıma küçük bir öpücük bıraktı.

"İçerdim."

Doğrulup elimi tuttu ve salona doğru sürükledi.

"Gel ve istediğini söyle artık! Yoksa baban olacak adam seni bana vermeyecek!"

Gülerek salona döndüğümüzde, herkesin bakışları bizi buldu. Elimi hızla Fatin'in elinden çektim ve babama utanarak onun rızasıyla olabileceğini söyledim. Sonrası el öpme faslıydı ve belki de hayatımda ilk kez kendimi evimde gibi hissetmiştim.

Babamın karşısına geçtiğimde, gözleri dolu doluydu. Herkes kendi halindeyken, biz birbirimizin gözlerinde geçmişi yaşıyorduk. O geceden sonra ilk kez bu kadar yakındık ve imkânsız olduğunu sandığım o mutluluğu yaşıyorduk.

"Bu anı hiç yaşamam sanıyordum." Gözlerim dolunca sesim de titremişti.

"Ben de... Seni asla affetmem sanıyordum ama... Yanında geçirdiğim süre boyunca annemi nasıl sevdiğini gördüm ve olanların

bir tek senin hatan olmadığını anladım. Geç oldu ama baştan başlayabiliriz belki... Baba."

Hızla bana sarıldığında, yanağına süzülen bir damlayı es geçtim. O ise hüngür hüngür ağlıyordu. Her şey o kadar anlamsız geldi ki o an, yıllarca ondan uzak kaldığım için kendime kızdım. Bir kez olsun, hayatıma girmesine izin vermedim. Ama şimdi onunla yeni bir başlangıç yapmışken, ardımda kalan bütün mutsuzlukları unutacaktım. Yepyeni, kalabalık ve güzel bir ailem vardı. Yaşadığım o kâbus yıllarına inat...

Yüzümü gözyaşlarından arındırıp ardıma döndüğümde, Fatin'i göremedim. Nereye kaybolmuştu?

Evde birkaç yere bakındım ve onu bulamayınca, bahçeye çıktım. Bahçenin karanlık bir köşesinde, sigara içiyordu. Onu ilk kez sigara içerken görmüştüm, merak ederek hızla yanına ulaştım.

"Fatin..." Aniden bana döndüğünde, elindeki sigarayı yere attı ve ayağıyla ezdi. "Sen, sigara içmezsin ki..."

"İçmiyorum genelde ama bazen..." deyip durdu ve söyleyecek kelime aradı. Bulamayınca yanıma gelip sarıldı. "Seni üzmekten çok korkuyorum. Beni anlamamandan ve bu yüzden benden gitmenden... Ben ne yaparsam yapayım, sakın benden gitme Esma."

Söylediklerine anlam veremezken, bakışlarımı ona kaldırdım ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Sana söz verdim, hiçbir yere gitmek yok artık. Biliyorum, hâlâ bana güvenmiyorsun ama yemin ederim seni asla bırakmam. Ne olur bana güven!" Uzanıp dudaklarını öptüğümde, belimi sıkıca sardı. Alnını alnıma yasladığında, gözleri bilmediğim bir acıyı misafir ediyordu. "Sen de bana güven."

"Güveniyorum."

Yasemin, "Yüzükleri ben mi takacağım? Gelsenize içeriye!" diye bağırınca, Fatin iyice sinirlendi.

"Sen tak Yasemin! Hatta bir yüzüğü bir parmağına, diğer yüzüğü öteki parmağına! Çünkü kimse seni almayacak ve başımıza kalacaksın!"

"Sen başımıza kalmadın ya, ben hiç kalmam Fatin abi!"

Fatin, sinirle ona doğru bir adım attığında, Yasemin hızla içeriye kaçtı. Ben ise onların bu haline gülmekle yetindim.

"Anlatın bakayım!" dediğimde, ikisi de gözlerini kaçırdı. Hasret ve Yasemin, akşam boyunca benimle eğlenmekten arta kalan zamanlarda, köşe bucak suratsız suratsız dolanıyorlardı. Yasemin'in derdini az çok biliyordum ama Hasret tam bir muammaydı.

"Anlatın dedim!"

"Ne anlatalım?" diye soran Yasemin, işi yokuşa sürmeye kararlıydı. "Mesela neden o bakışlar akşam boyunca sevimsiz Orhan'ın üzerinde gezindi? Bundan başlayabilirsin, Yasemin."

"Ne gezinecek bakışlarım onun üzerinde! Hiç de gezinmedi! Hem Orhan ne alaka?" Ellerimi göğsümde bağladım ve alayla sordum. "Ben de onu merak ediyorum, Orhan ne alaka?"

Yasemin, parmaklarıyla oynarken, Hasret sessizce bizi dinliyordu.

"Ya siz Hâkime Hanım?" Bir anda telaşla yüzüme bakan Hasret, gevelemeye başladı.

"Kim? Ben mi? Ne olmuş bana?"

"Siz beni delirtecek misiniz?" diye sinirle sorduğumda, Yasemin kıkırdadı.

"Ay bize ne hacet? Fatin abi bence yeterince delirtiyordur seni."

Yanımdaki yastığı hızla kafasına fırlattığımda, acıyla inledi.

"Ahh, bu acıttı!"

"VAZGEÇEMEM"

FATİN

Beyaz gömleğimin düğmelerini sabırla ilikleyip, babamın nişan hediyesi olan siyah kol düğmelerini özenle taktım. Siyah takımımın ceketini de üzerime geçirdiğimde, hazırdım.

Aynadaki aksime bakıp, huzursuz ruhumu bertaraf etmeye çalıştım. Bugün olmazdı. Yüreğimin yarısıyla nişanlanırken, yaptıklarımı ve yapacaklarımı düşünmemeliydim. Yarın ne olacak, Esma davayı öğrenince nasıl tepki verecek diye kendimi yiyip bitirmemeliydim. Her şey zamanı gelince yaşanacaktı ve bu yüzden anı yaşamalıydım.

"Abi..." deyip, odaya paldır küldür giren Fırat'a döndüm. Yüzündeki farklı duygular, kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu. "Neyin var?"

Ardındaki kapıyı kapattı ve gelip karşıma dikildi. Bir derdi vardı belli ki ve onu söylemek için cesaret arıyordu.

"Hadi Fırat, ne söyleyeceksen söyle. Aşağı inmem gerekiyor." Bakışları yere eğildi ve ellerini, pantolonunun ceplerine tıkıştırdı. "Kızı buldum."

"Hangi kızı?" diye sordum. Son dönemde yaşadığım karışıklıklar yüzünden, Fırat'ın hislerini unutmuştum. Bakışları inanamaz halde bana kalkınca, aniden zihnimde canlanan son konuşmamız neticesinde olayı hatırladım. "Ha, o kız... Nerede buldun?"

"Dayımın evinde... Esma'yı istemeye gittiğimiz akşam." Anlamayarak sordum. "Nasıl? O akşam sadece biz vardık, yabancı kimse yoktu."

Hafif çıkmış sakallarını ovdu ve vereceğim tepkiden çekinerek, kısık bir sesle açıkladı.

"O kız, senin tanıdığın biriymiş zaten. Ben yeni gördüm."

"Fırat, çatlama adamı! Kim o kız?"

"Şey... Hasret... Esma'nın kuzeni."

"Hasret mi? Şaka yapıyor olmalısın!"

"Hayır, şaka yapmıyorum. Âşık olduğum kız, Hasret."

"Ama bu nasıl olur, Fırat?" diye sorup, şaşkınca güldüm. "Sen ve Hasret..."

"Komik mi?" diye sorduğunda, sesi oldukça alınmış şekilde çıkmıştı. Ben de işi ciddiyete bindirip, elimi omzuna atıp sıktım. "Elbette komik değil ama siz... Çok farklısınız. Hasret, küçük bir çocuk gibidir ve çok çabuk kırılır. Sen ise umursamazsın. Yıpratırsın onu... Merve değil o Fırat, senin sert çıkışlarınla ve hayatı bu kadar umursamazca yaşayışınla baş edemez. Hele de bu kadar kalbi kırıkken..."

Fırat'ın bakışları öfkeli bir hâl aldı.

"Başkasını mı seviyor? Kalbi neden kırık?"

Elimi geri çektim ve sıkıntıyla nefesimi dışarı savurdum. "Annesi, babasını öldürdü. Onun gibi naif bir kız için fazlaca ağır bir durum. O seninle baş edemez. Onu da kendini de yakma."

Fırat'ın yeni öğrendiği şeyler, onda büyük bir şaşkınlığa yol açmıştı. Böyle bir şey beklemediği aşikârdı ve bu yüzden kafası karışmıştı.

"Ondan vazgeçmemi mi söylüyorsun?"

Ne düşüneceğimi bilmez halde, ensemi ovdum ve bakışlarımı onun gözlerine diktim. "Ona daha fazla acı verme diyorum, Fırat... Onu çok sevdiğini ve istediğini görebiliyorum ama sen onun istediği gibi biri olamazsın. Sen her istediğini elde etmeye alışmış, hiçbir şey için çaba göstermemiş ve acının gerçekten ne olduğunu bilmeyen bir adamsın. Senin sorunların, Hasret'in yaşadıklarının yanında bir hiç! Bu yüzden onu kırarsın. İkinizi de tanıyan biri olarak, yaşamak istediğin bu ilişkide bir gelecek göremiyorum."

Birkaç adım geriledi ve arkasını döndü. Kafası daha da karışmıştı. Bir süre kendini toparlaması için zaman tanıdım ve bana döndüğünde, durumu kabullendiğini fark ettim.

"Ben... Merve'yi bulsam iyi olacak. Son zamanlarda onu çok ihmal ettim. Sonuçta eşim olacak, ona daha çok vakit ayırmam gerekiyor. Aşağıda görüşürüz."

Odamdan çıktığında, ardından öylece baktım. İçimden bir ses, durumun bu kadarla kalmayacağını söylüyordu.

Birkaç dakika sonra aşağıya indiğimde, Cevad'ın misafirlerle ilgilendiğini gördüm. Halinden anlaşıldığı kadarıyla oldukça sıkılmış ve bunalmıştı. Beni fark ettiği an, yüzüne yerleşen alaycı ifadeyle misafirlerin yanından ayrıldı ve bana doğru geldi.

"Damat Bey, oldukça şıksınız!"

"Zevzeklik etme ve somurtkan lakabının hakkını ver. Sana yakışmıyor bu lakayt tavırlar." Yüzünü astı ve gözlerini devirdi. "Sana bugün takılmayacağımda, ne zaman takılacağım Allah aşkına! Hem ne bu surat, sanki cenazemiz var. Nişanlanıyorsun, hatırlatırım."

"Farkındayım."

"Fatin, bir sorun mu var?"

"Var. Hem de bir tane değil... Şu dava meselesi beni huzursuz ediyor. Çok araştırdım ama dayımın idam cezası almaması için hafifletici hiçbir sebep bulamadım. Esma'ya henüz davayı söyleyemedim ve sonuçlarının ne kadar ağır olacağı fikri, vicdanımı rahatsız ediyor. Bir de Fırat'ın aşk meselesi çıktı. Bütün bunlarla nasıl baş edeceğim, Cevad?"

"Ben her daim yanındayım, bunu bil."

"Biliyorum. Zaten sen de olmasan, kime dert yanacağım, hiçbir fikrim yok."

Cevad'la dertleşirken, Nurhan heyecanla yanımıza geldi. Kucağın minik yeğenim ve yüzünde yine güzel bir gülümseme vardı.

"Abi, gelin hanım onu alman için odasında bekliyor."

"Tamam, giderim birazdan. Cevad, şu ışıkları yakmalarını söyle, akşam çöktü çökecek." Cevad, başını hızla salladı. "Hemen hallediyorum."

Cevad'ın yanımızdan ayrılmasıyla, Nurhan etrafını neşeyle süzdü.

"Ay ne iyi ettik sizin nişanı da Büyük Ada'da yaptık. Ekimin ortası olduğu için hava ne soğuk ne de sıcak... Tam mevsimi..."

"Evet, güzel denk geldi. Ben Esma'ya bakayım."

Nurhan'ın yanından ayrılıp eve girdim ve yavaşça yukarı çıktım. Esma için ayrılan odanın kapısının önüne geldiğimde, kapıya hafif birkaç yumruk darbesi geçirdim. Saniyeler sonra kapıyı sessizce açan Yasemin, parlak beyaz dişleriyle gülümsüyordu.

"Enişte..." diye imayla söylendiğinde, başıma bir şeyler geleceğini anlamıştım.

"Hiç havamda değilim, Yasemin. Aç kapıyı..."

"Olmaz! Önce kapı parası vermen gerekiyor."

"Kapı parası ne ya?" diye, bıkkınlıkla söylendim.

Yasemin ise hızla ardına dönüp, tavrımı abartarak içeriye anlattı. "Ayy yok, bu seni istemiyor abla. Birkaç kuruşun hesabını yapıyor. Bence yol yakınken vazgeç!"

"Yasemin!" diye uyarır tonda söylendiğimde, Yasemin'in bakışları bana dönmüştü. "Aç şu kapıyı abim, hadi."

"Hayatta olmaz! Kapı parası vermen gerekiyor. Pamuk eller cebe, Fatin abi."

Durumdan kurtulamayacağımı anlayınca, cebimden bir miktar para çıkardım ve Yasemin'e uzattım.

"Tamam mı, soyguncu?"

Yasemin, uzattığım parayı aldı ve bilmişçe söylendi. "Tamam, değil. Daha içeride Hasret var. Onun parası nerede?"

Elimde kalanları da onun avucuna sinirle koyduğumda, yüzü memnun bir hâl almıştı. "İşte şimdi oldu! Buyurunuz, gelin hanım!" deyip, kapıyı yavaşça açtı ve kapı ardındaki Esma'yı gözlerimin önüne serdi.

Bir kadın, nasıl bu kadar âşık olunası olabiliyordu?

Bir kadına, kaç kez vurulurdu insan?

Yüzündeki tatlı gülümseme, ellerindeki renkli çiçek buketi ve üzerine giydiği pudra rengi olan geniş etekli elbisesi... Saçları dağınık bir topuzla toplanmış, üzerine küçük taşlı tokalarla güzel bir görünüm verilmişti.

"Çok güzelsin..." dedim, kapının ardından mırıldanarak. Duyduğunu pek sanmıyordum. Bana doğru birkaç adım attı ve kapının hemen önünde durdu. Aramızdaki tek sınır, eşikti.

"Ben hazırım." Serçe sesi, heyecandan titremişti.

"Sanırım ben değilim ve senin büyüleyici etkinden çıkabilmek için zamana ihtiyacım var."

Utanarak gülümsedi ve bakışlarını elindeki çiçek buketine indirdi. Kalbim delice çırpınırken, nefessiz kalmış gibi

hissettim. Bu kadın, yaşam vadeden ama öncesinde ölmeyi gerektiren bir ruhtu. Ona ulaşmak için ölmem gerektiğini biliyordum ve ben buna çok öncesinden gönüllü olmuştum.

"Hadi gel... Anladım ki senin tesirinden asla çıkamayacağım. En azından aşağıdakileri bekletmeyelim."

Esma, küçük iki adımda yanıma ulaşmış ve koluma girmişti. Onunla birbirimize bakarken, Yasemin'in içli çıkan sesini işittim.

"Şu kadar sevilsek, yeter." Hemen ardından, Hasret'in sesi... "İmkânsızı istiyorsun. Fatin abi gibi sevmek, her adamın harcı değil."

"Ağlayalım mı?" diyen Yasemin'e, Esma'yla gülmeden edemedik. Onları ardımızda bırakıp, yavaşça merdivenlerden indik. Bahçe kapısının önüne geldiğimizde durdum ve Esma'ya döndüm.

"Bana bir söz ver, Esma. Ne olursa olsun, asla benden vazgeçmeyeceksin." Söylediklerimden bir şey anlamayarak bana bakıp, şaşkınca cevap verdi. "Nereden çıktı şimdi bu? Gitmeyeceğim artık demiştim."

Canını yaktığımda da umarım böyle düşünürdü. Hiç umudum yoktu ama sabredip yaşanacakları görmekten başka çarem de yoktu.

"Sen yine de söz ver. Duymaya ihtiyacım var."

"Söz veriyorum. Senden asla vazgeçmeyeceğim."

İçim az da olsa rahatlamışken, bahçeye doğru döndüm ve kararmış olan havada süzülen renkli ışıkların oluşturduğu ahengi izledim. Çok fazla kişi yoktu. Olanlar da yakın çevremizden kimselerdi ve ortam oldukça samimiydi. Bu biraz olsun gerginliğimi yok ediyordu.

Esma ile bahçeye çıktığımız ilk andan itibaren, alkışlar ve ıslıklar durmadı. Bu tezahüratın mimarları Orhan ve Fırat'tı. Abartmayı çok severlerdi sağ olsunlar.

Nişan için hazırlanan yere ulaştığımızda, dayım gelip karşımıza geçti. Yan tarafta elinde tepsiyle duran Yasemin ise sürekli sırıtıyordu. Oysa şimdiye kadar bana bir kumpas kurmasını bekliyordum; insaflı gününe denk gelmiştim anlaşılan.

"Ciddi bir konuşma yapmam gerekiyor mu?" diye soran dayıma, Alesia arkadan acı çeker gibi cevap verdi.

"Bize o işkenceyi reva görme, hayatım! Lütfen!"

Herkes Alesia'nın cevabına gülerken, bir tek dayımın yüzü asılmıştı. O da birkaç saniye sonra ciddi duruşunu bozdu ve gülerek söylendi.

"Pekâlâ, sizlere acıdığım için susuyorum," deyip, yüzükleri parmaklarımıza geçirdi ve bakışlarını kaldırıp, bizi kısa bir an süzdü. "Çok mutlu olun."

Kurdele kesildiğinde, yeniden alkış ve ıslıklar doldu kulaklarımıza. Dönüp Esma'ya baktığımda, o da bana doğru dönmüştü.

"Mutlu musun?" diye sorduğumda, neşeyle tebessüm etti.

"Hiç olmadığım kadar... Sen mutlu musun?"

Değildim... Hem de hiç değildim.

"Mutluyum," dedim, sözü kısa tutarak. Yanı başımda duran dayımı, Esma'nın babasını ölüme yollayacakken, asla mutlu olamazdım. O kararın altına imzamı atacakken, hiç mutlu olamazdım. Ama öyle gözükmeliydim. Şimdilik...

Alnına uzun bir öpücük bıraktım. Etraftakilerin itmesiyle, bahçenin ortasındaki boş alanda dans etmeye başlamıştık. Hafif bir tonda çalan müzikle, Esma'nın kollarımda olmasının mutluluğunu yaşıyordum. Hep böyle kalmanın bir yolu olsaydı keşke...

Müzik bitince, bizim için hazırlanan masaya oturduk ve etrafı izlemeye başladık. Geçen birkaç saatin ardından, tören bitmiş ve ortalık sakinleşmeye başlamıştı. Dayımın beni

çağırmasıyla, Esma'nın yanından ayrıldım ve dayımla birlikte yan bahçeye geçtim.

"Fatin, mahkeme günü belli olmuş. Bugün eve celp geldi; nişanda moralin bozulmasın diye sana söylemeyi geciktirdim."

"Ne zaman?"

"İki hafta sonra..." Başımı hafifçe salladım ve huzursuzca yerimde kıvrandım. Dayımın bakışları, halimi anlar nitelikteydi. "Bunu yapmak zorundasın. Kendini suçlama..."

"Her yola bakındım ama... İdam kararından aşağısı için bir çıkış bulamadım. Dayı, bu çok fazla... Ben o kararı imzalayıp, seni ipe nasıl yollarım? Ama bu saatten sonra vazgeçmek de mümkün olmaz. Mahkeme günü bile belliyken, attığım adımları nasıl durdurabilirim?"

"Mahkemeyi yaşamadan, bir yargıya varamayız. Hâkimin kararını beklemek zorundayız, Fatin. Dediğim gibi, kendini suçlama... Çünkü ben her gün o yangını yeniden yaşamaktan yoruldum. Hüküm neyse, kabul edeceğim. Senden tek ricam, Yasemin ve Esma'nın arasının bozulmasına izin vermemen..."

Başımı mutsuzca salladığımda, dayım yanımdan ayrılmıştı. Düştüğüm girdaptan çıkış yolu ararken, en istemediğim şeyle karşı karşıya kalmıştım.

Gözleri yaşlı bir Esma'yla...

"Sen, yangın davasını yeniden mi açtın?" Ona doğru bir adım attığımda, elini hızla havaya kaldırdı ve kendisine yaklaşmama müsaade etmedi. "Esma, ben sana söyleyecektim ama..."

"Ama? Babam ölüm cezası aldıktan sonra mı söyleyecektin?"

"Esma... Beni anlamaya çalış..."

"Anlayamıyorum... Sen bana sormadan, nasıl yaparsın böyle bir şeyi?" diye sorduğunda, sakin kalmaya çalıştım.

"Böyle bir kararı alırken sana sormak zorunda değilim."

"Öyle mi?" diye şaşkınca ve hiddetle sordu. "O geceyi ben yaşadım, ben! O gece için karar alması gereken biri varsa, o kişi sadece benim! O gecenin mağduru da avukatı da hâkimi de benim! Sen hangi hakla hüküm verebileceğini sanıyorsun?"

Sinirlerime hâkim olamayıp, bağırdım.

"Savcı olma hakkıyla! O gece kazayla da olsa bir suç işlendi ve iki kişi can verdi. O kişiler de senin annenle babandı! Onlar için adalet aramam, seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Beni rahatsız eden şey, onlar için adalet araman değil! Babam ölürse, onlar geri gelmeyecek! Ama sen benden yeni kavuştuğum babamı da almış olacaksın! Bu mu adaletin?"

"Beni anlamıyorsun, Esma," dediğimde, hayal kırıklığıyla karşılık verdi.

"Asıl anlamayan sensin. Ben hep eksik yaşadım ve ilk kez tamam oldum. Bir babam var, annem gibi seven Alesia var, iki tane kız kardeşim var ve... Sen varsın. Ben ilk kez tamamım, Fatin."

Sesi ağlamaklı bir hâl aldığında, direncim kırılıyordu. Hele bir anda gelip ayaklarıma kapandığında, şaşkınca onu kaldırmaya çalıştım.

"Esma, ne yapıyorsun? Kalk ayağa..."

"Fatin, lütfen vazgeç. Ne olur alma ailemi elimden, ben ne istersen yaparım. Seni asla üzmem. Lütfen..."

Gözyaşları yüzünde değmedik bir nokta bırakmadığında, onu güçlükle ayaklandırmıştım ve yüzünü ellerimin arasına alıp, yanaklarını parmaklarımla kurutmaya çalıştım. O ise gözünden akan yaşlara yenilerini ekliyordu.

"Ben hep yanında olacağım. Üzülme..."

Bakışları umutla gözlerimi buldu. "Vazgeçeceksin değil mi?"

Güçlükle ve fısıltıyla cevap verdim.

"Vazgeçemem."

"Vazgeçemezsin," diye fısıltıyla tekrarladı ve benden uzaklaşıp, geriye doğru birkaç adım attı. Gözlerindeki yaşlarla, saatler önce parmağına takılan yüzüğe indi bakışları. Hayır, bunu yapmamalıydı!

Bakışlarını yüzükten çekmeden, diğer elinin yardımıyla kurdelesi sökülmemiş yüzüğü yavaşça çıkarmaya başladı. Ruhum bedenime sığmaz hale geldiğinde, bakışları beni buldu ve ben, başımı iki yana acıyla salladım. Benden vazgeçmeyeceğine dair söz vermişti.

Yüzük tamamen parmağından ayrılınca, sakin olmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Geri açtığımda, elinde tuttuğu yüzüğü bana doğru sakin bir hareketle attı ve yüzük toprak zemini buldu.

"Benden asla vazgeçmeyecektin, söz vermiştin." Mırıldanmama, tepkisiz kaldı ve aynı şekilde cevap verdi.

"Beni ikinci kez yetim bırakıp, yeni affettiğim babamın ölüm kararını imzalayacaksın. Bunu bile bile, seninle olamam."

Gözleri yüzümü son kez inceledi ve ardına dönüp eve girdi. Benim bakışlarım ise yerdeki yüzüğü buldu. Eğilip aldığımda, derin bir nefes bıraktım. Bir daha asla bu yüzüğü takmayacaktı. Biliyordum.

Kalktım ve buradan uzaklaşmak için ön kapıya yürüdüm. Arka bahçedeki eğlence seslerini duymamaya çalışıp, uzaklaştım evden. Avucumda sahipsiz kalan bir yüzükle...

Adanın yüksek tepesine ilerledim, gece karanlığında. Tepeye ulaştığımda ise önümde karanlık bir deniz vardı ve ardımda adadaki evlerden yansıyan ışıklar...

Kaybetmiştim işte... Tüm savaşıma, çabalarıma ve inancıma rağmen kaybetmiştim. Bir daha asla kazanamayacaktım. Çünkü bu gidiş, öyle kolay dönüşü olacak bir şey değildi.

Bakışlarım karanlık denizden, ışıklar saçan evlere döndü. İlk başta fark etmediğim ama dikkatle bakınca gördüğüm alevlere şaşkınca bakakaldım. Yerini tam olarak çözmeye çalışınca, bizim evin yandığını fark ettim. İçime düşen telaşla, gerisin geri eve koşmaya başladım.

Koştum, koştum, koştum...

Nefessiz kalana kadar, canımdan bezene kadar...

Evin olduğu sokağa yetiştiğimde, nişan kalabalığı sokağa dökülmüştü. Hızla aralarına girip, bizimkileri buldum. Ailem, herkes dışarıdaydı ama Esma yoktu.

"Esma, nerede?" diye sordum, bana doğru gelen Cevad'a. Yüzündeki acı, kalbime ilk kıvılcımı düşürmüştü. "Cevad, Esma nerede, dedim?"

"Fatin... Şey... Esma..."

"Gevelemeyi kes, nerede o?"

"Evin içinde..." dediği anda, bakışlarım cayır cayır yanan eve döndü. Hızla eve doğru bir adım attığımda, Cevad kolumdan yakaladı beni. "Dayın girdi içeri... Beklemek zorundayız şimdilik, Fatin!"

"O, içeride alevlerin arasında! Esma, ateşten korkar!"

"Dayın onu çıkaracak! Sen de girip daha fazla korkutma bizi!"

Bakışlarım yeniden evi bulunca, elimi sıktım ve avucumdaki yüzüğün varlığıyla kahroldum. Onun sinirle eve girmesine ben neden olmuştum. Ona ve dayıma bir şey olursa, bu vicdan azabıyla asla yaşayamazdım.

Bir yangını küllendirmek isterken, başka bir yangını alevlendirmiştim.

"AHRAZ"

Kader diye bildiğim uzun ve meşakkatli bir yolculuğa çıkmıştım, bundan bir zaman evvel. Niyetim, gözümün gördüğü yalanlardan, kulağımın duyduğu iftiralardan arınmaktı. Kaybettiğim adaleti, gittiğim yerde yeniden bulmaktı. Ancak kaderin benimle alakalı çok başka planları vardı. Yavaş ve şaşkınlıkla öğrendim.

Sonbahar yağmurunda ıslanan bir kıza rast geldim, kaderin bana çizdiği yolda. İlk gördüğüm anı anımsarım, fazlasıyla büyülenmiştim. Güzeldi... Çok güzeldi.

Kapkara gözleri, gözlerinin rengine sahip saçları ve beyaz teni... Çamura batıp çıkan çıplak ayaklarına bakakalmıştım bir müddet. Uzun eteğini, ona değecek olan çamurlardan korunmak isterken başından kaymış olan yazmasına engel olamamıştı. Telaşeli hali görülmeye değerdi.

Şanslıydım. Çünkü sadece ben görmüştüm.

Kader diye inandığım yolun, baştan aşağı yalan olduğunu öğrenmem uzun sürmemişti. Geçmişte hayatıma aldıklarımın pişmanlığını hâlâ yaşıyordum. Ve bu yüzden geçmişine küskün bir adam olup çıkıverdim.

İkinci karşılaşmayı hatırıma getirdiğimde, derince bir soluk alma ihtiyacı duyuyorum. Zira en büyük pişmanlıklarımdandı. Onun sessizliğine kızarken, belki de duymak istediğim tek sesi duyamayışımaydı öfkem. Bunu geç anlamıştım. Ve bunun gibi geç anladığım başka bir şey de vardı elbette.

Yüreğimin tamamlandığı...

Kaderimi reddedip, kaçmaktı niyetim ancak kar yağdı. Beklediğim umut tanesi, beyaza bürünüp düştü gökyüzünden. O an anladım, yüreğim tamam olmuştu, o suskun kızın yüreğiyle.

Kabul ettim.

Bana yazılan o sürgünde, unutulmuş eski bir sandık açıldı ve içinden geçmişin sırları bir bir dökülmeye başladı. Sırlar döküldükçe, iradem yıkıldı. Yıkılmasının en önemli nedeni ise yüreğimi tamam eden o suskun kızın, geçmişteki sırların tam ortasında oluşuydu.

Büyük sınavdı.

Oysa daha da büyümeye devam etmişti ve ben kendimle çelişen bir zamana mahkûm olmuştum. Öyle ki kendi kalemimi kıracak duruma gelmiştim.

Bir adam, bir kadın için hiç düşünmeden kalemini kırabilirdi. Ve asla ardına bakmazdı.

Sevda tene düşünce, iki kez yanardı insan. Öncesi ve sonrası olurdu ömrünün. Öncesi boşluk, sonrası yükümlülük...

Bir veda vakti çaldı kapıyı. Yalanlar, haksızlıklar, bencillikler ve bitmeyen umutlarla dolu...

Suskun kızı aradım, uzunca bir vakit. Bulduğumda ise bambaşka bir kişiyle karşılaştım. Serçe sesi vardı artık, kulağımdan dinmeyen. Korkuları ve acıları vardı, onu affetmem için önüme dizilen. Benim kadar yaralıydı.

Onlarca acıyı ardımızda bıraktık bırakmasına ama onun duyguları ile benim adaletim çakıştı. O kendince haklıydı, ben kendimce haklıydım. Orta yolu bulamadık ve son ayrılığı yaşadık.

O benden gitti, ben ise sadece ardından baktım.

Sonra küçük bir kıvılcım düştü, ikimizin yüreğinin birleştiği noktaya. O kıvılcım, gittikçe büyüdü ve alevlere teslim oldu. Kül oldu yüreklerimiz...

Yıllar önce bir yangın başlatmıştı bu kaderi ve bir yangınla son buldu. Biten bir sevdanın, en baştan yanışıydı. Bir aşk, kaç kez küllenebilirdi?

Kıskanç bir kadının kötülüğe bulanmış yüreğinin sonucuydu. Başlattığı alevlerin, can alacağını bile bile yapmıştı ve başarmıştı. O yangında, can kaybedilmişti. Yüreğimin tam

ortasına, büyük bir darbe yemiş gibi olmuştum. O can, benim yüzümden kaybedilmişti. Evet, kibriti ben çakmamıştım ama o kibriti tutan elin sahibini hayatımıza ben sokmuştum. Kötü yüreğini görememiştim.

Uzun zaman geçti üzerinden. Yangın küllendi, yaşanan yaşandı ve bitti. Sevdiğim kadının yüreği küle döndü. Beni terk etti. Nefes alıyordu lâkin yine susmuştu. Dilinden tek kelam dökülmez olmuştu.

Ateşten çok korkardı. Ama ne yazık ki tüm sınanmaları, ateşle olmuştu. En çok korktuğuna yakalanmaktı onun kaderi...

Bir daha asla tutmaz dediğim zamanda tutmuştu elimi yeniden. Küllenen yüreğine yaşam aramıştı. O yaşam bendim. Bu defa asla bırakmamak üzere tuttum elinden.

Görülen davanın sonucunda, herkes payına düşen bedeli almıştı. Buna adaleti kendisinden öğrendiğim adamın parmaklıklar ardına girmesi de dâhildi. Ancak yaşanan onca şeye dayanamadı güçsüz kalbi...

Kaybettiklerim çoktu evet ama herkes biraz kendi sonunu hazırlamıştı. İnsan olarak baktığımda acım tarif edilemez boyuttaydı belki ancak herkes kaderini yaşamakla hükümlüydü. Ben de dâhil...

Aradan geçen bir yılın ardından, herkes bir hayli toparlanmış ve neredeyse normal yaşantısına dönmüştü. Acılar yürekte saklıydı lâkin yüzler artık gülüyordu. Dünyanın düzeni böyleydi ve biz de bu düzene uyuyorduk.

Çalışma masasından yorgunca kalktım ve gözlüğümü çıkarıp masaya koyduktan sonra, gece lambasını kapattım. Ardıma döndüğümde, gözleri üzerimde olan serçe seslimin yanına vardım. Yatağa sakince girdim ve kendi tarafımdaki komedinin üzerindeki ışığı açtım.

"Yine uyumamışsın," dediğimde, başımı yastığa koyup gözlerine baktım. Yüzü tebessüm eder bir hâl aldı ama yine o suskunluğuyla cevapladı beni. Üzerinde durmayarak, yüzüne değen saçını naif bir hareketle geriye ittim.

Bu kez kimin sırrını tutuyordu içinde de benimle konuşmuyordu. Yıl oldu ama o hep suskundu. Ne zaman yine adımı dillendirecekti serçe sesiyle?

"Masal anlatmamı ister misin?" Başını iki yana sallayınca, kaşlarımı çattım ve bakışlarımı açıkta olan karnına çevirdim. "Sen istemezsen isteme, kızım istiyor benim."

Bakışlarım yüzüne kalktığında, dudağını bükmüştü. Yine kızımızı kıskanmıştı belli ki...

"Bükme dudağını, sen istemezsen anlatmam." Elimi şişkin karnında gezdirdim ve tebessüm ettim. "Bu gecelik masal yok, annenin canı istemiyor."

Elini elimin üstüne bıraktığında, bakışlarım kara gözlerini bulmuştu. Yüzüne yerleştirdiği gülümsemesiyle, başını onaylarcasına salladı. Kızına dayanamazdı tabii ki...

Zihnimi yokladım ve ikisinin fazlaca sevdiği bir masal düşündüm. Masalı bulunca, kısık bir tonda anlatmaya başladım. Saniyeler dakikalara dönünce, uykuya kapandı gözleri. Saçlarına uzun bir öpücük bıraktığımda, dudakları tebessüm etti. Onun uyanık olduğunu fark edince sessizce mırıldandım.

"Bir gün yine bana serçe sesini duyurup adımı dökecek misin dilinden?"

Sonlar, kimsenin bilmediği hikâyelerin asıl başlangıcıdır.

SON